

സാഹിത്യനികണ്ഡം

എ. അർ. നായക

സാഹിത്യനികണ്ടം

(കമ്മാം ചുണ്ണക്കം)

എം. അർ. നായർ

‘സാഹിത്യഭാസ’ നെന്ന പേരിൽ എഴുതിയ
സാഹിത്യഗിത്രപബ്ലിഷ്മെന്റ് സമാധാരം

പ്രകാശക്കാർ:

മാനുഞ്ഞാ പ്രിൻടിംഗ് ഓഫീസ് പ്ലൗഡിംഗ്
കവറി, ലിമിറ്റഡ്, കോഴിക്കോട്.

All rights reserved

Printed at
THE MATHRUBHUMI PRESS,
CALICUT.

വിഷയവിവരം

വിഷയം	എഴുതിയ കാലം	ഭാഗം
I കവിയുടെ കണ്ണ്	1934 അഗസ്റ്റ്	1
II മഹാകവികളിൽ നിന്തുപാക്കുമ്പീഡിംഗ്	,, സപ്റ്റേമ്പർ	4
III കേരളത്തിലെ കവിതയും	,, "	8
IV സഹിത്യനാട്സ്വിലെ കൊച്ചുമീൻ	,, "	14
V കണ്ണുനീർത്തുള്ളി	,, "	20
VI കണ്ണുഭഞ്ചണം	,, "	26
VII മാധ്യാത്ത ചില ചിത്രങ്ങൾ	,, ഓക്ടോബർ	42
VIII കവികളുടെ "കടം"	,, റവന്യർ	88
IX ഷൈറ്റ്"പിയറും കാശിഭാസനം	,, "	95
X പുത്രവും വിഷാദവും	,, ഡിസെംബർ	106
XI ശബ്ദായംങ്ങൾ	,, "	112
XII അ മോഹിനി	,, "	117
XIII കവികളുടെ ഒർഗ്ഗത്തി	,, "	124
XIV ചതുര്മ്മേന്താൻറെ ക്രമാന്വാക്യാർ	1935 ജനവരി	130
XV ഇരുലേവ	,, "	135
XVI "വിലാപി"വും "വിശ്രാന്തപി"വും	,, "	140
XVII കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം	,, ഫീബ്രുവരി	150
XVIII കവിതയും നൃത്യാഭിനംഖ്യം	,, "	158
XIX ഉച്ചളരിഞ്ഞറെ കവിത	,, "	164
XX ടാഗോറിഞ്ഞറെ ഫ്രെമഗൈതങ്ങൾ	,, "	170

കവിയുടെ കഥ

മഹാകവി വള്ളതേരുളിന്റെ മുന്നവമകൾ

മഹാകവി വള്ളതേരുളിന്റെ ദൂനാ ഭാലോപമകൾക്കുണ്ട്. അവിടെ ഉപന്യാസിപ്പിച്ചാണ് ഓ വക്രനാര്.

ഈ ദൂനും ഉച്ചക്കഴിം മഹാകവി ഭിന്നകാലങ്ങളിൽ എഴുതാൻ കൂടുതികളിൽനിന്നും എടുത്തവയാണ്. ഇവയിൽ പിന്നീടു കൂടുവ എഴുതുന്നോരും അത്യന്തരാവശ്യപ്പെറ്റി അദ്ദേഹം ഒന്നുംവെച്ചിട്ടുടി ഉണ്ടാവിങ്ങനേയോ എന്ന സംശയമാണ്; എക്കിലും അവി ദൂനം നിന്നുല്ലെങ്കാണു ഉചിത്യനേംവായതിന്റെന്നു മാറ്റണ്ണ അഞ്ചാലിന്തനനെ പരിപാസിപ്പിച്ചുന്നു.

“ബന്ധനസ്ഥമനായ അനീജലുന്”; “ചട്ടിൽ പൊതിംതു തിക്കാശ്ചും”; “ഒരു ഗണധ്യാലുണ്ടാം” എന്ന ദൂനാ തിക്കാശി ലേഡ്യാണ് താൻ വായരക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ കുണ്ടാജ്ഞനാര്. നിത്യപനാവിഷ്ണവായ ഉപമകൾ ഈ തിക്കാശിലുണ്ടുതോ. കാരാഗ്രഹത്തിലിരിയ്ക്കുന്ന അനീജലുന്; ജാരഭവനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിത്തു ശ്രദ്ധാമന്നപത്രി; താരിഖ്യരംഗമായ തന്റെ കോലായിൽ നില്ക്കുന്ന ജോനകജുവതി; — ഇങ്ങിനെ ദൂനാ പേരാണും ഇവയിലെ വർണ്ണവിഷയങ്ങൾ.

ഈ ദൂനാപേക്ഷണത്തിൽ ഒരു ഗാന്ധാരിജനാം; ഉൺ്ടുശ്ശവാസു കൊഡി ദാഖിഞ്ഞശ്ശായ പരിശാരങ്ങളിൽ പെടുന്നോഴ്ചു അവസ്ഥാ വിശ്വാഷാണ് കവിയുടെ വർഗ്ഗവാഴ്ച, ദൂനാ തിക്കിലും, ലാക്കായിരിക്കുന്നതോ.

എക്കിലും ചില വ്യത്യാസങ്ങളും; അനീജലുന്നും ബന്ധയിച്ച പരാഞ്ഞനായാൽ, കാരാഗ്രഹത്തിലിരിയ്ക്കുന്ന കാല നേതാശം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേഖലയു കുറവുണ്ടാണെന്ന സമ്മതിയ്ക്കാതെ നിന്മത്തിയില്ല; പ്രക്ഷേ കാരാഗ്രഹവാസം അദ്ദേഹത്തെ എന്ന നേജ്ഞമായി മലിനപ്പെടുത്തുന്നില്ല. തടവിൽനിന്നും വിട്ട് ഉടരു അനീജലുന് വീണ്ടും അനീജലുന്തന്നു. ഈ ഐട്ടത്തിൽ കവി ഉപരിശീലനിച്ചു ഉ.എ.രാജോക്കര:—

“ഹാ, മാസക്കത്തിലരിഞ്ഞ മനിപ്പുമീപം,
അിച്ചുഡാനാളും കട രാശാലപോതം,

യുമത്തിൽ വെച്ച മലർ, ക്രൂപുലിട്ട് രാശ—
ഗാമം, ഗ്രഹപ്പിഴിയിൽ മന്ദിരങ്ങൾ റാഗ്യം,
പക്കത്തിലുണ്ട് ചെന്നമന്തി, മുഖാചവാദ—
തനികൾപ്പതിച്ച സുഖശസ്ത്രിയാനേന്നപോലെ
വൻക്ലീറിജ്ജുക്കമിങ്ങന്തളം യുഖാവാ
മക്കൊടിക്കമെ പുരോഡ്രാവി കാണാമാണോ?.”

ഇംഗ്ലീഷ്, പക്കേ യുമത്തിൽ നാഭ്യ മലരാഴിച്ചു, ബാക്കി ഉപമക്കൂട്ടെട സൗഖ്യംഭവിച്ചും നോക്കും; സ്വാഭാവികം അ സ്ഥി തിഉംതന്തനെ ഉരിപ്പിച്ചുന്ന കാലഭ്രാഞ്ചം ഇവജ്ഞ, യമാധിക്കാ, പ്രകാശക്കതിച്ചും, അസ്പീക്കാരൂതയും, മാലിന്യവും, അപകഷ്ടവു മുണ്ടെങ്കിലും, ചരിത്രമിാറി മാറ്റിയാൽ വന്നാവേജന വ്യത്യാ സം വിഭിത്തമാനപ്പോ. മാസ്കടം മാറ്റിവാച്ചാൽ പ്രദിംബം ഒരു പ്രകാശമന്ത്രാടക്കടി പ്രഭ്രാഡിപ്പിച്ചും; രണ്ടാലപോതനെത മുശാദ ഭവിൽനിന്നു പാറിച്ചുനട്ടാൽ മതി; സാഖ്യരാമത്തെ ഏറ്റുത്തത് എവിടെന്നിന്നാരാലും ഗമിച്ചിരിക്കുന്നതു പ്രതിപ്പിച്ചാൽ അ രാധിപ്പിച്ചുന്നതിനു വിരോധമില്ല; ഗ്രഹപ്പിശ നീംമിയോൽ റാഗ്യം ഭാഗ്യംതനെ; ചെന്നമന്തിൽ ചെളിയിൽനിന്നു കേരി കഴക, കയേ പോട്ട; സുഖശസ്ത്രിനു പാറിയ അപാരാജം കൂളവായതു കൊണ്ടു പൂർണ്ണാധികം ശ്രോക്കഹായി; അനിജലഭാം കാരാഗ്രഹാജ്ഞത നായാൽ അക്കൂളനായിരത്തിങ്ങനെ.

“പട്ടിൽ പൊതിത്തെ തീരക്കാളുണ്ടി”യിടല അന്തജ്ജനത്തി സീറ കമ ഉദ്ധിനെയല്ല. അവിം നീചവാസ്തവോടുള്ള സമാ ഗമം ഉർക്കുപ്പുവാസ്തവിക്കുന്ന മുന്നത്തെ പാട ഏനേന്നോപ്പി മായി റഗിപ്പിപ്പിച്ചുകയാനു് ചെയ്യുന്നത്. അ മാലിന്യം കഴ കിയാൽ പോവുകയില്ല; അ വീഴ്ത്തിൽനിന്നു ചുറഞ്ഞമാനമില്ല. ഈ ഐട്ടന്തിൽ കാവിച്ചുപണ്ടുഗിച്ചുന്ന ഉപാകര നോക്കാം:

“ഉപ്പന്തിടം വയലിൽ നന്നാനീതപോലെ,
ക്രൂപസമലത്തു തുള്ളാശ്ശമാലപോലെ,
അപ്പടകക്ഷിരിലുഹ്രതിനോലെ വിപ്ര—
ആപ്പത്തിഉംകണ്ടില്ലിനജ്ഞിലന്നതനേരും”

ഈതിലുള്ള ഓരോ പ്രഭ്രാഡവും ഉചിത്യന്തിക്കുന്ന അന്നേ അറി തന്ത സ്വാദിപ്പിച്ചുനാശാനു്. ഉപ്പന്തി വിന്ന മഴത്തുള്ളി; ക്രൂപുലിൽ വിന്ന ഉള്ളഡി (സാഖ്യരാമപ്പോ); ഇടകക്ഷിരിൽ വിന്ന ഹോമദ്രവ്യം; ഇവയെ അൽ വിന്നാടകക്ഷിലാം

നേരാ ശാശാഖ്യതയേഴും, റിക്രൂട്ടേച്ചയേഴും, പാപാദ്രോച്ചും മഹാ കബി എത്ര അസുകമാണെന്നു് എന്നീപ്രിരിജ്ഞനാൽ ഇവയുടെ ഇ ടാലിൽത്തന്നെ “പട്ടക്കണ്ണ ഇനിലുഹ്രതിങ്കാലു്” എന്ന ഉപമ ലോകാശാഗറിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും ഒരേലോകാടിയിലുള്ള ഉപമകളുടെ ഇടയിൽ വിശ്വാസമാറാത്തെ അംഗവിജ്ഞന ഓന്നാണു്.

അവാശാഗാഥയി, റാമക്കു “രാഖ്യാപ്രജാമു്”ത്തിലെ ദുർ മാനിയയും കാരിയും എന്നും അനന്തപ്രജ്ഞനു പരിസരത്തിൽക്കൂട്ടിരിജ്ഞനു ഉൽച്ചാഖ്യരാത്രുന്നുന്നും പ്രതി പാദ്യവിച്ചയാം. പക്ഷേ, അ മലിനാമായ കടിലിൻറെ ഭവിൽ റാജ്ഞനു റാതാംഗിജ്ഞു പരിത്സമിതിപോതുവായി അനീക്കലു നൊട്ടുപുണ്ടെന്നു താങ്കുലിക്കുമ്പോൾ, അന്തജഞ്ജിനാരതപ്പുണ്ടെന്നു നോജ്ഞമായോ കഴകം പറവുന്നില്ല. നേരമറിച്ചു്, അ സൗം ന്ധര്യാമത്തിൻറെ മൃഥബുദ്ധില്ലും പരിസരത്തെ മഹോജന മാരകയാണു് ചെഞ്ഞനാൽ. കവിനാർവ്വദാന്തം പറയുന്നു:

“ഫോറിക്രൂട്ടിഡ പാഴുരിക്കൈടലിലെത്തിക്കട്ടയോ, പായലാൽ പുരിച്ചുള്ള പച്ചിക്കാളത്തിലുംവാം ചെന്താമരപ്പുണ്ടോ, മാരിക്കാൻനീ ചുഴിനിരുക്കലയോപാലേ മഹോജന്താംഗിയാം— ശ്വാരിക്കാണ്ണാരിതണ്ണ കൊച്ചുപുരത്തെ കോലുക്കിൽ റാജ്ഞനവരും”

കരിക്കട്ടജ്ഞിൽക്കൂട്ടി തീകട്ട് ഉജ്ജപലത്താൽ കൂട്ടിയുണ്ടാണ; ചുറും ദേഹങ്ങാംട്ടുടടിയ ചന്ദ്രൻ പ്രിഗ്രാമിക്കുചു കാന്തിയോടു കൂടി പ്രകാശിക്കാണു! പായൽ റാഡാത്ത കഷ്ടത്തിൽ ചെന്താമര, മരക്കപ്പലകയിനേൽ പതിച്ചു മാനിക്കുക്കല്ലുപോലെ ശോഭി ജ്ഞനാം; എന്നമാത്രമല്ല, പ്രത്യും തേജസ്സില്ലാത്തവയോ, അനുഭവ റംദശോ ആവാ കരിക്കട്ടക്കണ്ണും, കാറിനോയും, പായലിനേയും, കറാങ്കട്ടും ചന്ദ്രം താമരയും, അവയുടെ മേഖനംകാണ്ട പ്രകാശക്കാണ്ടിലും റാഗാരങ്ങാംജലാക്കിരാതിക്കണ്ണാം. ആ മഹോജന്താംഗിയുടെ നൂകാന്തിരോടു മേഖിജ്ഞുനോഡ കഷ്ടിലിൻറെ വെള്ളപ്പും മാണ്ണത്തുപാകനാം; കാളിക്കല്ലുകൊണ്ടാണ്ടാക്കിയ ഒരു വിത്രുമണ്ണാം യത്തിൻ്റെ ദിവസമാരും അതിനു വന്നുവേദനനാം.

ഉത്തമകവിതയുടെ ഏതു ഭാഗങ്ങാണു് അലോചനാജ്ഞ മതി യാഥ കൂലി തരാത്തു്?

മഹാകവികളുടെ നിത്യപക്വപ്പൂർണ്ണിയം

കേരളത്തിലെ ഒരു കവിതാപ്രസ്ഥാനത്തിൽ അഗ്രസ്ഥാ നാമാക്ഷേ അപ്പിള്ളുന്നവർ ആശാൻ, ഉഷ്ണജ്ഞർ, വഷ്ണുന്നേതാരാ —എന്നീ ദൗണ മഹാകവികളാണെന്നാണുംതോം അവിത്തങ്കിടിമായ വാസ്തവാണ്ടിയാണാണ്ടി.

പക്ഷേ ഈ ദൗണ മഹാകവികളുടെയും കവിതാഗ്രാംബന്ധത്തിലെ ഒരു പൊലെ അറിത്താസ്പദിപ്പിള്ളുന്നവർ കേരളത്തിൽ അധികം ചേരുന്നേം എന്നും ഈ ലേഖകൾ ശങ്കിള്ളുന്നാണെങ്കിൽ, അതു പ്രധാന തയ്യടക ഒരു മാനന്തരംഭാവി വായനക്കാർ കരുതുകയില്ലെന്ന വിശദം സിഡ്ധിയാണ്. എന്നാൽ കരുതിയാലും ശരി, വാസ്തവം അതാണെന്ന നാ സമ്മതിച്ചേരുതിനു. ഇവരിൽ ഓരോ കവിയെയും വാഴ്ന്നു നാ വരെ എത്രുംബു കാണാം; പക്ഷേ അവർ പ്രാഭേണ മറ്റൊരാളും പേരേയുംകാറിച്ചു് അവാശാസ്യമായ ഒരു മെന്മോ, ശംഖനീഡി മായ ദോഷപാടം കാരിത്തപ്പേരുമുണ്ടോ മാത്രമേ സാധാരണഭാവി അവലംബിച്ചുകാണ്ടാണുള്ളൂ. ഇതിനാശു കാരണാംഭാവം പലയടക്കയും കാര്യത്തിൽ പലേതാണു്; അവശ്യ ഇവിടെ എഴുത്തുപറയുന്നതു് അവാവശ്യവുമാണു്.

മഹാകവികളുടെ ദോഷങ്ങളിൽഭാഗം ഉള്ളി പതിപ്പിച്ചു, കവിതാഗ്രാംബന്ധത്തെന്നോരെ കല്പനകളുന്നതുകാണും റംഭും അനുഭവിയുള്ളുന്നവർ നാമാദാത്മാണു്. ചേക്കല്പുറിയർ ശബ്ദശാസ്ത്രത്താണു തെടുക്കുന്ന ബൈജ്ഞാനിക്കരണങ്ങൾക്കും നിബാശനകളും ലംഗലിപ്പിംഗാ തു ഒരു പത്രം വരിയെങ്കിലും അടുത്തടുത്തു് എഴുതിട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. ദോഷപാടം കാരിച്ചു കാണിച്ചു കാണിച്ചു വിശദിപ്പിച്ചുവാൻ വിട്ടാലും കമരിയനായിരിജ്ജുമെന്നു കാണിച്ചു പരേതനായ രാജരാജവർമ്മക്കാരുമായിത്തന്നുരാഹാവർക്കരു, പണംാരു മാസികയിൽ ഒരു ഗസറാബലേബം എഴുതിയിരുന്നതു് ഈ ലേഖകൾ വായിച്ചുട്ടുവാൻ വിട്ടിട്ടുണ്ടോ. എത്ര തെറവകളുണ്ടോ തീരുമെന്നീ ചുണ്ടിക്കാണിപ്പുതോം ശാക്രമാം വായിച്ചുട്ടു അതു തെറവകരാത്താതുമേ ആളുകൾ കാണാകയുള്ളൂവെങ്കിൽ, ഭഗവാൻ കാഴ്ചിഓഗസ്സ് എഴുതാത്തായിരുന്നീല്ലേ രാഘവതോഃ?

തത്ത്വം ഇതാണു്: ദോഷിന്മാരും ശാക്രമാത്തിൽക്കൂട്ടി ആക്ഷം കാണിക്കാം; പ്രതിഭയും പാണ്യത്തൃപ്തിഭാഗങ്കിൽ എത്രയെങ്കിലും

കാണിക്കാം; പക്ഷെ ശാക്രാന്തിം ഒരേ ഒരാറാറു അതുകൊണ്ടാതുമേ എഴുതുവാൻ സാധ്യമില്ലോ എങ്കിൽ.

ഉമാകേരമുത്തിലെ ദോഷിന്മാനപ്പെട്ടിച്ചു ശ്രദ്ധാസം വിടാതെ പ്രസംഗിജ്ഞവാൻ കഴിയുന്നവരെ എന്ന് കണക്കിട്ടുണ്ട്.

“രാഘു ക്രതിക്കുവത്തെന്നിനെ, കക്ഷം
തെള്ളു ക്രാടിക്കുതെന്നു ശ്രാവിച്ചാൽ?”

എന്നോ,

“.....എന്തു—

ചീപ്പിൻപുട്ടിട്ടുമൊരു പേൻക്കണക്ക കൊന്നാൻ.”

എന്നോ, കേരാക്കന്നോരും അരപ്പുണ്ഡാക്കന്നു വരികർമ്മാതുമേ, കവിതപത്രിഞ്ചേരിയും പാണ്ഡിത്യത്രിഞ്ചേരിയും വിജയസ്ഥംഭമായ അതു മഹാകാവ്യം വായിച്ചുതീർത്തിഞ്ചേരി ശേഷം ഒരാഴ്ചട മന സ്ത്രീൽ വാക്കിനില്ലെന്നുള്ളിട്ടുവെക്കിൽ, അതു മനസ്സ് ഒന്നാക്കിൽ അനു റാക്കലൂഷ്ണിതമായിരിക്കുന്നും; അബ്ലൈക്കിൽ, ദോശേഷകഗ്രാഹിതപത്രിഞ്ചേരി അധിവാസസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നും.

“വക്മിപ്പുാഴ്തേടുനോന്ന ചിന്തി—

ചുരുക്കംകുള്ളുക്കാത്തിൽ റാഡില്ലോ,
ഒരു മത്തുവന്നാണ്ടാ, തുള്ളുസപ്പം
ക്രമവിക്രിന്നുകും കടന്നപോലെ.”

എന്ന ദ്രോഹത്തിലെ മർക്കാസ്‌പുക്കായ ഉപമയുടെ അത്യലോചനാ തുതപ്രമേഖം;

“വീണക്കുണ്ടുകരാ, മലന്നു മേനീ, മാ—
ലാണക്കു പാണ്ടു തല പിന്നുവശം ത്രഞ്ചും,
രണക്കു നേത്രവുംകുള്ളുടി, ഭീ
പൂജക്കു കാണിക്കരാ വിച്ചു റാഡിരം.”

എന്നതിലെ സ്വപ്നാവോക്തിയോ;

“പാവ, മൊന്നുമരിയാതെ ത്രുഖ്യമേ
പാവപോലരിക്കിൽ റാന്ന പുത്രിയെ,
ത്രവലാരി തൃക്കിക്കരണത്തുകൊ—
ണേഭവമോതി റാഹപാലാസത്തുമൾ:
‘ശുലമന്നിയെ മുഴുതെ പിച്ചിനാൻ
മാലംനും, മരംനും, റാന്നക്കു എന്ന്,

സാഹിത്യനികഷണം

ജാമരൈ, പിച പൊരക്കവാൻ കനി—
ഞാനാ ചുറാനോടുള്ളപ്രക്ഷേപഭ്യനേ!?”

എന്ന വരികളുടെ വികാരജനകത്പര്യോ;

“താരഹാര, മിരും കചം, വിയു—
സൃഷ്ടിക്കരുമിവ ചൂണ്ട റാത്രിയെ,
പാരമംബരമോഴിന്തുകാണവേ
കൈരവഞ്ചം ഹിചി പൊന്തി ലജ്ജയാൽ.”

എന്ന ഉദയവല്ലിന്നായുടെ റാഖാർഗ്ഗരമായ അലക്കാരാബാധി
വമോ;

“അനാമനാഡിചനനാസ്ഥരയനിയേ
വിനാ ക്ഷം വിമതവിനാശനതിനായ
അനാമനോ, തുറിവതനാരങ്ങം എന്നാ—
എന്നാഡ റാനാടയ എന്നാണകമ്പതാൻ.”

എന്ന പ്രാത്മനയിലുടെ പ്രസ്തരിയ്ക്കുന്ന വീര്യമാ;

“ശരണമേവാരമേ. അതൊന്നകിൽ—
തതരന്നമാ രണ്മാരണഭാരണം.”

എന്ന ഫ്രോഡാഖംതതിലെ അസ്ത്രിയുള്ളമായ ശബ്ദാലങ്കാരമോ, അതു
തെരുവായിരു കാണാസി ക്ഷുദ്ധക്ഷേമഭോ, അറിവതനാഭവിയ്ക്കു
ഞ ഉന്നസ്തിനോക്രിച്ച്” എന്തിനാസ്യഭൂട്ടനം?

ആശാനോ വള്ളഭ്രംതാഭ്രോ എഴുതിട്ടുള്ള ചില വരികൾ, ഉള്ളി
രിനോ “എഴുവാൻ സാധിയ്ക്കാത്തതുപോലെ, ആ മാറാകവിധിടെ
ചില വരികൾ മറ്റൊരണ്ടുപേരും അപ്രാപ്യമായും കാണാം:

“കിന്നർപ്പിണ്ണർക്കാപ്പണിയും കരണ—
ക്ഷേമഭാടു റീട്ടുനു, പദ്മാദമാലേ?!”

എന്നു ഉള്ളിൾമാതുമേ ചോദിയ്ക്കയുള്ള.

“യാതോരു പുംജ്ഞലഹരീരത്തിൻ സുതിയാൽ
ദേശിനാ രതാഗർജാവൃഥായി;
യാതോരു ശാശ്വതകർപ്പൂരദീപ്തിയാൽ
മേശിനാ ദിവ്യഗസ്യാശ്യായി;
അക്കിന്തിനിസ്തവ്യം—ഭാരതതാൽ വീഴാതെ—
യീക്ഷിതി താഞ്ഞമനവന്തുന്തി;

മഹാകവികളും നിത്യപക്വയ്യും

7

ഓലത്താലുള്ളു “രാത്ര ചാഞ്ചലിം;
കാലത്താൽ വാടാന്ത പുജ്യമാലയും;
കാലമാം രസ്താന്ത തീണാത്ത രാക്കാടു;
കാലമാം കാലനാ ചേലാഡോശൻ;
അച്ചു! ഞാനായതു നേടക്കിൽ നേടിവോ—
നാക്ഷയപാത്രസ്യമന്തക്ക്ഷാംഡാ!”

വാദത്തിനാ വഴിയില്ല, സംശയത്തിനിടമില്ല, പക്ഷപാതിതിപ ഞാനാ പ്രവേശമില്ല, അസൂയയ്ക്കു റാവു പൊണ്ടുകയില്ല;—ഈ സരസപതി ആ ഭവത്തുനാനാത്രം നിന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുണ്ട്. ശിവ, ശിവ! എന്താൽ വാഗ്പിലാശാനന്തം!

കേരളത്തിലെ കവിത

പ്രത്യാവതാം നുറാഖിൽ ജീവിച്ചിരന്ന അംഗ്രേജ് മഹാകവികളിൽ ഒരാമ്പായ റോബർട്ട് ബ്രൂണിങ്ങിനെപ്പറിയെ നാശപാലം, മഹാകവി കഭാരാനാഡാനെപ്പറിയും രണ്ടിപ്പായ കാരണം.

“ആശാൻ വൈം ഒരു കാവിയായിഞ്ഞാലു; അദ്ദേഹം ഒരു തത്പരിക്കാവായിരുന്നു” എന്ന് ആശാന അറിവത്തിനാലിൽ നാവരാണിനു റഡിഡുന്ന ചിലർ പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടാം. “ആശാൻ ഒരു വൈം തത്പരിക്കാവാതുമായിരുന്നു; അദ്ദേഹം ഒരു മഹാകവിയാണായിരുന്നാലു” എന്നും ചിലർക്കു വാദം.

ഇവരിൽ ഒരു കുട്ടൻ ആശാന ഉയർത്തുവാൻവേണ്ടി കവിത ചെയ്ത താഴ്ന്നു; അപരിസാരാക്കട്ടേ, കവിതയെ ഉയർത്തുവാൻവേണ്ടി ആശാന താഴ്ന്നു.

ശ്രദ്ധാർഗ്ഗിതയിൽ പറയുപ്പട്ടതുപോലെ, “ഉഭാ തെനു നുംജാനാതിൽ,” ഇവർ ഇങ്ങനേയും അറിയുന്നവരല്ല.

ആശാൻ തത്പരിക്കാവായിരിക്കും; പക്ഷേ അദ്ദേഹം തീ ചുംബായം ഒരു മഹാകവിയായിരുന്നു; കവിതയ്ക്കാതു ഒരു വരി യൈക്കിലും അദ്ദേഹം പേരായെക്കുത്തുത്തു അവാസാനംവരെ ഏഴ് തീട്ടിണായിരുന്നില്ല.

പലേടത്തുടക്കം അനുപര്യോഗം; പ്രാസത്തിനാഭവണ്ണി ഇട കൂടിക്കുള്ള അനാവശ്യപരപ്രയോഗം;* രചനയുടെ അഭാസംസ്ഥാ

-
- * ഇതുംബന്ധിച്ച് ഒരു പ്രശ്നസ്ഥാനിത്യകാരൻ ‘വിദ്യാംബി’ എന്ന പേരിൽ എഴുതിയ ഒരു കഥയിൽ ഇങ്ങനെന്ന പാണ്ടിക്കനു: “ഞാൻ ആശാനും മഹാകവിയും വളരെ ഉദിഷ്ടമില്ല പാഠ്യവകനവന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് ആ സംഗതിയിൽ ഒരു വിദ്യാംബിയാണ്. അദ്ദേഹ തത്തിനും കംബുംകളിൽ “അനാവശ്യപരപ്രയോഗങ്ങൾ” എവിടെയാണെന്നറിവാണ് ഞാൻ വളരെ അതുവില്ലെന്നു. അതുകൊണ്ട് നീ ഒരുഥിടെ ലേബകൻ അതിനും അബ്ദിപ്പത്തും ഉപാധിരണ്ടാം എടുത്ത കാണിക്കും ഞാൻ അദ്ദേഹത്താടി സവിനന്നം അപേക്ഷിക്കുംനു.”

ഹത്തിനു ‘സാഹിത്യാസന്’ എഴുതിയ മഹപടി (16-9-'34) താഴെ ചേരക്കുന്നു: “പത്രികയുടെ 8-ാം ലക്ഷ്മാതിൽ ‘കേരളത്തിലെ ക

പം—ഇതുമും പറഞ്ഞു. ടിംഗതാൽ അ ഭാരാകവിയുടെ കവിതക
ഒഴിഞ്ഞുക്കണ്ണുടക്കം തീർപ്പുടിംഗതാൽ പറിശ്രദ്ധിയ്ക്കുന്ന ഓഹോഷി

വിശ്വ' എന്ന ശിരോലിഖിതത്രാട്ടക്ടി ഹംഗകവി ആശാൻറു
കവിതാമുഖാശശൈ പുസ്തകിച്ചു' കൈ ഉപന്യാസം ഏഴ്‌തിയിങ്ങനെ
ഡേവകനാണ് താൻ.

അ ഉപന്യാസത്തിൽ, “ഇടപ്പിടിയ്ക്കുള്ളിൽ അനാവശ്യപദ്ധത്യോ
ഗം” മതലാഡി ശിമിലിലജ്ഞായ ചില കവിതാഭോഷണമിംഗതുമേ,
അബ്ദിയുക്കണ്ണുടക്കിയിൽസ്ത്രിമാത്രം അ ഹംഗകവിയുടെ കവിതകളെ
നോക്കുന്ന ഭോദേശക്കുപ്പിട്ടക്ടി ചുണ്ടിക്കാണിയ്ക്കുകയുള്ള ഏന്നം, അ
ദ്രോഹത്തിന്റെ കവിതാമുഖാശശൈ ആലോചനാതീതമാണെന്നും, സമചി
തമാഡി വർഗ്ഗിപ്പിച്ചുപുട്ടവാൻപോലും സാഖ്യംജ്ഞല്ലാത്തവയുമാണെന്നും
താൻ ആശാവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വാവിച്ചു മൃഥാശംകിടയിൽ ശിമിലിലജ്ഞായ ഭോദേശമിം
ഗുഡവിന്റെ കിരണാശക്തിം അക്കമെന്നുപോലെ നിക്ഷജനം ചെണ്ണു
ബാതാണെന്നും, സോഡാഹരണം വെളിച്ചുപുട്ടണബാവയുല്ലെന്നും
അന്ന എൻറെ വിവക്ഷ.

പാക്ഷ ആശാൻറു തുതികളിലെ അനാവശ്യപദ്ധതികൾ' അ
ഈപ്പരുംഘരണാശക്തിയും നിശ്ചിയുള്ളവൻ 'വിഭ്യാത്മി' എ
നോടാവശ്യപുട്ടനും. ഇത് എൻറു മനസ്സുണ്ടെന വളരെ പീഡിപ്പി
ച്ചിട്ടുള്ള കൈ ആശ്വാസാണ്. ഭോദേശക്കുപ്പിടപം അത്യും അപല
പന്നിയമായ കൈ നിറുപ്പണപരിത്യാണെന്നും സ്ഥിരാടിപ്രായമജ്ഞ
താൻ എന്നിനുവും കുട്ടി നേരാനുണ്ടുള്ള കിലും അ ഭോദേശമുടി
കുടക? ഒഴനമവലുംവിയുള്ളകയാണെങ്കിൽ, ഭോദേശക്കുപ്പിടക്കിലും
കുണ്ടിക്കാണിയ്ക്കുവൻ സാധിയ്ക്കുന്ന ചാില ഭോദേശമിം കൈ
ഹംഗകവിയ്ക്കാണും", അടിസ്ഥാനമോ ഉത്തരവാദിത്തപരാധനാ
പ്രസ്താവതെ, കൈ വാഹകം താൻ ഏഴ്‌തിരെയെന്നുള്ള അപരാധം എന്നിൽ
ആരോധപിതമായിരിക്കായും ചെയ്യും.

സമുദ്രഭേദാക്കന്തിന്റെനുബാകു അപരാധിയായിരത്തീങ്ങന്തി
ഥും രേഖ, അവനുവാൻറു മനസ്സുല്പരത സഹിയുള്ളകയാണെന്നും കൈ
തീ, 'വിഭ്യാത്മി'യുടെ ആവശ്യപ്രകാരം, 'നളിനി'യുടെ ആല്പരത
നുററിക്കപ്പെട്ട ദുരാക്കാശക്തിം, ആരുത്തരെന്നല്ലംവാസിച്ചു' അന്തംഗു
ശക്തി, അപസ്ഥാനമാശക്തി ആകയാലോ, പുന്നക്കരിയാകകയാലോ,
അനാവശ്യാശക്തിയും" എന്നിയുള്ള തോന്തോട്ടുള്ള, എതാനും പദ്ധതെല്ല
താൻ താഴെ പെട്ടുന വരികളിൽ കീഴുംവരയിട്ടുള്ള നിശ്ചിയുള്ളനും.

“നു നിന്ന് യമദീപിന്നശോദയോ—
കുന്ന താപസുക്കരാരിയല്ലിവരി;”

“മധ്യതാൻ തുടക്കം കൊതിച്ചുമെ
ഭാസരായ് പല വുവാക്കിലും വാണാ താൻ;”

കംഡിപ്പുകളിൽ ചുണ്ടിക്കാണിപ്പുവാൻ സാധിപ്പുന്ന അഭ്യർത്ഥന സമൃദ്ധമായ പട്ടികയാണ്.

- “തിരുക്കാൾ ഉത്തിരെ നോക്കിയാഴിയെ
ശട്ടിനിന്നുണ്ടെ ദിനങ്ങൾ വാരിപോൻ;”
- “സാരമാർ സുതിച്ചിൻ നീയുമിപ്പോം നീന്
ഉരുമാം ദേവനവും വരുന്നേയു;”
- “പിന്നെന്നും സബി, ഏതുതോതുക;”
- “തെല്ലാനിന്നും കാന്തിയിൽക്കല—
നാല്പുണ്ടിച്ച മികച്ചീകരേപമാ;”
- “കാത്തിട്ടും പവനതിലെഞ്ചു—
ക്കാലം ചീതശലഭം പറന്നതും;”
- “തിരുമ്പംതിൽ വലഞ്ഞ കേഴുമെൻ
ക്കുണ്ടാക്കിയിൽക്കാണ വിശ്രദി—
ചെള്ളിനേൻ യടക്കി ഭത്താവികൾ;”
- “ജീവിതേശനേന്നും ക്കവറ്റ്—
അവിലുണ്ടു ഗിരിജ! വലഞ്ഞടൻ
ഇവിധം തുനിവതാക്കശക്ത തോൻ;”
- “ഇംഗ്രേസ്യാട് പകൻ വല്ലുലം
മാറിയാ മഹതിയെന്നുംതോൻ;”
- “ഉപമമാന് മുതവിൻ പ്രസാദമാം
കൊഞ്ചമുലമി ശിശ്യപ്പേക്കരിൽ;”
- “എന്ന ഫൈസ്റ്റ് വിരുദ്ധിച്ചു, തന്മുഖം
നീനേന്നാക്കി, നെടുമാറ്റിവിനുമായ്.”

ഇത്തരം ദോഷങ്ങളെ ഗണ്യകോടിയിൽ പെടുന്നവയാക്കുന്ന കണ്ണകൾ എങ്കിന്നും വിശദിച്ചിവയാണെന്നും, അവരെ നിശ്ചിയുള്ളനുകൂലം ആരുടെതായിരിയ്ക്കുമെന്നും തോൻ ആലുമേ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. മേലിലെക്കിലും ആരുടെയുടെ പുഴക്കത്ത് “എന്നുണ്ടുപുറയക്കരുന്ന പാം” വേലയ്ക്കു മഹാശയംനാർ എന്നു നീയമിയ്ക്കുന്നതെന്നു സാജ്ജലിയായ പേക്കിച്ചുകൊണ്ടും, മേലവഴിയെ വരികളിൽ കാണിപ്പുപോടു പു കുറി പുത്തണ്ണളിൽ സാമ്പക്കമുള്ളാണെന്നു വായനക്കാർ ബോഖ്പു കുപ്പുനുപക്ഷം അനാവശ്യപരമായാണു എന്ന ദോഷം മഹാകവി ആ ശാഖാറി കവിതയുടെ ഇത്തരാഗങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്രദിപ്പിച്ചുവാൻ അവരോടുകൂടിച്ചുകൊണ്ടും, വൈമനസ്ത്രങ്ങുന്നതാട്ടി എഴുതപ്പെട്ട ഈ ലേവന്നെന്നു തോൻ ഉപാസംഹരിയ്ക്കുന്നു.

പക്ഷം, ശാഖാസ്ഥിഷ്മായ വൈരമനിപോലെ നാനാദിവ സ്വഭിൽക്കൂടിയും കവിതപത്രത പ്രസിപ്പിക്കുന്ന അംഗങ്ങൾക്കും ശാഖാസ്ഥം; ഉന്നപ്രയോഗത്തിന്റെ ഇടക്കറഞ്ഞ ഉള്ളറക്കിൽക്കൂടി പ്രവേശിച്ചു് അവിടെ റിക്കിപിപ്പിഡിഷ്യായ പരമരഹസ്യങ്ങളെ മേ ഒരുപ്പിച്ചു്, ഉദ്ദിപിപ്പിക്കുന്ന കൈവിളിക്കണക്കായ അംഗം ഗുരുദ്രോക്കങ്ങൾ; മറക്കാവാൻ കഴിയാതെ വിധത്തിലുള്ള സൃഷ്ടത ഹോട്ടക്കുടി സങ്കല്പിത്തിയിലേക്ക് ഭാവനാത്മലികകൊണ്ടു വിവിധ വർഗ്ഗങ്ങളിൽ എത്തുനേട്ടുവരും, രാവിപ്പർശ്ശയുടെ ചിത്രകലാശൈ പുണ്ണാദി ലജിപ്പിക്കുന്നവയും; അംഗം ശോകാച്ചാര്യാച.ര.;— ഇവയാണു് മഹാകവി ആശാന്നിറ ശാക്കാലഗിരുംഗാദത്താട്ടക്കുടി കേരളഭാഷാഭാഗിവരത്തിനു് അപരിഹാര്യമായ വിധത്തിൽ നബ്ദിഷ്മായിപ്പോരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാസൂ ചതുരഞ്ഞിൽ സാർവത്രികമായി ഏഴ്സിന്ത്യ വിളഞ്ഞു അലക്കാര ബാശാദരൂത്തെങ്കും, ആശയപ്രാശാദത്തെയും സൗച്ചിത്രമായി പുക തു വാൻ ആക്കിച്ചും?

ഉള്ളിട്ടിന്നീറ കാവിത ഓടിക്കുടിക്കു എല്ലാലഭാലകരാ വന്ന ടിഡ്സുന്ന, ശാച്ചാരവും അഗാധവുമായ മഹാരതാകരമാണെങ്കിൽ; വള്ളംഭാതാശ്ശിന്നീറ കവിത വാട്ടാതെ ഗുരുടിലക്കാബുദ്ധങ്ങളും, തേൻ പഴങ്ങളും റാറിംതു “കോകിലാച്ചിക്കലാലാപക്കൂദോലാഹലാ കാലി”മായ ഗവന്പുക്കാവാണെങ്കിൽ; ആശാന്നിറ കവിത നിത്യം ഗവന്തിന്നീറയും റാത്രിപാശാദരൂത്തിന്നീറയും അധിവാശാസനമാ ദവും, പ്രാഥാന്തരംഗനിശ്ചവും, ആലോചനാതീരവും, ചായതാരം സംഭവാലംകൃതവുമായ മഹാബലിനുണ്ടു്.

ആശാന്നിറ കവിതയെ വർഗ്ഗിക്കുവാൻ ആശാന്നിറ വാക്കുക ദിനത്തെന്ന ആത്മരാസിക്കുംഘാനു് ഉചിതം.

“ടക്കിവാഴലുംവിശ്വാസിതാംഗിരായ

ക്ഷമമായക്കമ്പിട്ടുംവാങ്ങ താരപോൾ

സൃഷ്ടമാഡു് ഭവദാന്ത്രിലുംവാണ്

നാമലേ, വേദാവിലുയൻ തീപ്പാം.”

എന്ന സീത ക്രമിദോശിയോടു പറഞ്ഞ വാക്കുകരാ ആശാന്നിറ കവിതാംഗരാജു കൈരഞ്ഞിയോടു പറാം. അവളും ക്ഷമമായക്ക വീടുന്ന താരനാണെന്നു്; അവളും ദേഹാവിലുയൻ തീപ്പാംതന്നെ യാണു്. ആ കവിതയുംവിന്നീറ ശിമിലജ്ഞായ കവിതാദോഷ തുടം സ്പർശിക്കുന്നതും, അവന്നുലഭ്യമായ അവിതാമുണ്ടാണെന്നും

ലയിച്ചുവേഗത്തുമായ ഒരു ദ്രോക്കംതന്നെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയെ സാമാന്യമായി വർണ്ണിച്ചുവാൻ പറ്റാപ്പെട്ടായ ഒരു ദ്രോക്കമായും തീനിരിച്ചുന്നതോ.

“വാനിൽനിന്നു നീജനീഡിയമാൻഡാം
കാനനം വഗയുവാവുപോലാണോ?”

എന്ന ഉച്ചയോ,

“തല്ലൂരപ്പമവനാന്നിങ്ങനു തെ—
ല്ലപ്പാം വെന്നരിയെയുള്ളി കാക്കവാൻ
കോപ്പിടം റൂപതിപോലെയും, കളി—
ക്രോസ്റ്റടത്ത് ചെരുപെരുക്കപോലെയും.”

എന്ന സ്പാഖവച്ചായയോ,

“ഇടതുന്നിമ കുറ്റ മിന്നത്തുള്ളിൽ മജിലം
പൊടിയും ശോഹനനേതും, മുക്തിലോലം,
പിടഞ്ഞുമുണ്ടിനില്ലെനു പിടിച്ച തുമ്പിൽ തിമ്മണ്ണം
സൂടികക്കപ്പിയിലിട്ട് പരത്തമീൻപോലെ.”

എന്ന ചലനചിത്രയോ,

“.....സഭാ നീശി പാനമ്പാദം
ബാധിച്ച ഫുക്കശില വാഴുതിൽനിന്നു മേലു—
ജോതിസ്തു ക്ഷണിക്കജിപിതമല്ലി കാമും?”

എന്ന ചോദ്യയോ,

“വിനായാന്ന് സുഖം ക്കൊതിക്കയേ—
ല്ലിനിമേൽ എന്ന,നസ്വഭം വരിയുവാൻ:
സനമല്ല ക്കൊതിച്ച ചെല്ലുകിൽ—
തതനിയേ കൈവിട്ടമീംപ്പു ശ്രദ്ധിയി.”

എന്ന നിശാധാരയോ,

“.....ഇവണ്ണിനേൻ
വഴിയും നാണിന്റെ കടാക്കണ്ണഗിരെ
മൊഴിവാൻ, കവികരക്കവിവന്നും
രിഴി വേണം, കവിയാദണം എരി!”

എന്ന രാശോപനിഷത്സൂക്തിയോ,

“ഗിരിനിർബലശരശന്തിഗാനമ—
ദ്രുതിയിൽക്കേട്ടു ശയിച്ചുമണ്ണു എന്നാൻ;
അരികിൽത്തയ്ക്കള്ളുംവാന്വയം
ചൊരിയും പുനിര നിത്യമെന്നുമേൽ.”

എന്ന പ്രതീക്ഷയോ,

“നെടിയ ശാഖകൾ വിശ്വിൽ നിവസം ഭട്ടി, യിലയം
വിടപ്പണ്ണം ചുത്തൊറി, വിള്ളതമായി,
നടവിലണ്ണ നിച്ചുന്ന വലിയോരശ്രദ്ധമം, ഒരു
തടികൾ തേണ്ടും, തൊലികൾ പോതിന്തുവിന്തും,
ചട്ടലഡലണ്ണജീലും ശ്രൂംഗഭാഗത്തിലും വെളിൽ
തടവിച്ചുകൊ കാറ്റിലിളിച്ചകി മെല്ലു.
തടിയനരയാലതു തലയിൽത്തീകാണ്ണം നൊട്ടം—
ചട്ടലഡ്രൂതംകണക്കെ പാലിച്ച നിൽപ്പു്.”

എന്ന വണ്ണനയോ,

“.....പാരിപ്പുവാൻ
പോണ; കൊച്ചുകിളിയായതിലു എണ്ണ!”

എന്ന ചൊഡബാലകൻറെ തീർപ്പിനിലാപാശമിളിത്തൊരു ധാത്രോ
ക്കിയോ, ഒക്കെള്ളത്തിലെ ഒരൊന്നാളും കുക്കുമാതുമേ. എഴുളുഹയി
അനാശ്വരി; അതിലെ മഷിയാണു്, റിഡിമർ ഭോട്ടിൽ വെള്ളം
കയറിയപ്പോരി, എന്നാനോങ്ങിയായി വററിപ്പോയതു്! കഷ്ടം,
ഒക്കെള്ളിയുടെ ഭാഗ്യഹീനത!

സാഹിത്യനഭ്യുലൈ കെരളീയിൻ

കീറാഴിശ്രദ്ധ അകാഡമി റാത്രിസമയത്ത് ഉറുന്നോക്കേ നാ ഒരാക്കൽ, ജോതിസ്റ്റാപ്പൂജയിലൂടെ മുടയിൽക്കൂട്ടി വാദവി ഷഠമാലിംഗത്തിന്റെ, വീക്ഷണരൂപം അത്രുതാരാജസ്ഥാപ്പുന്നാക്കുന്നതും, സമിരാക്ഷത്രംബം വീംഗം വീംഗം ലജ്ജപ്പിഞ്ചുന്നതുമായ ഒരു സംഭവം നടക്കുന്നതു കാണാം.

എന്നുണ്ടിന്നുന്നല്ലോതു അശാന്തപ്പുന്നുവും ഒരു തേജവുംജം ചെട്ടിപ്പുരപ്പുട്ടു മിന്നംപ്പുണ്ണരിശ്രദ്ധ വേഗത്രൈട്ടുകൂട്ടി കരിച്ചു കൂറു പാണത്തോ, അപ്രത്യക്ഷമാലിംഗത്തിങ്ങനും. മുതാണ്ടു കൊഞ്ചു മുൻ. സാഹിത്യനഭ്യുലൈക്കൂട്ടിലും ചില കൊഞ്ചുമിനുകൾ പാണതുപോകാണണ്ടോ. അവയിൽ ഒന്നു പാരുതനായ വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപുണിജ്വലയിൽനാണ്.

പണിജ്വല 1064-ൽ ജനിച്ചു; പതിനിന്നുംതൊരു വയസ്സിൽ കൊച്ചിയിലെ “വനചക്രവർത്തി”യെന്ന ക്രമാധിപ നായകചട്ടിയാരേയും ക്രമാരേയും ലേവശരവാൺകാണ്ടു അട്ടിയോടുചേരുവകും ശുഖപത്രാനുമതെന്ന വാദസ്സിൽ പത്രാധികാരിയി പരായി; ശുഖപത്രാനുലാമതെന്ന വാദസ്സിൽ മഹാകവിക്കരക്ഷ മാത്രം ഇരിച്ചുവാൻ അംഗതയുള്ള സിംഹാസനത്തെ “നീശാർഥി” എന്നു അക്കം ചോദിപ്പിച്ചു നാബിളകാത്തവിധത്തിൽ അലംകരിച്ചു; ശുഖപത്രാനുമതെന്ന വാദസ്സിൽ കാലേഖന്ത്രാജവാഴ്ചനേപാശങ്ങൾ ക്ഷയരോഗം ബാധിച്ച റിസ്കാതനമായി.

പല്ലവിജ്ഞാന്യു, വീംഗക്കവി ചൊട്ടിപ്പോവുകയാൽ, അവസന്നിച്ചു അ പാടകചേരിഡോന്നു കൈരക്കു തുനാം നൊട്ടവീജ്ഞാനിക്കു വിട്ടുന്നണായിരിച്ചുനാം. ദുർന്മാവിശ്വാസി വാവാനിം ശ്രദ്ധ ചെട്ടുന്ന വിശ്വാസിയെന്നും, ഇന്ന നബാക്കിശാഖാനിം ശ്രദ്ധന നാജിയുടെ ചരിന്നിൽ വരച്ചായിരുന്ന അ ദിവ്യനാട്ടം—ഭവവരയുടെ ചോദനകാലം “സമാപ്തി”മെന്നുള്ളതിയും അലിവിതമായും അ മഹാഗവമം—കൈരക്കിച്ചു ലോകത്തിലെ മുതരാജാവിജ്ഞാജ്ഞനും ശ്രദ്ധയിൽ എന്നുന്നു മെച്ചപ്പും മേന്തംം സന്ധാരിച്ചുകൊടുക്കുമായി അനീഡി എന്നു അക്കം പരിസ്ഥാപനം കഴിച്ചും?

“മുത്തു ഉമ്മിക്കർ, അല്ലെങ്കിൽ അശാൻ, അല്ലെങ്കിൽ വാല്ല

തോറാ, മാറാക്കവിപ്പാതത്തെ അത്രോഹനം ചെയ്തിരാശേഷം എഴുതിയതാണ്” എന്നുള്ള ഭവവുരുദ്ധരക്കുട്ടി ചെയ്ത്തിക്കൊട്ട അതാൾ, “അക്കംതനോ; ഒന്നാന്തരമാണെന്നുണ്ട്” എന്നു പറഞ്ഞു് അങ്ങം ശരിവാക്കുന്ന എത്രയും ദ്രോക്കണ്ടത്വാണ് അതു അന്നാഗ തഴുങ്കു റാഡ്രൂഷാരാം ചാവിച്ചതുംതുംവാലെ എഴുതിയതു് ഇന്ന് ഉണ്ടായിരുന്നവുകിൽ അദ്ദോഹത്തിനു റാഡ്രൂഷാരു വച്ചുള്ള ഫ്രാ ദയേ ഉണ്ടാക്കായിരുന്നു: വാദുംശേഷാശ്വിനുവാക്കാരു ചെയ്തുപോ; ഉച്ചക്കുറിവാക്കാരു ചെയ്തുപോ. ശുശ്രീ ചൊന്തപുക്കാരൻ സാഹിത്യ ക്ഷേഗ്രത്തിലെ ശ്രീകോവാലിപ്പിൽ കുവറാശസ്വാജലി ചെയ്തുകൊ ണ്ണിയുന്ന കാലഘട്ടു്, ഇന്നു റണ്ടു തഹാകവിക്കും പുറത്തെ ചുററിലെ പ്രക്കാശിനിക്കാരായിരുന്നു. ബാശരദപ്പത്തിലേ കാന്തിയിലേ അതു പുപ്പാശമേഖാടു കിടവിട്ടുന്നുക്കു പുപ്പാശം പിന്നീടു കൈരശിയു എ തുപ്പാശങ്ങളിൽ വിശേഷക്ഷിത്തത്തിട്ടുമുണ്ട്.

“ശാലുംഡിര്യൻ കർത്താലാറിനുശാടു താലു—
ടീഡോ പാടലഗ്രു—
ലിലാരംഗം പ്രഭാതാപ്രക്തതിശ്വര മുട—
സ്ത്രീശ്വരഗണ്യംക്കണക്കേ,
ദേലാലേഗ്രാം വിപ്രതിനീഡി വിചുലാശൈ വിചു—
രിച്ചു നോക്കുന്നതിനും
മേലാതേ, റിനേനാട്ടക്കം പട്ടചുടല പരാിർ—
പ്ലൂവു ചുംബിച്ചിട്ടുന്നു.”

ഓബ്ലൂക്കിൽ,

“പാതിപ്രത്യപ്രതാപക്കൊടിയുടെ ചരടോ
ഭവ്യിധിക്കാരാ തട്ടി—
പ്രാതിത്യം വന്ന റിക്കേഴുശ്വരത്തിനീ—
സ്ത്രീശ്വരമ്പ്ലൂനിരിഞ്ഞേ,
പാതിപ്പുട്ടും ഭവമുണ്ടാവലിയിലാ—
പ്ലൂട്ടു കാലാലാശത്തിനീ
വാതിട്ടുഞ്ഞപ്പാരു ഭട്ടിത്തിരിഞ്ഞു വജമൊരുന്നു
ജീവിതം ഭാരഭ്രതം!”

അതുമല്ലെല്ലുക്കിൽ,

“റാജാന്തരുവഹനിപ്പിംബാഡിച്ചിലക്കു—
മേവമോത്താലുമിനേന്നു

വേദാന്തകണാംവൈഷ്ണവിച്ഛി—
 ചൃംഗം മഞ്ചനാവൈക്കിൽ,
 വാദാഭ്യം ദശയെഴുതും യതികളിടെ ബുദ്ധം
 കാവിഥിംഖലും സംഗ—
 രതി താഹംകൊണ്ട് റാഡി രാജവാശശൈ ദുര—
 ഷ്ടൈ തുനാരം ഭട്ടിവൈഷ്ണവം?''

ഈ ഫ്ലോക്കണ്ഠരാ ഉപിഷത്ര എഴുതിയാണെന്നിഷ്ണവാൻ തരംഗിലും;
 ഈ അദ്ദൈയാര ആ പണ്ണയിൽവാവിശ്വാസ പരിപ്രീതിശ്വാസ; ഈ വാദം
 തേരാമൈഴുതുകയില്ല; ശ്രോകപാരാധാരതിംഗാഡി ഉപനിഷദ്രാ
 ലിംഗിടുന്നും ഈ അടക്കത്തുകൾ ആ വശ്യവാക്കീന്തിര കാണ്ണാത്രക,
 യില്ല; ആശാന്തിര കൈ ഇവയിൽ കാണായില്ല; ഈ രഥഗാ
 ടാംഗറും ആ അവിഗ്രഹിക്കി ചല്ലുപ്പെടുമാണ്. അച്ചിഥാസിന്തിര
 നാരാധി താളിലേയും സ്വർഖിച്ചുപോളാം ദാഖിലും കോമക്കണ്ഠഗിത
 മാണം' ഈ വരികളിൽക്കൂടി ചെവികളിൽ ഇററിവാവീഴുന്നാം.

“‘രാഖാർ ഭട്ടി മഞ്ചനാിരു മതി; കൊടുത്താം
 മിന്നൽ പായുന്ന ദായി—
 ജാലത്തിൽക്കൂടി; ഓഗ്രഹാസനനിശ്ചക്രാ—
 സ്വാദുവപ്പം വരുന്നു;
 ചാലന്തുംബാനിയാങ്ങു! താവ വിരഹവിചു—
 രാംജന്യിക്കോളിപ്പകം
 കാലത്തിനൊന്നാത്തിരിപ്പു! കണവാനം കരം—
 കൈക്കിതാ പൊട്ടിശ്ശേഡോ!''

എന്നും ഇതുപരാഗിനാലുമഞ്ചെ വശസ്സിലെഴുതിയിരുന്ന കൈ, ഷ്ടൈ,
 നാല്പത്തട്ടാമത്തെ വശസ്സിൽ,

“‘രാഖുത്യുദ്ധ ശക്തിലേതി ഏതും
 സംസംപുഷ്ടിക്കണ്ണാം;
 കണ്ണം സ്ത്രംകിതവാസ്തവ്യതികലും—
 ശ്വിന്താജയം ദർശനം;
 ചെവക്കുവ്യും മര താവദിവുദശേരം,
 ഗേളുമാരംബന്നുകരാം;
 പ്രിഡ്യന്ന ശ്രദ്ധിണാം കമം ന തന്ത്രം—
 വിദ്രോഷിക്കിവെവന്നുണ്ടാം.''

എന്നും 'ഫ്ലോക്കവും എഴുതാജാഞ്ചിരുന്ന എന്ന പ്രവാണിഷ്ണവാൻ
 പക്ഷിപാതിതപം വേദങ്ങൾ; സംഗ്രഹിതപം മതി.

“രായാക്കും സന്താനമരത്തിൽനിന്നും
ഞട്ടുവരുവാൻ ചുമ്പിപ്പോലെ,
ശത്രുവർക്കാറുക്കയിക്കുന്നിനു
തെറിച്ചു വൈരക്കഷ്ണിൻചില്ലപ്പോലെ.”

എന്ന ഉല്ലശരിരിൽ വരികളുംബുള്ള ഉല്ലേഖവെച്ചിരും,

“ശ്രദ്ധിത്യപീപമെരിയുന്നതു കണ്ണു ചുറ്റും
മോഹിച്ചു ചിത്രഗലഭങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതാമോ?
അബ്ലൈഡിലസ്തമയപ്പുതമസ്തകാന്തിൽ
ഗോമേദക്രമ്മവുംപുഴക്കാളിശ്രദ്ധിക്കുന്നോ?”

എന്ന ദ്രോക്കത്തിൽ പാണാം.

“‘ചാഞ്ചാത്യ’പാഖതി പിടിച്ചുചുട്ടും ജനങ്ങൾ—
പുഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു രാജാ’ഗോ’പ്രാശരം പരത്തി
‘പുഠ്യാശ’യാം കുമാരിതൻ ‘തിലകാ’യഥാനു
പിയുഷകിയിരി ‘ജനോസുവ’മൊരുളിച്ചു.”

എന്ന ദ്രോക്കത്തിലെ ദ്രോഷാലങ്കാരം,

“താരവാര,മിഞ്ചലം കച്ചം, വിധം—
സൗരവക്കത്രമിവ എന്തു രാത്രിയെ
പാരംഭംവരംമൊഴിഞ്ഞു കാണാം
കൈരവങ്ങൾ മിച്ചി പൊത്തി ലജ്ജയാർ.”

എന്ന ദ്രോക്കത്തിലുള്ളതിനെക്കാരം ഒരു പടവക്കിലും താഴേയല്ല.

അക്കിപ്പുമായ രചനാസൗംര്യം തനിച്ചു സ്വാധീനം
ണേന്നോ,

“പുന്തിക്കരപ്പൂളിനെററി ചെറു മരങ്ങം—
മാറായി രാജാജീവന—
ചൂന്തിന്തചേലണിച്ചവനിതൻ തലവിലി—
ടിട്ടും ശ്രദ്ധാംവരം
കാന്തിച്ചുട്ട റാത്രംവമണ്ണലഭന്ത്—
ഞിട്ടികളുടേ മര—
ചൂന്തിപ്പുംപ്പുംപോലെ മരമൊഴകി—
ചുംവിപ്പും കാൽപ്പുവിനൊ.”

എന്ന ദ്രോക്കംകൊണ്ടു വള്ളുന്നതാം കാണിച്ചിട്ടുന്നെങ്കിൽ, അതെ
വന്നുത,

“പ്രാണാധാരി റാനാവിയവിയികക്കൂട്ടം
റാസികാഗ്രത്തിലക്ഷി_
ക്രാണാക്ഷം സംയതാത്മകക്ഷിലിങ്ങരമാ—
രക്ഷാസ്ഥായിരിജ്ഞേ,
വിശാലാപേ, വിശിഷ്ടപ്രതിഭയമറിച്ചും
രഘുവാൻ വന്ന നിബന്ധം_
ക്രാണാദ്രേ നിലവാവിൽപ്പടി; തിരുവടികൾ
തത്പരമന്നരിഞ്ഞെന്തും?”

എന്ന ദ്രോക്കത്തിൽക്കൂട്ടി വി. സി. യും വെളിപ്പെട്ടതിട്ടിട്ടുണ്ട്.

“ക്ഷും, സംഭാവലിപ്പിച്ചേം അളിത്തേം
സജ്ജാതിയോ വംശമോ,
ഉച്ചഗ്രി തന്യാടിയോ ചൊളുമി_
ഞോരില്ല ലോരാനല്ലാം;
സ്വച്ചം മാനപ്പശ്വമൈക്കൈവിഡ.
പ്രക്ഷസ്തമിജ്ഞനിതി,—
ഞിച്ചുനാർ പിരിച്ചുനാ, ഹാ ഇവിടമാ—
ഞഖ്യാതമവിദ്യാലയം!”

എന്ന കവിത്രകവായ ആശാൻ;

“ലാവന്നുംകൊണ്ടിന്നും പുത്രം; കവിതകോ—
ണ്ടക്കൂ സർക്കീന്തി; വിലപരം—
ഭാവംകൊണ്ടക്കൂ മാന്യസ്ഥിതി; രണ്ടപട്ടാ—
രൂലമാം വാൺപ്രതാപം;
ഇംവണ്ണം വണ്ണനീയം ഗ്രന്ഥമവിലമൊന്നോ
വാതിലിവിൽത്തട്ടിട്ടും—
ജജിവരത്താമാരിമുലപ്രക്തിയിലൊടുവിൽ—
ചേന്ന ചേങ്ങനാവല്ലോ.”

എന്ന യുഖകവിയായ പണിക്കർ.

സഹിതക്കാരെ രോമാശ്വകണ്ണുകുതിരാക്കിത്തീക്ഷ്ണവാൻ പ
ര്യാപ്തംജായ വി. സി.യുടെ കവിതക്ക്ഷേക്ഷണിച്ച പറയാനുള്ളതോ
കൈ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞുവെന്ന വായനക്കാർ ശക്കിയ്ക്കുന്നും. അത്
എഴുതിയാലൊടുപാട്ട ഒരു വിശ്വമാനം. പി. വി. കൃഷ്ണവാ
രിഖരവർക്കുടെ ഭാഷാഭിമാനിത്പത്തിന്റെ ഫലമായി നാടകം

കിട്ടിട്ടു അതു അജൂല്പരതാ—വി. സി.യുടെ തൃതീക്ഷ—രണ്ട് മണിമേരറിനാകം വായിച്ചതീക്കാവുന്ന നുററിനാല്പുത്തെട്ട് വശങ്ങൾ മാത്രം അടങ്കിയ ഒരു ചെറുപുസ്തകമാണ്. അതിന്റെ ഗ്രന്ഥ സാമ്പത്തികട്ടേ ഒരു ജീവിതകാലത്തിലെ അലോചനയ്ക്കു വിഷയിൽ വെളിയോവുന്നവയാണ്. അതു കൊച്ചുമെണ്ടിന്റെ സെഖാരഭ്യം വിടന്ന് കാലിന്റെപുസ്തകത്തിൽ ലജ്ജിപ്പിയ്ക്കുന്നതാണ്; അതു കൈത്തിരിയുടെ പ്രകാശം സാഹിത്യബാധയത്തെ വൈശിഷ്ടകളിൽ മിന്ന കഴനാ; അതു മഴവിപ്പിന്റെ മാധ്യാത്ത ശകലം സാഹിത്യാന്തരിക്ഷം തെരുവക്കുവാശിംതൊട്ട് ചക്രവാളംവരെ പീചിപ്പിത്തുലകൾ ചൂം ത്തി നാിനു പിടിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

ഇതുപരത്താനാമരത്തെ വയല്ലിൽ കാലധികം പ്രാചീനത്വ കുറിപ്പിലും എന്ന അരുംദ്രോധകവിയെക്കറിച്ചു “അരുംദ്രോധം ഷേഷക്കു് പിയരുടെ ത്രിക്കരയാണു്” എന്നു മേത്യു അതിനോഡാഡു “പരിഞ്ഞതി കുന്നാ. വി. സി.യെക്കറിച്ചു “അരുംദ്രോധം കാഴ്ചിംനാശൻറെ ത്രിക്കരയാണു്” എന്നു നാമക്കം പരിഞ്ഞാം: അതിൽ ഏല്പാം അടങ്കിയിരിയ്ക്കുന്നു.

കണ്ണനീർ ദിവസം

ଶ୍ରୀଲୁହୁମାଯୁକ୍ତଙ୍କୋଣେଖା, ସଂଗ୍ରହସଂୟାଗିନୀତକୋଣେଖା, ତାଙ୍କ
ଅଣ୍ଟାଗାଂରକୋଣେଖା ଓହୀଙ୍କିଟ ଜୀବବିତଳୁଙ୍କର ହୃଦୟରେ ଉଚ୍ଛଵିରୁ ଏହି
ସମ୍ବାଧାତନିକାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରେସ୍‌ରୂପରୁ, ଏରୋଗଠ କ୍ଷେତ୍ରକାନେ, ଏରୋଗଠ
ରାଜ୍ୟରେ, ଅଜ୍ଞବରାଷ୍ଟ୍ରେପ୍ରୋଲେଲ୍ସ୍‌ରେ, ଅମ୍ବାର ଅଭିଭାବକାରୀ ଅମ୍ବିଂ
ରାଜ୍ୟରେ, ବିସ୍ତରିଷ୍ଟବାନ କାର୍ଯ୍ୟକ ଚିଲ ଶାଖକାନ୍ତରେ^୫।
ଓହୀଙ୍କରିଂ କବିଲୁହୁରାତେ, ଏରୋଗାନ୍ତରେ କୃତିରେଣ୍ଟକିମ୍ବ କବି
କଥ୍ରିଙ୍କାଣ୍ଡ^୬। ଆବାରିରୁ ଓହ ଶ୍ରୀମଂନ ରାଜ୍ୟପ୍ରାନ୍ତ^୭ କାରାଯଙ୍କରେ
ରୋଧାବରଦ୍ଧମୁଖୀ; ଏବେଶତନିକିରିଗଠ “ଏଣ୍ଟର୍ନ୍‌ର୍ମାର୍କ୍” ଏହି
ଅଣ୍ଟାଗାଂକୁଳୁ କାରିଷ୍ମକ ଓହୀଙ୍କୁର୍ମାର୍କ୍ ରାଧ୍ୟକାଣ୍ଟ^୮।

ଉଛୁର, ଅନ୍ତରୀଳ, ବଜୁଗେଣେରାର ଏକାମ୍ବା ଗ୍ରିନ୍‌ଡର୍‌ନିଃଶ୍ଵର ଯା ନିଯିକି ଗାଲପୁଣ୍ଡର ସମାଗମିଷୁ; ପରେବ ଲୋକପ୍ରେସିଣରୁ, ପ୍ରରୋଧନାବୁ, ହରଲଗନବିଧିବୁ, ଶୁକ୍ରିପ୍ରିଜ୍‌ଞ୍ଜନ ତିକିରିମୁ କଣ୍ଟାଗାନ୍‌ରୁଷି ପାଇଁ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ।

“‘ନୁହିଲାକଣ୍ଠର କୁଟିଯିଟି—
ତିଟିଛୁ ବେବରପ୍ରୋଟାଟି ଚିକିତ୍ସା କାହିଁ,
ମାରାପଦେ, ତୁତ୍ୟାବିରୁଦ୍ଧାଳୀକେତୁ—
ଗାଲାଶପରତପରତାଯକୁଟୁମ୍ବ କାଣ୍ଡି?’’

എന്ന ചോദ്യംനോടൊലെ ഒരു ചോദ്യം ആശാനാം, വച്ചുനോതാമ്പോ, ഉള്ളിരോ എഴുപ്പാവഴക്കിലും ചോദിച്ചുവെന്നാവരാം. മറ്റായം ചോദിപ്പുകയില്ല; നാലപ്പുടം ഇതിനാഡിനു ചോദിച്ചിട്ടില്ല; എന്നി മേലിൽ ചോദിപ്പുകമന്ന വിചാരിപ്പാൻ സ്വയാഹം കാണാനാളുമില്ല. അജാനാജാനാജടക കൂട്ടത്തിൽ ഒരുത്തുവിജ പതിപ്പിച്ചു തിരിച്ചു ദേശവാസിനാണ് അദ്ദേഹത്തിനു വിധി അനുവാദം കൊടുത്തതു.

“**உடையுவிழ்வினா மதுதபா என்றாலோ கவிஞர்** அங்கூரம் தப்ரத்துவத்துறை காட்சியதைய வேஷப் பொருளில் வேலகிழூ பெருக்கலோவால், அவினா” என மதுபதினாடுமே உணர்வுகளைப் பூஜித்து, “அது ஜஸ்திவாக ஏழாதிவெப்பார்”—என்றாலுகினிழூ.

କଣ୍ଠାଗୀତରୁଷିକେ” ଉଚ୍ଚଗୀଯଶାଳାଜ୍ୟାନ୍ତ୍ରିପ୍ରିୟ: ଉଚ୍ଚଜ୍ଞାନୀ
ଧେରିଥୁ, ଉଚ୍ଚଜ୍ଞାନୀରେ ସ୍ଵର୍ଗାରେଚଣ୍ଡୁ, ଉଚ୍ଚଜ୍ଞାନୀରୁଗାରୀ ଅମ୍ବଲି

ചു ഒരു ദിവസിന്മാറാം. ഇതുവെണ്ണാൽ അതു കാവുപും ഓവലം നിന്തേപ്പിശാണുന്ന വിവക്ഷണമില്ല; അതായതിൽ പ്രലോഭത്തും തകസ്തും; അവർമ്മതിനാ ചിലേടത്തും അവാരണമുണ്ട്. പ കേൾ ഇവയ്ക്കാവാരത്താൽ നിന്തേഗ്രിയ്ക്കുവാൻ സഹാദയമാർ ഇവ പേരബന്ധം അവശ്യപ്പെടുത്തുന്നതും. ഇവയുടെ ഒരു പട്ടിക ത യും കാക്കിവെച്ച പാശയിതുമാർ ഓരുത്തതിൽ ഉണ്ടാക്കിരിയ്ക്കും. അതവോടു ചോദിച്ചുഹോളുകയേ വേണ്ടും. അമുഖം കണ്ണുനീത്തു ഇളിയിലെ ആശയഗതി അപ്രതിനിശ്ചയമാണും, അതും സപ്പുത്ര അവാവുതമാണും അഭിപ്രായാട്ടുഇട്ടുവക്കും, ഒരാഴാതും അഞ്ചി കൊ വിചാരിയ്ക്കുന്നില്ലെന്ന ഗമാധാരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യാണല്ലോ.

ഈവഹ്യപ്രത്യേകി മൃഗങ്ങാവാപിനീറാമാണുന്നാം പ്രക്ഷക കുറി താഴ്യാലികമരസമിതിയേ അതുകൂടിച്ചു് അതു സുഖരജോ, മുഖമോ, അവയ്ക്കാംതാരിപുള്ളുമോ, ശേരംവാവിലമോ ആയിരത്തീങ്ക നാതാണുന്നാഡും തത്പരം അണ്ണുനീതുഇലും എല്ലാ ദാഗങ്ങളി മുടക്കയും വാലപ്പും, ഇതരപരവികാശങ്ങളാം പ്രസ്തുതമാക്കി പ്രാം ശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“വിചിത്രമിപ്പുരുഷരമോന്നിലോക്കൽ—
പ്പുംവാലും തിന്ന് ഇംലർ മിന്നിയാണേ
ജഗത്തിനെതാട്ടാം വാസനാലക്ഷ്മി
പുന്നന് പൂജാടികായായുടെരിഞ്ഞു!”

എന്ന കാബാവാൻ സാധിച്ച അണ്ണുണ്ണൻ കാഴ്ചയിൽ കാശനു രൂമഹാഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരുക്കപ്പോലും പെടാതെയുണ്ടായിരിയ്ക്കും മെന്ന ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നില്ല.

സാധിതമായ മനോരമത്തിൽനിന്നുണ്ടും, പുറ്റിതമായ പ്രേമ ദ്രുംതതിന്റെ ശാഖക്കു അപൂർവ്വിച്ചു കിട്ടുന്ന ഉണ്ടതാലിൽനിന്നുണ്ടും, വിവാഹമാം മേരവിന്റെ ഉത്തരംഗത്തിൽനിന്നുണ്ടും, ജ ഗത്തിനെ സംവിക്ഷിയ്ക്കുന്ന കവിയുടെ തുലികയിൽനിന്നുണ്ടും ഉ നീലിതമായിരത്തീങ്ക ബാഹ്യപ്രതിഫലം മോഹനക്കായ നോ ക്കുക:

“രല്പുംവേച്ചരതാട്ട മാമരണം—
പോലും തദാ മംഗളത്തി ഇക്കി
ശാഖാക്കരം ഓരത്തണിനിന്നുണ്ടും കാട്ടി—
ത്രംഞ്ഞി അംഗ്രൂ പല രത്നങ്ങേം..

കൊടിച്ച താരാമനിമാല മാറിൽ—
ഉരിച്ചനില്ലെന്ന തുണാങ്ങരങ്ങരാ
ഈ ഏന്നോഴ്ചയ്ക്കുരൻബേകാണ്ട് ചുണ്ടി—
കാണിച്ചടക്ക കൊച്ചുംവം കനിച്ചു!”

അതിലും വിശേഷിച്ചു് ഒരു ദിവസത്തിന്റെ ചിത്രം കുറി വേരു തന്നെ എഴുതിയിരിപ്പുന്നു. അരുമത്തെത്ത ഇപ്പറ്റിയമായ മലസ്സിൽ ചുട്ടി നാലിന്ത്രിയങ്ങളെ ഒന്നായി അനുസാരിത്തിൽ നിന്മാ ഷ്ടൂക്കവാൻ സംശ്വർഖായ മരീറായ ചിത്രം ഇത്തോലെ ഒരു രജിസ്ട്രാർത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലെത്താനുംബേക്കിൽ, ഞാൻ എന്നിയും അതു കാണേണ്ടതായിട്ടുണിരിപ്പുന്നതോ.

“ചെറുതാമരത്താരതിരാം ദുഃഖതോ—
ടനം ദിനം റാറുയിൽനിന്നാണനാം;
ഇലംതിളിർച്ചുത്തു തുടൻ റുതം
കണ്ണിട്ട് പൂപ്പുങ്ങവിരിയും പൊഴിച്ചു.
കളിച്ച തെതെത്തനാലിനങ്ങി ഫേഡോൽ—
തുഞ്ചിച്ച നീചെല്ലപ്പുനിനീക്കുന്നതെ;
തുമ്പനുമോമരത്തിരകൊണ്ട് മറ—
ഭന്നത്തി പാർപ്പനമലിയെസ്സരിസ്സും.”

വാസരാവാത്തിന്റെ അ പൂപ്പുങ്ങവിരിയും, അ പനിനീർ കണ്ണത്തിന്റെ സൗഖ്യരദ്ധവും അ തെതെത്തനാലിന്റെ രോമാംബ മണിക്കൂഡാക്കന കൂൾക്കുമയും അ ഓമർത്താരകളുടെ മുഖഗാനവും, ഒരിപ്പുലാഡവിച്ചതിനശേഷം മരക്കവാൻ സുധിപ്പുന്ന മലസ്സിനും അവരെ അനുഭവിപ്പുവാൻ സംഗതി വരാതിരിക്കാടു! അ കാട്ടകരങ്ങിനും ഈ ‘മുണപുള്ളവാടി’യിൽ കടനാക്കുട്ടി കാരുമെന്തോ?

കാറുപ്പതിപ്പുണ്ട് അ ജീവന്രൂപതം കവിയുടെ കണ്ണിൽ ഈ അണ്ടു കെട്ടപ്പോൾ, തെളിച്ചായമിട്ട് നിന്നിച്ചു അ റാവുമരോാര മാം തട്ടിത്തക്കന്നപ്പോൾ, കാടക്കൻറെ അഞ്ചാപ്പാവിത്താനമൊട്ടക്ക് അടിടി മണ്ണിനൊള്ളിൽ അമൻകാഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ബാഹ്യപ്രക്രിയ ജീവ പെട്ടെന്ന വന്നവേൻ മാറിം റോമക:

“അനാഥിട്ടുനീലിലയക്കി, എന്തോ
വെരുങ്ങലിച്ചു തയപ്പുക്കി ദറം;
റോററ നെന്തുരുചിച്ച കട്ട—
പുട്ടിച്ചുവോ ലോകപ്പറമ്പരക്കതം?”

കാറിന്തരിക്കുടാര വക്കിനാൽ—
അവോകമട്ടാട്ടഡുപാസ്യിവണ്ണം,
ചാരം ദൃഢാക്കി; ചുടലകാളംപോ—
ലിങനിതാ രാത്രിയിലന്നരിക്കണം!!”

ഇതരഹവിശദ പ്രത്യാതിൽ വണ്ണിയ്ക്കപ്പെട്ടു സ്ഥാപനത്തിനാം രാഖരിച്ച ബാധ്യതയിൽ ശ്രൂഢാമോ, കല്പമോ ആക്കിത്തീപ്പുകയാണ് പതിവു്. പക്ഷെ താരഹാ രമണിത്തു അന്തരിക്കാത്ത ഉഡപാസ്യിവണ്ണം ചിന്നി കിടക്കുന്ന ചുടലക്കുമാക്കവാണും, ചുടലക്കളിൽ അപ്പുമയ സുരൂക്കേൻറു ചെങ്കരിരേറു ശ്രൂഢിപ്പുുണ്ണു അരയാലിനെ “തല യിൽത്തീ പാഴം ചുടലവുത്”മാക്കവാനും റാലപ്പുംകാം, ആശാ നാം മാത്രമേ സംശയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബാശനരും വൈക്കിയ്ക്കപ്പെട്ടു വ പൂരിലല്ലോ, വൈക്കുകക്കേൻറു കണ്ണിലുണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതെന്ന തത്പരം മും രണ്ടു കാവിഹാമാത്രമേ ഹതയും വിശദമായി കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അവരിപ്പുവനീയമായ ആനന്ദത്തിന്റെയും, അപാരമായ ശ്രൂഢത്തിന്റെയും മേഖലാസ്ഥാനാണ് കണ്ണിയീത്തുണ്ണി.

“റാംമേഷമോരോനമപ്പുപ്പും ബാശവും
ചുമനാതാ വനാവണ്ണം മനിൽ;
പുരാനവാക്യങ്ങൾ പുക്കി പിടിക്ക
വൈക്കുമന്നാർ വിലവൈച്ചിതനാ!”

എന്ന ദ്രോഹം സംഗോപ്തനിരിയിടെ അത്യുന്നതമായ ഗ്രംഗനതി നേരു ഉയൻഡായിപ്പുന്ന അവസ്ഥയെക്കറിയ്ക്കുന്നതാണെങ്കിൽ,

“അംബാ പ്രപഞ്ചയുകവിധാത്രി! നിന്നൊ—
ടത്തിച്ചിട്ടെടു, ഹതഭാഗ്യരാം എന്ന!
ഇവണ്ണുമത്കുലവിപത്തിലുണ്ട്
നരകളഞ്ഞുനായിർ നിന്തിടോണ്ടു!”

എന്ന ഇടത്തൊപ്പും നിലവിഴി ശ്രൂഢവാല്പിയിടെ ഏററുവും അടിത്തട്ടിലെ അസ്ഥകാരമയമായ കൂദരത്തിൽ ആണ്ടു കിടക്കുന്ന സ്ഥിരതയെ വള്ളിയ്ക്കുന്നതുമാണ്.

“അബ്രുക്കിലെന്തിനുംലാംവരാനേത
പിക്കെന്നാരാശേരി ചുക്കപ്പുവള്ളും?
എന്തിനാടൻതാൻ കരിതേച്ചു മേലേ?....”

“അല്ലെങ്കിലെങ്കിൽ ഉന്നവാശകാരം
ലോകത്തെ നിന്മിച്ചുവിട്ടു വിനോദം?
എന്നാലും വാനപുഡിയാറബത്തെ...
പ്രാശിച്ചിട്ടു സൗദര്യവുംവാം?”

“ആശാനവും താരകമേരുമൊപ്പും
താലോലമാട്ടനോടു കഴുതിലേർന്നാം?”

മാത്രാസ്ത്രങ്ങളായും ഇരുപ്പിച്ചമോദഹേതുക്ക്രമായും ചീല ഓ
വഞ്ചിടുന്ന അഭാവം, ശ്ലൂഷത്തിനും ഉണ്ടാക്കുന്ന അവസ്ഥ
യോ, ഉള്ളതിനും ഇല്ലായ്ക്കോ, ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നും ഗീതാര
ഹസ്യം രക്തത്തിൽ ഉഴുക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സംശാരിക്കുന്നു
ഒന്നും ഇതരം ചോദ്യങ്ങൾ ദിനംപ്രതിയില്ലോ, നിശ്ചിംപ്രതിതന്നു
ചോദിപ്പിക്കുന്നണം. മരണമുള്ളവനായ മന്ത്രൻ മരാനംചെങ്കു
നു ഉന്നഷ്ടനായ്ക്കിണ്ടതാതിനാശേഷം, അന്തര്യാസിതയും ലക്ഷ്യമാ
കു അധികാരാനേഡയിരിക്കുന്ന പ്രശ്നാസ്ത്രങ്ങളാണിവ; വിശ്രാം
സത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാശപിടിയിൽനിന്നും വിട്ട് രാസ്തിക്കുത്തി
പേജ്ഞാ കത്തിപ്പുവാൻ കത്തുന്ന വിചാരാശപദ്ധതാണിവ. നാ
സ്ത്രിക്കും ധാർഘ്യക്ക്രമാലത്തിന്റെ നരയല്ലുക്കിൽ, സന്താപം
നാഡിടുന്ന പുകയായിരിക്കും. നിരാശയുടെ ശ്രദ്ധയുള്ളതയിൽ
നിന്നും പൊണ്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന ഹൈക്കോസമാണും നിരീശപരതപം.
ഈ മക്കളിടുന്ന അതിന്തിള്ളുകളും കടന്ന റിപ്പോനു ചോദ്യ
ങ്ങളും എന്നാൻ കണ്ണുവാരിത്തുള്ളിച്ചിൽനിന്നും മേലേ ഉഖരി
ചുപേര്ത്തിരിപ്പുന്നതും.

പക്ഷേ ഈ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചുകൊടുമാത്രം ഉത്ത
മഹായ ഒരു വിലാപകാവൃത്തിന്റെ കത്താവു കാവേര്യാദ്വൈ
ത്തെ നിന്മിച്ചുനിക്കുന്നു. ഈ ഏറ്റുപക്ഷങ്ങളിടുന്ന സമാധാനമാ
ണും ചരമാൽക്കൂദായ കവിതപത്രിന്റെ യമാദ്ദമായ ശാഖാ
പലം. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലെ രണ്ട് നിമേഷപക്ഷം ഒന്നും
“പ്രഭാവത”ത്തിന്റെയും “ഒരു വിലാപ”ത്തിന്റെയും കത്താ
ക്ക്രമായ ആശാനം വി. സി.യും നിരാശയുടെ ചോദ്യങ്ങൾ
ക്കുതരം പറയുകയെന്ന ഈ കൂത്യത്തെ പൂർണ്ണവിശദിത്തിൽ
നിന്മിച്ചുവിച്ചിട്ടുണ്ടും.

നാലപ്പാടം ഈ വിഷയത്തിൽ ഒട്ടു പിനോക്കമല്ല.

“ഉങ്കവിട്ടു മിച്ചിന്നീരിലിട്ട്
ഭക്ഷണം മറ്റൊ ഭ്രാഹ്മണശില്പി
മനസ്യപ്രഥമാം യാക്കത്തേജോ
പണിത്തരത്തിനാപയുകതാക്കാൻ!”

“പുന്നാറിൽ പൊൻചിറക്കാലുമറം
ചെടാത്ത ദക്ഷത്തുമാര്ത്തിനാലും
സ്വരാലുഭാക്ഷ്യം പറയും വിധാതാ—
വിനാിദ്ധ്വാരഭ്ലാഷ്ടിവിരാമഭഞ്ചം.”

“ശ്രീനൃരാക്കിൻപൊടിക്കാണ്ട് വെള്ളി—
പ്ലാബൈക്കാഡഞ്ചും രാഖവാദനാശി
സാമ്പ്രത്തയും കാഞ്ചനാക്കിൽഭേദ
ഹാലപ്പുത്തംരേപാക്ഷിറ പുകയുള്ള്.”

ഒഗരാചക്രവർത്തിയായ സംജ്ഞാരാണ്ടിനു പത്രിപ്രണയം യമുഖം
നബിജ്ഞത തീരന്തിൽ കഴുക്കല്ലിച്ചുറിച്ചു്, പ്രതിചക്ഷം ചന്തിക
ജീവ പ്രോക്ത ത്രട്ടനാം; നാലപ്പാടണ്ടിനാക്കട്ടെ, ഒരു ക്ഷേത്രവീതാളി
യിലവിഞ്ഞു കൈരഞ്ഞിയുടെ പാദരേഖാക്കണ്ണിൽ പററിനില്ലെന്ന.
എതാനാദ്യം പോവകയെനാളുതിനൊക്കുന്നിച്ചു് ഈ ലേവാക്കന
സംശയാംശമുണ്ടില്ല.

കർണ്ണ ട്രി വി സി .

ഭാരതത്തിലെ കണ്ണൻ

എത്ര പരിചയമില്ലാത്ത റോട്ടക്കാരന് സോക്കിഷാബും അതിനെന്ന് നീറോട്ടത്തെ കാണാതിരിയ്ക്കുവാൻ തരഞ്ഞീസും; എന്തും ഉരകളിൽ എത്ര മുഖ്യാധികം അതിനെന്ന് മാറ്റ പതാ രഹാണ്ട്; എത്ര വായിച്ചാധികം അത് ദരിക്കാൻമുട്ടി വായിക്കാം; എത്ര പരിശോധിച്ചുകഴിഞ്ഞാലും, അതിൽ ഒരു അഗ്രികൾടി കാണ്ണാണോളാണെന്നില്ലോ. “അത്” കൈകരളിയുടെ കണ്ണപുണ്ണമാണ്; ഉള്ളരിന്ന് ‘കണ്ണപുണ്ണമാണ്’.

ഈതിലെ അലങ്കാരങ്ങളുടെ എല്ലാമേം, വിലയോ കണക്കാക്കിയവരില്ല. മരംകുഞ്ചിയും പുട്ടും അടക്കാനും കൂടുതലും കുലംപുട്ടും നിലയും അനുഭവിച്ചുപോകാം. പദ്ധതി ഉള്ളടിനെന്ന് കവിത കൂദയ്ക്കും, ബാലയ്ക്കും, അന്നാലയ്ക്കും; അവശ്യം “പുട്ടജാലവ്”യും “സൂര്യോദയവിലാസിനി”യും, അന്നേ ഗ്രന്ഥിനെന്ന് കേള്ക്കിരംഗവുമായ ഒരു ജഗന്നാഹിനിയാണ്. അതുകൂടി, കൂക്കാത്തിയും, പതകവും, മാലകളും, കുങ്ഗാഞ്ചും, മോതിരങ്ങളും, പാനയും, ഗ്രൂപ്പറവും—എല്ലാം അവരാക്കു ചേരാം. അവരാം അലങ്കാരരഹിതയായിരുന്നാവെക്കിരിഞ്ഞെന്ന അനുഭവയോ ഗ്രായായിരിയ്ക്കുമായിരുന്നു; ഇപ്പോഴും നീലയും അവരാം അതുകൂടാനും അടക്കാനും.

എത്ര വരിക്കൂണ്ടും ഉല്സരിയ്ക്കുണ്ടതോ? എത്ര വരിക്കൂണ്ടും വിട്ടുക്കൂട്ടുണ്ടതോ? എന്നാമുഖ്യതാണ് കണ്ണപുണ്ണമാണതിനെന്ന് ഗ്രാന്താണ്ണം കൂടുതലിച്ചു് എഴുതവാനാദ്യമിയ്ക്കുന്ന അള്ളടെ വഴിയിൽ അദ്യം പോണ്ടിവരുന്ന വിഷമയ്ക്കുണ്ടോ.

“അ രാത്രി ചേരാറായ്യാസരഗ്രീഡോട്
സുരജ വിശ്വാരോടെനുപോലെ”

എന്ന രീതിയിൽ പുതിയ അച്ചും വാത്ത പഴയ അലങ്കാരങ്ങളും,
“വെണ്ണതിയ്ക്കുള്ള കൂപ്പുല്ലതെന്നാരിൽ—
കണ്ണണിയ്ക്കുള്ളോരു വെണ്ണയാട്ട്”
എന്ന മട്ടിൽ പഴയ അച്ചും വാത്ത പുതിയ അലങ്കാരങ്ങളും,

“പ്രസ്തുതാനുഭാവനയ്ക്കായും ജീവിപ്പാൻ
എല്ലപ്പോലുംതാലുണ്ടാകും”

എന്നോ,

“ഉക്കാളിം ഏവവിട്ടും കാബാലും ലോകത്വാനിസ്
രാഖിണ്ണത്തും ചാമരായും ലാഡിജ്ജും;
ഈ മാറ കൈവിട്ടും കഞ്ചും ലോകത്വാനിസ്
രോമാജവക്രയും.ഖാലുംശിശ്വാം.”

എന്നോ ഉച്ച സമ്പ്രായത്തിൽ പുതിയ വാദ്ധിച്ചുള്ള പ്രജനൻ
അലങ്കാരഭാഷം എന്നുത്തും പ്രാഥിപാദിച്ചുള്ളൂ.

പരമി അലങ്കാരത്വവചിത്രപ്രകാശപ്രാ ഉച്ചഴുർ ക്ലിക്ക്
പിണ്ണാത്തിൽ മെച്ചും ലോട്ടുന്നതു്. അതുംശത്വാനിസ്‌നിനാശു ഒരാഗാ
മാന്ത്രാളിയുടെ റിച്ചും ഉല്ലേഖിക്കുന്നും ദാഖായും ഒരു വാന്നി
ബാവുത്തിലും “നല്ലാഗരാ”റിക്രിംഗാലും ദാഖിതാംപോ
ലെ പ്രതിധനിപ്പിച്ചു ഒരു കവിശ്രദ്ധിനിനാ, ബാരഭാമാപാത
ഞാളുടെ ഭടകയിൽ ഒരു വൻവേദാക്ഷാരംന്നു ചുറിതും ഇരിപ്പു
തുമായിക്കൊടിയാലും അമു സഹാദയാംവാഹം” ഉഘയുമായിരിപ്പു
മല്ലോ. ഉച്ചഴുരിന്നു വാക്കുകളിൽനിന്നു പാശ്ചായാക്കിൽ,

“പക്ഷത്വാം റാലിപ്പതാം പാഴുലർമാട്ടിനാം
തക്കരത്വാലോലം നാൽകിട്ടേന്നോൻ,
ചുന്നുനാം പുത്രരൈപ്പുല്ലവാൻ പോക്കേബാ—
ശ്രിനാഭട്ടാക്കാമൈയാമെന്നതില്ലോ?”

പാപദോന്നു ചേന്ന ഗ്രൂം പാപൻതന്നെന്നാശനാം; ജൂണക്കാപ്പിൽ
പുരാതനഭായ കമ്മന്നുള്ളുടെ വിപാകം വിഷദമായിത്തന്നെന്ന ഭവി
ജ്ഞനാവേഗാം; ഗ്രാമത്തിന്മായ പരിത്പരത്വാിനിനിനാ പരാഞ്ചു
വന്നായി തെന്തുന്നുവിഷയകമായ ധർമ്മപബ്ലതിനെ അവലുംവി
ജ്ഞനവാൻ തൃപ്യസംസാരവാലിപ്പിയിൽത്തന്നെന്ന വിജ്ഞം വിജ്ഞം പ
തിപ്പരമാം; മറഞ്ഞു ലെംകിക്കുന്നായഞ്ചെണ്ടിയും അഞ്ചലപ്പാത്തി
കരമാസ്യംഞ്ചെണ്ടിയും ഭംഗ്യന്തരേന്ന പ്രതിപാദിപ്പിച്ചുക്കയന്ത്ര പ്രധാ
നോദ്ദേശ്യമായി കല്പിച്ചിരുന്ന ഇതിനുംബന്താക്കാൻ ഉപശോ
ഗിച്ചിട്ടും വിശ്വാസിപദ്ധതിയാൽ വണ്ണിതന്നുരായി, ക്ലിക്ക്‌രാ
സാധാരണനായാടും ഇന്ത്യാലുംകൂടി എല്ലാവാൻ പാടിപ്പാനു ഒരു
റിച്ചപാത്രമായി.ക്രാതുന്നവരുടെ ക്ലിക്കിനാടുവാകു, പ്രാചീനകാ
വ്യക്തിത്രംക്കുടെ അനവാദപരിധിയെ അബനപോലും അതിലണ്ണി
ജ്ഞാനതെ, ക്രാതുക്കമായിൽ ഉത്തമഹാരണനു് എല്ലാപ്പുട്ടുന പാത്രങ്ങ്

ക്ഷേമാധ പല വിഷയത്തിലും ഷൂജുനാഥ് കണ്ണുവാനാളും തന്റെ ഗൈറ്റംജാക്സിലാബാനു് ചുരാക്കുവി ഉള്ളിൽ ഇം വജ്രാധാവുപരിക്കൊണ്ടു നിംഫുമിച്ചിംപുളുഗന ഉല്ലത്തേഴ്ചാദിശ്യം. ഒരാഴ്ചട സ്വരാവാ തെക്കുവിച്ചോ, ശ്വരഹരിഞ്ചുംകുവിച്ചോ ചിലവകട മനസ്സിൽ അജഞ്ചതകൊണ്ടോ, അനുഭവകൊണ്ടോ, മാത്സര്യജന്മായ പക്ഷി പാതിപ്പംകൊണ്ടോ, ഭേദഗ്രന്ഥപ്പിടിച്ചുപോരിട്ടുള്ള രാഖവല്ലാരി നായ റൈക്കന്നതു് ഒരേള്ളപ്പമായ പഞ്ചിയാഞ്ചന വിചാരിപ്പിക്കുവായെങ്കിൽ, അവരെ ഇം വിഷയത്തിൽ ഒരാ പരിഞ്ഞി ആഡ്വോക്യുറിവാൻ ക്ഷണിപ്പുള്ളവയേ ഭോഗ്യം.

“മാധവും മധുവിനുനാ രഹവിതു ക്ഷാരാംബന്ധയോരീഡാ

ഭർഖാൻ യഥ പ്രതിരാത്മക്കുട്ടി ബലാൽ നൃക്കെതസ്സധ്യാ—
സ്വന്ദര്ഭിഡിഃ”

എന്നാളും തന്ത്രചരിവാകൃത്തിക്കുന്ന പാരമാത്മ്യം അപ്പോഴംനു്
വൈശിരപ്പുട്ടക.

ഉള്ളിൽ റൈഞ്ചിപ്പ് കാവുപ്പലതിക്കു അനാബരിപ്പുള്ളവയാ ഞണനാളും ലിതമ്പാത്രമംകൊണ്ടു കണ്ണുക്കുപ്പിഞ്ചത്തിക്കുന്ന ആവിശ്വാ തത്തിനാശേഷം ചില പദ്യകാരന്നാർ രാവഞ്ചാടിക്കുയും ചില പാതുക്കുള്ളിലും ഉത്തമനാരാഞ്ചന തെളിച്ചിപ്പുവാൻ ആമിച്ച തായി ഇം ലേവകന്നിലും. തത്പരമിയാതെയുള്ളു ഗതാനന്തരി കത്തപ്പത്തിനാ കാവാടനിരോധില്ലപ്പോ. ഉള്ളിരിക്കുന്ന അനന്തരാല സ്വീകാര്യ പ്രതിക്രിക്കട ശാശ്വതാക്ഷിഡാശുന്നപോലെ കണ്ണുക്കുപ്പി ഗാത്തിൽ സംസ്ക്രതിക്കായി പരിലപ്പിച്ചുനാ അശ്വാജീവനാളിം, യ കത്തികളിം, അനന്തരാജാളിം, ഗമയമനാജാളിം അ മഹാകാവിയുടെ തന്നെയെങ്കിലും, അവഭ്യാരോനം ഓരതകമഹിലയ സംബന്ധങ്ങൾ അടിസ്ഥാനപ്പുട്ടത്തിട്ടുള്ളവയാഞ്ചന ഇം റൈച്ചാറ്റുന്നപ്പുട്ട പുതിയ പക്കാലിപ്പാരം ഔർജ്ജത്തെ സാഹസംതനന.

കണ്ണുക്കുന്ന വിനാശാദിഗ്രാജ്യം ഭാരതത്തിൽ പലേടത്തും
പ്രശംസിക്കുപ്പുട്ടിട്ടുണ്ട്.

“വന്വനാം കണ്ണുകോടാളു സുഖേഡന—

നാവോടു നോനാപതിയാഃ റൈക്കെന്നാൻ.

കണ്ണും മദനും ചെയ്യ ചെയ്യിരാനം:

‘കണ്ണുംവം ഞാൻ പരകയില്ലാരോടും.

ദ്രാഞ്ചനാമചാഞ്ചൻ താനിരീക്കെയെന്നു

മാനാിച്ച മറ്റൊരു റൈത്തനിയു പടഃ”

ഈൻറെ ബന്ധപ്പെട്ടുള്ള വൈവരിയായ അർജ്ജുവാനവാക്കൾ ചുവു് ഒട്ടകരാത്ത ഘലബാതിനു പൂർപ്പുട്ടോക്കാനും അതു മഹാ നാസ്തിക പരിചയത്തു ലോകമാക്കും:

“ചെരുതു പുഞ്ചിരീ കലൻ എന്നും
നാരവരനോടു പറഞ്ഞാലുണ്ടാം;
‘അറിയുന്നീലയോ വിജയൻതന്നുടെ
ചരിത്രമല്ലോ റിത്രുപിച്ചുകാശങ്ങും;
മന്മഖമായ മക്കം ദാൽഹിയി—
തമരക്കാവരനവനാടെ ശാംഖും;
കൊടിയുടയാളും ശോടിയും ശാഖയി;
പദ്മനാഭാംബും ഭാറിപ്പിച്ചുല—
കൂറത്തു ഗാണാധീനം ഏംകുറന്തിത്യാജിജും;
ശാരഭാടുംഡാത്തു ശരഡിയുള്ളവാഴും;
എന്നും പത്രപതി ജഗന്നാമൻ
കൊടുത്തെന്നു പ്രാത്രുപത്രവുംജാദ്രും;
ഹരി ജഗന്നാമൻ പരൻ നാരായണ—
നരികിപ്പുണ്ണല്ലോ ത്രണയാരെപ്പൂജിം;
വിജയനോന്നു പേരവനാക്കുതു;
ജയമല്ലുംകൊണ്ടുമുന്നോ വന്നിട്ടു്’”

ഘലബാതിനെൻ്റെ അവാസാനാല്പദ്ധത്തിൽ എന്നും തേരുതും ക്രമി യിൽ താണപോയിപ്പും പ്രാചീനവും പരിചയത്തു ലോകമാക്കും:

“ജഗരി ഓന്നാശിലരിൽ മുന്നപുജ്ഞവൻ
അന്നനോജനൻ റിമലവാംഗേശൻ
നിത്രുപിച്ചു വിഡിബ്ബുലമിതെന്നും
വത്സിപ്പും മമ മരണമെന്നും.”

ഇത്തേരു മൃഗവാനായ എന്നും എന്തിനിനാണു് ഇരേക്കാധനവക്ഷി പാതിയായിത്താനിന്നുതോ നാരായണൻ പീഠിബ്ലഘനാടക്കൂടി നേരുക്കും നരനോടെത്തിരിട്ടുന്നതു മരണത്തിൽമാത്രമേ അവാസാ നിശ്ചാരജുമ്പുവനു തീപ്പിപ്പുചുരുണ്ടും എന്നും പാണാധനവക്ഷി ത്രിൽ പ്രവാതിക്കുന്നതു ധാരംരാജ്യങ്ങായടക്ക ദോഷംമുണ്ടാടു സഹായതി അദ്ദേഹത്തിനു് ഉണ്ടായിരുന്നുതുക്കാണാനോ?

ഈ ചോദ്യംശാക്കാണു് ഉള്ളൻ ക്രിംഗ്രാമത്തിൽ ഇന്നു വിശിഷ്ടത്തക്കരിച്ചു വരിക്കും എല്ലുപ്പക്ഷുംജാകാതിരിപ്പിക്കുന്നതുക്കു വിശദത്തിൽ ഒരുപടി പരിചയതു.

അരതിലെ ആറുന്തരത്തപ്പോൾ

പാണധിവനായം കൊഞ്ചവനായം ചിരികാലവന്നു ചിപ്പിക്കാമ്പാലു ഗവണ്മാംകമശേഷിം, ഒരു മാറാളുഖ്യത്തിൽനിന്നുണ്ട് അവ കാശങ്ങൾക്ക് തീവ്രപ്പിച്ചുട്ടെന്നുണ്ടെന്നു കയ്തതി, മുത്തുവിശ്വാസി ഇപ്പറ്റി തുരു പരസ്യം ശ്ലാജിഡ്യുവാനിടയില്ലാത്തവിയത്തിൽ അകന്ന എഴുന്നു.

തന്ത്രം ഏതു ഭാഗത്തു നിന്നും ജീവം പാണധിവനാക്കംത നോയാണാണെന്നു എന്നുണ്ടു മുഖംവിഹാസന്നോട്ടുകൂടിഉണ്ടാണു, കോലം ദാസ്സുംഗികളുംതയിനാൽ കർജ്ജത്തെന്നുംബന്ധംപോലേക്കുന്നുമില്ലാത്തവജ്ഞായ ദ്രോഗൻ, ഭീമുന്ന് മുതലായ ആചാര്യവാരാർ തന്മാളം ബുദ്ധിഭേദ പരമാത്മാവികളും, ഇന്ത്രിശവ്യാപാരങ്ങൾക്കു കൈഞ്ചവനാരിലും സമുപ്പിച്ചു, പ്രഭാവാശ്വരാഥക്കാരുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുണ്ടു. ശ്വാസം ആചാര്യവാരാർ തന്മാളം ദാസനില്ലാമെന്നു എന്നുണ്ടു. ശ്വാസം ആവത്താനുപുരുഷവിശ്വാസി മുപ്പുത്തിയിൽനിന്നുണ്ടു. ദിനമായിക്കന്നില്ലെന്നു വിചാരപ്രകടക്കരിക്കും ശാരിജ്ജുവാൻ കഴിയുന്നതാണു. ശക്കനിഡിം കൂദാശനുന്നതുവാരാഹാരായ ധാരംതരാഷ്ട്രങ്ങളായം മുരോയാധനാപക്ഷത്തിൽ ചേന്നതു ധർമ്മാവിദ്വേഷവും അധ്യർഥപ്രതിപരിയിൽ കൊണ്ടുതന്നു.

കണ്ണഭോഗി? ദീശ്വരദ്രോഗനാദികരാ അറിവിന്തതികന തത്പരം അദ്ദേഹവും അറിവിന്തതികനു. ശ്രൂവാണധമഹാരമ്പത്തിശ്വാസി തട്ടിൽ കാലാശംനും തന്മാളം പിടിച്ചിരിയുന്ന കണ്ണഭോഗി അജ്ഞാനം നാശപ്രഭാഗ്നിയം നടത്തുന്നതെന്നു കണ്ണഭോഗി മരസ്സിലുക്കൊണ്ടുവരുന്നും തെച്ചിയുന്നണണം. പക്ഷേ ദീശ്വരദ്രോഗനും അജ്ഞാനത്തിനും കണ്ണഭോഗി കിട്ടിക്ക്രാജിത്തതിട്ടില്ല; ജീവാത്മാവിനും ശ്രൂവെന്നുകൂടും സിഖിജ്ജാതികനാതിനാൽ “നാശം ഹന്തി എ ഹന്തുതേ” എന്ന ഗാതയുടെ പരമതപ്പരം അദ്ദേഹത്തെ പാപച്ചത്താക്കാവാൻ പര്യാപ്പുമായിക്കന്നില്ല. ശ്വാസം മരസ്സിലുക്കൊണ്ടുവരുന്ന കണ്ണഭോഗി അജ്ഞാനം കുറഞ്ഞുമായിക്കണായിക്കുന്നു.

“മർപ്പാണബന്ധവിന്നക്രീതദാസൻ നാഞ്ചിൽപ്പാഗിതാൻ തന്മാളായിരുന്നു.”

എന്നും, ദീശ്വരദ്രോഗനുരേ പരിയവാനിടയില്ലാത്ത രണ്ട് വരികൾ

മഹാകവി അൺബനാക്കാഡ് പരയിൽക്കുന്നതിൽനിന്ന് ഈ സംഗതി വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്.

“ജീവിതത്രാസിലെത്തക്കണ്ഠട്ടാനൊറി—

കാവിയം താഴുന്ന പക്ഷേപ്പിന്”

എന്ന മട്ടിളിപ്പാതെ, ദേഹിപ്പാതെ അൺബൻ സമാതിപ്പുകൾക്കും,

“ആശ്വാസായതു വീഴായ്ക്കാൻ ഭാഗവത

ഞാൻ ഉറോത്തട്ടിലിട്ടോപ്പിപ്പിച്ചുനു”

എന്ന സമാധാനിപ്പുകൾക്കും ചെയ്യുന്നണും. ദ്രോധനവച്ചിപ്പാതി ത്രപതിഒൻറെ പാപം ഇന്താനംകൊണ്ട് ആ ചാരുന്മാരും, ഭാനംകൊണ്ട് കണ്ണും നാശില്ലുത്തമാക്കുവാൻ അമിച്ചുനു. അൺബൻ ഭാന നാഡി സഖ്യോദ്ധേശവും ആരുത്തുന്നാശ ആരുത്തുന്നാശത്തിൽ—തന്റെ ആശ്വസ്തി നൈ നാഡിനാശത്തുന്ന കാശയലക്ഷ്യവാദങ്ങളുടെ ഭാഗവതിൽ—അലാറി പ്പുക്കുന്നു. ഈ ത്യാഗാഗ്രഹിയിൽ അൺബൻ പാപം അഭിപ്പുകൾക്കും ചെയ്യുന്നു.

കർണ്ണദ്രോഗണാത്തിഒൻറെ അടിത്തട്ടിലെക്കിടക്കുന്ന നിറ്റാശ തത്പരതയാണ് ഞാൻ മേഖലയിൽ വണ്ണികയിൽ വിശദിക്കരിക്കുവാൻ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ഉദ്രേശ്യം സഹമലമായിട്ടുണ്ടുന്ന ഞാൻ അഭിഭാനിപ്പിച്ചുനീറ്റി; അതിനാനുസരിച്ചു വാഗ്രേഖണം വക്ക് അതെനാിയും ചെയ്യാംപ്പോ എന്ന സമാധാനിപ്പുകമാത്രമേ ചെയ്യുന്നാണ്.

ഈ തത്ത്വത്തെ അൺബനം അദ്ദേഹത്തിഒൻറെ താതനാശ ആദി ത്യനും തമിൽ നടന്നതായീ വർണ്ണിക്കുപ്പട്ടിരിപ്പുനു വാദപ്രതി വാദത്തിൽക്കൂടിയാണ് കവി വൈശിപ്പുകളുണ്ടുന്നത്.

സുരൂനും അൺബനം തക്കിലുള്ള ഈ സമാഗമം ഭാരതയുഖം അ ത്യാസനമായിപ്പോലുന്നു നടന്നത്. ഈ സമാഗമത്തിനു മുമ്പു സുരൂനും തന്റെ പിതാവെന്നുള്ള വാസ്തവ കർണ്ണൻ അറി ഞാതിട്ടിപ്പായിതന്നുവെന്നാണ് കവി സങ്കല്പിപ്പുനുത്. ആകൃത സങ്കല്പത്തിനാ ഭാരതക്കമ്മാരുടെ അനവാദം എത്രതോളം മുഖ്യമായും പരിപ്പുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അമ്പവാ, ഇതു കവിയുടെ സങ്കല്പമാത്രമായിപ്പോലും, കമ്മാരുടെ ചുമ്പിയാരത്തിനാവേണ്ടി കാഴ്ചിഭാസന്തുടി സപീകരിച്ചിട്ടുള്ളപ്പാലുള്ള ഒരു സപാതന്ത്ര്യംമാത്രമേ ഉള്ളായം ഈ വിഷയത്തിൽ സപീകരിച്ചിട്ടുള്ളവെന്ന സമാധാനിപ്പിച്ചുനുതാണ്.

കണ്ണുവോടു പോക്കുത്തിൽ എതിരിട്ടുന്നതു തന്റെ മഹാവായ അജ്ഞാവന്റെ പരാജയത്തിലാണ് കലാശിയ്യുകയെന്ന ദേവപ്രസ്താവനിയാം. എന്നു ചെയ്യുകയിലും കണ്ണുവന്റെ ഒരു തിച്ചുപ്പുടുത്തുന്ന അതുരുതു ചോദിച്ചുള്ളും ഏഴ്ചുമാറ്റുന്നവന്റെ തുടി ഭാവംചെയ്യുന്ന കണ്ണുവന്റെ സ്വപ്നവം—അതു ഹോട്ടമതിലിലെ കൊച്ചുരൂപം—സഹസ്രാക്ഷൻ കണ്ണു മനസ്സിലാശകയും മ്രൂഹമണ്വേഷ്യാരിയായി കണ്ണുവോടു കണ്ണുവലകവചങ്ങൾ ഇരണ്ടു വാൺവാൻ ഉച്ചമിയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുവാസി, അതുതന്നെന്ന അതുവശ്യപ്പുട്ടാലും, കണ്ണുവൻ ഈ ഭാവം ചെയ്യുമെന്നാം, അതിന്റെ കലാശം ഭാതാവിന്റെ മരണമാണെന്നും കണ്ണറിത്തു, “ജഗച്ചുക്കുണ്ണു”കിലും ‘അത്തജവാബസല്പവാപലാധനാ’യ അഭിത്യന്തരം ഒക്കും ഉത്കുവക്രത്തിൽ പാരിയ്യുന്നതു ദക്ഷകവാൻവേണ്ടി, ഒരു ദിവസം ഉദയത്തിനാടുന്നു, നരാക്രതി ഒരുക്കാണാം കണ്ണുവന്റെ ശയനാട്ടറിയിൽ പ്രവേശിയ്യുന്നു. ഇതാണ് എമ്മയുടെ അതിരംഭം.

ക്രിംഗാഗമനം

“അഞ്ചുമുളിലാരോരാം പോവതു ലോകത്തിൻ
ജംഗമവെച്ചനുമെന്നപോലെവീ?
സൗഖ്യവള്ളുവെലബ്രത്തിൽ സാരമോ? തുകയ്യും
ഗോവിന്ദനേരും സുഭർനമോ?”

എന്നാണ് മഹാകവി കണ്ണാന്തികാത്തിലേപ്പും പോകുന്ന അഭിത്യ നെപ്പറി ചോദിയ്യുന്നത്.

തന്റെ തിവാരിമിച്ചുടെ ആഗ്രഹാദ്ധ്യം ഇന്നതായിരിയ്ക്കുന്ന സാമൈ ബഹുജപാധികാരി അത്രയിള്ളാത്ത മനസ്സിന്റെ ഒരാന്തരപ്പുത്തിയുടെ പ്രൂരണക്കാണ്ഡറിത്തത്തുപോലെയാണ് കണ്ണുവൻ അതുമായിതന്നെന്ന അദ്ദേഹത്തോടു സംബന്ധിച്ചതുമാതാ.

“യക്ഷാധ്യാവത്തുനോ സൃക്ഷേത്രത്തിൽസ്തുക്ഷേത്ര—
നാമാധാരാജുഗ്രഹാതിച്ചന്നു;
എത്തുതെന്നെന്ന കണ്ണവന്റെ നാൻ,
പാതകകാപാമമാത്രപാന്നമൻ;
എക്കില്ലമബാധ ഭേദാജമെന്നകയ്യും,—
ലെന്നഗദാന്താജക്ഷ്മാനാനാട്ടലി.

എവരെന്നുണ്ടോപ്പോളേനോട് റോസ്റ്റാലും
ജീവരാഖ്യത്തിൻ മേലെന്നാലും
ഞാനവന്നുകമാക്കുവാം; എൻ പക്ഷമാ—
ദ്വാനഗംഗാംബുവാൻ ദയാത്മാക്കം.”

ഇതുയും സംഗതിക്കാം, ഒരു പക്ഷമുണ്ട്, ഇതുതന്നെ ചട്ടിംഗാരനോട് കൂടി, പലക്കം പറയുവാൻ കഴിയുന്നതായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇതിന്നപ്പുറത്തുള്ള

“കൂടിക്കിടപ്പുത്തണ്ണിനന്നുംനുന്നും
ഹോട്ടക്കാർക്കാണലൈൽ ഉന്നത്തോലെ”

എന്ന രണ്ട് വരിക്കാം ഒരു മഹാകവിയുടെ മുലിക്കല്ലോളമേ എഴു
അവാൻ സാധിപ്പുകയ്ക്കും. കണ്ണുകണ്ണു ഭാഷണത്തെ ധ്രൂവൻ, മി
ന്നല്ലെങ്കാർക്കാണഡന്നുപോലെതന്നു, ദോഹാപ്പിപ്പിപ്പിജ്ഞാനാ ഒരുപമ
യാന്നത്. ആ ഒരേറു റാഡിയോടെ ദാരിദ്ര്യത്തെ കാണ്ണുവരു, ഇതു
മേൽ വിനായത്തെ അറിപ്പുന്നു വേണ്ടാൽ ദാക്കുതു കണ്ണുപിടി
ഔവാൻ സാധിപ്പുകെന്നു തോന്നാനുണ്ടുണ്ട്. കൊണ്ടലും മിന്നാലും
എത്ര പ്രാവശ്യം കവിക്കാം ഉപയോഗചീചുക്കാണതിട്ടുള്ള ഉപചാര
ഈശ്വരാണും! എക്കിലും ഈ ശ്രദ്ധേയക്കാൾക്കുതിൽ അവയെ പുതാ
നാക്കിത്തീകരിക്കുന്ന ഉച്ചിത്യം റോക്കേ!

ആനന്ദമുലിയായി മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന കണ്ണുകണ്ണ ജഗച്ചുമ്പു
സ്ഥി നോക്കുന്നത്,

“ആയിരം കണ്ണുമേളിംബാരണാഞ്ഞേംകാൻതാന്നേരേ—
ക്കായത്താരെല്ലാമീപ്പിംഗ്”

യോടുകൂടിയാണും! ഈ സമാഗമംപ്രത്താനാിൽ ആ “നിർവ്വാമി
ബാലചലസ്യവത്തിനും” സംഘർഷം വിനൃതിപ്പുനില്ക്കുന്നു.

സുരൂൻ ഒന്നാമത്ര റൈംഗന്നു, താൻ അധികാരിമന്നുന്ന സൂത
സീറിയും റാധാകൃഷ്ണനുമുണ്ടും കണ്ണുകണ്ണു അഭ്യാസഭയാരം
യെയാണും.

“ചാലുചിലപ്പുതലും പാരിജാതാഭാന്താഡോ
കാലിക്കൂസുവാൽ പെററിട്ടുണ്ടോ?”

എന്നാണും! ഈ പ്രക്തതത്തിൽ അഭിത്യുൻ ചോദിപ്പുന്നു ചോദ്യം.
കണ്ണുകായ കണ്ണുകണ്ണു വന്നുദേവനാണും താനെനാം, അധികാരിമന്നു
നന്ദനാപാൽമാത്രാഭാണ്ണാജുള്ള വന്നുത അദ്ദേഹം വെളിവാക്കുന്നു.

പിന്നീട് കാനുകയായ കാന്തിപ്പുടെ താപാസമന്ത്രതപചരിക്കു
ണ്ണതിന്റെ ഫലമായി സുരൂൻ അവളുടെ ഭന്നാവായിരാനിന്ന്

കമയും അനന്തരസംഖ്യാളിക്കുന്നുണ്ട് അല്ലെങ്കിൽ അതുല സ്ഥായി, വാലുതെന്നും വരികളിൽ മഹാകവി വിശദമാക്കുന്നു. പെററ മാത്രയിൽത്തന്നെ പേടിച്ചും, വാനിച്ചും കന്തി തന്റെ കറക്കിടാവിനെ പെട്ടിയിലിട്ടു് അതുന്നുന്നിയിൽ ആദ്യജായും അല്ലെന്നാണിയിൽ പിന്നീടും ഒഴിപ്പിക്കുന്നു.

“ചമ്പന്പത്രിയും യുദ്ധയും ഗംഗയും
ചവാവാപുരിവര മാറി മാറി
വെണ്ണംനരവെരക്കൽക്കാപ്പുനിന്തീടിന
തന്നെക്കുള്ളാൽ താങ്ങിത്താങ്ങി?”—

കൊണ്ടാണമുന്നോടു എന്ന ഇപ്പോൾപെട്ടെന്നും തന്നെക്കുള്ളാൽ ചുവന്നു ശ്രീയ പ്രേടകത്തെ റാധയുടെ അട്ടക്കലേക്കണ്ണതിച്ചുതു്! ഏറെന്തായി ഭാസുരപ്പൂഡിയാണു് ഈ വരികളിൽ ചലനാചിത്രപടമെ നാപോരലെ റാജുടെ സകല്യാക്ഷികരാക്കു വിശ്വാസിപ്പിച്ചുന്നുതു്! ഈ വാലുവരിക്കുള്ളാണെക്കു ഉള്ളിരിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണടെ ശ്രദ്ധാഗത്താണും റാജും റാജ്ഞിയും പ്രേപ്പാവുകയാണെന്നുകില്ലെട്ടി, ഇവജുടെ മാ ഹാത്യുംകൊണ്ടുമാത്രം അദ്ദേഹം മഹാകവിപ്പദ്ധതിനാർഹന്തനെന്ന യായിരിയ്ക്കുന്നും.

ഈ വൻജലപസ്തംഭന്തിന്നും, രഹസ്യമായ ക്രിസ്തുമലിനാണും, തത്പര്യം അതിന്തു് പറയുന്നു: ക്രിസ്തുമലിനായ കണ്ണാലകവചപ്പെണ്ണാണു് അ ജലയാത്രയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നും ജീവനെ രക്ഷിച്ചുതു്.

“നാമുവൻ നിന്നും നീറിഡേൽ ഏജാംബെന്നെങ്കിലും ഏഴ്
തിക്കൊള്ളുട്ടു്. ശ്രീകൃഷ്ണൻ പാണ്ഡിവനും സഹായിയുള്ളവൻ
എന്നു തുതിക്കാണിയുക്കിലും കാട്ടിക്കൊള്ളുട്ടു്. ശാജ്ഞിന്നൻ നീ
നോടു തോല്ലുക്കുത്തനെ ചെയ്യാം. ഈ കണ്ണുകക്ക്രിസ്തുവരംബന്ധപ്പെണ്ണും
കാലത്തോളം ഏന്നും ഉള്ളിപ്പു തോല്ലുയില്ലു്” എന്ന പറഞ്ഞു
അതിന്തു് തന്റെ പ്രാരംഭാദ്ധ്യനാൽ ഉപാസിക്കരിയ്ക്കുന്നും.

ഈ പ്രസ്താവനയുടെ തത്പരം സംഗ്രഹമാക്കു പറഞ്ഞു മറ്റുള്ളാക്കിക്കൊള്ളുന്നതിലും. കണ്ണാലകവചപ്പെണ്ണാണു് അതിന്തു് വൻ്നിപ്പുന്നുതു്. അവയുള്ളു കാലത്തോളം ക്രിസ്തുമായാണും ക്രിസ്തുമായാണും അവയുള്ളായി പേരംപെട്ടവാനുള്ളു എടും വന്നപോരെങ്കിൽ
ക്രിസ്തുമലിനാ അയ്യപ്പുനിന്നു വിസ്താരമായ ക്ഷതിയെ അവസാന
തന്ത വരികളിൽക്കൂടി ഉള്ളിട്ടു് അലോചനാത്മായ വിധത്തിൽ

യ.നാപ്രിജ്ഞനാ. “നാൻ എതിരാളിക്കാം നിസ്സാരംബാരല്ല; സുക്ഷമിജ്ഞാനം ശ്രീത്രില്ലെന്ന് തുതിമക്കൈകാരം കാട്ടനാതിൽ വീഴ്ച ശ്വാസം”. അജ്ഞനാഭാഗാക്കിൽ പരമേശ്വരന്മായ പാമ്പത്തേംഖടക്കടിയവനാണ്. ഈ ദിവ്യദേഹക്ക്ഷല്പാതെ നാനാക്ക ഗതിയില്ല.” എന്ന കണ്ണനെ വേദനാപ്രിജ്ഞാതെ താഴിലധികം പമ്മാരത്തോടുകൂടി എന്നാണെന്ന പറയും:

പക്ഷേ ഈ ധനാ കണ്ണനെന്ന കണ്ണനാലുടെ കടനാപ്പി. അമവാ കടനാവെങ്കിൽത്തനെന്ന, അതദ്ദേഹത്തിന്നു ഭവത്തു യാ തൊരു സ്ത്രോഭവും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതിയില്ല. തന്നെ അനന്ത്യല ബൃംഘമായം, ചിരജ്ജീവിതപ്രായക്ക്ഷായം, അഭ്യുമവിഭ ഹക്കുടെ സന്ധാര്യത്തെക്കണിച്ചു വിജയപ്രതീക്ഷാജന്മായ ആ ദ്വാരംപോ, അമവാ അവശ്യ കൈവിട്ടനാപകഷം സംഭവിജ്ഞ മെന്നു. ആശിത്യപുന്ന വ്യഞ്ജിപ്പിജ്ഞനാ വിപ്രാഹക്ഷപ്പുറി ആലോ ചിച്ചു. ആകലപപ്രായം, കണ്ണനെന്ന ഭവത്തു ഹാനാപ്പട്ടിരെല്ലുണ്ട് ഉള്ളിൽ പറയുന്നതിന്തിനെന്നുണ്ട്:

“ഇതുമുഖം ചുവാതിപ്പിന്റുനിന്നും
ചുത്രാസ്പുത്രജീവനാറിട്ടോക്കി;
സാന്തുഷ്ടായതിൽ പണ്ണേക്കാരാ തെല്പുായ
കുവലുമില്ല വിരിവുമില്ല!”

സുര്യദേവൻ ഭഗവാനായില്ല; തന്നെ സപനജീവനെ രക്ഷിജ്ഞവാൻ കണ്ണൻ ക്രിക്കാക്കായിലെല്ലക്കിലും തന്നെ പിതാവിന്നെൻ്ന ഷുഠിരവെറിയെ തോല്പിജ്ഞവാനും അദ്ദേഹത്തിന്നു അശ്വാരാത്രെ സമലംഘവാൻവേണ്ടിയെങ്കിലും, ഇരുന്ന മാണഡിക്കവച്ചാഡാ പുത്രൻ ഭാഗംചെയ്യാതിരിജ്ഞടട എന്ന കരതി, ആശിത്യൻ, താനം മേഘപ്രാണം പണ്ണേ വൈരിക്കപ്പാണനാം, സുര്യപ്പത്രനായ സുഗീവന്നു പ്രായമന്നപ്രകാരം ശ്രീരാമൻ ഇപ്പുത്രനായ ബാലി യെ കൊന്നതാണു. ഈ ഷുഠിരവെരിയത്തിനാ ഹാരണമെന്നം സമ ത്തിജ്ഞനാ. ഈ വൈരപ്രസ്താവം ഷുഠികവിക്കും ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല; ഒരു മഹാകവി ഉള്ളറിന്നു ലഭിപ്പാസ്വരിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്നു ഏതാണ്ണു അമാനാസികമായ പ്രതിക്രിയിൽത്തട്ടി പ്രതിചലിജ്ഞപ്പോഴാണ്ടായിന്തീരാവള്ളു പ്രഭാകരപ്പത്തുള്ളിൽ ദനംബാറു മാനാം. ഇതുന്നുമിത്തം തന്നെ മകനു അപാരം വരിക്കെതു നു കരതിയാണു താൻ ഇ വർമ്മക്കണ്ണലഭാരം കണ്ണനു നല്കിയതെന്നു. ആശിത്യപുന്ന പറയുന്ന. പ്രദേശകമൊരുദ്ദേശത്തെ മരാ

സ്വിൽവെച്ചു താൻ ഭാഗംചെയ്യു ഒരു സാധനം അഥ ഉദ്ദേശ്യത്തെ നൽകുന്ന വിഹാലമാക്കുന്ന വിധത്തിൽ വേറാരാധകൾ ഭാഗംചെയ്യുന്ന കഴ്ച്ചനായിരാക്കിപ്പുന്നാണ് ഈ വരീക്കളിലെ ധനാർഥി. അജ്ഞന്മാരുടെരിയുള്ള ഇഷ്ടപ്രയോഗ പ്രാഥലിപ്പിച്ചു, കഴ്ച്ചനാൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വിരക്കാവത്തെ തട്ടിയുന്നത്തി അതിബേം സഹായത്തോടുകൂടി അദ്ദോഹത്തിബേം ഭാഗവിഷ്ണുയെ ദടക്കുവാനാണ് അദ്ദിന്മാരുടെ ശ്രദ്ധ.

“എന്ന റിട്ടനാഡോ കൂത്തരെയുന്നതാൻ—
റാഖാട ദോഡരും—അങ്ങ ലോകി,
അനന്ന ശബ്ദിക്കുന്നം ഗാണ്യവ്വുന്നുക്കാരം;
അനന്നരിക്കാവാൻചുമ്പലർജ്ജുനാഞ്ചിം”

* * * *

അതുകൊണ്ടു കാണുന്ന ശബ്ദം ശബ്ദം—
അതായിരും മുഖവശ്യം മാനുകിട്ടു!”

എന്നാണ്, ഈ പ്രാഥലാഭത്തിലുള്ള അനുകൂലത്തിനും അതുകൊണ്ടു.

പാക്ഷി ഇതിനെ ദടക്കുവാൻ ഇല്ലെന്നു കാര്യത്തിനാണെന്നുണ്ടു് അതിനു തൃപ്പിക്കുന്ന അനുഭവിക്കുന്നു. ഹനുക്കാർക്കാഡിപ്പാലം ഇരുന്നവാണു് വാൻ ഇല്ലെന്നു വാട്ടുവായാരിഞ്ഞായി വാദമെന്നും, അങ്ങിനെ വന്നാൽ ചാന്ദ്രമാശക്തിപാരവശ്യത്താൽ മതിമെന്നു് അവരെ കൊടുത്തു പോകുന്നതും അദ്ദോഹം ഉപശമിക്കുന്നു.

“തന്നെ മരന്നുവും ഭാഗം തട്ടുന്നു—
തന്നുവായും അഞ്ചുവാനുംലാതാ.

അംജുമ്പിന്തുകിഴും വേലയാൻ ശ്രോക്കിപ്പു്,
വന്മാപ്പും മഹാരക്താം സീമ വേണും.”

എന്നാണ് അതുകൊണ്ടുവെച്ചു സദാചാരവാക്യം. ദംഷ്ട്രക്കാർ പോങ്ങുവായ പാശവാസ്യൻ വിശ്വപാശാസ്യനും പറിഞ്ഞു, കഴ്ച്ചനാൽ ചുംക്കാനേതും; തന്നോടുകൂടിട്ട ജിനിപ്പ കവചക്കാഡി അഞ്ചു ബുട്ടിച്ചുന്നതു ദോഡരത്പൂശമാണുന്നു നിദ്രിപ്പിച്ചു്, അദ്ദോഹത്തിനും ഒരുണ്ണാംധനതും;

“വാരുകാ വൈമേലിഡിശാക്കമരന്നോക്കുന്നു
വാരുകാൻ; ഭോഷാനോ കാണ്യലിശൻി?”

എന്ന വേദാദിപ്പു് അദ്ദോഹത്തിനും അത്യാക്കിനാനുന്നതും ഉദ്ദീപി

പ്രിച്ച് അവരെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശാംഖുരവ് വരുമി
ജീവാൻ ആദിത്യൻ ശ്രൂഡിഗാ.

ഈതുള്ളം ഫോട്ടോഫോറ്റോ എന്ന് പറഞ്ഞു ദിവാനാം ഹരിത്രക്കണാം.
അതാസനാമായ തന്റെ ആശാംഗരവും ആ ദിവാനത്തിൽ പത്രാക്ഷിക്ക്
കണക്കുവെന്നാണ് ഉള്ളൂർ നിരജനാഗ്. അതിവായാ ഫോംവഴിയി
ല്ലാതായി. ഈതുള്ളം പറഞ്ഞുകൂടിയാണെന്നും ഏതൊക്കെവിശയാ
ണ് ഈ വിഷയവും അനുഭവിപ്പിച്ചും, അദ്ദേഹം
തന്റെ ബാധിക്കേംവുത്തെ ദ്രോഗം സംഭരിച്ച് അനിയ്യുരുപ്പ്
ക്കുന്ന പ്രമമഭൂമിക്കാരിൽ തോന്തിനേയും വാഗ്ഗുണ്ണാക്കു
അതിൽവാനിനാ ദിശിച്ചു, എന്ന് പറഞ്ഞു ആശയംശാവനോധിയമാക്കുന്ന കവ
ചതേത ലക്ഷ്യംകുണ്ടാണെന്നും, അവരെ ഓരോന്നായി, വിനൃതിയായ
ഹാടവന്നേംബന്ധുടക്കി എങ്ങളുടെനാം.

ലോഹിതക്രമായാണെന്നു പുതിയ പുതിയ ഓരോ കോൺഡി
എടുക്കിക്കണം ചെയ്യുന്നതിലും, അവരെയു ഉദ്ദേശിക്കിയുണ്ടാണ
പാലതിയുംപേജും നിറുത്യാം ആന്തരിക്കുന്നതിലും, ഇത് എല്ല
ക്കതിൽ മഹാകവി കാണിച്ചുന്ന പാടവം, യാമാത്മഭായി, അനൃത
ശംതനീന്താണ്. എത്തുക്കിരിക്കുന്നതിൽവാനിനാ മാറ്റിവാലി പുറപ്പെട്ടു
വിയുറുന്ന ഗംഭീരമായ ആ വാദംനിർബന്ധപരവാത്തെ ഒരു മീറ്റാട്ട
നേരം ശ്രദ്ധിച്ചു കേരാക്കാഃ:

“അതാവു ദാതാവാവനാഭമും എന്നതിക്കാ—
ണേതാവുതാക്കം ദിശിയതാഭല്ലോ!
കീതിയേ ഫോവലം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്
സാഖപിയാഭുന്നതേരു സാധ്യവാദം.

* * * *

അതുവേ പാക്കിലുതട കീതാനിയും
ലോകത്തിന് വായിലെ ലാലുവിന്തു!
ആയതിൽ കാർക്കഡാമത്തിലുപേറിവാ—
നാടിന്താപ്പുത്തുപോലെ തോന്താം.
അപ്പും ലോകമിനീക്കിട്ടുമെന്നാക്കിൽ,
അപ്പിട്ടുമല്ലെന്നീ, ലക്ഷ്യാത്തരം;
അസ്ഥായിടിലും, കഷിപ്പുംഡിലു—
മത്തമുഖിതിന്നപമയപ്പുംരാത്തിയം.

* * * *

അപ്പോ, റാറൻറ പേര് നീപ്പോമ്പും മൈതോ
കല്ലുചെങ്ങാനതാൻ കല്ലിയും റാം;
ആയാളുമായു വായിപ്പാനമുള്ളവ—
റായുമ്പാറാഞ്ഞാലെന്തു ലാഭം?

* * * *

ചന്ത ശാമതിൽപ്പാർത്തിന പുംബാല—
യെത്രേൻ ശ്രൂന്തിപ്പാൻ ശക്തമാക്കം?
ദോകാനന്ദരസമന്തരഗാഹികവിവ്യാതി..—
യാകാശഗ്രൂപ്പന്താഹിറിനാസം!
അക്കീന്തിരാസ്ത്രൂതിയഃസമിക്രടപ്പതി,
അക്കീന്തിറുഭരം കണ്വന്യസ്തരം!

* * * *

വേരറു വീംശാങ വൃക്ഷത്തില്ലാനിനാ
വാരിം വീഴുന ബാസ്തവാജുരം?
ഹനി! പദ്മവിൻ ദോഹരഥകാശ്യം—
ഇന്ധനം—ഇദ്ദുംഗാലം—ഭസ്തും മേലിൽ!
ഇള്ളാരാസിനാധ്യവിൽ നീ വീംശാ ചാക്കി—
ലത്യാഹിതമതിൽ മീതയുണ്ടാം?
നീവി റിറിഡ്യൂന റിരൂണവാനിജ്യം
നീ വിരുത്തിംടക്കാണ്ടു, നീതിശാനേ!”

“ഒരു ദിക്കിലും ഒപ്പിച്ചുകൂടാതെ അതിരായോക്കരി!” എന്ന ശ്രോതാ
ക്കാശുക്കാണു പറവിയുണ്ടാതെ എങ്കിലും ഇന്നും ഇംഗ്ലീഷ് വരിക്കുണ്ടാണു
റിച്ചും ഉരഭിപ്രായം പറയുക?

ഉപസംധാരം

അതിത്യൻ പായുകയോ ധനനിപ്പിയുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള
പുർണ്ണപക്ഷമാണു അണ്ണൻറ സമാധാനാശുഖാം” കാവ്യ
തതിന്റെ ബാഹി ഭാഗം മുൻപാണും. മിൻട്ടന്റെ “പാരബേബന്നു”
ദോസ്യം” എന്ന ഇതിഹാസത്തിലല്ലോതെ മരിവിടേയും ഇംഗ്ലീഷ്
പ്രബന്ധിയുന്ന ഒരു കവിതാവാഹിനിയേ, അണ്ണുങ്ങൾന്തിന്റെ
ഉത്തരാഭ്യംപോലെ, ഇംഗ്ലീഷ് കണ്ടിട്ടില്ല. ഉള്ളരിഞ്ഞെന്നു വാ
ഗ്രിലാസത്തിനുംരാജാമായി ഒരു വരിയെങ്കിലും ഉഖരിയുള്ള

രാജു എന്നില്ലെ ദൈര്ഘ്യം വരുത്തുമല്ല. ഒരു വരിയ്ക്കപ്പെടുവുള്ളവകാശികൾ എത്ര വരികളാണോ കടനാവരിക്കെങ്ങനെ തീച്ച് സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയാതെത്തുകാണാണോ ഈ സംരംഭത്തിൽനിന്നുണ്ടാണെന്ന് പറിസ്വലിയ്ക്കുന്നതോ. അതു വായ്വാക്കാൻ നേരിട്ടിരിഞ്ഞതോ അനുഭവിയ്ക്കുകയാണുചീതം.

വേരു ദന്തരണ്ടു സംഗതിക്കാക്കണാഹരണം ചേക്കാതെ റാവുത്തിയില്ല. മല്ലിന്നുഭ്രഷ്ടണത്തിൽ ഉഴുരിഞ്ഞെന്നു കാവിതാംഗരാ നാഡി കാശാസാരിയുണ്ടാണോ പരിചിതങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പരിശീലനം ചെയ്യാം. പക്ഷേ അവയ്ക്കു വരുത്തുകയില്ലെങ്കിലും ചരിയ്ക്കുന്നാണോ. പക്ഷേ അവയ്ക്കു വരുത്തുകയില്ലെങ്കിലും ചരിയ്ക്കുന്നാണോ. പക്ഷേ അവയ്ക്കു വരുത്തുകയില്ലെങ്കിലും ചരിയ്ക്കുന്നാണോ. പക്ഷേ അവയ്ക്കു വരുത്തുകയില്ലെങ്കിലും ചരിയ്ക്കുന്നാണോ.

ഒരു ഭാഗം ഇതാഃ—

“ഹാ പേര്ത്തുമെന്നാണോ റംഗസ്ഥലം ഞാനോർപ്പം
ബോധവയ്ക്കാംഭാരമത്തിനോക്കാൻ?
എതൊരു വോദ്ധവജാട്ട് വന്നുനാം—
ജ്ഞീതു സന്തതിലും പ്രീതിതന്നു.
ആനാനാം മനമനായതിനേവത്
താനേതാൻ റീക്കമെന്തുംനിൽ വന്നാൽ;
സൗഖരംതാനതിൽ തുനെറിച്ചിത്രകം
സിന്ദുരമായാലും ചാന്തായാലും.
എല്ലാംബുജാസ്യയാം വാസനായീശ്വരി;
അപ്പണിക്കുന്നലും രാത്രിനേവി;
മേഖിപ്പു രണ്ടാട്ടും ഞാനെനന്നി, ജ്ഞാവശ്യ—
മീ ലോകപ്പാതയുടെ മാറി മാറി.
പാതുത്തിൽ നാല്ലിന ഭാനത്താലിട്ടിനാം
പോത്തും ഞാൻ ധന്യരീതി ധന്യനായാൽ
അത്യം ഗ്രഹിപ്പിച്ച വാക്യത്തിനെന്തു മേ—
ലപത്രണാം പുണ്ണ്വിരാമമെന്നേ? ”

ഈ വരികൾ ഉഴുരിഞ്ഞെന്നു പ്രത്യേകക്കവിതാസരണിയെ കരിയ്ക്കുന്ന വയാണോ. പാശ്ചാത്യസാഹിത്യങ്ങളിൽ വശ്രേഷ്ഠകാലത്തെ പ്രകിംകൊണ്ടാണ്ടാവുന്ന ആശയഗതിയെയാണോ ഈ വരികൾ

കാണിയ്ക്കുന്നതോ. ഏകകിളും ഒരുയിൽ—മതപരമായ സാഹിത്യവാദാരന്തര റംക് വരികളിലെഴുതിപ്പെട്ടതുമാക്കി അപരിചിതമായ ഒരുറപ്പുകേതത്തെങ്കിലും കവി സ്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദോരം സ്വീകാര്യം എന്നും പാശ്ചാത്യാംഗ്ലാരത്തെയും ത്രിഭുണ്ടാക്കുന്ന മുത്തുമാലയായ ടാഗാർക്കവിതകളിൽനാൽമുമുക്കുമെ ഇവയോടു തുല്യമാണെന്നും അഭ്യർത്ഥിക്കുമ്പോൾ ഇതും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു പാശ്ചാത്യത്തിലെഖിൽനിന്നോ മഹാകവി ടാഗാറിന്റെ വാദപ്പേരും ശിൽനിന്നോ കടക വാദാക്കിട്ടുണ്ട് അശയങ്ങളുണ്ടാണെന്നും വാഗനകാർ തെററിലെത്തിരിക്കുന്നതോ. അവ ചെല്ലിയിട്ടുടരും എന്നീസന്നിധിയും, സദ്ധ്വാപരി, ടാഗാറിന്റെയും വിചാരണശലഭികളിൽ മുണ്ടാക്കുമെന്നും അനുസ്ഥരിപ്പിക്കുന്നതുമാൽമുമുക്കുമെ ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നു.

നാവീനാശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ തന്റെ കവിതയിൽ റാസ തത്ത്വം ഒംഗം വാക്കുകളും ത്രിഭുണ്ടാക്കവാൻ ഉള്ളതിനോ അനുഭാവ പാടവഴിഞ്ഞുണ്ടോ.

“അതരിൽത്താനകമി, ദ്വായതു കാണാനാ
സുരനാമെന്നിലും സുക്ഷ്മപാഠി”

എന്ന വരികൾ ഗോക്കരം. മുരബ്ബിനിയിടെ സംഗ്രഹംകൊണ്ട് അതിത്യശ്രദ്ധയിൽക്കൂട്ടി വില കുറപ്പുചെളുമ്പിക്കും ശാസ്ത്രജ്ഞനും കാണാവാൻ സാധിച്ച സംഗ്രഹി പ്രക്രിയയിൽ എത്ര ഉചിതമായാണോ മഹാകവി സംഗ്രഹിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതോ! ഇതു ഏതാണോ

“ദിയിതിമാലിനി വകുത്തിൽനിന്നൊന്നുണ്ടോ—
സുമുക്കിയാണോ?”

എന്ന കണ്ണൻറെ മനസ്സു മട്ടത്തും ചോദ്യത്തിനോ ഒരു ഉത്തരം പോലെയാണോ പരിശോമിച്ചിരിക്കുന്നതോ.

കണ്ണൻ മുഴവൻ ഒരുപുത്രി വായിച്ചു പുസ്തകം താഴെ വെച്ചുനാ ഒരാഴ്വുടെ മനസ്സിൽ അഭ്യുമായ ഏതോ ഒരു വെട്ടിക്കുക്കു പൊട്ടിത്തീരുന്നതു ഗോക്കിനിനു ഒരാഴ്വുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാക്കാനിടയും വികാരങ്ങളാണോ ഉണ്ടാവുക. പുസ്തകം ഗോക്കി വായിയ്ക്കുകമാത്രം ചെയ്ത അഭ്യുമക്കുട്ടി, അതിലെ വരികൾ മുഴവനും അരുരോ ഉറക്കു ചൊല്ലിക്കൊടുപോലെ ഒരു ഭ്രാന്തിയുണ്ടാ

യിരിപ്പും. ഈ ഒരു അനുഭവം “പാരബൈശസ്” ലോഗ്ഗിനും സാത്താൻറിലും ഹൈക്കോർട്ടിൽ “ജീലിക്കാസ് റെംബൽ” എന്ന ദാടകത്തിലെ അസ്റ്റിനാനിയുടെയും പ്രഭാഷണങ്ങളും വായിച്ചുപ്പോരം മാത്രമേ ഇതുപോലുന്ന അടിക്കു ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. ഈ മുന്നത്തെയാണ് എന്ന് വാഗ്പിലാസം (Eloquence) എന്ന വിശ്വിജ്ഞനത്. ഇതു ദാനുടെ കാമ്പാൻനാവ്യാരിലും ഉള്ളരിലും മാത്രമേ എന്ന് പറി ഷ്ടൈന്മായി കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. ശ്രീവർ രണ്ടുപേരും ഒരു കേടു ചുതിയതുപോലെ തോന്നിപ്പുന്നു. അമുഖം അഭാധിക്രമ മുണ്ണാൽക്കൾ സിം കണ്ണാൽ അവ സംശയാർഹ വാഗ്പിലാപരിയുടെ ദുഃഖത്തുനിന്നും അംഗമാരിച്ചുലും വലിയ തെററാനാ മില്ലതാണും.

മായാത്ത ചീല ചിത്രങ്ങൾ

I

ഒറ്റത്: അവരെ എല്ലാം കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാജ്ഞവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അവരുടെ പ്രത്യേകിൽ മറ്റൊരും, അവ മറ്റുള്ളിൽനിന്ന് പോവുകയില്ല.

കരിക്കം റബ്ബുരം ചിത്രങ്ങൾ വരുമ്പോൾ: അവയിൽ ഒരു തരം ചിത്രങ്ങൾ വാക്കക്കേശക്കാണ്ട് സക്കലിൽനിന്നേക്കും എഴുതി പ്രേക്ഷണവയാണ്; എക്കിലും, ചിത്രകാരൻ മുലിക്കുകയാണ് വരും ചിത്രങ്ങൾനിന്നുണ്ട് അവ വളരെ ദിനമല്ല. അവരുടെ നിംഖാനത്തിൽ കവി ചിത്രകാരനു അനുസരിച്ചുകയാണെന്നും അയാൾ നല്കുമ്പുണ്ടും അറിയം. “ചിത്രദ്രോഹങ്ങൾ” അഥവാ “ചിത്രവരികൾ” എന്നും അവജ്ഞ പേരിട്ടാൽ അംബലമില്ല. എപ്പോൾ സാഹിത്യങ്ങളിലും ഇവ എത്രയെക്കിലും സാധാരിച്ചുകൂടായിരിക്കും.

ഒരു സാഹിത്യത്തിൽനിന്നുണ്ട് ഇതരം ചില ചിത്രങ്ങളും തിരഞ്ഞെടുത്തിരുത്തു താൻ ഒരു മുരിയിൽ സംഭരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ യെ ഒന്ന് നോക്കിപ്പോകവാൻ താൻ വായനക്കാരു ക്ഷണിച്ചു കൊള്ളുന്നുണ്ട്?

പക്ഷേ മറ്റിയിൽക്കെടക്കുന്നതിനാക്കു, പുറത്തു മുക്കീടുള്ള ഒരു ചിത്രനേത്, മംഗളാചരണമെന്ന റിലയ്ക്ക്, തൊഴുപ്പോക്ക്, വാൻ അപേക്ഷിച്ചുകൂടുന്നു. ഓതു ഹേരളിയരായ കരിക്കുണ്ടിൽ ആരു ഒത്തമല്ല. ലോകമഹാകവിയായ കാശീഭാസങ്കേതാണു്. ഫീം ലയസാനവിൽ “ധ്യാനാംകാണാത്മാവൈഹാത്മാവിൽക്കാണ്ടുകൊണ്ടുണ്ടു്” എന്നതപോൾ ചെങ്ങുന്ന “അന്തക്കുംഡാസപാഠി”യുടെ ചിത്രമാണു്.

“സ ഓാഡാങ്കുമ്പേഡികാഡാം
ശാർഖുലചമ്പംവ്യവധാനവത്യാം
ആസീനമാസനാശരീരപാത—
സ്രൂതിയംബകം സംയമിനാം ഒഡം.”

എന്ന ദ്രോകംഞ്ഞത്തിൽ,

“നോം നാവച്ചരാഹിപ്പിഡപ്പുണി
എളി വ്യാസം പ്ര സഥാധിശ്വരം
യമഹരം ക്ഷേത്രവിജോ വിശ്വസ്—
മാത്മാനഭാത്മാവാലോകയാം”

എന്ന ദ്രോകംബരാലുമുള്ള ഉദ്ധവഗത്തു വരിക്കുലുടെയാണ് അന്ന പമ്മായ, അബ്ലുമമായ, അപ്പിറിനമായ ആ ചിത്രത്തെ കാവികാലഗ്രാമപ്പിഡപ്പുണിയാം.

തഞ്ഞും താഴെ ചേർക്കാം:

“അനന്തരം വീരാംബന്തിലിങ്കാ, തോഴ്മദ രജക്കം
താഴ്മ ചുറ്റുകായം വീട്ടി വസ്ത്രാഭ സ്ഥിരഭാഷി വിന്തിയും,
ദന്തിനേൽ ഓന്നായി മലത്തിവുച്ച ക്ഷേത്രാവഞ്ചുടട സന്നിവേ
ശനൈമിന്തം അക്കമഹസ്തതിൽ പൊൻതാര വീടന്തിരിപ്പുഡിയുംനോ
എന്ന സംശയം ജനിപ്പിച്ചും;

ജടകല്ലാപരെത ഉയൻതി പാനുപാദ്യുക്കാണു കെട്ടിയുണ്ടി
ചും, ജപമാലയെ രജു ചുവായി ചെവബിശിൽ ഇക്കിട്ടിടും,
കണ്ണകാന്തിയുടെ സന്ദർശനിമിന്തം ഇടടിച്ച വീലിമാഖോട്ടക്രൂടി
യ തിപ്പുറഗച്ചർമ്മത്തെ ഓരയിൽ കെട്ടിട്ടുകാണിയും;

പുരിപ്പണ്ണം ചലനാലേഗംപ്പുഡൈം, പക്ഷുഡിലാഡാം സ്വ
സിഡ്യാതെയും, ഉഗ്രജാഴം വിശ്വലഭജിഷ്ഠായ കണ്ണനികരാ അല്ല
മായി പുന്നെ പ്രകാശിച്ചും, കീപ്പുട്ട രഘുപരാ പ്രാശരിച്ചും ഇനി
യുംന കണ്ണകരാഖാഞ്ച നാശാഗ്രത്തെ നോകാിയും;

പ്രാണവായുക്കളുടെ വിനോധംനിന്തം പുച്ചിഡാലുപരല
മിപ്പാത്ത മേലുപോലെയും, അലകളിപ്പാത്ത, ഏയംപോലെയും,
മാറിപ്പുഡൈത്താടത്തു കാത്തിക്കാണാറിപ്പുണി വിഷകൾപോലെയും,
പ്രശാന്തഗംഭീരമായി പ്രശ്രാഭിച്ചും;

ശിരാമലുപ്പത്തിൽനിനിനാ മുച്ചു, ഗ്രൂഹമനോടിക്കളുടെ ദൈ
ത്രവിവരങ്ങളിലുടെ, മേലുട്ട പ്രകാശിപ്പുണി ജ്യോതിസ്പ്രാഹം
നാശൈക്കാഞ്ചു, മുണ്ണാശനുത്തരത്താക്കാഞ്ചും അതിപേശലും ബാല
ചപ്രാണി ലക്ഷ്മിനേയ വാട്ടിമയകാിയും;

നാവച്ചാരഞ്ഞുഡപ്പുഡൈ പുത്തിനേയ വിനോധിച്ചു, സമാധിക്കു
ഞ്ച സപാധിനമാക്കിത്തിന്ത മരാള്യിനെ ഏദുത്തിൽ വിശ്വല
മാക്കി വിന്തി, ക്ഷേത്രജ്ഞത്താർ ആരെ വിക്രാന്തനാിയനാഭു
ആ അത്മാവിനാത്തനെന്ന അത്മാവിനു കണ്ണുക്കാഞ്ചും;

പുലിനോടാർ വിരിച്ച ഒരു ദോശാദ്ധ്യക്ഷാരത്തിന്റെ രംഗിൽ ഇങ്ങനൊ, അതാണനാസന്നാനും ചെയ്യുന്ന ത്ര്യാമ്പവാനും അംഗാനുത്സ്വവാദം ആ കാഡൻ അടുത്തു കണക്ക്.”*

ഈ ചിത്രത്തപ്പുറി നീതാബന്ധു ചരിയും? അതുതന്നു എന്തു പറയും? ഇതു പ്രോഖരപ്പു, പോക്കപ്പും വരപ്പു—ഇവാരല്ലോ ക്രടിച്ചുപ്പു. അതെങ്കണ്ടിച്ചു, തത്തലുപ്പന്നാഡി ഹാരിച്ചുടെ അഭാവാം വൊണ്ടു ശാഖാചിഡി അമ്മവതിജായി ദിവിച്ചു എന്ന ചരിയപ്പു കുംഭാ; അതിൽമാത്രം അനന്തരാവിശയമായ “അവിക്കലത്ര” എന്ന ശബ്ദം യാഥാക്ഷണരഹായി ദിവിച്ചുനാഭോ; അതിൽനിന്നും അശയജാപ്തയും അലക്കാരണംപെട്ടും കടക വാദ്ധനാൽ പ്രതൃതി യിൽനിന്നും വശ്രാന്തനാൽപോലെ അവികരാ കരുതുന്നാഭോ; ആ ഹാ ക്ഷിദാശനാശനിതം.

“അധ്യാച്ചനായ ആ അധ്യയനോത്തരനു അദ്ദേഹം അടുത്തു കണക്കപ്പും ഭയംകൊണ്ടു കാണിക്കു തമ്മിന് കാഡൻ കൈകു കൂതിൽനിന്നും അനും വിച്ചു വിജോചിപ്പോയതുനും അവിജ്ഞാപ്പീളും” തേ! എന്നില്ലെല്ലാമലിപ്പു. ഈ ചിത്രം സകലപ്പും അഭാവാം കാണന്ന വിജ്ഞാടെ പാശവിഹാരം, ക്ഷണാഭ്യാസത്തില്ലെങ്കിലും, കാത്തിക്കരിഞ്ഞു ചാവുലാഃനാിപ്പേ? ആ ഇപ്പും തുടക്കിയും തത വൈഭവാടുക്കടി, രോമാനവമിപ്പാത മെമ്പോടുക്കടി, അനോധി ദൃം ക്രടിപ്പോൻ മുക്കാളിത്തിജാകാതര കൈകുപ്പോടുക്കടി, താണ പോകാതര ഗോപ്പാടുക്കടി, വിജ്ഞാക്ക വീക്ഷിപ്പും സാധിപ്പു നാഭോഡാ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഏതെന്നും ഈ ചിത്രംശാലയിൽ വിജ്ഞാഹം ചാണതക്കതായി ഒന്നാംതന്നും വിജ്ഞാന്മാരും തെറവിലും പ്ലിച്ചവാനാിവരാതു വിധിതിൽ വാഹനം ഇവിടെവെച്ചു പിരിക്കാണന്നതമാം.

ഒരു ഹിന്ദുവൈന്യ റിലച്ചിലപ്പു നീൻ ഈ ചിത്രത്തെ അനുരാധിപ്പിന്നുതന്നു വായുന്നക്കാരും ഈ മല്ക്കത്തിൽ ഓർമ്മപ്പുട്ടത്തി കൈകാല്ലുന്നും. ഈ ഹിന്ദുവാദിയാണും, “താഭോഡി”രാമരാധായി മാറികൈകാല്ലുടെ; ഈ ത്ര്യാമ്പകൾ പാരിത്രാലംകാരപ്പുതന്നും കൈകാല്ലുടെ; അടയെക്കുറിഞ്ഞിരിച്ചുന്നും പാനുഹാശുഡി, രണ്ട്

* ഈ തലങ്ങൾ കവിക്കണ്ണി കെ. സി. കുട്ടപ്പനവ്യാക്ഷടത്താണ്. സെഴുവു കുറുത്തെ മാസനിതി നീൻ ഇതിനെ വണബികക്കുപ്പാണി—വേർത്തിരിച്ചിരിച്ചുന്നു. ചീല വിരാമചിഹ്നങ്ങൾ ക്രടിക്കിം, ചീലവരയെ മാറി കുടിക്കും.

ചുനായ അ ജീവമാലയേഴും, വീരാസസന്നതയും, ദുര്ഭോഗയും, പ്രാപ്തിവാദിനേരയും (ഇതെൻ്തിനു മഹാസ്ഥിരനു വേദനിപ്പിച്ചുന്നു) പേരാഖ്യാനങ്ങളിൽ കീഴടക്കാതെ ഒരുവിന്. എന്നനുസ്ഥിതിയിലേക്ക് നേരായി,

“അപൂർവ്വിനംരംഭമിവാംബുദ്ധാഹ—
കപാമിവാധാരമന്നതാംഗം
ഓന്തശ്വരാഖാം മതതാം നിരോധാ—
നാബാതവിഷ്ണവമിവ പ്രദിപം”

[ഓന്തശ്വരത്തുക്കൊഡു നിരോധാം ഫേതുവാക്കിട്ടു മഴ
കോശിപ്പാനാം ദേഹംപോലെയും, അലപ്പാത്തിപ്പാരു അത്രും
പോലെയും, കാറിപ്പാനോടു നിശ്ചാരവലമായ പ്രദിപംപോലെ
യും മുരുക്കാ] എന്നും ഒരാറു ഫ്രോക്കംമാതൃഭിംബായിക്കൊണ്ട്
നേരാനാ ചാറി. പമേഷ മുത്തുമാതൃയിൽക്കാബുക്കിൽ, ചിത്രകാ
രന്നാരെ അനുകരിച്ച് ഏതുപ്പെട്ടു ചിത്രങ്ങൾ സംരക്ഷിച്ചു
മറിഞ്ഞു വാതിപ്പുകൂടി നൊന്തു മായ വൈക്കമയിപ്പാക്കിയിരുന്നു. ര
ണ്ണാശ്വരം ദുരിഞ്ഞു വാതിപ്പിലും മാരിപ്പാരിപ്പും അതിനെന്ന് സ്ഥാനം.
അവിടെ അതിനെന്ന് ഒച്ചിത്യം അ ഘട്ടത്തിൽ സ്വീക്ഷിച്ചാക്കാമെ
നു നൊന്തു വിചാരിച്ചുന്നതുകൊണ്ട്, അതിനെന്നും ഇവിടെ
സരംതിൽ അയിക്കാനില്ല.

ഹാശിംബമഹാകവിജ്ഞ നബസ്സാരം!

നാട്ടകിനാം അക്കദൈജ്ഞ കടക്കായണ്ണു്

II

സംസ്കാരാനുത്തരതിനാം വാലുംകും എന്നാണിനായോ, അതു-
പോലെയാണു് ഹേരളിസാഹിത്യത്തിനാം ത്രാവന്താചാര്യൻ.

അദ്ദേഹത്തിനെന്ന് റണ്ട് ചിത്രങ്ങളുണ്ടു് നാം ദറിയിൽ
കടന്ന ഉടനെ അദ്ദേഹിക്കാണുന്നതു്.

ഇവയിൽ അദ്ദേഹത്തു സന്ദർഭക്കുമായും ചിത്രകാരനായും എഴു-
ത്രപ്പുട് ചിത്രമന്നു നിലച്ചാണിരുന്നതുനാണു്. ലക്ഷാദാനാത്തിൽ ഉദ്യോക്തരനായ ഹനുമാൻറും, ഉന്നനാലു എഴു-
ലെട്ടുതു വജ്രാ ഹനുമാൻറും റവിചാർഡ്മാപട്ടണം കാണാതെ
കേരളിയർ ഉണ്ടായിരിജ്ഞുകയില്ല. ഈ റണ്ട് ചിത്രങ്ങളിലുംതും
പുന്നരിജ്ഞുന്ന സാരതിഞ്ഞു മാം സപേരാക്കുന്നു ശക്തിയെ എല്ലാ-
വദം കണക്കിനത്തിട്ടുണ്ടായിരിജ്ഞുന്നു.

ഈ വിഷയത്തിൽ ചിത്രകലാവിശ്വാരങ്ങാടുടെ സത്രാട്ടായ രവിവർമ്മയുടെ ഭാവനാശക്തിയെ സജീവമാക്കിത്തീർത്ത ഒരു സ കല്പച്ചിത്രം തൃപ്പാതാചാര്യൻ നിർക്കിച്ചിട്ടുണ്ട്. റോക്കേവിൻ:—

“ഇതി പവരാതരായനരചയ്യു വാച്ചും നീജും
ഡോറുകയ്ത്തിപ്പുരത്തിക്കരണമെഴും
അതിവിപുലഗ്രാമതലവുമാജ്ജവമാക്കിനീ—
നാമാശ്വരിക്കാംമുഖിയാളുംപനയനനായും,
ഭാവവനപുരിയിൽ നീജപ്രദയവുഡ്രപ്പുച്ചു
കമ്പിനുംകിലമാലോക്യ ചാട്ടിനാൻ.
പരശ്രപ്താരിവ പവരാനുതനമ വിഹായഃസാ
ഭാനബിംബാദ്യാ പോകം ദശാന്തരേ”

രാവിവർമ്മയുടെ ചിത്രം അനാന്തരംഹാലിട്ടുണ്ട്. പെക്കു “ഒഹവ ദാപുരിയിൽ നീജപ്രദയും ഭറപ്പുച്ചു സംഗതി ഒരു ചിത്രകാരന്റെ ഏതുവിനെ വിശദമാണോ? എന്ന് ചായങ്കമേക്കാണാണോ” എന്ന് “ഭാനബിംബാദ്” എന്ന പദത്തുവാൻ കൂടിയുക?

ആചാര്യരുടെ രണ്ടാമത്തെ ചിത്രം കാരണ്ട്രട്ടി മനസ്സുക്കിത്തതി എഴുതപ്പെട്ടതാണ്. കണ്ണിനെ കൊല്ലുവാനും വരുന്ന അഞ്ചു ദാനുകൾ തേര്ത്തുകൂടി വിള്ളേണ്ട ലാഡന്യാമത്തിൻ്റെ ചരായ്തു നേരു. ക്രമി വിട്ടുകുന്ന ഫന്തുജാൻ ചിത്രത്തെ വിസ്താരാവധി മാക്കിനോക്കുന്നും അതിലെ വരകളുടെ ശക്തിയാണുകൂടി, സാരമാണിവേച്ചിലവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന തുള്ളിജാൻ ചിത്രത്തെ അനുകൂലക മാക്കിനോക്കുന്നും അതിൻ്റെ വണ്ണപ്പുകിട്ടും, പ്രയോഗലാഭത്തുനുണ്ടുണ്ടോ.

“വരുന്നതു നന്നായും തെളിഞ്ഞു കാണുക നീ.
നിന്നനു പീലികരാ നീരകാവേ കരന്തി
നോകയിൽക്കുട്ടിത്തീറുമൊടു കെട്ടി
കരിട്ടുകുംലുത്ത ചികരക്കാരവും
മണിക്കര മിന്നാട്ടും മണിക്കിരീടവും
കുന്നകരാച്ചുംനും കുന്നനിറത്തേൻ
നാനന്നരാപ്പുടിത്തെത്തായ പൊട്ടി പററി
തിലകവുമൊട്ട് വിയപ്പുംനും പൊട്ടി—
തെളുക സ്വീകൃത രേഖ സംഹരി—
പ്രിശ്ചന ചില്ലിയുഗ്രജ്ഞഭംഗിയും

അടിയാരകൾക്കും കാൽനാളം
 കാറിനുശ്ശരോടെന്ന ഫോപ്പും
 മുമൊഴിമാറിൽ വളർന്ന രാഗവും
 കലപറം കാജാഹരാത്രാഖ്യം
 പ്രപലഹാരാട്ട് കലന്ന് ഹാസവും
 ഏതിരിട്ടനോക്ക് ദയകരതപ്പും
 പലവുംഭിജിനെ നാബന്ധരാസ—
 ദിട്ടിടക്ക്രമക്കലന്ന് റേത്രവും
 മകരക്കണ്ണലം പ്രതിബിംബിജ്ഞന
 കവിരാത്രടങ്ങ്യം ഭവാസരോജവും
 വിശ്വസ്തൃഷ്ടികാര ശാന്തിനാത റാസിക
 സുമാരാജാശവച്ചയരഡോഡയം
 തുഷാസിജം റാപ്പ സർബസിജങ്ങം—
 ദിക്കായീടിന ത്രസിക്കുമ്പം—
 സീടാലൻഡനാിപ്പം മാലപാദ
 തടങ്ങം ഭത്രുമാലക്കും കൈശാസ്ത്രം—
 മനാിജം ചേങ്ങന ഗുണവും ചഞ്ചടി
 പിടിച്ചും കരതലവും ക്ഷുമം
 ദ്രോക്കപ്പുശറിന തിരക്കാടം മാടം
 എനിന മാത്രപ്പുള്ളുകിലും കാശപികാര
 പാശരോജഹയ്യഗവുമെന്നാട
 എദ്ദുംതനാിലണ്ണിരിജ്ഞവോലെയ—
 മനാിമംതനാിലകുംകുള്ളുവേ
 മനിവസ്ത്രംന്തനനാഥനാശിനിതു കണ്ണു ഞാൻ.”

നിബാരത ഭാവനയോടുകൂടിലെ ഒരാധകമാത്രമേ ഇത്തരത്തിലെവാക്ക് ചിത്രം തന്റെ എദ്ദുംകരത്തിൽനിന്നെന്ന പ്രതിബിംബിപ്പിജ്ഞവാൻ കഴികയ്ക്കും; അതിനെ ഇത്രയും സജീവമാണും ആകാശക്കണ്ണാജുംജും രീതിയിൽ വാക്കുകളിലൂടെ പതാർത്തുവാൻ അന്ത്യോഗിതനായ ഒരു മഹാകവിയുടെ നാരാലംതന്നെ വേണം. ഇവയിൽ ബാക്കി കാഗണാശ്ശപ്പാം രവിവർണ്ണനയപ്പോലെയും ഒരു ചിത്രാധാരന്റെ ഇലിക പക്ഷേ ഏഴ്തിരെയാപ്പുംചുജ്ഞാം; ഏന്നാൽ, കാൽനാളം, കോപവും, രാഗവും, അത്രതവും, ഹാസവും, ഉച്ചരതപ്പും, ചേന്ന് “നാബന്ധരാസമിടലിടക്ക്രമക്കലന്ന്” ആ മനോഹരനേ തുണ്ടാക്കുന്ന ഭവാകെ ചിത്രകാരൻ ഇലിക വെച്ചു സാഹ്യംാഗ്രഹിച്ചു

ഞാം ചെയ്യാവുമോതെ എന്തു നിപുണതി?

അലക്കാരപരിപുണ്ണങ്ങളായ വണ്ണനാക്കിൽ പ്രാഗത്യേം റോട്ടിയ പുനം വളരെച്ചുരക്കം സ്ഥലങ്ങളിൽമാത്രമേ ചിത്രകല യെ അനവശ്തിപ്പിക്കുന്നും. കൂദ്ദിഗാമ ഏതാപരിപ്പാൽ തുപ്പിവ രാത്ര തേൻകാവും; പക്ഷേ അതിൽ, നഞ്ചട ബന്നാമന്തെ മറിയിൽ വെക്കാവുന്ന ചിത്രങ്ങൾ ചുജ്ഞും. ഒന്നിരു ഞാൻ വിടെ വെച്ചിട്ടും. അതു രാശ്രീധരയിൽ തശ്ശൻ⁹ അവശ കജ്ഞായിട്ടും ഗോപിമാരുടെ ചിത്രമാണ്.

“എന്നനുഭവാരിമിലാണ്ണുകിടന്നാഞ്ചേരും—
രാബായനാരിമാംനാരനുംരാരം—
മെല്ലേനുന്നുനാ നികന്നതുടങ്ങിനാ—
രല്ലിനൊർബാനും വഴനുകയാർ.
ചാന്പിക്കലേണ്ണി മഹാത്മാത്തപ്പൻഡൻ
ക്രിസ്തീയനേതാരജ എന്നിനും
നാലുന്നിലേററവും തേരത്തുചമഞ്ചതിട്ടു
ചാലു വിഷ്ണേതാരജ ചോരിവായും
വന്പിലെഴുന്നു വീഘ്നക്രഷ്ണകാണ്ണ
കന്മാരിനും കൊക്കക്കിം
വിന്നതപ്പുണ്ണുഭുരണ്ണുംനുതനും
തിന്നും തശ്ശൻാഞ്ചു തിനാംതുകയും
ചാലുഖരിപ്പുടൻ നിന്നവിഷ്ണുനിനാ—
രോദകമാണ്ണും സ്വാലികമാർ.

* * *

തിന്തിരെയ്യേനാരജ ലാണവും ഫ്രേഡവും
തന്ത്രിന കാലിന്ദവാണ്ണു മെല്ലു
കാടുകനാകിന കാല്പന്നിന്തനുവും
കാമിച്ചു പിന്നോയും റോക്കി റോക്കിനി.”

ഈ ചിത്രത്തിൽ ചാരം വളരെക്കുച്ചുമാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചിട്ടും. പക്ഷേ അതിബേറ റിപ്പടത്തും¹⁰ അതുകൊണ്ടും ഒരു റാഡിവന്നിട്ടും. പുനാദിഭേദം അ “ക്രിസ്തീയനേതാഞ്ചു എന്നിനു” വംഗദേശത്തിലെ അവനിപ്രഗാമാശാർ മുതലായ ചില ചിത്രകാരന്മാരുടെ കലാനേരപുന്നഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാജന്മുഖിപ്പിച്ചുനാതും രവിവംഞ്ചു ഫേറിനായും.

അതിൽനോഹരം ഒരു വാഴ്ത്താട്ടത്തിന്റെ “എന്നും യത്തിൽ പ്രീഥിപ്പുട് പടമാണ്” ഇതിന്നുറവുള്ള മുക്കിയിരിഞ്ഞു നാലും. അതു അദ്ദേഹം കമ്പിവിനമാണ്.

“ചാച്ചകമുള്ളിക്കലകരാക്കിട്ടും
മെച്ചത്തിൽ നന്നാപ്പുള്ളതു പഴങ്ങളും
ഉച്ചതില്ലാണെന്ന കണ്ണാൽപ്പുവിശ്വാം
പച്ചരതാക്കല്ലേനാനീചുമേഗ്രൂളും
മാലകരാക്കാണ്ടു വിതാരിച്ച ദിക്കന്ന
ജാലോകരാക്കെയും ശക്കിപ്പുള്ളാണുള്ളു
ലീലാവിലാബേന്ന റാഡ്യോ വാഴകരാ
നാലു ഭാഗങ്ങളിൽനാണൊരിഞ്ഞിരത്താം
വാലുംനാലും വന്നതട്ടുന്ന വോരത്തു
കോലുംഹലം റൂത്തമാടം മലങ്ങളും

* * *

താഴത്തുംബന്തു വീണകിടക്കുന്ന
വാഴപ്പുട്ടുകൊണ്ടു മട്ടി മഹിതലും;
പാഴററ പട്ട വിരിച്ചു കണക്കിന
വാഴയ്ക്കുറവും പ്രകാശമണംപ്പാഴം.”

നന്നാന്തരമായിട്ടുണ്ട്; അതിൻ്നാണു കാണിക്കാക്കു എന്നുള്ളടക്കവാൻ തോന്നന്നാണുയിരിഞ്ഞുകയില്ല. എന്നൊരു നിറപ്പുകുട്ടാണ് കുഞ്ഞൻ ആ വരിക്കാക്കു പിടിപ്പിരിഞ്ഞുനാലും! ആ തോട്ടത്തിലെ “കോലുംഹലം റൂത്തമാടം മലങ്ങൾ” മറക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു കാഴ്തനെന്നയാണ്. പാക്കേഡ് ഇം വരികട എഴുവുവാൻ സാധി യ്ക്കുന്ന, അമ്പവാ ഇത്തരംമായ ചിത്രങ്ങളും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതും അലോഹരിയായിരിഞ്ഞുകുഞ്ഞു. എന്നാൽ വൈറം വെള്ളും കുറപ്പും മാത്രംപെണ്ണാഗിച്ചു, ചുറുക്കുള്ള കണ്ണ് മയക്കന്ന മണിപ്രവാശകാന്തിരയെ വെച്ചപരിത്യന്താൽ പ്രിയന്നീ വെിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു, പടന്തിന്റെ സൊടിയിൽ, ഒരു ഭൂത കുറങ്ങണ്ണൻ ചീതംകുട്ടി ആ തുള്ളുംബന്നു തുലിക വരച്ചുമേഗ്രൂളിട്ടുണ്ട്. അതു വസ്ത്രങ്ങളും പോഗാന്തും, ലാൻഡ് സീയാം അതിനെ വോക്കി ശാസ്ത്രപ്പെട്ടുകുത്തുന്ന വേണം. ആ വരികളിൽ ചിന്നിലുണ്ട് അഭാന്തരണ്ണിയന്നായ സാക്ഷാൽ കുഞ്ഞൻ പ്രത്യക്ഷിപ്പുട്ടുനാലും:

“.....അവരുടെയോത്തെങ്ങാൽ ദ്വാര
കരണ്ടിരുന്ന് വടക്കായിപ്പുമണ്ണതു, കൈക്കീഴം കാലം
കുഴങ്ഗതു, വാലുമകാലം മലവിന്തു കൈക്കൈശൈക്കാണ്ട്
ചൊറിഞ്ഞതു, രോമമെപ്പേരും ഹോഴിഞ്ഞതു, മേരിയും ചുക്കീ_
ചുളിഞ്ഞതു, കണ്ണിനു കാഴ്ച കുറഞ്ഞു പീശയും വന്ന
നാിഞ്ഞതു, താൻ വഴിയിൽക്കൂറാരച്ചു നേതുവും ചിശ്ചി_
സ്ത്രീയിച്ചു.....”

ഉള്ളതൊക്കെയും കാണ്ണാനു കണ്ണം, കാണ്ണാനൊക്കെയും ഓക്കുന്ന
തലയും, ഓമ്പയിലുള്ളതിനൊക്കെയും വീണ്ടും ജീവൻ കൊടുക്കണ
വാൻ കഴിയുന്ന കൈയും, കണ്ണവന്നെപ്പോലെ മറിയും കിട്ടി
ടില്ല. ഈ ചിത്രത്തിലെ കരണ്ടച്ചുൻ, കമാളിലെ കരണ്ടച്ചുന്നെപ്പോ
ലെതന്നു, ആരം സാമാന്യവാണിനു വിചാരിപ്പേണ്ട്. ശ്രവണ്ണൻ
ഗരിഡായ സപത്രുവം ഭാഷാശാഖരിത്യം ഭാവന വ്യാപിച്ചുകൊണ്ട്
നാ ഒന്നാണ്; ധാതോയ പ്രധാനവേദത്തിനാം, തച്ചിവ്യത്യാസ
ത്തിനാം, അവരുന്ന് വാലിരുന്ന് അറബത്തുനിന്ന് രണ്ട് രോമപോലും
ഇത്തുകാംവരൻ സാധിയ്ക്കുമെന്നു് എന്നിയ്ക്കു തോന്നുന്നതുമില്ല.

III

ചന്ദ്രക്ക്ഷൈലെയും, ഏട്ടക്കമെക്ക്ഷൈലെയും റാല്പും മോങ്ങം ക്രൂ
ടിക്കൈലെത്തിച്ചതുപോലെയുള്ള മൺിപ്രവാളനേത ഭാഷാശാഹിത്യ
തതിൽനിന്ന് ഗ്രൂപ്പേട്ട തജ്ജിപ്പുരാജാക്കി,

“കാരസ്സരത്തിന്കുയു പാലിലിട്ടാൻ
കാലാന്തരേ കയ്യുപു ശമിപ്പുത്രണാഃു്”

എന്ന രിതിയിലുള്ള കാബുണ്ണൻ ഉധരവാകലിത്തമായ മൺിപ്രവാ
ളത്തെ വീണ്ടും സ്ഥാപിച്ച കവിക്കൂട്ടരു ഇടയിൽ ഒരു പ്രധാന
സ്ഥാനത്തെ അർഹിയ്ക്കുന്ന വെണ്ണമൺി മഹൻ നൃസൂരി അനേകം
ചിത്രങ്ങളെ സാഹിത്യത്തിനു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവയിൽ
ശന്മുഹയ ഒരു ശതമാനം സ്കൂൾക്കൂട്ടരു ചിത്രങ്ങളും കലാരൂപങ്ങൾ
ണ്ണപ്പുൾശാഖിലൂടെയുണ്ടായിരുന്നതുവയ്ക്കുമാണു്. വെണ്ണമൺിയുടെ “കട്ടിക്കാ
പ്പിടിക്കുവെല്ലയമിഴിമാൻ” ഫുംഗിംത്താലും ശരീ, അവക്കു
ഈ ചിത്രശാലയിൽ സ്ഥാനമില്ലെന്നതെന്ന പറയേണ്ടിയിരി
യ്ക്കുന്നു.

“ചെപ്പാന്നിന്നേക്കിട്ടാവിന്നു കഴലതോയു പെയ_
ന്വാന്വു മറം വിഴ്ഞ്ഞി_

തീരന്മേം കൊന്നോക്കും മിച്ചിയതിലാകേ—
രന്ന ലോലായതാക്കി!!”

എന്നിൽവെള്ളു സംഭവാധാരിൽനിന്നും വല്ല ചിത്രവും കിട്ടുന്നണംകും, അതു വായനക്കാരുടെ മഹസ്തിനു ശ്രദ്ധാരത്തിലേ ജ്ഞാപ്പിക്കുന്നതിലേപ്പുള്ള നയിപ്പുനു, അതുപരംസ്ഥിരിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രേക്ഷകരിൽനിന്നും ചിത്രജാലിയിരിപ്പുള്ളം; ഇവിടെയുള്ള മാനാഖിൻറെയും ചൊത്തവാദിവിശ്വാസിയും കെട്ടിമറിച്ചലിനീടുയിൽക്കൂട്ടി അത് “ലോ ലായതാക്കി!”യെ കാണാൻ നാനു ഒന്നും ദിനം

പാക്കി യാതൊഴി വിലാസചോദ്യംമേഖലയും, രജജിവുംഹായ വിഷാരണതയും വാസ്തവിപ്പിക്കുന്നതിലാണ് “വൈശാഖാം പേരേഷ്ഠതിൽ സാമ്പ്രദായിനാമായ അഭിവാദനവരെ അർഹിപ്പത്”, അവബ്ദിയും മാരം കാമിനിയുടെ ചിത്രിക്കരണത്തില്ലോ, അദ്ദേഹത്തിൻറെ മുലികയുടെ പാടവം വെളിപ്പേടുതു്. അദ്ദേഹത്തിൻറെ ചിത്രങ്ങളും എടുത്തിരിക്കുന്ന ഉച്ചിയിൽ, പ്രാദേശ്യരത്ന അർഹിപ്പുന്നതു് ഒരു കുട്ടി ശോശാധിമാരാണ്. അവരെ നോക്കുവിൻ:

“പാരം തേച്ചു പിരിച്ച ചെണ്ണവിടക്കുന്നിൽപ്പേരുണ്ടാക്കുവും, പാരം കോപരാം കലന്ന് മിച്ചിയും മാനോരം മരാഖാടിയും

ആരം ചേന്ന് കാരംമല്ല കടിലും കൈക്കൊണ്ടു മന്ത്രാത്മയാ—

പ്രസ്തരത്തിന്റെ നടന്നിട്ടുന്നാതവരെക്കൂടാശാത ഗ്രാഹാക്കിശാർ.”

ഇവിടെ ചെണ്ണവിടമോ, തോക്കുമോ, മാനോരോ, മരാഖാടിയോ എന്നമല്ല അതു ചിത്രത്തെ സജീവമാക്കുന്നതു്. അതു ശോശാധി മായുടെ “പാരം ഫോപരാം കലന്ന് മിച്ചി”യും “ഓരുവരെക്കൂടാശാത”യുള്ള അതു നടത്തവുമാണ്. ഇവ രാജും “കില്ലും, കിംഭും, കരണ്ടി, യുള്ളി, ചെരുപിന്തുമാണ്” എന്ന രീതിയിലുള്ളു വാസ്തവിക്കുന്ന ചെണ്ണവിട വെറും ഒരു പട്ടികയെ മായാത്ത ഒരു ചിത്രമാക്കിതു് കണ്ണാ. ബാക്കിയുള്ള സംഗതികൾ വൃത്തം തെറിറാതെ ദ്രോഘനമുള്ളവാൻ വശമാക്കിയ ഒരു കവി, ശ്രദ്ധയുടെ കാര്യത്തിൽ കാച്ചു മഹസ്തിക്കത്തിയാൽ, ഏഴ്തി ഒപ്പിപ്പേജ്ജാവുന്നാതാണ്. പക്കുമ്പാ അതു മിച്ചിയോടുള്ളതുകൂടാ; അതു “കോരിപ്പുട്ടിയ പാഴുംരിക്കാ യിലെ തീക്കട്ടി”പോലെ ലജ്ജപലിച്ചു, റാഡിജീവമായ അതു ചിത്രത്തിൻറെ ചെംതന്നുംതാവായി പരിലാസിപ്പുനു.

ഈ ചിത്രങ്ങിനു വല്ല കാറുമ്പണജക്കിൽ അതു്, ഇതിനു “ഓരുവരെക്കൂടാശാത”യുള്ള നടത്തുംപുടെ സമയമന്നായ ഒരു

ചീതുകാരനു വരജ്ജവാൻ സാധിപ്പിച്ചെന്നുള്ളതാണ്. പക്ഷേ താതിനാസ്തിക്കുള്ള വൈശാഖിയുടെതന്നെ ഒരു ഹാസ്യചീതുകാരനും അതു കാരണം പറഞ്ഞാക്കും.

“പാശ്ചാത്യം പൊതുത്തുനിന്റെ കാടവയും
വീഘ്രവാനമുള്ള കീറ—
പ്ലാസ്തിക്കുടം പൊഴിഞ്ഞതുടിന്റെ കട വടക്കിയും
സാഖിപ്പിച്ചും പാശ്ചാത്യം
തോഴിക്കാറിപ്പറിഞ്ഞെല്ലാങ്ങൾ ചെറീയ പഴം—
ഭാഗാധവും ഭേദപീഡിക്കുന്ന വന്നു
മേഖലയിൽനാശിപ്പിക്കാതുപാശിശ പരയും
പട്ടണരാക്കല്ലു പാത്താൻ.”

ഈ ചീതുകാരനു മുഖിയും നാനാശ്വരി കാണുന്മാത്രമേ ഏഴുതുമായി അനുബന്ധിച്ചു; മുള്ളംപോലും സാമാന്യം ശ്രീവാഞ്ചലി പക്ഷേ കാണി ചേപ്പക്കാം. നാനാശ്വരിയുള്ളവർക്ക് ഈ “അഞ്ചിപ്പിംഗിലോടും പറിയും ചട്ടർ” അല്ലെങ്കിലും ഇവിടെ ചീതുകാലം ചീതുകാലം ചേപ്പക്കാം. നാനാശ്വരിയുള്ളവർക്ക് വൈശാഖിയുടെ പാടവം വെള്ളി ചുട്ടുന്നു. “മേഖലയിൽനാശിപ്പിച്ചുന്നു”നാനാശ്വരി ചീതുകാരനു ഗ്രൂമാസാഖ്യജാണ്; “കശപീശ പരയും”നാ ദിക്കിൽ തുലികാസാ മരംപും നിന്മാശാലി അസൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ചീതുകാരനുസ്ഥിംബന്ധി ചേട്ടണേഞ്ചുവും അതിനെ മുഴുവൻ സജീവമാക്കുന്നതു ആ ഒരംററ വാക്കാണതാണ്.

വൈശാഖിപ്പാട് ചീതുകാരം അനുസ്ഥാനപദ്ധതിയിൽ ആര്യവോ ചാരാനുതന്നുംഭാണ്” ശ്രീവാഞ്ചലിയുടെ ചീതുകാരം. മുഖയിൽ എ കുറഞ്ഞ മനസ്സിൽ ആദ്യം വരുന്ന ഒരു ചീതുകാരനുമാരിച്ചു—അതിൽ അന്തർല്ലിനാശിക്കിടക്കുന്ന പാടവത്തെക്കുറിച്ചുപ്പും; അതു ഏതു ദിലഭിച്ചും ആകം സന്ധതിപ്പേണ്ടതുനെന്നു; പക്ഷേ അതിനെ മുഖിടു ഉലരിപ്പുന്നതിനെപ്പറ്റി—വായംക്കാക്കുന്ന ഇടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടായെല്ലാം. പ്രീശാജനകമായവിധ തത്തിൽ സംശോദഭ്രാംഗാരപരിശയ ഒരു ഗുണമാവിശേഷം തന്ത്രി പാദ്യാനിഷ്ഠയാക്കിയാണെന്നും അഭിപ്രായവ്യത്യാസ തത്തിനു മേൽത്തരാനും താൻ ഉണ്ടായിരുന്നുനു. അതിനെക്കുറിച്ചു, തെല്ലും രൂപാനിച്ചലനാശാനാത്തക്കിലും, ഒന്നു രണ്ടു വാക്കുകൾ മുഖിടു പാടുണ്ടാക്കിയിരിപ്പുനു. കാവ്യമംഗലത്തെ ഭേദിപ്പിച്ചുന്നതും

രസവിച്ഛേദജ്ഞാക്ഷരനാട്ടുമാണ് അറ്റവിലവാള്ളുവാള്ളു⁹ ഉത്തരഭാബാറി തൃത്തിൽ സ്ഥാനമില്ലപ്പോളുതു് ശാരിതക്കിംഗാം¹⁰. പ്രക്ഷേഖ എ പ്രോഫീസ് രാബത്തെ നാഡിപ്പിജ്ജുവാധിയാതിൽ ഒരു വാള്ളുവാ അറ്റവിലഭാഷിത്തിങ്കാം¹¹. സപ്പുത്തനാ തിരിച്ചുവിഴുവാൻ ഏററുവും മുഖപ്പുമാഞ്ചനക്കിലും, റാത്രുപ്പുനാ വിദ്യുത്തിപ്പിജ്ജുവാൻ തുലോം വിഷമായ റാക്ക പദ്ധതിക്കുശ്ശയാം¹² ഈ പ്രഭും റാഡ്രേ ശിജ്ജുന്നതു്.

“തലപ്പെട്ടും തരുംക്കവിശാർജ്ജവാത്തിനു”

എന്നാടിയായ വൈശ്വനാിജുടെ ദ്രോഹത്തിനു് ഉത്തരഭാബാറിൽ ശ്രദ്ധാശമില്ലുന്നാം,

“താരുംക്കിജ്ജാം കാഡം വിധി—
സൈരവയത്രമിവ പൂജാട്ടാത്രിശൈ
പാരമംബവരമാജിത്താ കാണാവോ
കൈരവവദാ കിഴി പൊത്താ ലജ്ജാഡാം.”

എന്ന ഉള്ളരിഞ്ഞി ദ്രോഹത്തിനാ കവിരാലോഹത്തിൽ ശ്രദ്ധാശംകുംപൂജാ, അഗ്രിമസ്ഥാനംകുടിയിശജ്ഞനാം ഏതു ഗംഗാദ്വാരനാം മനസ്സിലുക്കന്ന വാസ്തവയാം¹³. “ഖവത്താിൽ എന്നു വസ്ത്യാസ മാണംകുതു്¹⁴ വല്പുത്തിശജ്ഞനിൽത്തന്നെന്ന, അതു് ഉള്ളംഗ്രേഹത്തി നൊത്തിരായി പ്രവത്തിപ്പിജ്ജുവാതപ്പേ¹⁵ വൈശ്വനാി തന്റെ ദ്രോഹത്തിൽ അഭ്യന്തരാതയെ അടാച്ചാം ചെഡ്യാനുതേള്ളു; ഉള്ളരാക്കട്ടേ, കൈരവവദാജ്ഞടെ മിഴി പൊത്തീടു്, പൂണ്ണനാഹാതയെ അകാശിപ്പിജ്ജുവാ” എന്ന ചിലർ വാദിച്ചേണ്ണും. പ്രക്ഷേഖ വ്യത്യാസം അതപ്പേ: എറാവും താഴീ പട്ടിയിലുള്ളതും മനസ്സുനാം ഉത്തരിനാം സാധാരണമായുള്ളതുമാണ് വികാരത്തിനാമാത്രം വശംവരം രായ പാമരമാജടെ ദ്രുജ്ജിശൈ വൈദം റാഹത്തിലേജ്ജു¹⁶—അതു പൂണ്ണനാഹാതയാലും അഭ്യന്തരാതയാലും—അതുകൾപ്പിജ്ജുഡാന്നും വൈശ്വനാി ചെഡ്യന്നതു്; അതു റാഹത്തിലെ പിന്നാിൽ റാഹത്താത്രേഡുള്ളു; അതിൽനിന്നുണ്ടാക്കുന്ന റാച്ചവികാരഗത്തെന്നെ വിട്ടുയാഥുനോ, മിനോടു പോകവാനോ റാഹസ്യിനാ സാധിപ്പിക്കുന്നു. വൈശ്വനാി മര കാണുന്നോടത്തു, റാഡാരാജാപ്പെറ്റുംബാസിച്ചേടുന്നോടതാഴും വാസ നീതാരംക്രതിലെ മുഗ്ധാജ്ഞിഞ്ഞാഡാ ഭിന്നനാരപ്പാന്ത ധ്വനാക്കന്നാർ കരിക്കട്ടക്കേണ്ടാക്കു വരഞ്ഞതുവുക്കുന്ന റാഹവിത്തുട്ടേരും കമ്മ ഇത്തന്നെന്നു.

ഉഴുരിക്കുന്ന ചിത്രവും, ഉത്തമാശാറിത്യനാിലെ ഏതാലും അക്ഷയ ഒരു ചിത്രങ്ങളും, ഇതിൽനിന്നും എത്രയോ ഭിന്നങ്ങൾ ഇണ്ട്. അവായടട ലേവറാസസ്പ്രായവും, ഉദ്ദേശ്യവും ഇതല്ല. “താരാറാറേ”യും ഫ്രോക്കറ്റിൽ ഓഹത്തിന്റെ വശതയിലേ ജ്ഞാപ്പി, രാശുന്നരൂപത്വാരാവാരത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകഗമ്യാവാത്തു ഉറച്ചു നില്ക്കുവാൻ കാവി അടിവിക്കഥക്കുന്ന കണ്ണിനെ അനാവാി ജ്ഞാനപ്പി. ഈ ഒരൊറ്റ ഫ്രോക്കറ്റത്തിലുംവാസിച്ചടങ്ങാമും ഒരു പദ്ധതിനും അടിയറിച്ചുനില്ക്കുവാൻകൂടി മരസ്സിനു സാധിക്കുന്നപ്പി; അതിന്റെ പരിധിക്കുള്ളൂടും അതിക്രമിച്ച ഭാവം, താരഹാരവും, കൂരിക്കംഡിക്കുള്ളൂടും, വിധിസ്തോവക്രമവും, കൈ രഖലോചനങ്ങളുംനിംശാമിത്തത പ്രക്രിയക്കുടെ നിരസ്ത്രവും ശാശ്വത ദുർഘാ ബാശുന്നരൂപത്വിലേജ്ഞാ കടന്നപോകുന്നു. പുരാണഗ്രഹിനി ലെ ശില്പിക്കാം പുത്രവീണ്ണപോലെജ്ഞാ കാളിക്കല്ലേ വിജയപതാകക്കാഡപോലെ പരിലാസിപ്പുന്ന ദശപുതിമഹാജ്ഞപ്പുറിയും ഇത്തന്നുംനാണും പരിജ്ഞാനാളുമെന്തും. പുത്രായി പഞ്ചിചെച്ചുപ്പുട്ടിട്ടുണ്ടു കൈട്ടിട ത്രംഭം ദൃഷ്ടിപോഷം ബാധിയ്ക്കാനിരിജ്ഞവാൻ അശംസ്തതമാരായ ഗ്രഹസ്ഥമനാർ മുഗ്രായനാരായ വേലക്കരണക്കാണും ഉണ്ണാക്കിവെപ്പിജ്ഞാ ഇത്രപ്പുംവാരാത്രംജ്ഞായ പുൽപ്പാവക്കും ശ്രീക്ഷണലില്ലിക്കുടം നാഗപുതിക്കമ്മം തഞ്ചില്ലും വ്യത്യാസം ഇതാണും.

ഈ വ്യതിചലനം ഞാൻ വിചാരിച്ചതിലും ഏത്രയോ അധികം നിശ്ചയപോയി. പകുഡി ഈ ലേവപരമ്പര ആവശ്യനി ജ്ഞാനത്വരായെങ്കിലും, ഏന്തിരായിരിജ്ഞക്കൂട്ടി ആവശ്യിയ്ക്കുന്ന അവശ്യം നോറിടാതിരിജ്ഞതക്കാവിധത്തിൽ, ഈ വ്യത്യാസത്തെ നാന് വിശദമാക്കിഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിപ്പുന്നു.

ഈ അവാതാരികായോടുകൂടി ഞാൻ വായനക്കാരെ ശിഖവാ ഇളിച്ചുടെ ഒരു ചിത്രം നോക്കുവാൻ ക്ഷമനിപ്പുന്നു. നായകന്മാരുമുള്ള പ്രധാനമാഗമത്തിനുണ്ടോ, പരിഹാസലോലുപക്ഷായി റിജ്ഞുന്ന സവിക്കും അവുതാഴും, ലജ്ജാസംക്രമംജ്ഞാം ഇതിക, ന്തവ്യതാജ്ഞാം ഒരു വായാധിക, ഹാസ്യരസം കൂട്ടിക്കല ന്തിയതും,

““കോഴം.പ്രമീയം ദയാതി നാളിനാ കാദംബചണ്ഡകഷതം; ധന്തേ പുതലതാ നാം കിസലയം പുംസ്യോകിലാസ്പാദിതം; ഇത്യാകർണ്ണ മിമസ്സവിജഗവചഃ ഗം തിഗ്രഹികായാസ്തടെ ചെചലാന്തേര റിനോദയേ സ്ഥാനാടം ബിംബാധരം പാണിനാ.””

എന്ന സംസ്കാരപ്രസ്താവനത്തിൻറെ നേർപ്പുകൾപ്പുകിലും, അതിനെ കാശ എത്രുമോ പ്രസ്തുതമായ ഒരു ചിത്രത്തെ നാളുക കാണിച്ചു തന്നെന്തുമായ ഫ്രോക്കറതയാണ് ഞാനദ്ദേശിപ്പുന്നത്.

ഉത്രയുംകൊണ്ട് പ്രാസ്തവ്യോക്കത്തെ നാഭേദിപ്പിച്ചുകയല്ലാതെ, എല്ലാ പ്രായക്കാരം വായിപ്പുവാനിടയുള്ള പത്രികയിൽ അതിനെ ഉല്ലരിപ്പേണമെന്ന ഞാൻ വിചാരിപ്പുന്നീലും.

ശീവോമുള്ളിച്ചട ഒരു ചിത്രംകൂടി കാണിച്ചു് ഇപ്പോൾത്തെന്നു വശരെ തീവ്രപ്പിച്ചേപായ ഇം ലേഖാംഗത്തെ ഞാൻ തല്ലാലപത്രത്തും ഉപസംഹരിപ്പേണ്ടാം. ശീവോമുള്ളി ഏല്ലെങ്കിലും ചികിത്സ നടത്തവാൻ പോരിക്കന്നപോരാ അവിടെ കണ്ണ ഒരു കാഴ്ചയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചുന്ന ഫ്രോക്കമാണെന്ന്.

“വട്ടത്താപ്പി, വച്ചൻ താടി, വകരം

നൊണ്ടതും നിറവെന്താപ്പുമായ”

കെട്ടിക്കാട് പിടിച്ച രോമ,മരയിൽ—

പീച്ചാത്തി മെച്ചതരം,

കട്ടിക്കാക്കി, കരപ്പട്ടപ്പുംരമാൽ,

ശശരൂം, ശകാരങ്ങളും—

മട്ടിൽജേജാനാകരരു വേണമവിടെ—

കണ്ണേഡൻ കണക്കെന്നിയേ.””

ഈ ജോനകൻറെ ചിത്രം വെണ്ണണിയുടെ “ചാരം തേച്ചു പിരിച്ചു” എന്ന തട്ടുന്ന ഫ്രോക്കത്തിലെ ശോസായിയുടെ ചിത്രത്തെ കാശം സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി വരച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു് ഒരൊറു റോട്ടം കൊണ്ട് മരസ്സിലാക്കാം. ഇവിടേയും, തൊപ്പിയോ താടിയോ പീച്ചാത്തിയോ കരപ്പട്ടപ്പോ ഉളമാലോ അല്ലോ ചിത്രത്തെ മനസ്സിൽ കൊത്തിപ്പറപ്പിക്കുന്നുതോ. അതു “ശശരൂം ശകാരങ്ങൾ” എന്ന പ്രയോഗമാണു്.

IV

അതിവിസുതുതചായ കാൺവാസിയിൽ വരജ്ജപ്പട്ട ഭൂന കർട്ടൻചിത്രങ്ങളുംപ്പോൾ ഇവി ഞാൻ സന്ദർശകനായുടെ അഖദയെ ആകപ്പിച്ചുന്നുതോ.

അക്കത്തോ അതുള്ളിൽനാൽ പുരോഗിനാ കാണാതകവിയ തനിൽ അതുള്ള താഴീ ഒരു ചെറുമതിലിന്റെ അപ്പുറാതു, കൈ ലാസംപോലെയുള്ള ഒരു മനിക്കുമാളിക്കയുടെ ദറിത്തു, പുത്രനില്ലെന്ന അശോകതനിന്റെ കീഴിൽ,

“മസ്തിശയിലാസവാത്തിൻ ചരിത്ര ചാർപ്പത്തിൽ, സ്വീപു—
വിസ്മരിസുരഭിയാചപധാനത്തിൽ,
മമദ്വയാട്ട ചാത്തും, വകിൽക്കാശവു ദിനം പൂബാട
തെല്ലുകോപരിയോരു വശത്താക്കിയും,
കല്ലുശി വീത്രനാ കണ്ണപുരമാർന്നാം വിടരാത്ത
മല്ലമാല ദിനം തുണ്ടാക്കരിവാർമ്മകിൽ
ഒട്ട കാണമാശമതിനും നാനു ഗമം—
പ്രൂട്ടിയനാ കുവച്ചരും സുംരിജ്ജമാഡം,
ലോല്ലംഘനമായും തങ്കപ്പുക്കജ്ഞത്തെ വെല്ലും വലു—
കാലിട്ടുള്ളടക്കാവിൽക്കാശറിവുച്ചു”

കണ്ണവിശാഖൻറെ പട്ടം കെട്ടിയ രാജഭാരയേപ്പാലെ ഇരിജ്ജുന്ന ഇം മതിമോഹിനി, ഉപയുക്തനായ കരികൾപ്പാറയെ സ്വന്നമാനത്തു നിന്നുംകുറി നോക്കുവാൻബേണ്ടി പാത്തുകയറി പരിശ്വാഞ്ചിയ സെംഗറ്റപാരാവാരത്തിലെ മനോഹരത്തരംഗമായ, അംഗാഖൻറെ വാസവദത്താണ്. ഒരു ചിത്രത്തിനാം അതുശ്യമുള്ളടക്കന്താജ്ഞം ചായം അഥവാൻ തുതിൽ കലത്തിയിട്ടുണ്ട്. പകേഷി അംഗത്കാണ്ഡം തുപ്പിപ്പുടക്കതെ “പടിഞ്ഞാറ ചാത്തു” സുരൂൻറെ “മനത യും കടംചുക്കപ്പും കലന്ന്” രഘീക്കശ്ശ, “തങ്കക്കെഴുടക” കൊണ്ടു വന്നു, അതിനാ മനുതന്നെ എന്നയാവജ്ജകമാരിന്തീർണ്ണിരിജ്ജുന്ന ചിത്രത്തെ, കണ്ണു മയക്കുന്ന പ്രകാശപ്രവാഹത്തിൽ ദക്ഷക്കയാണു മഹാകവി ചെയ്യുന്നത്.

ഇതുകൊണ്ടുമായില്ല. ഇതുവരെയുള്ള വരിക്കുറിപ്പിൽക്കൂടി മോഹനമെക്കിലും നിശ്ചലമായ ഒരു പ്രതിമമാത്രമേ നഞ്ചുടെ സങ്ക സ്ഥിരജ്ഞിക്കാക്ക വിഷയിച്ചവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അ പ്രതിമജ്ഞം ഓരോ സ്ഥലത്തായി ക്രമേണ “ജീവൻ” കൊണ്ടത്തിരിജ്ജുന്ന സന്തുംബാധം നോക്കുക:

“കൊണ്ടംവേണിമണിയവരാ ക്രതുകമാനേന്നാൽ മലർ—
ചൂണ്ടായ കരവല്ലിയാൽ ചുണറിട്ടു.

ശ്രദ്ധംതന്നെ തട്ടി മെഡ്യൂസിപ്പാം ചെന്നതരംഗ—
എഴു ചേരും മുച്ചേലപ്പോലുള്ളിൽനിന്നും,
വെള്ളിയിൽ വരുമ്പ്രാതവാഹേരഹാരാജാം ചൊൻ—
താഴെ കിലുങ്ങമാറവര ചലിപ്പിണ്ണുന്നു.”

മലപ്പറ്റുന്ന ചുഡാന്ന ഒരു അഞ്ചു, ശ്രദ്ധംതന്നെലിൽ ശാഖച്ചുംതു
പുണ്ഡ ചോലപോലെ ചുപ്പിഞ്ഞുകൂടിക്കുന്ന ചോലയും, അതിനു
ഔറ്റിൽക്കൂടി പുണ്ണേഞ്ഞു വന്നു ചൊൻതപ്പ് കിലുങ്ങംബാധ ചലി
ഞ്ഞുന്ന ഇടത്തകാലും ഈ ചിത്രത്തെ കാണും ഒരു ചലനാചിത്രമാ
കുണ്ഠിതൈമാർക്കാരുമല്ലോ ചെങ്കുന്നതോ; കുമഭാവാൻ ഗ്രൂമിച്ചുാലും
ബാണാതുപോകാതെ ഒരു സുംടു അതിനു വന്നാലേക്കുന്നു. ഈ ചിത്രം
ഇവിടെ അവാസാനിപ്പിഞ്ഞനാവെക്കിൽനിന്നുന്നു, ഏപ്പാറുണ്ടാക്കായ
ചിത്രങ്ങളുടെ ശുട്ടലിൽ ഒന്നാം സമാഹരിക്കുന്നു” ഇവാം ഒരുവേദ്യ
അംഗീകാരിത്തൈക്കാലിനുണ്ടോ. പക്ഷേ ഇതിനും ഉണ്ടുമെന്തു ഇ
മിരോഡും എത്തിയാക്കുന്നില്ല; പ്രമാണമാറ്റത്തിനും ഒരുക്കാ
ശത്രു ആശാനിയടക്കിച്ചുറപ്പിണ്ണുന്നതോ എന്നു വരുത്തിക്കാണും.
സൂക്ഷ്മിപ്പിണ്ണവിൻ:

“മറിഞ്ഞു മലർവ്വപ്പിണ്ണിൽ കാഞ്ഞിതമാന്താനിട്ടും ദു
മരിമാസമിഴി നോക്കുന്ന വെള്ളിഞ്ഞുന്നപ്പു,
ഇടയ്ക്കാമി കരഞ്ഞ മിന്നത്തുള്ളിൽ മദ്ധലം
ചൊടിഞ്ഞും മോഹനരൈതും പ്രക്രതിപ്പോലും,
പിടഞ്ഞു മണ്ണിനില്ലുന്നു, പിടിച്ചു ഇന്നീർ തിപ്പണ്ണം
പുട്ടിരാക്കപ്പുണ്ണിയിലിട്ട് പരഞ്ഞമീൻപോലെ
ഇടക്കുടെപുംരിച്ചുമധ്യരപ്പുവണ്ണരാതൻ
നടവേദ്യമെത്തും എന്നതിന് ധാരംതാം
വിഷങ്ങുന്നു മാണിക്കുമായവരാ ശ്രസിപ്പും രാഗംതാൻ
വെള്ളിയിലിപ്പിണ്ണിനെ എന്നീഭവിപ്പിണ്ണംപോലെ.”

പരഞ്ഞമീനിനെന്നപ്പോലെ പിടഞ്ഞു മണ്ണിനില്ലുന്ന നേത്രങ്ങളും,
വെള്ളിയിലെല്ലത്തുനോഭാരിപ്പും ഉറച്ചപ്പോരു രാഗംപോലെ, അധിരപ്പ
പ്പുവത്തിനും സാമീച്ചുപ്പംകൊണ്ട് മാണിക്കുമായിപ്പുണ്ണ ആ വെ
രംതാത്തമാനും, ഈ ചിത്രത്തെ ഇതരചിത്രങ്ങളിൽ എന്തുപുണ്ണ
മായ ഒരു സ്ഥാനാത്തത്തിലുണ്ടുന്നതോ. ഇതിനാമേലെ ഈ ചിത്ര
ത്തിനും അംഗക്ക് പിടിപ്പിപ്പില്ലാൻ,

“മഹിലിംഗം മുലിക്കേണ ചിത്രം
സൗംഗ്രാഹിരഭിഗാമിവാരവിംഗം”

എന്നെഴുതിയ കാഴ്ചിഭാസനമാത്രമേ സാധിപ്പിച്ചുമായിരുന്നു. പ കേൾ ഹാസ്തിഭാസൻറെ താഴെയാണെന്നു പറയുന്നത് ഒരു കവിപ്പിള്ള കീഴ്ത്തിക്കുതിയല്ല; അതു മുക്തതിയുടെ കീഴ്ത്തിയാണെന്നു പറയുന്ന ത്രപോലെയാണ്: പാഴ്ചിഭാസനം മുക്തരിയും വാഗ്മിഞ്ചുശ്ശന പോലെ രംപുശ്ചത്രഹാണ്.

ഇതിനുപുറത്തുമുള്ള റണ്ട് ചിത്രങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു ഏഴ്ത്താവധാണം.

“ഉടൻമച്ചുക്കുങ്ങലും നിലത്തുതുല്ലെന്നമച്ചുക്കരി ത്രട്ടി—
പ്രൂഢി ചൊണ്ടിച്ചു വിമിഞ്ചിൽ വടക്കുനിന്നാം,
അരുവാംഗമായ കൊന്ദവിൽപ്പുവന്നിണ്ടും, തിരയിനേർ
മേറപിണ്യംപോലെ ചൊണ്ടു എന്നതു തുല്ലിച്ചും,
കിലുക്കിലും, കരിച്ചുണ്ടായ താടയാട്ടിയും,
കാഴ്ച റണ്ട് വലിച്ചും കാണുവാക്കുന്നേരാടി
ഈക്കിക്കൻ ദൂഢിലിൽ വന്നുന്നുണ്ട്.”

വാസനവദനങ്ങൾടെ ചിത്രം വല്ലേപ്പിക്കേണ്ടതും, ചലനഗുണം രൂപംദാശം ഭാഗവതമാണെങ്കിൽ, കാശവണ്ടിയുടെ വരവിനെ വല്ലേപ്പിച്ചുന്ന ശ്രൂ ചിത്രം ശബ്ദങ്ങളെ കേഡപ്പിച്ചുവാസ്തവി പറ്റാ പൂമാണ്. “തിരയിനേർ മേറപിണ്യംപോലെ” എന്ന ഏ ന്തതെയെ വല്ലേപ്പിച്ചുന്ന ഉപമ ശ്രൂ വരിക്കൂൽ അനുസ്കൃതമായി കുടിക്കുന്ന സപ്പാഡോക്കിയെ ഉദ്ധീപിപ്പിച്ചുപ്പെട്ടുന്നു.

വണ്ണിക്കുടെ അക്കാത്മകമുള്ള വൈദാഗ്രഹിക്കച്ചട്ടിയാങ്കടെ ചിത്ര എം അഞ്ചാഞ്ചേരി കലാഗവൈപ്പുണ്ടുതനിന്നും ഉത്തമാശക്ഷ്യം വഹി ചുമ്പുന്നു.

“വാതിപ്പുലായുടെ, നാലും വള്ളത്തു കിന്നരി വെച്ചു
പാട്ടക്കാഡാ ചുണ്ടും, പട്ടതലപ്പുവാന്നാം,
കാതിൽ വജ്രക്കണ്ണലും മിനക്കായണിണ്ടും, കൈകാരാ
മോതിരങ്ങംതൻ കാന്തിയിൽക്കഴുകിക്കൊണ്ടു—
തക്കുൽക്കടക്കിയുന്ന തന്മാന്തരവാനിമാന്നാ—
രക്കിയാൽ തടിച്ചുകും തടി മരച്ചും,

കരധാൻ ചെങ്കുശേഷം എന്നവിഞ്ഞു അനുഭിച്ചട്ടാണ്
പുറകാൽവരപ്പുകൾക്കും നാശനിപ്പാറിച്ചും,
പൊന്നരഞ്ഞാണ് തുടർപ്പാത്തടിജിച്ചുള്ളിച്ചാട്ടം
മിന്നുത്തരിയം റീട്ടി മോട്ടിസിലിക്ട്;
മന്മഹിതരത്തിൽനാണെന്നുള്ളഭമന്നുനാബാദ
വന്നില്ല. ഒരു ക്ലോഡിയൻ ദിനം സിനാറി റീനാ.”

പുറമുള്ളിവിട്ടിലെ ഭറയ്ക്കു രഖരമണി വെലില്ലാണ് പല്ലക്കാിൽ
നിന്നൊരും വിന്നുവായ മരാനു “നുഭഗമന്നു”
ക്ലോഡിയൻ മുഴുവൻ വാദിച്ചുവേണ്ടാണെന്നുവാദാണ്. സെശണഗ്രം വന്നുഡാരണാണെന്നു ഭോട്ടിച്ചിയാണെന്നു തെറാൻ
ഉണ്ടുമുള്ളുന്നു കുറുവിട്ടുവരുമ്പോൾ മന്മഹാവാദിനു
സുരിനമ്പുതിരിപ്പാടാണുക്കാിൽ, അവജന സന്തുട്ട് ആശാക്കാി
ചെട്ടിയാരാണു പറയാം. വിപരീതവന്നുണ്ടാക്കും അടഞ്ഞട്ടാണ്
ചേർപ്പനുത്തമൊന്തു മുലിക്കാലിവിനാങ്ങളും ചിത്രങ്ങൾക്കാണുപോ
ലെ സങ്കല്പചിത്രങ്ങൾക്കും വന്നാമേരുന്നു പുട്ടത എഞ്ചുന്നുനു
പീതാംബുരുളാക്കിയ പുരാണകർത്താക്കരും മരസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ടു
താനും. ആ തത്പരം ആശാനം റാലുപോലെ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചെ
ട്ടിയാക്കുന്ന തടിച്ചുങ്കാടു മെരു ദിജുളും തനിമശാഖയിനാബാൻ
സാക്ഷിയും അതിനു കീഴീലുള്ള ചെങ്കുശേഷവും ഈ ചിത്രത്തെ
ആചിച്ചുണ്ടും നാമവാൻ ഒരുിച്ചാതെ ഓന്നാക്കിത്താക്കാണു.

പാഫേഷ ചിത്രത്തിനും ഓജന്നും ഇതിലുന്നാില്ലല്ല കിട
ക്കുന്നതോ അതു “ബൈക്കരാ മോതാരിന്നും കാനാഡിൽ കഴി
കിക്കുണ്ടോ” എന്നുള്ള പ്രയോഗത്തിലുണ്ട്. ഈ ബൈക്കുകൾ
യാമാമ്പുതെന്ന ചുവരത്തു റിപ്പുന്ന ഭാവനയുടേും ആ ഭാവന
രെ രാക്കുമ്പിൽ പാത്രത്വാനും പാടവത്തിനും ഉരുമോ
പാഹരണമാണു.

കുക്കണ്ണയിലെ ഒട്ടകാവനത ചിത്രം യമുഖാതീരനാിലുള്ള ഒരു
ചുംബാനാത്തിനും താണും.

“ഇഷമഞ്ഞബെഡി തട്ടി റീറം മാറി റീലവിപ്പുന്നിൽ
വിപ്പണ്ണുന്ന വെണ്ണുകും കിലിപ്പന്നിലുക്കുന്നു
ജാരഹിതമാം നേലുക്കാരയിലുണ്ടു കയം—
പറയും പാറയും പുറും പാരുട്ടിക്കും,

ಯಾವಾಗಿ ಸಮಲ್ಯ ಓರ್ಮಾನಿಹಾವಾತಿಗಿನ್ನು ಅರಿತ್ಯಗಾತ್ರಾರಂಭಾಯಿ ತತ್ತ್ವಾಗಾಗಿ, ಯಾವಾಗಾದ್ದು ವಿಶ್ವಾಸಾವಜಾದ ಕಣ್ಣಪ್ಪಡಿನ್ನು ಶ್ವಿರ್ ಪ್ರೋಕ್ ಸ್ಟ್ರಿಚ್‌ಡೆಂಡ್ ಲೋಕಾರ್ಗಾಸ್‌ಡೆಂಡ್ ಎಂಬ್‌ರಾಷ್ಟ್ರಂ ಮಾರ್ಗ ದಾಖಲೆ ಇತ್ತೀಚ್‌ಲಿಕ್‌ಪ್ರಾಸಾದತ್ತಿರ್ ವಾಂಗ್‌ನಾ ಯಾವ್ಯಾಹಾರಾಂಶಾಂತಿರ್ ವಿಶ್ವಾಸಾವಜಾದ್ ನ್ನು ಅಲ್ಲ ಚ್ಯಾಲ್ ಕೆಷ್ಟಿನೆತ ಶ್ರುತಿ ಅನ್ನು ವರಿಯ್‌ಕ್ರಿಯ್‌ಕ್ರಿಯ್ ಮಾರ್ಗಾವಾಗಿ ರಣಿಂದಿಕ್‌ಕ್ರಿಯ್ ತಿಳಿಂ ಗಾಗಾಯಿ ವಣಿಂದಿಕ್‌ವಾಗಿ ಹಾಸಿಸ್‌ಫ್ರೆಂಡ್ ಎಂಬ್‌ರಾಷ್ಟ್ರಂ ಗಂಧಾರ್.

ହୁଏ ଶ୍ରୀଗ୍ରାମାଧିକାରୀ ଅନ୍ତିମମଲାତାକାଳୀଙ୍କ ରାଜ୍ୟବିତ୍ତି, ପ୍ରାଚୀକା ଅନ୍ତିମକାଳୀଙ୍କ ଜୀବିତକାଳୀଙ୍କ କୋଣାରିଯକାଳୀଙ୍କ ପ୍ରାଚୀକା ଅନ୍ତିମକାଳୀଙ୍କ ଜୀବିତକାଳୀଙ୍କ କୋଣାରିଯକାଳୀଙ୍କ ପ୍ରାଚୀକା

“நடவிலை விடுப்பு வலியுரைப்பதம், ஆனால் தகிகிற தொழில் வையிக்கிற செயறினது வீராங்கநம், வடிவிலையை விடுப்பு மூங்களைத்திட்டு வெல்லிருக்கிற தொழிலை விடுப்பு என்று கூறுகிற செயல் தகிழ்வரலைப்பு தலையிருத்தி காஷ் எடுத்து— சுடல்வீசுத்தங்களைக் கூறுகிற செயலிடுப்பு. அடிகுறிப்பின் சுருக்கிலெயிக் கூறுகிற செயலை போக்குவரத்து வீராங்கநம், ஒரு நாளில் மாண்புகிறிச்சென்றால்தான் சுருக்கி, பொருள்ளதைப்பிரிவேற்றுதல் பொருட்களைப்போக்குவரதோடு பீரின்றோடு வேண்டுமென்று பார்க்கிறதையால்கீழ் படித்து பற்றுக்கொண்டு வருகிறேன்.”

രക്ഷാപ്രോവുന്ന ഇരു ദിക്കരചിത്രങ്ങളും വരച്ചെത്തന്ന് അക്കം ഉഹിജ്ഞവാൻ പണിയും?

ഈ ശ്രദ്ധാനബന്ധനയുടെ—കരക്കണ്ണൻ എന്നോ ചിക്കണ്ണൽ കുറ്റ “ശാപ്രിട്ടന്” ഒരു പലടമൊഴികെ—മുക്കണി ഭാഗവം ഇതു പോലെതന്നെ നൃത്യപ്രമാണം.

“ചണ്ണാലകിക്ഷുക്കി”യിലെ ഒരു കാഴ്ചയിലേള്ളുന്ന ഞാൻ ഇവി സാമർക്കന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ കഷ്ണാസിജ്ഞന്നത്. “വാജ്ഞാലു ചൊട്ടിവിശാളു,” ഒരു “പാംപിണാട്” ചിത്രത്തിന്റെ രക്തവിൽ വാല്ലുന്ന. അതിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു, തുഖ്യാന്താനയും “നടന്ന കാശിന്തു”പോന്നും എത്തിച്ചേയുന്നതു,

“മഞ്ഞൽ പിഴിഞ്ഞു എന്നാറിഞ്ഞതുട്ടുതുക്കുക്കുള്ളായ
മഞ്ഞല്ലുവാടയാൽ മേരീ ശ്രീ,
ഇന്നധനംചെയ്തു ശ്രീരസ്സും ഇവപ്പോ—
മനസ്യലംതാനം മസ്തിഷ്കാണി,
ദീഹംപുത്രാച്ചതിയാം മരയോടൊന്നു
ദീഹംപുത്രാച്ചതിയേരുതും വിശ്രിതപ്പുന്ന—
പദ്മാസിഷ്കാണിയോടൊടു വീശി,”

“രിറച്ചിരുക്കേണ്ടും വേബാപോലെ”എന്നും ഒരു ഭിക്ഷുവുമാണ്. മര ഭാഗത്താംകട്ടേ,

“.....ചെരു—
ചെപ്പുകടമൊന്നരജ്ഞമേലിൽ
അംഗവിതചായും വച്ച മിനമിടക്കര—
പുറിജുലുതശ്ശാണ്ടു ചുററിച്ചേരുതും,
വീഞ്ഞും വലകുവല്ലിയിൽപ്പൂർണ്ണം
പാശവും ലീലയായും തുക്കിക്കാണ്ടും,
ചെറു കാണ്ണു വലുച്ചാന്ത പുമേരി
ചുററിക്കുചു ചെക്കാന്തിനേടും
പുന്നേവലത്തിലെ പാർപ്പന്തിൽപ്പൂറിച്ചും,
ചാഞ്ചാടി വൈക്കേട്ടിന്തക്കുരിൽ
ലോലപ്പുവബാദസരന്തിനെലക്കിയിണ്ണീ—
ജാലം ഹിന്ദുസ്താൻ മുന്നുമാറും?”

വന്നുന്നതു ഒരു “പൊന്നശോടിയാണും” ഫൃത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്ന.

വിഴക്കത്തായ സൈഞ്ചാത്രത്തിൻ്റെയും നില്പേറുണ്ടായ വിഴ ശ്രദ്ധയിടുന്ന പരസ്യരഥാനമാണ്, ശാശ്വതത്തായ മതത്തപ്രത്യേകം ചുറവിന്റെയും അലിനാചാരങ്ങളുമുപോലെ ജീവിതാധാരമായ ജലത്തെ ഉള്ളിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു മറയിടിത്തും അസുഖഗമായി നില്പേന്ന ഒരു പശ്ചകിണ്ണറിഞ്ഞറ കരജ്ജുവെച്ചു നടക്കുന്നതും.

ഈ പൊസ്റ്റ്‌ക്രി ഭിക്ഷുവിനു വെള്ളം ഓരോക്കൊട്ടുക്കണ്ണ ചീതും ഇതിൻ്റെ മരവുന്നതുമുണ്ടാണ്.

“കറക്കാർക്കുത്തൽ ദട്ടിത്തലവും
ഡിന്ദമാസ്യം മരണത്തുകിടക്കണ്ണ
ചാജാസാരിഡൈബാളക്കിഞ്ചുരചിരി
ചോജം ചോരിവാ ചെറു വിട്ടത്തവര
ചാരം വിസ്തൃതമാണ് വിനുംരിത—
താരധായുംതെപ്പു നിന്നു മജ്ജുണ്ണിയാഈ,
ചോരചുരുത്തുക്കിരാത്തുമജ്ജണാംഗ്രു
പുരത്താൽ മേരി ദുടിപ്പുലച്ചുരിക്ക്
വണ്ണിനു ചെന്ന ദട്ടിവിടന്നു ചെ—
നിന്മലാല്പു കാട്ടി നില്പുംപോലെ.
പിന്നുക്കെത്തുാർ വിരജ്ജയാൽ പാശയിൽ—
ചുംനിനിന്നു തുള്ളുവി മനോജ്ജമായു
ഒഡ്യും പൊട്ടി നൈഡാം വിലനുന്ന
ഗ്രൂഖക്കുണ്ടാക്കാനി ചിത്രം നീർ
ആത്തിയാൽ ഭിക്ഷു നീട്ടിയ കൈപ്പുവിൽ
വാത്രനിന്നുണ്ടെ മെല്ലുക്കുവാിത്തവരാം.”

ഈ ചീതുവെച്ചുററി വ്യാവധാരം അനാവശ്യമാണ്. അതിൻ്റെ നിരസ്ത്രാസാമ്രൂഢം ഏതു പാമരണ്ണൻ്റെയും കരിം കവയനു വിധ തതിൽ അതുമേൽ വ്യക്തമാണ്.

അതശാന്തി ഒരു ചീതുക്കുട്ടി കാണിച്ചു തൊൻ ഇന്നത്തെ മു ശ്രദ്ധാം മതിയാക്കാം.

വാല്പുക്കുംപ്രാതുമതിൻ്റെ ഉപവഗത്തിൽ, പുള്ളിച്ചുനില്പുന്ന വാക്കുകൾ ചുവട്ടിൽ, ഹരിനാലിലത്രണങ്ങളാൽ വിരചിതമായ പട്ട വിരിപ്പിൽ, തവിനേ തുരിജ്ജുന്ന ഈ മഹാമഹാസ്വനി ആരാന്മാം? അപൂർവ്വം, അമാനാശിക്കവുമായ ഗണശാര്യമല്ലാതെ ഒരു പേരു തതിൽ മറിലക്കാരങ്ങളിലും. ദാനവദിനത്തെയെപ്പോലെ ഈ മാനി

നീഡിം വിചാരവുഗ്രംഡായിട്ടാണ് കാണപ്പെട്ടുനാതെക്കിലും, വാസ വദത്തുടെ വിചാരങ്ങൾപ്പോലെ വിറാഗരണത്തിലേണ്ണും ക്രതി ഷീളന വിജാരനിർബ്ദിഷ്ടമല്ലോ മഹാസ്ഥിരത്തിൽക്കൂടി ശ്രദ്ധക്കാതെന ശ്രദ്ധ നിഗംഭീരവും, തദ്ദോന്നില്ലോക്കാണ്ട കൂദാശാവ എന്ന ഭാവം വിച്ചിച്ചു പാഞ്ചാണ്ട്". ശ്രൂ “സാമ്രാജ്യത്തുന്നേരുമൊന്നും മുഴുവൻവും എന്നും പിന്നിട്ട്” ഇന്നരാജപിംബിരു അശൃംഗാനാവപ്പീ യാണ്; വികാരമോഹിതമായ റാവണാശലഭത്തെ കേളുന്നാശേഷമാ ക്രിത്തീത്ത ചാരിത്രാലു കുളാന പൊന്തവിഷകാണ്; ശ്രൂരാ മൺസിര ധർമ്മപത്രാധികാരിണും; ആശാന്തിര സീതാധികാരിണും.

സുരൂൻ അസ്ത്രമിച്ചുരോ, ഭൂമി ചാപ്പിാക്കാവും നീറാത്തതോ, സീത അരിസ്തതിട്ടിലും.

“വനാഛപ്പുജില്ലവിനാ വാഞ്ചവിൻ
ശാഖാഈത്തുംബാറിവക്കാ ഏകഭാവോർ
ഒപനവേണി വച്ചിച്ചു കുറഞ്ഞിൽ—
പുതിയും തെജസ്സകോടപാദംക്രതിയെ.

പരിശോട കലന്തിത്തപ്പോഴാ—
പൂരിവാർക്കന്തുരാജി, രാത്രിജിൽ
തജവാടകിയിലുടെ കണ്ണിട—
നീണായ താരാപമ്ഭാഗമെന്നാപോർ.

ഉടക്ക ഭട്ടിഉത്തന ഓവി ത—
നാടയാടനത്തുംരോനാക്കാണ്ടതാൻ
വിടപ്പങ്ങളാട്ടാട്ട കൈകര തൻ
അടമേൽവെച്ചുമിയനാ സുജരി.

ഒരു നോട്ടുമെന്നാ റാഡിനീതേ
വിരിയാതല്ലുമടഞ്ഞ കണ്ണുകര
ഒജപ്പാമ്പുകപാദംക്രതി കാറിലു—
ഞൗരാബുദ്ധവോഴമിഷകരെന്നാിയേ.

അലാസാംഗി റാബന്തിജന, മെ—
ജുലയാതാനതമേനീയെക്കിലും,
അയവാന്തിരയിൽ ശ്രൂസിച്ചു ഹാ!
നീയമംവിട്ടായ തെനാൽമാതിരി.”

యోవెళ్లకు వారితలూచ ఈ తపాస్పిగొన్నట ఏకుమాగ్రతయాగా⁹ ఇవిడ చిత్రికరిష్ట ల్యూక్ కణగానాత¹⁰. కదప్పగిగిం కణక వా గొత్తియ మిగొమిగణాయా, వారిశుయణశ్శాయి అవిడ తఱగా పారికించా ప్రకాశిష్టానా. గ్లోబస్పంచిల్పాత చ తపాతత కంచారించా ఎందిలూకి కణ్ణుకళ్లిం ఉరసుపొళి,
శావయ్య¹¹.

“.....പ്രണേശക്കാരാം തെല്ലോയു
ക്കുവയ്യുമില്ല വരിരിവുമില്ല.”

தனிகொஷப்பூஸ்தங்கள் ஒரு சிறுதான் என்ற நிரைக்க வேண்டும் உபயோகித்துகிலே. விகாரதாங்களினையை வாஸவத் தந்திடுதல் சிறுதானில் செலவுகளில் வள்ளுப்புக்கிடும் ஸீதாஷ்வர் ஒரு சிறுதானிகள் குறித்து வேண்டும் வடியாராஸ் மோகங்க! விவியாவள்ளுத்தாண்டுக்குடி ஹித்துக்கா வாராஜித்து “வெள்ளிப்பு வொழியால் வெறுதியில் வாத்தாடோல்பு” ரிஜீத்துக்காவெங்கான மகாகவி பாலுகாத். ஒரு குறுத்தாலேயில், ஏழ்வுக்கும் சுருது சிதரிக்கிடுக்கான வெள்ளமேஹாக்லபண்ணுதில் ஒரு கூக்குப்புத்தி கர்த்தக காள்வான் ஸாயிஷ்கா அதிபேசலமாய் ஒரு குறுத்துக் கூட்டு குறுத்துக்கா.

“ରାଜୀଲବେଳକାରୀରେ ଦେଖିଯାଇବାରେ କହନ୍ତି
ଅତିଥିରୁଙ୍ଗାରେ ପିଲାଇବାରେ କହନ୍ତି
ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ମେଲ୍ଲେ ଗାଇ
ନୁହିବାରେ ପାଇକବାରେ ନନ୍ଦନଙ୍କାରେ”

എന്ന തുപകാത്തിൽമെടിയാണ് ഈ വർഷംചായ ഹാസ്കേറ്റുക്കുത്ത്.

“‘எனக்குவாய் விபீரனத்தில் வாழுவா—
கிடையாய்’ என்பதுதென்ற குரிமேல்?—
படிராக்ஷஸுப்ரகுப்தி கேட்க—
நான் மொத்தம் அது என்ன பிடிப்படுத்துவேன்?”

എന്ന പീംഗിട്ടി വരുന്ന ഇപ്പോൾക്കുതക്കണ്ണല്ലായ ചോദ്യങ്ങളെന്നു
ലൂ, അ സത്യാനന്തരകിഷ്വത്തിലെ ഇ രജോരേവഹര സുചിപ്പി?
യുന്നതെന്നും ആക്ഷ ചരവാൻ കഴിയും?

v

ഒരു ക്ലാസ്സിലെ പ്രായികളുടെ ഒരു വിവാഹദിവസം “പെൺകുറൈ ചെയ്യിപ്പും” എന്നും ചട്ടമാണ്.

വയുദ്ധരണതിൽവെച്ചു ചെയ്യേണ്ടനാണോ. ഈ സന്ദൂഢായപ്രകാരം രജുട് സബൈക്കളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി, തന്റെ ഭാവി ഭാര്യാവു ആരംഭിച്ചു അണിയിപ്പുന്നതിനും അണിയിപ്പുന്നതിനും പെട്ടെന്നും അണിയിപ്പുന്നതിനും ജിനാസന്മാസിഡായ ജേപ്പുണ്ടെന്നും അണിയുന്നതിനും, വീടു വിട്ടു പുറത്തിരിഞ്ഞും, മുഖസന്നിധിയിൽ ചോരി സന്ദൂഢാം ഗസ്പിക്കരിച്ചു ഭാരതോഭാഗം ചാരിത്രമാണോ മഹാകവി വജ്രാന്താളിയുടെ “നാഗിലും” എന്ന വണ്ണക്കാവൃത്തി ലെ പ്രതിപാദ്യവിശയം.

“നാഗിലുംതുണിലിവാൻ നാഭോംശയാക്കം
കാലകരാന്തുണ്ടുണി വോക്ക്‌ഷായിങ്ങനു—
മലർശായകമാപയുണ്ടുണിനേരൽ
ചീല ചായപ്പുണി ചെയ്യായിങ്ങനു.”

എന്നാണും ജേപ്പുണ്ടായ ഭവദാന്തൻ അനഞ്ജനായ ഭവദേവരന്നു റീ പൊണ്ടുന്നതോ. അണ്ണിനാ മുഖശാസനത്തിനും വഴിപ്പെട്ടു ഭവദേവാൻ സന്ദൂഢാംഡിഡായി. പക്ഷേ,

“കൈട്ടാറിയിലു വിശായവ്യാസാം തരിന്നും;
തൊട്ടാൻ ഭവപ്പുശയകതാനിസ്ഥിപ്പിടിപ്പുണ്ടോ.”

അതുമല്ല; ഭവദേവൻ തന്റെ പ്രണാലാജഗത്തിനെന്നും പൊന്തകൾ മഹസ്തിനിന്നും നീക്കേണ്ടാൽ നാജാത്തതായെന്നതുണ്ട്.

“നോക്കാ മനച്ചുമരിലും വരച്ച ചിത്രം
മാണ്ണാവത്സ്ത്വിവന—നാഗിലതൻ സപ്രത്യച്ചം.”

എന്ന നാഗിലുംതുണി. ഭവദേവൻ മനച്ചുമരിൽ അശ വരച്ച അ മാണ്ണാവത്സ്ത്വാജാ സപ്രത്യച്ചം, ഭവദേവാൻ അനഭവിച്ചറിഞ്ഞത് സ്വഭൂതമേഖലകൂട്ടി ചിത്ര കവനരിക്ഷാതാക്കളുടെ സാമ്പ്രദായമനായ വജ്രാന്താം ഏഴതിരിപ്പിണ്ണുന്നു.

അ ചിത്രത്തിനെന്നും ധന്വിലാണും നമ്മൾ നാണ്ണുന്നതോ.

“ധ്യാനകുംയുണ്ടും കുപോലെയുണ്ടും വിവിക്കത—
സ്ഥാനത്തിരിപ്പുപ്പ,വടച്ച തിഴിയുണ്ടും കുന്നിൽ
അനാദിനാദിനമായ ആപാദകിച്ചുാണും
പീരസ്തനാവനാതമല്ലവിത്രംഖിതാംഗം;

നൽകാരകിൽപ്പുക പുന്നന്ന് കാരിംകാടൻകൈ,—
ക്കണാനിന്നതിലെല്ലാം ചീല താരകാഞ്ചിം,

ഡക്ടാലുമാർട്ട് വിടാത്താരാക്കച്ചവാറായോ—
പ്രോഡക്കാലടിത്തളിരിക്കലാലുമൊളിക്കഴിയും;

മാലതിലവപിളിക്കിക്കറി— ശാല്പ, കരത—
ശാലംവിഡാം സുരഭിക്കുന്ന കലച്ച വാദപം;
കാലക്കണ്ണം കവിക്കിത്തനാരകതിച്ചേടി—
യാലക്കുമാക്കിത്തോരുത്തുമുക്കാമാക്കം;

ഓംഗരുംഗം മകൻ ദുരബിജ്ഞപത്രം;
ഒംഗല്പക്ക്രമംമാറ്റമിയന കണ്ണം;
ഓംഗസ്തന്തരിൽ റവചന്നവച്ചു; കാന്തി—
സംഗമ്പ്രഭാവമട്ടത നിതിംബവിംബം;

ഉണ്ണാം നിന്മക്കുടണ്ണന വച്ചക്കിലുക്കം—
കൊണ്ണാ റാലക്കരമാടോളംകിട്ടുകയും—
രണ്ണാളിമാങ്ക നടക്കിലിത്താക്കെളുള്ളിൽ—
ക്കൊണ്ണൻ പലപ്പുഴമിവൻ ദയിാതെക്കപ്പിത്തൻ.”

ഈ ചിത്രത്തിനാ ചില വിശദിപ്പങ്ങൾാണ്. ഭാവക്രമപ്രകാരം കാരകിലിന്നറ പുക, അ വിനാഹിശായ കാമിഴുട കണ്ണിൽ, അപലിംഗാം ചെങ്കുകയാണോ എന്ന തോന്തരിക്കുന്നവിധിനിൽ, ചുറിപ്പറിക്കാവുന്ന തലച്ചടിത്തൊട്ടാണ് വണ്ണന—അല്ലെങ്കിൽ ചിത്രിക്കരണം—ആരംഭിക്കുന്നതോ. ഷേഖാദിപാദവണ്ണനയിൽ തലച്ചടി കഴിഞ്ഞ ത്രട്ടോ അക്കാദാനുശ്രേഷ്ഠോ, വൊററിശേഷോ വണ്ണിക്കുകയാണ് പതിവോ. പക്ഷേ മഹാകവി ഇവിടെ ഇത്താരെ ആരംബിക്കാനും സ്വീകരിക്കാനും ഒരു സങ്കേതത്തെ അവലുംവിച്ചു, ഇടയിലെ വിടുദാം നില്ക്കാതെ നുറേ കാലടിക്കുലേജ്ജാണ് ആണ്ണനിക്കുന്നതോ.

തലച്ചടിക്കുടുമ്പേൽ പതിച്ച നോട്ടത്തിന്നറ കാലടിക്കുലേജ്ജു പെട്ടുനുള്ള വീഴ്ത്തുകാണ്ടോ, അററം കെട്ടി പിന്നോക്കാമിട്ടി കൂടുതൽ തലച്ചടിക്കുടുമ്പേൽ ഒരുപ്പുത്തെത്താണോ, പാശ്ചാത്യ വണ്ണിക്കു ബോധുനുതിനെനക്കാഡ വ്യക്തതാഭാസംകൂട്ടുട്ടി വള്ളുശേരാഡ ധനിക്കും പുരിക്കുന്നതോ. ഇതു കുല്പിച്ചുകൂട്ടി ചെജ്ജിതാനൊന്നുള്ളതു, പ്രശ്നി കാലടിക്കുലേജ്ജിനാണ വീണ്ടും മേല്പ്പുട്ടു അഡരാനൊന്നുംനും ദാഖ്യനിക്കുന്നതോ, ചിന്നാഡ കുമ്പ്രകാരം ആരംഭാന്നുംനും ദാഖ്യനിക്കുന്നതോ.

ഒരു വെള്ളം “കുമംതൊറിക്കൽ” എന്നാണ് പിത്തുനിന്നു വരുത്തിയിട്ടുള്ള തെച്ചിറ്റവും സാധാരണവും ഭോക്കുകൾ!

എടുക്കുന്നതു ഓർമ്മാടക്കിട്ടുന്നുണ്ടോ ഈ വർത്തിക്കുന്ന ഗസ്തലും പ്രസ്താവനയും നാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ. അപ്പോഴും അന്നു കാലടിസ്റ്റിൽ പുരുട്ടിയിരുന്ന ചുംഗാ ലാക്ഷാരാശ്രതിക്കാണുണ്ടാവും അവിടെനിന്നും പോകിട്ടിട്ടുന്നുണ്ടോ ചുംഗാനും?

ഹാലത്തിലെ “അനുബിഷ്ടിട്ടിക്കണ്ണി” എന്ന സ്ഥാരക്കൻറെ കല ഫ്രീ ചാപ്പാംബായി കാണുന്നു അതു കണ്ണുകാല കാട്ടുകാണുന്ന തോ, കാട്ടുകാണുയിരുന്ന കവിയുടേനോ അതുകുംകാളുടെ. അതിന്നു താഴെ ഇങ്ങവശവും കാണുന്ന ഭംഗസ്തുരമുണ്ടി “മുക്കൻ” ദുരഖിജപ്പത്രത എന്നുണ്ടോ ഉംകാണ്ണുകാണുന്ന ഭോക്കി കാട്ടുകാണുന്ന തുപ്പിയുടുകൾ, കാരകിയുപ്പുക “പുണ്ണൻ” കരിക്കാൻ കൈകുറഞ്ഞു, മഹി അണ്ണിയുള്ളുകാണും കലജപ്പുകാണും പുരഭുകാണും ചെ യുന്നതിനാശകരം, “മുക്കൻ” കണ്ണുകളും ജനുസ്തീജീവനു ‘ഭവ പുശ’ മഹാസ്തീം ഇഴകിപ്പിടിപ്പുകാണുന്നതുനു ചെയ്യും. വിപ്രലംഭ രൈതു സംഭാഗഗ്രൂഹരാജേന്താട കൂട്ടിട്ടിപ്പുണ്ണവാൻപോലും പഞ്ചാഘ മായ അംഗരാഗഭാക്തിയാണോ ഇപ്പോൾ രാജു മുഖം മുഖം പോലും പഞ്ചാഘ ഗുരുജീവനും. എത്ര വെള്ളമൊഴിച്ചും തുപ്പിയുടെ രാഗ മുള്ളും ഒരിനാ നന്ദിപോലും കിട്ടിക്കരിഞ്ഞതിട്ടിപ്പാത്ര ഒരു അംഗാധിമാവിശാശ്വതിക്കാണുണ്ടോ, വെള്ളതോഴിപ്പാരുപ്പാലെയും ഒരു മഹാകാവിയുടെ സകലതയിൽക്കാണുണ്ടോ ചാരുമേ ഇതുവും ഭോഗ നമാവു ഒരു ഭാവന ഉത്തരവിഷ്ണവയുള്ളു.

മഹാശ്രൂതി സബികരാ ഓരോ തരം അതുകുണ്ടാണോ അതു നാഭോസ ചെയ്യുന്നതിലും അണ്ണിയിച്ചു. അംഗരാഗമാക്കുന്ന ചേടി കവിംതനടങ്കമുള്ളിൽ രാജു കുക്കുപ്പുള്ളിപ്പുകുശി മുക്കാശിപ്പുണ്ണുകാണുന്നതു ചെയ്യും. ഓപക്രമാം കവിംതരടക്കം പിത്തുകാരകൻറെ മുലികയ്ക്കു സുഖപ്രാപ്യ മാണോ; കുക്കുപ്പും അണ്ണിക്കുന്നതുനു; ഒങ്ങേക്കു, നന്ദി മുക്കാശിപ്പാർ, മുലികയ്ക്കു “അംഗരിഞ്ഞാ അതുതുമാക്കക്കൂടി ചെയ്യും. പാക്കും “അംഗരാഗതിപോടിരാലക്ഷ്യമാക്കിയു” എന്ന മുഖം മുഖം തുലിപ്പാദിയിൽ അണ്ണിക്കുന്ന സപ്താ ധീരാം!

മലബാരപ്പരിട്ടി “ഭാരതി” മുക്കാശി വെള്ളം അജൂഡാത്ര ഇതുവും അലക്കാരദിനീക്കുന്നു, തെക്കൻ നാട്ടിക്കുണ്ടാം “അതുകുണ്ണ സ്വാഭരണം”. മഹാശ്രൂതവാനു സംശയിച്ചു കാശിംബാശംതനും ശ്രൂ

ഫ്ലൈഡിവയം. കഴുത്തിൽ പരബന്ധകിലുമണം; നിതംവെബ്ബിംബവര്ത്തി റാകടു അതുകടിയില്ല. അതിനാളു അലങ്കാരം ഭാവിയിൽ വരു നേരുള്ളു. “കാവ്യിഃസംഗ്രഹംകോഽമട്ടത നിതബേബ്ബിംബവം” എന്ന വരികൊണ്ട്, അഞ്ചിത്തുകഴിഞ്ഞതിട്ടില്ലോത ഒരാദരണംകൊണ്ടാണ് വല്ലുംതൊക്കും ആ ഭാഗത്തിനു മരുന്നാജത്തു വരുത്തിയുള്ള ട്രിക്കിരിയുള്ളുന്നതെന്ന നാമവാനും ഓഫീസാണും.

തുംഗസ്തനിലെ “വാവ്”പാദവാച്ചും, ആർദ്ദത വിടാത അരക്കുചുവാറിനെപ്പുണ്ടാലെ, ഏതെന്നും മനാരത ഒരു പുതുക്കണം ഈ ചിത്രത്തിനു വരുത്തിയിരിയുള്ളുണ്ട്. വളക്കിലുക്കെമന്ന വ്യാഖ്യ ചേരാ “ഈ ഭാഗ്യം അപിരേണ തീചും പ്രാപിശും”എന്നു, ഒരു വ്യത്യമാക്കിക്കുണ്ടതു, അതാംസംശയംമുണ്ടും, കാചക്കപ്പുൾപ്പെടുത്തുട്ട ഒപ്പോട്ടയങ്ങവാൻ ഒരുപാഠി നില്ക്കുന്ന വല്ലതുകളുമാണ് ഒരുവിൽ ചിത്രിക്കരിയുണ്ടാകുന്നതു.

ഈ സ്വഭ്യിയുടെ വൈപ്പിത്ര്യവും അതിൽ ഒരുക്കിയിരിയുള്ള നു അപാരമായ കലാചാത്രരിംഭം, സംഗ്രഹിക്കണമാത്രം അനുഭവവേദ്യമായിരിയുള്ളും. മഷി ഭക്തി ക്ലൂബിന്റെ കരപ്പും ഹബിറാത്തകത്തിലെ അന്തരീക്ഷമായ ആരക്കതിമയും ആ കാട്ടകൻ കാണാറാ; കാരകിൽപ്പുകയറ്റേണ്ടം, റാവചാരണത്തിന്റെയും, തലമടക്കിൽ അവിടവിടെയായി പറിക്കിടക്കുന്ന പുഞ്ചാളിടുകയും വിവിധഗാധാരം ഒന്നായിച്ചേരുന്ന് അയാളുടെ നാശാരന്ധ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശരിയുള്ളുണ്ട്; വളക്കളിന്ത്യലോഹം താഴെ വീഴുന്ന ഇടത്തുകെ പുറപ്പെടുവിയുള്ളുണ്ട് ഉജ്ജശിജ്ഞിതം അയാളുടെ ചെവികളിൽ അനുതയാര ചെയ്യുണ്ട്; കാലടക്കളിലും അരക്കചുവിന്റെ ആർദ്ദത അയാളുടെ വക്ഷിപ്പുംശേഖരാ അവിയുന്നുണ്ട്. വേദവിശേഷം ഇതുകളും മനസ്സം ഭൂവൻ ഈ ചിത്രത്തിന്റെ അക്രമം പുറത്തുമായി ചുറാംചുരാത്തു പതിഞ്ഞല്ലയിച്ചു തുടക്കിന്മായിരുന്നു ഒപ്പുചുരുംബിലും തുടക്കിന്മായിരുന്നു. അതുപരംബാത്രം വിശ്രമം ആഹിച്ചു ഗതിമുട്ടിയുണ്ടുണ്ട്. അതുപരംബാത്രം വേദവിശേഷം നിലവായ വിശ്രമം ആഹിച്ചു നിലവായ വിശ്രമം ആഹിച്ചു നിലവായ വിശ്രമം ആഹിച്ചു നിലവായ വിശ്രമം.

“എൻനുനാഗിലെ! ഭവതിശൈത്യംകാരത മുക്കി

വന്നാലുമില്ല ദേശവാര ബന്ധമോക്കും;

അന്നാരിഞ്ഞാത്തു? യതിയമ്പംമജ്ജുപ്പുറപ്പിൽ—

നാനിനാണപോൽ ചിന്മാപ്പി! ചതിച്ച ഗാന്ധാം!

വശ്രൂതണാളിന്റെ ലജ്ജാവന്നതാസ്യയായ ആ “തക്കിരിക്കിളി!”

എട—നാഗിലയട—ചിത്രത്തെ ഒരു നിമിഷനേരത്തെല്ലുക്കും മും സങ്കല്പവും കൊണ്ടു കാണാവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട് എത്തു സഹി ചയനാണ് ഭവദേവനേപ്പോലെ നിലവിലിച്ചുപോകാതിരിയ്ക്കുക?

സന്ധ്യ സമീപിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു:

“ഇഞ്ഞാട്ടാസ്ഥമയുടെത്തിനോക്കിട്ടുവരു—

ശന്തിസ്ഥമരിറസ്തരം—

തെത്തേണ്ടാലപുഴുതിക്കലുടെ മറയാൻ

പോകുന്ന മാത്രാബന്ധം.”

ഈ മറയാൻ പോകുന്ന മാത്രാബന്ധം അസ്ഥമയോടുകൂടി ഏതു നോക്കുന്നതു അതുരു, അല്ലെങ്കിൽ ഏതിനൊരുണ്ട്? അതു കർക്കാം കുഡി വീക്ഷിയ്ക്കുന്നതു, “കോരിക്കൂട്ടിയ പാശംകരിക്കെടിയിലെ തുടികട്ട്”പോലെയും, “പായലാൽ പൂരിച്ചുണ്ടു ചളിക്കുത്തിലും വാം ചെന്താമരപുഷ്പം”പോലെയും, “മാരിക്കാറണി ചുഴമിറുക്കല്” ദയപ്പോലെയും ഒന്നോഞ്ചൊംഗിയായി, സന്ധ്യയുടെ പദരജസ്തി കെ തുരന്നുവെച്ചു, തന്നെ ഇഷ്ടംവെപ്പലുകുന്ന “നിധിഖ്യക്കാട്ടതു പരമോദാരണൻറെ പാദാങ്ങണ്പൂയാധാരുരി നോക്കുന്നതു ലയം പ്രാപിച്ചു”, ഒരു “ഇരുണ്ട കൊച്ചുപുരതൻ കോലായിൽ നില്ക്കുന്നു”, “മാരിപ്പൂരുരുയായ വള്ളത്തോളിനെൻ്ന് “മാഹിക്കുമക്”യെയാണ്.

ഭാഷാബാഹിത്യത്തിലെ മററായ ഭാഗുന്നചിത്രമാണിതു:

“അല്ലാല്ലുരിതായരത്തുക്കിത്തമായു

പാശംസമലം രണ്ടിലും

പൊല്ലാമോദായരമാലയോടു ശരിയാം

കൈ തുക്കിയിട്ടാംരാൽ

നല്ലാഴിം മുഖപുമല്ലിരുന്ന മഞ്ഞൾ—

കേരാണിനാനേക്കാക്കിയും

നില്ലാണിയെരിക്ക ജോനാക്കത്തുണിയാ—

സ്ത്രാജ്പായതോല്പനാംഗിയായും.

പുന്തിക്കരിപ്പുംകുന്നറി ചെറു മറയും—

മാനായി നീലാഞ്ഞര—

ചുംതിന്നചേലണിവേണിതൻ തലച്ചിലി—

ടിട്ടുണ്ടു ഗ്രൂഡാംബരം

കാന്തിരൂപക റിതംഗു:മണ്ഡലം

താഴീകളുടെ മന

സ്രാവനിപൂർണ്ണമുദ്ദേശ്യാലെ ഉദ്ഘാടകി_

ചുംബിപ്പ് കാൽപ്പവിനാ.”

ആശാന്തി സീതയുടെ ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ, ഇതിലും വസ്ത്രം
പുകിട്ട് ലവാലേജിലെപ്പോൾ പ്രസ്താവ്യമാണ്. റിലാങ്കറച്ചാന്തിൻ
ചേലണ്ണിവേണ്ണി, ലഭയിൽനിന്നും പൂരപ്പെട്ട്, ഒരുപ്പാനിപ്പാർപ്പിച്ച
പോലെ, കാർപ്പുവിനുംഖുംവിജ്ഞാന മുദ്രാവാരത്തിന്റെ ഒവ
ഞ്ചെയ ചെറിയിടവിപ്പിച്ചുന്നതെന്തും. “അധികാരിയിൽ”ന
പ്രഭാഗംക്കൊണ്ട് ചുണ്ടുകളിടുന്ന ചുകപ്പിനുംലും, മാത്രവിന്തയാ
ണ്” അധികം സൗഖ്യപ്പിച്ചുന്നത്. ദിവച്ചാരംസ്ഥം, പുന്തികൾ
പ്രൊഫിനെന്നററിയും, മുദ്രാവാരവും, ഒരുപ്പാനിപ്പാർപ്പിയും, ഒക്കെ
കൂടി ഇവ ചിത്രത്തിനു വരുത്തിപ്പെട്ടിരുത്തും ചാരിത്രത്തും ഒരു
ത്രുഖ്യിയേയും കാറിപ്പും ഗത്തായ തനിബേണ്ണ ഭാക്ഷണം!

పకోడి గౌతముడఁ చిత్రతిగొం లుతిగొం తమిలు ఉన్న వ్యవహారములలో. అనుగూలను చిత్రతిగొం బెష్టిష్టుం రెండురు “అతినిగా ఉత్సిపిస్టిష్టుగురు “వారాజీ”లై “బెస్ట్రిల్యూవుగు శ్రీమాను బెష్టిష్టులైని వాతం”ప్రోలెభుమి, “బి ఐసార్టిమ్ మరిచిప్రోగ్రామాలు శ్రగాకలుగాను; ఇదీ మామమంమకులుడఁ చిత్రతిగొంఎడు, వాసవాతమయిడఁ చిత్రతిగొంఎయాసిపొట్ట, ప్రుఫా శకమాకినితిమిళుగాతో, రాజుసంపోకిగా కాతంతాపాయలను చెప్పు తిజికష్టుగాను. రజోమ్రగొజగ్యుచూయ రాగతిగా” ఆయుష్మయిం శాఖ్యాచ్యుయమాయ సీటిఎయ్యుంబుగ్యిష్టుం, ఇంశ్పరిల్స్పూగురతిను తల్లూలం నాతచిసితయాయ చారితువతిలెఱుకిల్చిం, లెపుణికివ్వు పారణమెళ్ళుం వికారణమెళ్ళుం విట్కుషుణతిక్రిప్పాను గ్రామమ్ము గ్లోగెంట్లుంబుగ్యిష్టుం, ఇదు వాణ్ణువ్యవయాసం ఏదు గుడుచిత్రవుం ఆమంగఁవుమాలు కొనిజ్ఞుగా!

வா ஈவாட்டு சென்றாளியால் பிழைப்பு மாலி ரிஜீஸ் நா ரஜோம் என்று கேள்வி வீசுவதற்காக யானா? : அயர்தாஸாக்பிப்பு தால் சுகு என்றோய அவச்சிடெ டூக்கின்தியீடெ வெவர்தாத்துக்குடி அலுவல் ஶபாஸிழ்சீஸ் நா ராகா எல்கீலெவிப்புதாங்கா மஹாகவி அஞ்சலால் உல்லேபுக்கிழீஸ் நா. ஸீதாவாகடெ, வெவராயைப்பிரோபாய்த்திலெ ஸாந்திகபெண்ணாயிற் காத்திசூப்புவிளீஸ் லோகினிகுதாங்கா? : அவு கிடெ சுருக்கஷீ வாநாராஜ்கிருட்டி வெணு இயாலி தெக்கின்றிரிஜீஸ் நா. ஐங்

തനിരജസ്സിന്റെയും തനിഗാസതപത്രത്തിന്റെയും ഒരു നട്ടവിലാണ് മറയാൻപോകുന്ന മാത്താണ്യത്തിന്റെ സുവർണ്ണകരങ്ങളാൽ പരിലാ ഇത്തമായ ശാന്തിപ്പാർപ്പിച്ചയുടെ ഒരു കൊച്ചുതരംഗമെന്നപോലെ ശോഭിയ്ക്കുന്ന വള്ളത്രേഖാളിന്റെ ജോനകത്തുകൂടി നില്ക്കുന്നത്. മഹാകവിത്തെത്ത കരിഞ്ഞുന്നതു മനിക്രതിന്റെ അടവാള ദ്രോകമം വീതം ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നതില്ലെങ്കിലും സാമ്പത്തികമായി അവരും, അതുകൊണ്ടും അവരും സൗഖ്യത്തിന്റെ ധാരാത്മ്യവും, ഭാവനയുടെ ശക്തിയും എക്കാണ്ടു വന്നപേരുകുന്ന ഇത്തരം ഒച്ചിത്യ നേബാധാണം.

വള്ളത്രേഖാളിന്റെ ലാഡുചിത്രങ്ങൾ അസംഖ്യമാണ്. ഒരു തെളിഞ്ഞു ചിത്രമുണ്ടോ ഇല്ലാത്ത ഒരു ചെറുകവിതപോലും അദ്ദേഹം ഏഴുതിയിട്ടില്ല. ഇവ മുഴുവൻ ഏടുത്തു ഉല്ലരിയ്ക്കു കയാണക്കിൽ ഇതുപോലെയുള്ള ഏതുയോ ലേവാണും ഏഴു തേണ്ടിവരും. ചിലതും എന്ന് ഇവിടെ ചേക്കാം.

പരമത്രാഥൻ കൈലംഗസത്തിലേയ്ക്കു നടന്നപോകുന്ന ഒരു ചിത്രം ഇതാം:

“പലപല മനിമേട രണ്ടുപാടും
വിലസിന തൽപുരമ്പരയിക്കുടുട
അലപ്പരശരിപുവിൻ മഹാദിത്തൻരേ—
ക്രിംഗാലുവിജാവാനാരന്തനൻ ഗമിച്ചു.

വരജപവിറാഡിയാകഷമാല, ശാന്തോസ്ത,
മരവുറി, സർപ്പരീരജന്മുലേപം,
പരമിതുകളിലെഉന്നിലും മറഞ്ഞു—
ഘുരപെരുമാ യുവതാപാസന്റെ ദിപ്പം.

മദ്യപശ്ചത്തിയാമവന്റെയോദ്ദേശം
പദ്ധതലവിറുന്നനാത്തിലും വിക്രമി
സദാജിഗഹത, കൃത്യനില്പി, ദയരൂം,
ഘുംഗാസംഘനതി, ശൗര്യമെന്നിതെല്ലാം.

അമലപുഷ്മിന്ദനാമവക്രം, യക്ഷ—
പ്രമദകര സസ്തംപ്പുവാക്ഷണങ്ങളാലെ
കമലംലവിശാലമാല ചാത്തി
സപമനാസി തദ്ദീയപുത്രലഭ്യി രോഹനം.

പുകഴമുളകവാദയിൽക്കഴിച്ചു
വികസിതകല്പകപ്പുരേണ പുശി
അകലുഷശരസവിജലസമബന്ധം_
സ്വികമണമേന്തിയ ശ്രദ്ധവായുപൊലും

ചെരികെ നിറ്റിനായോത്താഖിരിട്ടോ—
ഞരികിലണ്ണത്തതു തഥചരുചെയ്യാൻ;
പരിഹർജ്ജനിവാൻ വഹിച്ച ചെന്തി—
പ്രേരാ ചിതരം മു അംഗകിലാർ നട്ടണാം?”

എന്തോടു പോകാണീം! വായിപ്പുള്ളുനവർക്കുടി ബഹുഭാബസം
ഉമരംഭാക്കാണ്ട് എന്തുപേപ്പാക്കന ഒരു ചിത്രമാണ് മാറാകവി വ
ഞ്ഞതോഴിക്കുന്ന ഇലികയിൽനാനു ഇവിടെ ഉന്നിലിതമായിത്തു
അന്നതു. ശ്രതിൽ ഒരു ദ്രോക്കത്തിന്നെന്നെങ്ങിലും “ജീവൻ” ഒരു
ചിത്രകാരനു ചായത്തിൽ ദക്ഷിയ ഇലിക്കാണു പ്രകാശിച്ചി
ജുഡിവാൻ കഴിയുണ്ടായും എന്നും തോന്നന്നുണ്ട്.

മനസ്സിന്നും ശാന്തിയെ കരിഞ്ഞുണ്ടനു ആപമാലയാക്കുട്ടി,
ഭാഗേതാല്പാകട്ടു, സൗമാകട്ടു, അ യുവതാപാസന്നു പ്ല്യൂബത്തു
കൂടിവെച്ചുവാൻ പര്യാപ്തഭായിബ്ലൈനും പറയുന്നതു. സമേഖി
ജനതയും, തൃതീനിപ്പുള്ളം, ദൈരൂപം, ഏരയസക്കന്തിയും, ശ്രൂ
രൂപം ഒരുമേന്തു വിളഞ്ഞു ഒരു പദ്ധതിവിന്നുസന്നതെ വര
ഞ്ഞുകാണിപ്പുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ചിത്രകാരൻ എന്തു ചെയ്യും?

കാളിനിറ്റുടെയും ഗംഗയുടെയും മേദിനപോലെ, കഷാത്രവും
പ്രാഹമവുമായ തേജസ്സുകരം ഒരുംകിച്ചുചേരും വിളഞ്ഞു
ആശാക്കാരത്തിനു കടക്കാക്കുംപാലമാലും ചാത്തിക്കാണ്ടു യക്കാ
സ്രീകരാ രോമനാതു, അവനെപ്പേപ്പാലേയുള്ള കാന്തനു ലഭിപ്പം
നംധിക്കും; അ തേജിപ്പജം കാമവികാരത്തിനു അതുമേൽ
ഞണ്ടുപൂര്യമാണ്. “നാപിയപ്പത്രലഭ്യി” രോമവാൻഭാത്രമേ
യക്കപ്പുമകരാക്ക ദൈരൂപജാഞ്ചുള്ളി.

ഈ വിഗ്രഹത്തിന്നും ആവിഞ്ഞാവം തെങ്ങവീമീയിലുള്ള പ
മിക്കനാൽടെ മനസ്സിനു ബാധിച്ചതു ഇങ്ങിനെയാണ്:

“ഇത്വശവുചിരിപ്പുവോരെന്നീരും;
തെങ്ങതെരെയധനർ മാറിനാനു കുറാൻ;
ഒരു ദേശബഹുഭാക്കതി തീണ്ടി_
തെങ്ങവുതു ഫറതി! നിരാന്തശാന്തമായീ.

അവിടവിട മിചിച്ചുനോക്കിനിന്നു
 വിഭിധവിചേഷ്ടകത്ത് പെണ്ണരപ്പുമാനൈ:
 സവിനായക ചീലൻ, വായു മരച്ച കയ്യാൽ,
 സവിധഗരോടുരിയാടൻ മെബ്ലു! എന്നാൻ.”

ഈ ശ്ലോദാഖ്യാ വായിയ്ക്കേന്നാം ദേവാക്കുമ്പേരിയിൽ, ശാന്തശ്വരത്തുക്കൂട്ടായ ഉള്ളക്കളിട നിന്റോയം ഹൃത്തവായി അ പുഷ്ടിസംരംഭമായ അംബുവാഹമെന്നപോലെയും, അംഗത്വരംഗ കായ തുടർപ്പോലെയും, നിംവാതനിപ്പിംബകായ പ്രകീപ്തമെന്നപോലെയും ഇത്തന്ന സംശയിച്ചായ ത്രിജംഗവക്കെന്ന കണ്ണപ്പൂരം, കാമ ദേവക്കു ദേഹം തക്കന്ന ക്ഷണത്തു വിസ്തു ആവന്നാഴിയും താനാ റിഖാതെ ഉംരിവിണ്ണപോരെന്ന ക്ഷാക്കവി കാളിഡാസൻ വസ്ത്രി ചുങ്ഗന്ന ഘട്ടഭാണ്ഡ് സൃഷ്ടിപ്പമെത്തെ ആരോഹണംചെയ്യുന്നത്.

തീച്ചുയായും ആ വസ്ത്രന്നുനേരു ഒരു ചിത്രം വിമിക്കും ലൈംഗം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഇത്തവശവുമിരി ചുങ്ഗവോർ സ്ക്രോള്ലുക്കതന്ന ചെയ്യും; അധിഗമാർ തത്ത്വത്തെ രീ മാറിനില്ലെന്നു ചെയ്യും; “മെബ്ലു സംഗ്രഹിതു!” എന്ന് ആച്ചംഡി പരസ്യം ശാസ്ത്രിയുക്കതന്ന ചെയ്യും. അഭ്യാസമായ തേജസ്സിനാടുവാകു, നമില്ലാത്തവർ ആക്കണ്ണും:

ശ്രീമോന്നർ പുമേടയീൽ, “റൂപോചിതാധിംബരസൂദരമായ തഷ്ഠതിൽ,” ചിത്രവണ്ണംജപ്പലപ്പുട്ടവിരിപ്പിൽ, തന്നെ മിത്രജ ദ്രോക്കനാനിച്ചും അമീതിനിന്റെയും യേശുവിന്നെ ചിത്രമാണ് അടുത്തുള്ളതും:

“കാർക്കര പിന്നോട്ടു മടക്കിത്രപ്പുരുഷൻ ചുമൽ
 താഴുയിടംകൈ വിരിപ്പിലുന്നി,
 തെല്ലിടത്തുടുക്ക ചാന്തത്തണ്ണനിരിപ്പായി
 സല്പിലവാശൈശ്വരൻ നിത്യത്രപ്പൻ.
 താത്രജവാന്നെ തശച്ച കാർക്കന്തലും
 വക്കരപ്പുറയുത്താരിലെ വണ്ണിൻചാത്രം
 തെല്ലുംനാലബത്തു വിളങ്ങി, കാളിന്തിയീൽ
 മെബ്ലുത്തുള്ളുന്നെന്നാരോളംപോലെ.”

എപ്പോവയം ധാതൊരാശ്ശേ അഭിസരിയ്ക്കുന്നേ, ആ ദേവനെ തേടിപ്പോകുവാസ്തും, കാപമത്തിൽനിന്നു ചാരിത്രപരമാവിലേ ചും, തുന്മുഖവിന്നെ ദിന്വ്വാപദേശത്താൻ ആനയില്ലെപ്പുട്ടവക്കു

മായ മറിയും ഒരു ചാറിത്വം ക്ഷേമവന്നില്ലതെന്ന ശ്രോഢര
മാക്കിന്തീക്കണാണ്.

“താഴേതക്കുള്ളൂതി സുക്കാച്ചു ദോഷമന്ത്ര
താരകശ്രേ, റാഡിദാ റാശ്വലരായും?
റാഡിദാ സ്ത്രീക്കുട്ടിയിനാഫൂഷാരാനാം
ഭംഗംഡാർന്നുഡിയിൽ വൈജാപോദ്യോ?
ഉള്ളിതാ നക്ഷത്രം ഗണായാം ആപമൊ—
നാഡ്വിയിലിപ്പുരവിമാധികൻ;
അബ്ലൂജിൽ ഒരോയു കൊച്ചുവിലാവിതാ
മഡ്പുംഭാപുള്ളൂ മുനിലിലാവിൽ.
കെട്ടുണ്ടതാമനപ്പൂജ്ഞഭാഗത്തെയും
പുഞ്ചനിംബവപ്പുരപ്പിനൊന്തും
ഭടകിടക്കമന ദിശുഭാം വാർക്കാടൻ,
നീട്ടറു നീലത്തച്ചുള്ളതുല്യം;
ഇക്കരിതാച്ചുയാ തൊട്ടുഡിയുനിതോ
തുക്കരംബകാണിയിര പോക്കം ചന്ദ്രൻ?
വൃദ്ധപരിമുള്ളെലാനാതാ പൂത്തൊയ
നാവ്യലതയിൽനിന്നൊന്നുപോലെ,
സുന്ദരിതക്കൽനിന്നോറിടപേരും
ചാനന്ദോന്നുചപ്പുക്കയിൽ.
സ്ത്രാടിക്കപ്പാത്രമൊന്നാണ്ടു വിഷ്ണുന്നു
പാടലമായ തർപ്പാനിഡിക്കൾ
പ്രയറിയ ഒംഗ്രാവിരിഞ്ഞത ചെന്നാമര—
നീരിലോരോമനാല്ലുംപോലെ.”

വാദാലിപ്പുള്ളൂ താരങ്ങമേൽ ക്രമിക്കിലെ താരയാഡു
സംബന്ധിപ്പിജ്ഞന വെള്ളുക്കണ്ണുക്കുണ്ടാണും ഇവയിൽ അത്യുത്തമ
എടു വരിക്കാ. അതശാഖൻറെ സീതയുടെ ചിത്രത്തിലെന്നുപോ
ലെയും, വള്ളത്തോളിക്കുന്നതെന്ന ജോനകത്തുണിയുടെ ചിത്ര
ഞാഡെന്നുപോലെയും, ഇവാടേയും മുഖബാണ്ണംഡാണും പരില
സിഞ്ചനതോ. ഇതിന്നും ഒച്ചിത്യത്തുക്കാറിച്ചു എന്ന് വിവരിച്ചു
കഴിഞ്ഞു.

“നാനാവിധി സപ്തജനസമ്മതി കൈക്കലാക്കി—
പുംഗാശയാ പുടക്കാടുക്കൾ നടത്തിയിട്ടും”

കോമനം ഭത്തുതയങ്ങളാത്ത മീനാക്കിയുടെ ചിത്രവും അതാം. 138

ഭാഗം. അതു ദരിദ്രയവതി അനുപ്രചരണത്തിലെ ജോലിക്കുടാ കഴി എന്നു അക്കിച്ചു വിട്ടിലേജ്ഞു മടങ്ങുന്ന കാഴ്ചയാണെന്ന്:

“എന്തുരാബാ പോകിവത്തുത്ത പറമ്പിലുടെ—
യാഹാമാസിഡ് എ വന്നേവത്തെന്നപോലെ?—
അം രാമധാര്മ്മിപ്പട്ടിശിട്ടുതോളി—
നാരാഞ്ചി മലഗാം കരതാരിൽ വഹിച്ചിരുന്നു.

ഇന്നൻപുഴംതുന്നു തമശലതയ്ക്കിന്നെങ്കം—
ഈഡല്ലാംവരണം മുഖവേലിഷായി;—
ജാറാതു തത്തുമിൽപ്പുംവര രോഷില്പിട
കുറിത്തുവര്ത്തകിലിക്കലൊരുഞ്ഞിയില്ല.”

ഈ പിറ്റേംതിനാ ചെവതനും കൊടുക്കുന്നതു “കുറിത്തുവര്ത്തകി ലിക്കലൊരുഞ്ഞാതു” “മാറ്റതു തത്തുമിൽപ്പുംവര” തന്നെയാണ്. ഇതരമൊരു പ്രയോഗത്തിനാവേണ്ടി വെണ്ണംനു തന്നെറ കവിതപ തതിന്നെറ പക്കതി ഭാഗം സമാനിയ്ക്കുമായിരുന്നു.

ഈ റണ്ട് ദ്രോക്കങ്ങൾ വാമ്പുങ്ഗന്താളിന്നെറ ലാഘവിറ്റേംകുടിക്കുന്നു, കാണിയ്ക്കുവാനായി ഞാൻ ഉദ്ദരിച്ചതാണ്. കഴിഞ്ഞ ലേവത്തിൽപ്പൂർണ്ണതത്തുപ്രകാരം ഇത്തരം ഏതുവയക്കിലും പിറ്റേം അല്ലോത്തിന്നെറ വണ്ണയുള്ളതിക്കൂടിണ്ണുന്നെടുക്കാം.

“കന്തുംാവാലി വിരുത്ത പുക്കാവിളിൽ നിന്നീ—
യും, കുഴിരിക്കുലമടം
വന്തമോടു നടമാടിയും പുറുനിതംവു—
മണ്ണയല്ലുലത്തുമേ
ചെവതള്ളിരുത്തനു തമ്പന്നിടം നടപി സലീല—
മദ്രിജ നിജാന്തികേ
പാതടിക്കൈ നിടിലാക്കുന്നന്ന് പുല്ലം
വാദുക്കുത്തരാകു മംഗളം.”

“ക്ഷേണാപാണ്യുക്കപോലുമാം മുവുമായു—
തത്തമുറിരത്താ മുര—
തൃശ്ശാലുടു ഒരശ്ശുനിനാ നെടുതാം
വിപ്പുട്ടുകൊണ്ണെങ്ങിനേഹു,
കാണാം താമസിഷാതെയെന്നാങ്ങവിയം
ബന്ധുക്കുശ്ശേഡോതിട്ടം

പ്രാണാധിശവനയ്ക്കുമുന്ന് മിചിഡാർ
റോഫസ മെക്കണ്ടിയാഡ്.”

ഈ റണ്ട് മനോഹരച്ചായകളിൽ “വിലാസലതകിക്”യിൽനിന്നെന്നു തന്ത്രാണം.

“ത്രിക്രോല്യമക്ഷികൾ, റാറ്റു’വഴം മാറിൽ—
ഞാട്ടേങ്ങ താടി, ചുളി വിശാ പരമ എറി,
ഭ്രാംക്കുമെത്തിയ ഭജാഭാസലഭാസ്മാനി
മെട്ടാടവൻ വിലാസി മേദാദീഖാഖാഖൻ.”

എന്ന കംഭാണ്യൻറെ ചിത്രവും,

“തന്റെ പ്രജന്തനൻ സ്ഥിരതയാലോ ഭാവാദ്ദേശം
സംപ്രസ്തുതപ്രഭാതാരിലിയനിടാതെ
സംപ്രത്യേഷാപരി തുക്കിൽ വെറും നിലത്തു
ചാലുപടിന്ത്രു’ ത്രിവപ്രസ്താവനിടനു.

വിരക്കിട്ടു റാറിപ്രാദനമാം റണ്ണാസ്പദ—
പുരം പുരം വിരിമാറിയ തെള്ള താഴെ
ഞുരമ്പുംബാഹ്രപരിയലഭാസ പിന്നച്ചുകെട്ടി
ബൈപരം വാസിച്ചിട്ടുകയാണിഹ തൃപ്പിപ്പെബുതുൻ.”

എന്ന ദ്രോക്കണ്ഠിലടങ്കിയ അനിക്ഷബന്നെ ചിത്രവും,

“അതു ലോകസുന്ദരിയെ റോക്കെമട്ടത്രു വേണ്ടം—
പോലോമനിച്ചുരസി മേരത്രു പുണ്ണം കാന്തൻ
ചോലോചു കുന്തൽ ചിത്രം കവിക്കുത്രു ചുംബി—
ചുംബാലംബാപ്പാരി കൈത്തുളിരാൽ തുടച്ചാൻ.”

എന്ന കാമിനീകാമുകമാരുടെ സമാഗമരത്തിന്റെ ചരായയും “ബി
സ്യനാസ്യനായ അനിക്ഷബന്നു” ലുള്ളതാണു.

ഈ ലേഖപരമ്പര ഇത്തരയികം റൈജുപോക്കംമെന്നും അതു
തുടങ്കിയപ്പോൾ തർക്കത്താവും അനുലോചപിച്ചിരുന്നാണെല്ല. ഇതുവരെ
എഴുത്തെപ്പട്ട ലേഖപ്പാളിയിൽത്തന്നെന്നായുള്ള അപുന്നതകൾ വായിര
കാരിയുള്ളപ്പാളികൾ ഉള്ളിരിക്കി പെട്ടക്കഴിഞ്ഞിട്ടാണയിരിയ്ക്കും.
എഴുത്തെപ്പട്ട, പുനം, കാഞ്ചൻ—ഇവയാടെ ചിത്രങ്ങളിൽ ഓരോനു
മാത്രമേ എഴുത്തെപ്പട്ടില്ല. എന്നാറിയും അനോക്കാണും. അടുക്കമെകൾ,
ചന്ദ്രപ്രശ്നാഡായഭാസ ഇവയിൽ ലേഖകൾ കൈവെച്ചിട്ടുയില്ല.
വെണ്ണണിപ്രസ്താവനത്തിൽപ്പെട്ട കവികളിൽ റണ്ടുപേരുടെ ചിത്ര

ഞാംമാത്രമേ എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അശാൻറു ചിത്രങ്ങളിൽ ചീലതു ബാക്കിയാണ്. വഞ്ചിയേന്താളിന്റെ മഹാശക്തി പ്രകാരിയായിട്ടു ഉള്ളൂ. വിശ്വേഷിച്ചു⁹, അട്ടതു മുമ്പ് ചേർത്തവരെ വോതെ പുണിക്കാണിപ്പുകയല്ലാതെ, അഭ്യാസക്കരിച്ചു യാതൊരു വിവരണവും എഴുതുവാൻ ലേവബെദ്ദുവും അനുബദ്ധിച്ചു കുറിപ്പ്. ഉള്ളംഗൾഒന്നു കമ്മറിയുന്നതും ഭാഗംരണ്ടുമാണു ചിത്രങ്ങൾ തുക്കിയിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളും റാമരാ എടുത്തുനേതുള്ളൂ. മഹാകവിക ക്ഷേമ സ്ഥാനത്തിനു¹⁰ അംഗീകാരപ്പെട്ടു ചെയ്തുകൊണ്ടു അല്ലെങ്കിലും, കവിതാ ഫലാക്കത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിപൂരിതങ്ങളും സ്ഥാനങ്ങളും അലക്കരിയുള്ളൂ അർവ്വാചീനക്കാത്തായ ശ്രദ്ധനിക്കുന്നതമായ റാമോകം സാഹിത്യകാരരാജൈടു പല ചിത്രങ്ങളും ഈ ചിത്രങ്ങളിൽ മുഴുവൻ അംഗീകൃതനായായിണ്ടു.....

ഈ കാരണങ്ങൾക്കാണെങ്കിൽ ഒന്നാമതെത ദുരിയിലെ ചിത്രപ്രശ്നം പ്രാഥമ്യത്തെത്തുടർന്നു വിത്രിച്ചെവച്ചു, രണ്ടാമതെത ദുരിയിലേപ്പേരുകളാണ് എന്നു സഹ്യം മലബാറാന്തിരാം അഭ്യാസം തനിന്നുപേക്കുമ്പോൾ. അവിടെയും സഹ്യം കാണിപ്പുവാൻ എത്താം ചീല ചിത്രങ്ങളേപ്പേരു ശ്രദ്ധിക്കുമാത്രമേ എന്നു ചെയ്യുവാൻ വിചാരിപ്പുന്നു.

ഒരു കാര്യം ഇവിടെ മുസ്താവുമാണ്. രണ്ടാമതെത ദുരിയിലെ ചിത്രങ്ങൾ ഒന്നാമതെത്തിലുള്ളവയിൽനിന്നും എത്രും ഭിന്നമാണെന്നു. സാഹിത്യത്തിന്റെ മുത്യകസ്പന്നതായ ചിത്രങ്ങൾ അഭ്യാസം. അവയെ എടുത്തുകാണിപ്പുകയായിരുന്നു എന്നും ചീല ചിത്രങ്ങളേപ്പേരും. അവിളുടെ സപ്രകാവത്തെക്കണ്ണിച്ചു എന്നും പ്രാഥമ്യാഭ്യൂതം. അവിളുടെ സപ്രകാവത്തെക്കണ്ണിച്ചു¹¹ അട്ടതു വിവരിപ്പുവാൻ ഭാവിപ്പുന്നതുക്കാണെങ്കിൽ ഈ വിശ്വാസത്തെ പ്രൂഗി ഇവിടെ ഇതിലധികം പരിഷ്കാരിക്കുന്നില്ല.*

* “കനാമതെത ദുരിയിലെ ചിത്രങ്ങളുംബന്ധിച്ചു പുസ്തകങ്ങളായ വിവരണങ്ങളും, നിംഫേരിപ്പുപ്പട്ടകളിന്തിട്ടില്ലാത്ത ഓരോഡു മരം ചിത്രങ്ങളും ഈ ലേവപരം വരെയെ പുസ്തകങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിപ്പുവാൻ കൂടുതലപക്ഷം, ചെക്കന്നതാകയാൽ, എൻ്റെ ഈ അമം നിപ്പുലമോ, പാർവിതപർബതമോ എന്നെന്നു് അഭിപ്രായമല്ലെന്നു ദായനക്കാണു് അവയുടെ എത്രപീഡിക്കുക്കായ ജിജ്ഞാസയെ എ കാഡാലട്ടംവരെ നിന്തിവേക്കാവുന്നതുമാണു്” എന്നും സാഹിത്യം സന്നിശ്ചാരിക്കാതിയിരുന്നു. പ്രകാശ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടിനെ ചെയ്യാൻ, ഒരുംഗ്രാഹിപരാം, സാധിപ്പുവരാം, സൗഖ്യപ്പുവരാം ഉണ്ടായതു്.

VI

හුතුවර ප්‍රතිඵිශ්චිතපුද්‍ර පාගිත්‍යාපනයකාගින් සාරුඩා
කාම සහ බැංශ්‍ය මුස්ස්‍යාපිටික්කාධායිරිස්සා: නු පාගිත්‍යාපනය
කෙසේද එගිත්‍ය ආගාරයින් ඇත්තු ඇත්තු ප්‍රතිඵිශ්චිතරාජාගා: නො
බාගාප්‍රාන්ත්‍යාත සහ ග්‍රුප්‍රතික්‍රියා ප්‍රතිඵිශ්චිතයා
කේ, ප්‍රතුක්‍රියා සහ රැංශ්‍යාපිත්ත දෙපාර්තමේන්තු එගිත්‍ය පාගිත්‍යාපනය
පොලෝ, කළු සංස්ක්‍රීතියේ සමිතියේ තුළු ප්‍රාග්‍රෑහීය සාම්ප්‍රදායි
පොලෝ පොනත්‍ය ප්‍රාග්‍රෑහීය තුළු තායි ප්‍රාග්‍රෑහීය තායි
ස්වාධීනයේ ප්‍රාග්‍රෑහීය තායි ප්‍රාග්‍රෑහීය තායි මානස්‍ය තායි
ඡිරියේ සංඛ්‍යාතිප්‍රාග්‍රෑහීය. ඉවත්කරු පොනත්‍ය ප්‍රාග්‍රෑහීය තායි
ඡිරියේ සංඛ්‍යාතිප්‍රාග්‍රෑහීය. ඉවත්කරු පොනත්‍ය ප්‍රාග්‍රෑහීය තායි

ହାତୁରିଟ କି ପରିଗ୍ରାମ ପାଇଁ ଉପାଯୀଲିତମାତ୍ରାନ୍ତିରଣୀଙ୍କା.

ପାକେଶ ଗୁରୁତ୍ବିତ୍ୟତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକକାର୍ଯ୍ୟରେ ମାହାତମ୍ଯ ପାଇଲୁ
ଚାରିତମାତ୍ରା ବେଳୋଧୀଙ୍କୁ । ଅରତ୍ନ ଅଂଶବଳାକୁଣ୍ଠିତୀରୁ ଏହା ବନ୍ଦୀ
ନାହିଁ; କ୍ରମେଣାଧୀନ୍ତ୍ଵା ଏହା ଅରଗାପ୍ରାତିକାମଣି । ଏହା ଫ୍ରେଡାଶ ମୋ,
ଫ୍ରେଡାକାମିଶୋ, ପାତମୋ, ପାତାଲିଶଜା, ଚାଲିପ୍ରାତା ଉରୋଗର
ବ୍ୟାକମାତ୍ରମୋ, ମରା ଚାଲିପ୍ରାତା ଏହାକୁ ଉତ୍ତରେକାଶୁରୋ,
କଷଣୀକଜୀବିତମାତ୍ର ଏହା ତକିଗାପାତାମହେଲ ପେନ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟା
ଶୀତ୍ତ୍ଵ ବନ୍ଦୀନ୍ତିରୁ ବେ ଉତ୍ତିପାତ୍ରିଜୀବା । ଅବସାନିତୋରୁ ଲୋକୀ
ଅନୁକାରସଂକଳନରେ ନିର୍ମିତ ଉଚ୍ଚବାଣୀରୁ ଅବସାନ ପ୍ରେକ୍ଷଣ
କାମ ଲକ୍ଷଣୀୟ । ଏହାକିମ୍ବିଂ ଚାଲିଗାମିଗାନ ଏହା ରୋଜୁଗୁଡ଼ିର
ଗଣତାଟିକେନେରେତେଷ୍ଟିକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକକାର୍ଯ୍ୟରେ ସପରିଚିନ୍ତା, ବୀଜାନ୍ତିକ
ଯତନ ଉତ୍କଟିରୁ ବୀଜା ଲାଗୁଇଁ ନବ୍ଯାକାରାତର, ଉତ୍ତରକଣ୍ଠାଗୁରୁ
ଦ୍ୱାରାକେ ମାହାତମ ଏହା ଚାରିତମାତ୍ର ଏହାକାର ପରିଲିପିଭିତ୍ତିରେ

“**ହତରଦୟକୁ** ଓ ନିଗାତ୍ମକିଙ୍ଗଠିକୁ ବେଳିପ୍ରତିଲିପାଙ୍ଗ”
ଏହାର ପ୍ରଧାନପରତାକୀଣାତ୍ମି ରାଜାଶବ୍ଦାମଧ୍ୟ ତଥିଲେ ଅର୍ପିଷ୍ଟ କାମ୍ପିଆରଙ୍ଗଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧାନବିଜେତା ଅବସାନକାରୀ ।

ଆବଳମ୍ବନ କାଳଟିଲାଯୋଥିମୁଣ୍ଡ ଏହିଭ୍ରାତା “କରିଂକରିଷ୍ଟିକେନ୍ଦ୍ର” ବେଳେ? ଶତାନ୍ତି ଶରୀରିଷ୍ଟାକାରୀଙ୍କୁ ଆବଶ୍ୟକ କୁଣ୍ଡଳିରାପାଇଁ ଏହିଜୀବି

നെവുള്ളൂവലായിരുന്നു? എനിഞ്ഞാമ്മുളിപ്പ്. അവാഴടക്ക ഫാല തനിൽ “സുരഭികൾ കിലബ്ദ ചാപം”പോലെളുള്ള “അവുംഡി മറിക്കണി” ഉണ്ടായിരുന്നതുവോ? സ്ഥാൻ മുക്കണിച്ചുട്ടിപ്പിലിപ്പ്. അവശ്യം എന്നും കിലബ്ദ കിലബ്ദിച്ചുരിപ്പാത്ത ഏകവിശ്വാസം എന്നും “അതുരക്കിമുള്ള പ്രഹരി”ചുണ്ടനാവോ? എനിഞ്ഞാമ്മുള്ള കാജാവാൻ അഭിജന്തിക്കിപ്പിലിപ്പ്.

ഇതൊന്നും എനിഞ്ഞാമ്മുള്ള പറമ്പാവാൻ ഗാധിഞ്ഞുപണിപ്പിലിപ്പ്; നോക്കി മനസ്സിലാക്കുവാൻ സമയം കിട്ടിക്കിലിപ്പ്.

ഒരോറു റോട്ടം നോക്കുവാൻ മഹാകവി എന്നു അനുഭവ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ആ ഒരോറു റോട്ടത്തിൽ ലഭ്യ കാഴ്ച, വണ്ണിഞ്ഞുവാനാവാതെ ഒരു പ്രദേശകരിതിയിൽ സുവർച്ചതമായി ശീലം ലിവിൽംപോലെ മനസ്സിൽ ആശാ തരച്ചു പാഠിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു.

“സമ്പ്രാരിണി തീപശിവേബ രാത്രു
യം യം വ്യതിയായ പതിംവരാ ഗാ
രാദ്രേശഭ്രാട്ട ഇവ മുപ്പേ
വിവർഖണ്ഡാവം സ സ ഭ്രമിപാലം.”

കൂരിക്കുന്ന ഒരു രാത്രി. റോധിനിജവശാം മരങ്ങൾ തെസ്സിലുണ്ടാക്കുന്നു. കൂരംഗിനും ഒരു വാഹനത്തിന്റെ ഭക്തവശത്തിലുള്ള വെളിച്ചും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. മനസിൽ ഒരു പ്രകാശം നഞ്ചുട അടക്കുന്നു ഒരു മരത്തിനേരു ദാഴന. വൈഷ്ണവിച്ചും അടുത്തടക്കുന്ന വനമരങ്ങളിൽ. മരങ്ങിന്റെ തെളിവും വല്ലിച്ചുതുടങ്ങി. വൈഷ്ണവിച്ചും ഏറ്റവും മനസ്സു—രണ്ട് ദിനാടി കൂര—ആയി; മരം എറാ ദുമാഡികം തെളിഞ്ഞു കാണപ്പെടുന്നു. ഉത്തരക്കണ്ണത്തിൽ വെളിച്ചും കടന്നപോയി; മരമാകട്ടെ, പ്രകാശത്തിന്റെ പരമകാശം ആയിരുന്നു അനുഭവാരത്തിന്റെ അത്യഗാധക്കുപത്തിൽ തുണ്ണുപെട്ടു.

ഇന്നുമതിയാണു് വെളിച്ചും; രാജാക്കന്നാരാണു് മരങ്ങൾ. സംഭേദംവാകെ ആ മോഹനാംഗി എന്തിനുതോട്ടുകൂടി “ഒരു സമയം ഇവാം എന്നു വരിച്ചുപ്പെട്ടാം” എന്നു ഒരു പ്രത്യാഗ ഒരു റാജാവിന്റെ—ശാഖാദാ ഒല്ലാതിലിരിഞ്ഞുന്നു ഒരു റാജാവാംകുട്ട— ഒരുത്തു പ്രസന്നതാത്രപേണ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. എക്കിലും അതോടു മനസിൽ പ്രകാശമാണു്. “കണ്ണ ആക്രൂഹിക്കും ഉപേക്ഷിച്ചുട്ടു വേണോ, അവാം എന്നുന്ന അരിപ്പിലെത്താണുണ്ടാണു്?” എന്ന വിചാരി ആ പ്രത്യാഹരിക്കുന്ന ശക്തിക്കു അഭിജ്ഞനം. കാരോത്തത്തിനരയായം

ഉപേക്ഷിച്ചുപേക്ഷിച്ചു് ഇന്നമതി അടുത്തു വരുന്തോനും പ്രത്യാശാ പ്രസിദ്ധമായ പ്രതീക്ഷ വലിച്ചുത്തടങ്ങി. ഇന്നമതി ദ്രശ്യവശത്താണെ. ഇച്ചുതോഴി തന്റെ മൃഥഗണഘാഷാള—ചെയറുതേഴും, ശൈര്യ രേതും, പ്രദത്യേഴും, സംഗതാശ്ശേരണും, വാവുച്ചുന്നേതും, സാമർപ്പണതും—വസ്ത്രിജ്ജുനാ. ഇന്നമതിയുടെ പ്രീഡാവിദ്രോഹം ഒരു ക്ഷണം അഭിഭാഷിച്ചുനാ. പ്രത്യാശയുടെ ദുല്ലവാ വസ്ത്രധാരയി; പ്രകാശത്തിന്റെ പരമകാശധാരയാണെ.

പക്ഷേ, ഇല്ല: മാല്യം അയാളിടെ കഴുത്തിൽ വിശ്വാസിപ്പി. ഒന്നോടു നടക്കബാൻ ദിശ്വിവിക്കേംപരേക്കാണോ് ഇന്നുംതീ സബി മോട്ടാശണാപിജ്ഞുനാ. അ മാളയാന കടന്നപോയി. മുണ്ടം ഗതികിലെ രാജാവാദ്ദേശ, വെളിച്ചും കടന്നപോൾപ്പോൾ റോട്ടി നാരികിലില്ലെങ്കിലും മരന്തപ്പോലെ വിവശ്വനായി, നിരാശയിൽ, അന്വാദപോക്കനാ, അഞ്ചുപോക്കനാ.

സമുദ്രത്തപ്പേ, ഈ ചിത്രത്തിനാഭവുംകെ നമസ്തീസ് തീ. തത്തവോൻ കാഴ്ചിംബാസന്റെ കവിതാംഗവയേണ്ണുനാ കൈത്തിരിയാണിതോ്. ഈ ചിത്രത്തിനോ് സ്ഫുരിച്ചചിത്രമില്ല; ഇതിനെ വസ്ത്രി ജുഡിവാൻ വാക്ഷക്കില്ല. നാട്കൾ നോക്കാം; അനന്തരിപ്പാം; ശാത്രം തപ്പാം; വീണ്ടും നോക്കാം: അതുതന്നെ.

രഹ്യവംശഗമത്തിൽ കൈവെച്ചുപോയ സ്ഥിതിപ്പോും. അതിലെ മരുരായ ഭാസുരചിത്രത്തുടക്കി നിദ്രിക്കിക്കാരെ അക്കേണ്ടിയും കടക്കിവാൻ എന്നു മരസ്സു സംശയിപ്പാനില്ല.

അജവില്യാപരല്ലത്തിൽ മഹാകവി പ്രശ്നപ്പിജ്ഞുനാ ഒരു ചിത്രമാണെന്നോ.

ഇവിടെയും ചിത്രത്തിന്റെ പ്രസ്താവി, കാഴ്ചിംബാസന്നാഴിപ്പോും ഇതരകവികൾക്കോ് അപ്രാപ്യമായ, ഒരാറാറു വിസ്തൃതാവശ്യം ഉപമയാണോ് കാരണമായിരാതീരന്നും.

അജമഹാരാജാവും തന്റെ ഇച്ചുപത്രിയായ ഇന്നമതിയും നശരോപവനത്തിൽ വിചരിച്ചുകൊണ്ടിരിയുംനോം, ദക്ഷി സോദയിയും തീരതിലുംജും ശ്രോദംഖ്യേഷ തുരതിലേജും അകാഗ മാസ്ത്രമായി പോകുന്ന നാരംമഹാപ്രിയും വീണ്ടുംനോം ഉണ്ണായിരുന്നും, അപാർമ്മിവഞ്ചും കാസ്തമഞ്ചും ശ്രമിതമായതു മായ ഒരു നാല്പുത്തെ ചാണകമാത്തൻ സ്ഥാനത്തുനിന്നും താഴെ വിത്രുകയും, അതു, മധുഗാധാതിശയത്താൽ ഉപഭാവത്തിലെ

ലതക്കളുടെ വാസനയിൽ അടിച്ചതാണ് മൈക്രോബിറ്റുകൾ, നേരു കഴിപ്പോടു കൂടിയിൽ, ഇന്ത്യമതിയിൽ സ്ഥാക്കേടുന്നവർമ്മിതിയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടുകൂടിയിം ചെയ്യുന്നു. ഇന്ത്യമതിയാശഭട്ട സപ്രീഡുപ്പള്ളി സദാചിത്ര എന്നും കാണാൻമോ, അനും ശാന്തപ്പേരം ഉപേക്ഷിയ്ക്കുന്ന മെന്നാലും ശാപമേം ചന്ദ്രതോടുകൂടി, ദാരാംഗനായായിപ്പോക്കേടു എന്ന ശഹിജ്ഞപ്പെട്ടിട്ടണായിരുന്ന അസ്സരസ്സമാണ്. ഇം മാലു തന്ത അവലോകനം ചെയ്തോടുകൂടി, തമസ്സിനാൽ ഏതൊറ്റ ധാരയെ കൊണ്ടാണിരുത്തുന്നതുപോലെ, ഇന്ത്യമതിയിൽ “വിലോലായതമിട്ടി യിലെഴും കാന്തി മണ്ണി.” അവരും കണ്ണടച്ചു മുതക്കുവരശന്നയായി തന്നീൽനാം.

സംഭ്രാന്തരായ പരിചാരകനും ശോകതാപചാരങ്ങൾക്കാണും വേദിയെ ജീവിതത്തിൽപ്പെട്ടു വിശ്രാന്തക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചവെക്കിലും ആ ശ്രമങ്ങൾ വിഹലങ്ങളായിത്തന്തീരുകയാണാണായതെന്ന്. അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ വിപന്നപിശാചത്താൽ നിലംപതിച്ചപോയ സജ്ജൻ, തന്റെ മോഹരാല്പസ്യത്തിൽനിന്നുണ്ടായ നിപുണതന്നായ ഉടനെ, ജീവാഹായം നോറ്റുവായി വിതരുംയായ വിനാപോലെ കുടക്കുന്ന ഇന്ത്യമതിയിൽ ശരീരത്തെ തന്റെ മടക്കിലെടുത്തുവെച്ചു്, ഒന്നാം കാണാതെ കണ്ണുക്കുള്ളാടുകൂടി, ചാരിക്കിടക്കുന്നു.

ഈ അവസരത്തിലുണ്ട് ഒരു ഉപമയാക്കന്ന കിളിവാതിലിലാ ലൂടെ മഹാകവി മായാൽ ഒരു ചിത്രത്തെ നാടക്ക ചുണ്ടിക്കാണി ചുതജന്നുന്നു.

“പതിരകളില്ലെന്നും തയാ
കരാംപായവിശിന്നുവണ്ണും
സമലക്ഷ്യത ബിദ്രാവിലാം
മുഗലേവംഘഷാസീവ ചന്ദ്രമാഃ.”

ഉച്ചസ്സിലെ ചന്ദ്രതോപ്പോലെ പതിതപ്പത്തിനേരും നിരാശയും ദേഹം മുത്തിമത്തായ പിപനം ദാരാരാലൈനാനോടു എന്ന സംശയമാണ്. ദിവസയൂസരനായ ശരീരം, ശസ്ത്രത്തേഖംവന്നായ കാമിനിയെ പ്പോലെഴും, വിത്രവാരിക്കമായ സരസ്സപോലെഴും, സത്തരുന്നിയായ സജ്ജനത്തോപ്പോലെഴും മനസ്സുല്ലഭത്തെ ഉണ്ടാക്കുവോ ഭേദമാരി പറഞ്ഞതെന്ന് എത്ര സാത്മകമാണോ! വെള്ളിലുബാബാഷിയാൽ തന്നിവെള്ളുംയിൽ വാത്ത ഒരു ഉലകത്തെ ഞഞ്ചെന്ന സ്പഷ്ടിച്ചു ഭരിച്ചു ആ കലേഗനാഡിച്ചവമായി അന്തക്കരാ

തന്ന ഉദിച്ചയങ്ങളോഴിപ്പും, അദ്ദേഹത്തിനു വന്നുചെങ്കാറു ശോ ചുജാവന്മാരെ ഏതുണ്ടിനെ വണ്ണിപ്പുവാൻ കഴിയും?

വിള്ളൽ, തഴിൻ, ജീവച്ചുവമായി, അസ്ത്രാധിവനായി, ഉച്ചസ്ഥിലെ മഞ്ഞക്കാണട കണ്ണിർ തുകന പ്രപാദത്തെ അഡി വീക്ഷിച്ച നില്ലുഭായി വില്ലുന്ന ചാപ്പുനാണ് അജൻ.

അത് ചാപ്പുവനക്കാരാം പ്രക കിരാതിൽ, അതിനെനക്കാരാം നിശ്ചിയാ വമായി, അതിനെനക്കാരാം ശോകംഡേതുവായി, വേബൊരു വാസ്തു കാണപ്പെട്ടുകയില്ലെന്നല്ലെ സാധാരണനാം തോനാക്ക് പക്ഷേ, അഞ്ചിനെയെല്ലുന്ന മഹാകവി പരഞ്ഞാ. പ്രകാതത്തിലെ ചാപ്പു നു സാധാപ്പാത്തിൽ പുറ്റ് പ്രഭയെ വീണേട്ടുക്കാം; പക്ഷേ ഒരു കാലത്തും, എത്ര സാധാരണമായി വന്നാലും പോയാലും, നില്ലു ഭൂമായിണ്ടെന്നയിരിപ്പുന്നതും, വിള്ളൽ ചാപ്പുവനക്കാരാം ഇടക്കുംഞ്ഞ ത്രമായ ഒരു വാസ്തു ചാപ്പുവിൽത്തെന്നയാണ്: അതു ചാപ്പുനിലെ മുഗലേവയാണ്. പ്രക്തതത്തിൽ പ്ര പുതുമുഗലേവാ ഇന്ത്യമതി യാണ്.

തന്റെ മടക്കിയിൽ പതിനെത്തു കിടക്കാവുള്ള ജീവാപായ തന്ത്രാം നീറാം മണിശവാളായ അവളാം അഞ്ഞാവ്, ഉച്ചസ്ഥികൾ ആവിലയായ മുഗലവെഞ്ചു വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പുന്ന ചാപ്പുമനസ്സ നാപോലേ കാണപ്പെട്ടു.

ഇപ്പുപ്രാണശപരിയുടെ മുത്തേഹത്തെ മടക്കിയിൽ വെച്ചു മാ നോടു ചേത്തു കണ്ണുവാിർ ചൊരിയുന്ന ഇം അജൻറു ചിത്രത്തെ എന്തുകിണ്ടിയിൽനിന്നും മാഞ്ചുവാൻ കാലത്തിന്റെ കൈകരക്ക കെല്ലുംനാക്കുമെന്നു് എനില്ലു തോനാനാലിലു.

രഹ്യവാശവും കമാറാംകവവും നേരുപ്പുള്ളം ദിവിനും ഇത്തരം അതിശേഖനങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ നീറാത്ത ചിത്രശാലക്കൂണു്. ഇം വിഷയത്തിൽ കാളിഭാഗാം അപേതിയനമാണു്. അവയിൽ ഒരു ചെറിയ ശത്രൂവാത്തിന്റെ ഏകദേശവിവരങ്ങൾക്കില്ലും കൊടുക്കുവാൻ നൊന്നല്ലെന്നുപക്ഷം ഇപ്പോൾത്തെന്ന അതി ദീർഘമായിക്കൊണ്ടിരിപ്പുന്ന ഇം ലേബാവലി, എന്നെന്നുംവ സിരേച്ചുടേണ്ടും, അവാന്തരമായിത്തോന്നേരുക്കാം. അതുകൊണ്ടു എന്നിയതെന്ന രണ്ടു ലേബങ്ങളിൽ ഭാഷാകവികളുടെ കവിതകൾ ഇരിയാനും, ദിവിനും പരിശോധിപ്പിച്ചുതെയും, തിരഞ്ഞെടുത്തുക്കാ തെയും, ക്രമപ്പെട്ടതാതെയും, പെട്ടുനാം ഓർമ്മയിൽ വരുന്നവയും,

ഈ റണ്ടാമത്തെ ഇന്ത്യൻപുട്ടന്നവാഴമായ ഏതാണോ ചീതുകൾ ഒളിച്ചുണ്ടാ എടുത്തു കാണിച്ചു വിഷയത്തിൽനിന്നു തദ്ദീപ്പത്തേൽക്കു നിവൃത്തിനാകാമെന്നാണ് ഞാൻ വിശ്വാരിച്ചുനാം.

VII

രണ്ടാമത്തെ ഇന്ത്യൻപുട്ട മായാത്ത ചീതുകൾ—സംഗമിത്യുനിൻറെ പ്രത്യേകാസ്പദതായ അവസ്ഥയ്ക്കും ഇടയിൽ മലയാളഭാരിയാസാഹിത്യത്തിലുംബന്ധിച്ചുടെതാഴും, ഞാൻ അശ്രീമസ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നതു മഹാകവി ഉള്ളിരിൻറെ റണ്ട് റാഡിയോലിപ്പങ്ങളിൽ—അമ്പവം, അവധിലിപ്പങ്ങാതെ പുനരേത ജീവ വ്യാപിച്ചു സകല്ലാന്തരിക്ഷത്തിൻറെ ഒരുംഭൂതൽ മറ്റൊരുംഭവരെ നിബന്ധനയിലുന്ന—ഒരു ചീതുക്കിന്നാണ്.

മഹാകവി ഒരു മഴത്താളിയുടെ വീഴ്ചയെ വണ്ണിച്ചുകയാണ്. മേലത്തെ പരിപ്പുണ്ടാർക്കയായ ഒരു ഗ്രൂപ്പിംഗായി അഭ്യോഗം രാക്കിപ്പിരിച്ചുന്നു.

“താരജ്ജു ഗർജം പരിപുണ്ടമായി;
കരക്കിടാവിൻ ജനനം കഴിത്തു;
ഇല്ലാറിയണ്ണിപ്പുമിരിപ്പു വാരി,—
ലീറില്ലേ, നിന്നനില മുല്ലുന്നും!”

ഈ ഭാഗം ഭാവനയുടെ വലിയ ഒരു നേട്ടമായി ഞാൻ കരത്തുന്നു. ഈ സമലഭ്യത്താളം സാധാരണ ഒരു കവിയുടെയും ഭാവനയ്ക്കും എല്ലാം തനിച്ചുപറാവുന്നതാണ്. വംശത്തിൻറെ ജനനയിയാവു എന്നാളും അവന്നു മേലത്തിൻറെ പര്യായാന്തരങ്ങളിൽ വിശദിക്കുത്തായിരുന്നു. അവിടെന്നിന്നു “സന്താനഗോപാലകമാപ്രദേശം” തനിലേക്കും ഒരാററ ശടകിമാത്രമേ എടുത്തുവെക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പാക്ഷി അടുത്ത റണ്ട് വരികൾ അഞ്ചിനെന്നയുള്ളവയല്ല. അവ യാകന ചിറകുക്കേണ്ടതുടെ ഉള്ളിൽ സാധാരണകവികരകൾ ദിനും പ്രമാണ ഒരു ഉന്നതസ്ഥാനത്തിലേക്കു പറന്നാപോകുന്നു.

ഒരു ഗ്രൂപ്പിംഗാസംഖ്യം കട്ടിക്കേണ്ട—കരക്കിടാജാശൈ—പ്രാശ വിച്ചുന്നു. എന്നാൽ പ്രാശവിച്ചുമാത്രയിൽ—അവയുടെ സുഖതു മുക്കേണ്ടവരാണുള്ള ഒരുമാത്രനേരംതുകൈക്കിലും മാറ്റേണ്ടംചുപിടി ജീവാംശം കൂടിച്ചുനാതിന്നാടുവു്—ഉന്നാപോലും ശേഷിപ്പിച്ചാതെ അവ ഹീംഫ്രീട്ട് തെറിച്ചുവീണു് അദ്ദേഹം തനിലേക്കും.

ഈ അവസരത്തിൽ, അക്കാശങ്ങളും ഭൂമിയേറ്റും അക്കാലിക മായ തമസ്സിൽ പെട്ടത്തിക്കൊണ്ട്, ഹതാരയുടെയും ശോകത്തി നന്ദിയും ഭഷംപ്രേക്ഷ്യമായ മുത്തിക്കേഡമോ എന്ന തോന്മാരു, വി സ്‌ത്രവിഹാരസ്സിൽക്കൂടി, ദിനത്തവിന്തയെപ്പൂശെല വർത്തി ജീവന ചന്ദ്രമാരതനാൽ വിത്രുമലില്ലാതെ, എന്നോടേക്കും, എ ന്തിനുന്നനില്ലാതെ ഓടിജീപ്പുട്ടന ശോലത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഉച്ചിൽ ഒരു ചോദ്യമായിരുന്നു. ആ ചോദ്യത്തിന്റെ മാറ്റാലി ഉന്നതപേശത്തിൽ ഇടിഴുക്കുമാക്കേണ്ടാക്കുക എന്നു ഗ്രുവ സാപ്തങ്ങളിൽ വന്നല്ലോടും. അതിലെത്തായ ചിത്രം ഇടവ പൂതിക്കൊഡക്കാണെ അക്കാശത്തിൽ അഞ്ചുതോടും നൊൻ, അദ്ദേഹമെക്കിലും സംബന്ധമായ, കാലധാരണയാൽ ചരിയുപ്പുട്ട കാണാറാണെ.

ഉച്ചിരിന്റെ ചോദ്യമിതാ:

“മിനാൽപ്പുണക്കാപ്പണിയും കരണം—
മേഞ്ഞാട്ട നീട്ടന പയ്യോദമാലേ?
നീനക്കിര പോയ്യോയി!.....”

തന്റെ ക്ഷേമക്കുട്ടികൾക്ക് ഒന്നാക്കപ്പുറിട്ടു കണ്ണാടാഡായത്തി നെറു കാരണമില്ലാതെ, ഉച്ചം ചാന്പലുക്കന്ന ശോകാശി കൂടി വാളിപ്പിച്ച ഭവന്തൊഴും, കെട്ടശിന്തിച്ചയുന്ന തലച്ചടിയോഴും, ഭിംഗപിന്നും കൂപ്പുവേലയോഴുംകൂടി, തിക്കകളിട ഉപാന്ത ഔഷ്ഠിലേജ്ഞ ദൃഷ്ടിവിക്രൈപ്പണ്ണശൈ അയച്ചും അവസാനപ്രാത്മ നയായി ദേവനൂതനടന്നേരെ കൈകരാ മലത്തി നീട്ടിക്കാണിച്ചും, ശരംബവവിമലിപ്പുടെ, വാവിട്ടു കരണ്ണതുക്കൊണ്ടു പുണ്ണതു പോകുന്ന ഭ്രാതുപിടിച്ച ഒരു ശ്രീകയ നൊൻ സകല്ലാക്കിക്കരാക്കു മുമ്പും കാണാനാം. “നീനക്കിര പോയ്യോയി!” എന്ന ദേശ്യാട്ട നോക്കിക്കൊണ്ടു പറയുന്ന കവിയുടെ വാചകം കാലഗജ്ജനം പോലെ ചെവികളിൽ ഭൂമാനാം.

വിശ്രാംാഹിത്യകാരന്മാരുടെ വിത്രുതസദസ്സിൽ പ്രവേശനം കീടംക്കാണെന്നും അഭിവാശവരയുള്ളൂ രഹാര ഈ രജര വരികൾ ഒരു ഓലത്രംഖണ്ഡിലെഴുതി പ്രാരംഭപ്പന്ന കാണുന്നും മതിയെന്നും എന്നു അഭിപ്രായം. ആ മഹാസദസ്സിൽ അദ്ദേഹത്തിനാളുള്ള മാനൃസ്ഥ്യമാണും ഉണ്ട്.

VIII

ഒരൊറ്റ ഭാസുരമായ അലങ്കാരത്തിന്റെ പ്രചീപ്പിയിൽ, എന്നേന്നും മാഞ്ഞുപോകാത്തവിധത്തിൽ, അംബരവൈമിയിൽ തുടടി “മിന്നൽപ്പിന്നർക്കാപ്പുണ്ടിച്ചും പാരമ്പര്യം” നീട്ടിക്കാണ്ട് പാരത്തുപോകുന്ന മേലുള്ളയുടെ ചിത്രം മാറാക്കുവി ഉഴുക്കൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന വിവരിച്ചിങ്ങാം ചുണ്ടാ.

മറിലക്കാരങ്ങളുടെ അപേക്ഷയില്ലാതെ, സപ്രകാവോക്തിയെ മാത്രം അവലുംവിച്ചു് ഒന്നോ രണ്ടോ ചേഷ്ടകളുടെ വണ്ണന കൊണ്ടും മായാത്ത ചിത്രങ്ങളെ നിന്മിയ്ക്കുവാൻ മഹാകവികൾ ഒരു ഗായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി വള്ളത്തോട്ടിന്റെ “ഗീ സ്വന്നം മക്കം” എന്ന വണികകാവ്യത്തിലെ ഒരു ചിത്രത്തിലേ യേഴു എന്നും വായിനകാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആക്ഷിയ്ക്കുന്നു.

“കാമാരിശിക്ഷിതമഹാസ്രൂ” എന്ന പരിത്രാമൻ തന്റെ ഗ്രാമവെ എന്നോ ആവശ്യത്തിനായി കാണാവാൻവേണണി, ഒക്ക ലൂസ്തതിലേപ്പു പോകുന്നു. പരമേശ്വരനാക്കേടു, ആ സമയത്തു, “ശ്രീരഥാവേദിയിൽ വലത്തുമിടത്തുമായി” ഹേരംബവനയും മഹാനയും കാവലിനാക്കുന്നീ, “അന്തിപ്പുരേ കിമപി വിത്രമേ ദിഃ” യായിരുന്നു. കാവൽക്കാർ പരിത്രാമവനത്തടങ്കത്തു; അഞ്ചേ ഒരു അതു വക്കവെയ്ക്കാതെ ദിനോട്ട് നടന്നു. (“എന്നാൽ കണ്ണ ഭ്രംരാമന പിസ്തമക്കാം?”) ഇതു കണ്ണപ്പോരു ഗണേശപരമൻ രാമനെ കാണ്ണ പിടിച്ചെടുത്തു, പന്വരം തിരിച്ചുനേബാലെ ഒരു വട്ടം തിരിച്ചു, നീലത്തുതന്നു നിത്തി.

“ഉല്ലാസിത്തദ്ദുക്കിയായു് ഭ്രംഭവ്യവന്നെന്തു—
നില്ലാത്തൊരീ പ്രമമമായ പരാഖവത്തിൽ;
വല്ലായു വേക്കാ പെട്ടത്തുവത്തും സഹിപ്പു—
നല്ലായിങ്ങനും, ഹനു! ഭാരതപുര്യംക്കം!”

അമൻവേഗത്തിനായിരുന്നു അ പുഷ്പകഗരിഷ്യൻ ഉടനെ “അ പ്ലിൻ കോട്ടത്തോടു കൊട്ടംകൂടാരം മകൻറനേക്ക്” ആഞ്ഞുവിട്ടു കയ്യും, അതു ഭീമസ്തന്റെ വാഹനാണ്യസമലത്തിൽ പതിച്ചപ്പും ചെയ്യും അ കാംഗിവക്രതന്റെ ഇടത്തുകൊന്തു നിശ്ചാതനേലാരാ രവമായി നിലംപതിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അനിവാസംഭവ തത്തിന്റെ മലമായി ശൈവഗണങ്ങളുടെയും ചാപ്പാരങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ പരന്ന “ഹംഹാ!” പ്രണാശത്താൽ ആകൃഷ്ടരായി,

“അങ്ങോടെഴുണ്ടായി വിനായകൻറെ
പിതാക്കരാ—നില്ലേശജഗദിപിതാക്കരാ.”

“കൊമ്പവാന പോയ് പോരാളിലാണ്ടു റിസ്സീ”നാ ഗജാസ്യന്ന
അതിസംഭ്രഹണത്തുടട്ടി ഇംഗ്രേസ് പത്രി ദടയിലെവച്ചതു് ഇരുത്ത
നാ. അതിനിടയിൽ ഒരിജിനൽനാം ഫ്ലാൻഡ്‌വൻ നൃഷ്ടനായാ
രെ നടന്നതെല്ലാം ഗ്രഹിപ്പിച്ചുന്നു.

ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് അഭ്യന്തരാന്തിയോടുടക്കിയെക്കിലും,
കേവലം ഭാമഭായ ഒരു ചിത്രത്തെ വളരുത്തോടും പ്രദർശിപ്പി
യുന്നതു്.

ഈ ചിത്രത്തിന്റെ യോഗ്യത മുഴുവൻ മരസ്സിലുക്കന്നമെ
കിൽ അവിടെത്തുടട്ടിയിരിയുള്ളു ഇതരരംഗസ്ഥന്മാരേലും വായ
നാക്കാരൻ മരസ്സിൽ ചിത്രീകരിയ്ക്കുന്നും. ഒരു ഭാഗത്തു് പരിചാ
രപംബാർ പരിക്കേററ ഗജാസ്യന്ന വേണ്ടുന്ന പരിചരുക്കരാ
ചെയ്യുന്നു. മുഖശരത്തു് താൻ ചെയ്തു നാശറസമാശനനു ഭോജ
യച്ചണഞ്ചകിലും, ദ്വാരായം തന്റെ ഭാഗത്താശനനു വിശ്രൂതാണ
ത്രോടുടക്കി, ഫോപത്രതിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്നിൽ മുഴുവരാമൻ, മുഖപുത്രന്റെ രക്ത
ത്രാർ അതണ്ണമായിത്തീർന്ന് വെണ്ണഴി താഴെ വൊച്ച പരമേശപര
നെ നാമസ്സരീച്ചു കിടക്കുന്നു. “ജേധാസ്യനാണ്ടീ”യായ സുഖ്യമുഹ
ണ്ണനു താൻ മുന്തക്കി ശനിച്ചുവെച്ച സംഖ്യാദി വന്നാചേന്ന
ഫ്ലാംഗണായ തുതാമ്പത്രയോടുടക്കി പുണ്യിരി ഇക്കിക്കൊണ്ടു പിൻ
വശത്തു് നില്ലുന്നു; എന്നൊരാപത്താണ് ഇവിടെ സംഖ്യിയും
വാൻ പോക്കന്തെന്നറിയാതെ ഭയപരിശ്വമിപ്പപ്രലൂഹരായ ക്രി
ഗണാദി കൂട്ടംകൂട്ടമാണ് അവിടവിടെ പത്രങ്ങൾ റോക്കുന്നു; പര
മേശാർന്നാകട്ടേ,

“തുക്കാല്ലു വിന്നുടിന ശിഷ്യനോയും

തുതാംഗനായ തീർന്ന തനുജനോയും

കാരണ്ണവാസലപ്രശ്നാധരമായ

കാല്ലാൽ നാിരീക്ഷിച്ചു”കൊണ്ടു, വീരധമ്മം പ്രാത്തിച്ച
ശിഷ്യനേരിയും തുതാംഗനായിത്തീർന്ന തനുജനേരിയും നടവിൽ
ണ്ണായും തോന്നാതെ ചിന്നാവശനായും സ്ഥിരിചചെയ്യുന്നു.

ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് ക്രിയലാകം മാരിപ്പിയുമാറുള്ള കേം
പാശിയായി മാറിയ മാതൃസ്നേഹത്രോടുടക്കി, “പുതാംഗഭംഗ
ഉത്തരയായും” ലോകജനനി ചിത്രത്തിന്റെ ഒരു നടവിൽ കടന്ന

വന്ന്, മഹേശപരണ്ണൻ ഉടത്തുവശത്തായി നില്പുന്നത്. ആ നീ സ്ഥാനം തും ലേവാത്തിനു വിശദമായിത്തിന്നിരിയ്ക്കുന്ന ചീതം. നോക്കു:

“ഉടൻ മഹാദേവിയിടത്തുകയ്ക്കു—
ലഴിഞ്ഞ വാർപ്പുക്കാഡലോന്നാതുക്കു
ജപലിച്ച കാലിക്കാണഭാര നോക്കു നോക്കു—
പ്രാർഥനമനാക്കം പതിഃയാട്ടരച്ചാരം.”

മഹാകവി ഉഷ്ണമുഖ തന്റെ ദ്രോകാഖലത്തിൽ ആകാശത്തിൽ തടിലേ വാലംകൂത്യായ മോലമാലരെ ഒരു ഗുരീയാക്കിത്തീരു; മഹാകവി വള്ളേണ്ടാക്കട്ടു, ഒരു ഗുരീയെ കരിംകാർക്കാടലോട്ടം, കണ്ണകളിൽ നാിനാ പാറുന്ന വൈദ്യത്തും ലിംഗംമേംഡം കൂടിയെ ഒരു കാംബാ നാിയാക്കിത്തീക്ഷ്ണാ.

ശംഗപ്രത്യംഗവണ്ണനയോട്ടം അലങ്കാരസമുല്പിഡാട്ടം റാംകുണ്ണിയുംപുട്ട ചിത്രങ്ങളുകാം എത്തുമാത്രം സൂചന, അല്ലെങ്കിൽ ഔദ്യോഗിക്കുന്ന പെട്ടുന്ന പ്രശ്നാപ്രിയുക്കുന്ന മുത്തരം ചിത്രങ്ങളാക്കു ഉണ്ടാക്കുന്നതുനും തന്നെ പര്യാപ്ത മായിത്തീരുന്നതാണ്. അവയവംപ്രതി വണ്ണിയുക്കുന്ന കവി ഒരു കൈത്തിരിയുമേന്തി വള്ളുവാസ്തവേ കാണേണ്ണയായി അവാശ്വാസനം ചെയ്തു വായനക്കാരുടെ ഒക്കലുള്ളിക്കാക്കാനും അവതരിപ്പിക്കുന്നു; എന്നാൽ ഈ രണ്ടാമത്തെ മുന്നത്തിൽപ്പുട്ട ചിത്രങ്ങളിലാകട്ടു, ഒരൊറ്റ വാക്കിന്റെയോ, പ്രയോഗത്തിന്റെയോ, അലങ്കാരത്തിന്റെയോ ശക്തികൊണ്ട് കവികൾ, കവിഞ്ഞാലുപ്പാഹ തും ഒരു മാത്രമേരുതയുള്ള തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന വിശാലങ്ങളാഗം മേഖലപ്പുാലെ, വള്ളുവാസ്തവേ ആക്കമാറാം പ്രകാശിപ്പിയുക്കുന്നു.

കവികളുടെ “കം”

ദ്രിന്യകവികളുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ തന്നുള്ളടെ കവിതകളിലെ സാന്നിം കണ്ണുപോശേന്ന വര്ണനയും ഒരു വലിയ അപമാനമാ ണ്ണനു വിചാരിഞ്ഞുന്ന ചില കവികളിൽ. വാസ്തവത്തിൽ ഇതാരമായ വിചാരം മൊശ്യൂജന്മായ ഒരു മനസ്ഥിതിയേ യും സാഹിത്യപരിത്രനകളിൽ ഇതു അഭ്യന്തരവേയും മാത്രമാണ് എറിഞ്ഞുന്നതു.

“പരാനാപേക്ഷം പ്രാണിയ്ക്കുമരാൻ പഴതിജ്ഞാരിട്ടതും;
പരിപുജാം പ്രത്തിസ്വാഹാൻ പ്രപഞ്ചവടന്തിൽ!”

എന്ന മഹാകവി ഉമ്മൈൻ പാടിക്കു മരറപ്പും ജീവിതസ്വന്നി കൂടിലുടുത്തവക്കാനുപോലെ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും ബാധകരാ ണ്ണനും ഇഷ്ടിനായുള്ളവർ ആലോചിഞ്ഞുന്നില്ല.

കവികൾവും വര്ത്തിയായ കാലിംഗസ്സന്ത്രടി എത്രയോ ആഗ്രഹങ്ങൾ പുരാണകവികളിൽനിന്നും കടം വാഞ്ചിട്ടുള്ളതു പ്ര സിലമാണ്. പക്ഷേ അദ്ദേഹം അവയ്ക്ക് എപ്പോഴും ഒരു പുതു വര്ത്തിയിട്ടുള്ളതായിശാശ്വാം. പാശ്ചാത്യകവിക്കേസരിയായ ഹേ ക്ഷീപിയുടെ കാര്യവും അഞ്ചിനെത്തന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതി കൂടു നാടകങ്ങൾിൽ ഒരാറാറു ഒന്നിൽക്കൂട്ടുമേ സ്വപ്നക്കല്പിന്റെ മായ ഒരു കമാവാസ്തു കാണുപ്പുടകയുള്ളി! അതും ഇതരനാടക ണ്ണിലെ കമാവാസ്തുക്കൾ ശപേക്ഷിച്ചു, വശരെ മോശോഡാശാനം!

പുന്നകവികളിൽനിന്നും ആഗ്രഹങ്ങളോ പ്രയോഗങ്ങളോ അല്ല കാരണങ്ങളോ കടം വാഞ്ചിന്നതിൽ ആരക്കെട കവിതാംഗരായും ലജ്ജി ഫ്ലേംഡതില്ല. അഞ്ചിനെ ചെണ്ണിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കവിതാംഗനു ഏതു സാഹിത്യപരിത്രനയിലും ഉള്ളവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ഈ വിശ്വാസത്തിൽ റണ്ണുന്ന ചോദ്യങ്ങൾമാത്രമേ ചോദി ഫ്ലേംഡതുള്ളൂ. ഞാനാമതു കാടം വാഞ്ചിയു ആരേണ്ണതെന്തു കവിതാം ഗന കിട്ടിയമാതിരി അഞ്ചിയുകയാണോ ചെണ്ണുതും? അതോ അഞ്ചിയന രീതിയിലോ, ആരേണ്ണത്തിംഗൾ സ്വന്പനാവത്തിലോ വല്ല മാറവും വര്ത്തിയിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ണേക്കിൽ അത്യമുച്ചും ഇഞ്ചേരുചിത്യത്തിനും ആ മാറം സഹായമാക്കിത്തീങ്ങനു വേണാം? ഈ റണ്ണ ചോദ്യങ്ങൾക്കും ഉണ്ണേനുള്ള മൂപടിക്കും

കിട്ടനാതെക്കിൽ ആ കടംകാർക്ക് സാഹിത്യകാരനായും മേരു കുറ ഫകയല്ല, വല്സിപ്പുകമാത്രമേ ചെങ്ങുകയുള്ളൂ. /

ഞാൻ ഒരു ഉളാഹരണം പറയാം. പ്രൗഢതനായ വി. സി. നബാലത്തില്ലെന്നുകൊണ്ടുള്ളിരുന്നു. “ഒരു വിലാപ്” തനിൽ ഒരു ഫ്രോകം കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. അത് ഒരു ഘട്ടംവരെയും മേ എന്ന അരംഗ്രേഹ കവിച്ചട “Elegy Written in a Country Church-yard” എന്ന തൃതീയിലെ ഒരു പദ്യത്തിന്റെ അനുപാതജ്ഞമയാണ്. വെറും ഒരു തജ്ജമ എന്ന നിലയ്ക്കുംഭാത്രം നോക്കുന്നതായാൽ തജ്ജമകളുടെ ത്രിക്കത്തിൽ അതുകൂടുതലും ഒരു സ്ഥാനത്തെ വി. സി. യുടെ ഫ്രോകം അഫ്റ്റിപ്പുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഇംഗ്ലീഷുപദ്യത്തിലെ അരംഗയം ഭൂമാൻ തീന്തിനിനാശേഷം അതിനോടു ചെറിയ ഒരു പാഠാലം വി. സി. എഴുതിച്ചേര്ത്തിട്ടുണ്ട്. ജീവൻ ശവത്തെ എന്നപോലെ, ആ പാഠാലം അരംഗയത്തെ ഭൂമാൻ തീപ്പിക്കുന്നതാക്കി തനിക്കുണ്ടാ. ഈ സ്ഥിതിലും വി. സി. അരംഗ്രേയകവിയുടെ ആശയം മോശ്ചിച്ച എന്ന് എന്നാണെന്ന പറയും? മോശ്ചിച്ചതു പക്ഷേ വാസ്തവമായിരിക്കും; പക്ഷേ മോശ്ചിക്കുപ്പെട്ട ഇരുവിനൊ സ്വപ്നിഭാക്കുന്നതാണ് കൂടും ചെങ്ങുനാതെക്കിൽ അത്തരം കൂടുന്നാർ സാഹിത്യലോകത്തിൽ ചുങ്കയിക്കാണുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് സർദായും വ്യസനിയേറ്റുന്നതോ.

“Full many a gem of purest ray serene,
The dark, unfathomed caves of ocean bear,
Full many a flow'r is born to blush unseen,
And waste its sweetness in the desert air.”

ഇതാണു “എലിജാ”യിലെ പദ്യം. വി. സി. യുടെ ഫ്രോകം നോക്കു:

“സാരാനഗൾപ്രകാശപ്രചരിമ തിരള്ളം ദിവ്യരത്നങ്ങൾനെ—
സ്ഫൂരാവാരത്തിനുള്ളിൽപ്പറമിരിം നിറയും കാദരത്തിൽക്കാഡിപ്പു!—
ബോലാരാരണ്യചുഴിൽക്കാറിടിക്കളിലിക്കുകം തുമനം വ്യത്യമാക—
നോംപ്പുവെത്തുണ്ണാം?.....”

ഈ തലുമാർന്നോടെയും ഇംഗ്ലീഷുകാരിയുടെ അരംഗയം ഭൂമാൻ തീന്തിനിലുണ്ടുണ്ട്. ഒരുന്നാറുണ്ടാണെന്നതാം കവിച്ചട സ്വപത്രം ഫ്രോകം കാത്തിലെ ശാഖാലക്ഷാരം, ശാഖ, പ്രാശാദം, രചനാഭാഗങ്ങളും—
ഈസ്യാദിമുന്നങ്ങളാം ഈ അനുപാതജ്ഞമയിൽ വരുത്തിയ ക്ഷബി

ചില്ലറക്കാരനാല്ലെന്നു് ആൽക്കോളം സമയിൽപ്പോലെ ദ്രോഗം ഇവിടെ അംഗാനിച്ചിട്ടണാശിങ്കന്നകിൽക്കുടി സമയിൽപ്പോലെ.

പക്ഷേ ദ്രോഗം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചുനില്ല. പാനി സ്കീര് വാലുപോലെ, ഫോൺസൈക്കിൾ ബാക്കി ഭാഗം മുതലായിക്കിട്ടുന്ന ക്രാൻഡോഫം ജീവിക്കുന്ന പ്രസ്തുതാന്തരത്തെ കാറിക്കുന്ന ഒരു വാൽ വി. സി. ഇതിനോടു തുടർന്നിട്ടുണ്ട്. /ഉംഗ്രീഷുകവിയിടെ പദ്ധതി പാര്വും വി. സി. യുടെ ഉല്ലാസിച്ചുചെരുതു ഉത്തരവെറുത്തുള്ള തജ്ജമയും എന്തിനും നേരിയും കാരിപ്പിച്ചുനാശിയും? ബഹുജനസംഘം അരങ്ങേറുന്ന സാമ്പത്തികവാനിപ്പിലും സെംഗുകരും കിട്ടാതെ, വല്ല ദക്ഷിഥം കിടന്നു്, ആൽക്കോളം കാണാതെ പ്രകാശിച്ചു, താരെ പൊലിസ്റ്റുപോക്കുന്ന ടീപ് പാശെളി—ആഴിയിടെ അടിത്തട്ടിൽ അവയെ അറിഞ്ഞതുനിന്നുണ്ടിപ്പോൾ വാനിലും പാടവമില്ലാതെ ക്രസ്പൈസ്റ്റുകമാത്രം പ്രകാശം കൊടുത്തു കൊണ്ടു തിരുത്തുന്ന അടുല്പരതാജ്ഞാശെളി—കൊടുക്കാട്ടിൽ വിരിഞ്ഞു മുംബുചുടികുഴിടെ ഇടയിൽ സെസറൈറ്റേപ്പുരത്തി വീണാ മന്ത്രാധി പ്രോക്റ്റനു പുഷ്ടജാശെളി—വാസനയ്ക്കുന്നുണ്ടായ നംസ്കാരവും അ ദ്രോഗവും അഭിനാടനവും രഹാസ്യാഹിനിപ്പാതെ, എന്തോ കിടന്നു്, എന്തോ എഴുതി, ലോകരംഗത്തിൽ ആരക്കിട്ടിയാതെ വന്നു്, ആരക്കിട്ടിയാതെ ദേശക്കന്നു കവിക്കുന്നും ചിന്തക്കന്നാരുളും മാണു് ഗ്രേ നിദ്രാദിപ്പിച്ചുനാതു്.

പക്ഷേ ഇതുംകൊണ്ടു് ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു പറയുവാനുള്ള ദൃഢവൻ പാഞ്ചത്തിരിട്ടിപ്പെടുന്ന വി. സി. കുണ്ണിപ്പിള്ളു. ആ സ്വാക്കിയുള്ള കാര്യമാണു് പ്രധാനകാര്യം. പ്രകാശമാനാജ്ഞ ശായ റതാജ്ഞാ പാരാവാരത്തിനുള്ളിൽ പരമിങ്കാ നീറയും കാറരത്തിൽ കിടപ്പിണ്ടു്; മേലാരാഞ്ചപ്പുട്ടുക്കാറിടക്കുള്ളിൽ ഇലക്കം മുണ്ടം വ്യത്യാക്കുന്ന ഏക്കെഴും എത്രയോ ഉണ്ടു്.

എന്നാൽ, വി. സി. തുടന്നുപറയുന്നു:

“.....വ്യത്യാക്കം—

അനാരാപ്പുവെത്തുടങ്ങാംവകുശിലോജിക്കാം—
ക്ഷേമാം ഓഷിപ്പുട്ടുനാം!”

പറയാനുള്ളതു് അതാണു്; പറയേണ്ടും അതുതനു! വ്യത്യാക്കം ലും നീരാശയിലും അവസാനിപ്പിള്ളുന്ന പാശ്വാത്യകവിയിടെ ആശയത്തെ അതിശോഭനാജ്ഞായ പദ്ധതിക്കും പക്ഷത്തിയതിനാശേഷം “മാവക്കുശിലോജിക്കാം ഓഷിപ്പുട്ടുനാം!” എന്നാഴതി

അത് അരുഗ്യയെത്തെ പ്രത്യാഗ്രാധിക്കുന്ന കീഴ്പ്പശിവരത്തിൽ ,എത്തിച്ചു
പെംഗരസ്യകവിയെക്കൂടിച്ച് എത്തുതന്നെ പറയാം!

ശ്രദ്ധാർത്ഥിലാണ് റാഡിോടെ കവികൾ അരുഗ്യയെച്ചുരും ചെ
യുന്നതെങ്കിൽ അരുഗ്യയോരും ദിനംപ്രതി വല്ലിച്ചുവരട്ടു!

സമുദ്രേഖിതങ്ങളായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള അരുഗ്യ
യെച്ചുരും അപലുപരിശീലമായ ഒരു പോഷംമല്ലെന്നും, ചിലേട്ടുള്ള
ഒരിൽ, പ്രത്യുത, അത് അനുകരണിച്ചമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനംകൂടിയാ
കാഞ്ചനം വി. സി.യുടെ ഭൂരോക്കം തെളിയിച്ചുനേണ്ടു.

കടത്തെന്നുംവാഗ്യിച്ചെടുത്തേണ്ടിം കവിക്കുന്ന ബാധക
മായ വേബോരു ചോദ്യം, ഒരു കവിയുടെ അരുഗ്യസന്ധാര്യ
രാഖിൻറെ എത്ര ശ്രദ്ധാനം, മാറ്റങ്ങോടുകൂടിയേരു അല്ലാതെയോ,
അരുഗ്യക്കുടെതാണ്ണനാണ്. ഒരാഴ്വു സന്ധാര്യം മുഴുവൻ കടമാ
ണ്ണുകൂടി, അധ്യാരുടെ കവിതാസാമർപ്പണത്തുകൂടിച്ചുള്ള അജമാനം
പ്രത്യേകിയംതന്നു. നേരുമരിച്ച് ഒരു കാവൃത്തിൽ നാലോ
അഞ്ചേലു സ്വല്പത്ത് അരുഗ്യകവിക്കുശേഷ അനുസ്ഥരിപ്പിച്ചുന്ന അരുഗ്യ
ഞാം വന്നാചേരുന്നതു കവിയുടെ, അരുഗ്യയെത്തെന്നുംവാഗ്യിച്ചെടു
തേണ്ടായുള്ളൂ, പാരിപ്രതികുണ്ഠി ലക്ഷണമല്ല; അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പാ
ണ്യത്യുത്തെ കുറിച്ചുന്ന ഒരു വരുളത്താത്മകമാരുമാണ്. ഒരാഹരണം
ശുവിടുകയും പറയാം.

“സന്ധാരാപ്രശാഖ”ത്തിൽ ബഖശ്രൂദ്ധംകൂലി റാഡിോക്കുന്ന ജോ
നക്കുത്തുന്നിയെ വസ്ത്രിച്ചുന്ന വള്ളുതോഡിന്നു ഭൂരോക്കം നോക്കുക:

“കോരിക്കുട്ടിയ പാഴുരിയ്ക്കിടക്കിലെത്തുക്കുട്ടയോ, ചായലാൻ
പൂരിച്ചുള്ള ചക്കിക്കുള്ളതിലുക്കുവാം ചെന്താമരപ്പുഞ്ഞമോ,
മാരിക്കാറന്നു ചുഴമിനുകലയേരോപ്പാലേ മരോജ്ഞാംഗിയാ—
കൂരിക്കാണുംരിതാം കോച്ചുപറതൻ കോലായിൽ
റാല്ലുന്നവരും”.

ഈ ഭൂരോക്കത്തിലെ “പായലാൻ പൂരിച്ചുള്ള ചക്കിക്കുള്ളതിലുക്കുവാം
ചെന്താമരപ്പുഞ്ഞമോ?” എന്നുള്ള വരി മഹാകവി കാഞ്ചിംഗസൻറെ
“സരസിജ്ജമനവിഖം ശൈവലേന്നാപി രമ്യം” എന്ന വരിയുടെ
നോർപ്പക്കപ്പുംവന്നു വല്ലവയം പുണ്ഡിക്കുന്നിച്ചുാൽ, അങ്ങിനെ പ
റിച്ചുന്നതു “സപ്തമനവിഖംകുണ്ട പുലഞ്ചവാൻമാത്രം ധനിക
യായ എൻ്റെ കവിതാംഗന്നും” അഭിമാനക്കുതില്ലാണ്” എന്നും
മറുടെള്ളു മെഡഡുയുംവാദും വാചകങ്ങൾ വള്ളുതേണ്ടാക്കിൽനിന്നു

പുറപ്പെട്ടമെന്ന ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നില്ല. “കോരിക്കുട്ടിയ പാ കൂരിക്കിടക്കിലെത്തിക്കട്ട്”പോലെ എന്നുള്ള അത്യേപ്രലഹായ ഒരാദരണം സ്വന്നം സ്വന്നം കൊണ്ടു കൊണ്ടു നിർക്കി ആ തന്റെ കവിതാഗയുടെ കണ്ണത്തിൽ ചാൽത്തിയ മഹാകവി, അതിന്റെകൂടുടെ, സന്ദർഭത്തിനു എന്നവും അന്നയുക്തമായ വേണ്ട രാദരണംകൂട്ടി കടം വാങ്ങി അഥവിച്ചുകൂട്ടി അത് അദ്ദേഹത്തിനു അഭിമാനക്കുതിയല്ല; കാഴ്ചിബാശൻറെ പ്രധാനത്തെ ഒരു കുവി യുടെ കണ്ണുകൂട്ടി അദ്ദേഹം അണ്ഡിനാമിച്ചു എന്നുള്ളതിന്റെ സ്വത്യപ്രമായ ഒരു ലക്ഷ്യമാത്രമാണ്. രണ്ടുനൂൺ വിവരം തുടരുവോ/മലയാളികൾക്കു്, ഒരു സ്വത്രന്ത്രമലയാളകാവ്യത്തിലെ ഏത് ആശയത്തെക്കാണും സുചാരിച്ചിത്തായിത്തിന്റെക്കൂട്ടുള്ള കാഴ്ചിബാശൻറെ ആശയംതന്നെയാണ് താൻ എടുത്തു ചെങ്കാറിയിരിയുള്ളനുതന്നെന്നും ആലോച്ചിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിയുള്ളകയ്ക്കില്ല.

“ഈ കാവൃത്തിലുള്ള ആശയങ്ങൾ മുഴവൻ, ബീജംമുതൽ സംസ്കാരപരമായ എൻ്റെ സ്വന്നമാണ്. മംഡാഡം ഇവ യെപ്പറി ഇതിനുള്ളൂ സ്വപ്നത്തിൽക്കൂട്ടി ആലോച്ചിച്ചിട്ടില്ല” എന്ന പറയുന്ന കവിയോട്, “അംഗംവാഡം പരിശീലനിക്കും” എന്ന പറയുമുന്നേരുള്ളൂ. ഇത്, ഏതാണു് എൻ്റെ സ്വത്രന്ത്രവും തെളിയിയ്ക്കുവാൻവേണ്ടി, “ഈ ഉപന്യാസ ത്രിക്ക് ഉപയോഗിയ്ക്കപ്പെട്ട വാക്കുകളുണ്ടോക്കും താൻ കണ്ണപിടിച്ച താണു്” എന്ന പറയുന്നതുപോലെയായിരിയും. പകൽ കഴിഞ്ഞുവരുന്ന രാത്രിയെ സവന്തത്തിനു പിന്നിൽ വരുന്ന വിപരേതാട്ടം, പുല്ലു ചോദ്യത്തു് എത്തിച്ചേരുന്ന എലിയേഡം, നൃഥ്യത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ സ്വല്പം പിടിയ്ക്കുന്ന അന്തിക്കിയേഡം, സുക്തതാപായ ത്രിക്ക് മുച്ചുനിൽക്കുന്ന പാപത്രേതാട്ടം, കീത്തി കുറയുന്നോരു വലിച്ചുവരുന്ന അപവാദനാട്ടം, ജീവനെത്തുടടക്കുന്ന തൃപ്യുഡോട്ടം, ജാഗ്രതവസ്ഥയെ അനുഗമിയ്ക്കുന്ന സുപ്പിപ്പിയേഡം, രാത്രി കഴിയുന്നോരുന്ന പകലിനു അജ്ഞാനത്താവാത്ത അകററിക്കൊണ്ടുവരുന്ന വിദ്യേശാട്ടം, നിരാശയിൽ പൊടിച്ചുണ്ടുന്ന പ്രത്യാശയേഡം, മരണാനന്തരധ്യു പുരജ്ജമന്ത്രാട്ടം, അടിശ്വന്തത്തെ അകറനു സ്വാത്രന്ത്രാട്ടം, വേറെ ആയിരം വിഷയങ്ങളോട്ടം കവികൾ ഉപമിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇവയുടെയെല്ലാം ബീജം ഒന്നതനും അത് ഒരു മാനന്തവിന്റെ അഭാവത്തിൽ തദ്ദീഖിനുവും വികല്പവും

മായ അനൃത്യാത്മിൻറെ ഉൽപ്പത്തിയാണ്.

“ചെവുങ്ങൽത്തിപ്പു ചുടം കോഴികൾ, ചൊവികൾക്കോ—
രിവാത്രിക്കോടുക്കുന്ന കാഹിഷ്മതിക്കുണ്ടാർ;
കൂരിങ്കുക്കുഞ്ഞേരാ മനുഖ്യ തമിൽത്തമ്മിൽ:
‘എന്റിതു കീഴക്കുഭാഗത്താൽ തുശബാതും?
അരില്പം വെച്ചപ്പീച്ചുക്കോടുന്നുജും’
നേരിട്ട് നമേ നോക്കി റിസ്സുന്നു റിസാഗക്കും?
ചിരുംഭവദ്വാരക്കും കരി തേപ്പിംബുരാവു
വാമുടനോരെ നോക്കാനോവനാി വെണ്ണീക്കംബുഡിം”

എന്ന വള്ളുതേരാഖ്യിൻറെ പ്രത്യുഷവാണ്ണിന് ഒരു സംഗതിയിൽ
എറാവും പുത്രനാണുക്കിലും, പല സംഗതികളിലും ഏററാവും
പശയത്രമാണ്. കോഴികൾ കാഹിഷ്മതുനാ എന്ന പറയുന്നതി
ൻറെ പിന്നിലും അരശയം പുത്രന്നല്ല; വെളിപ്പം വരുന്നോഈ
ഇരട്ടകൾ അംസംതുപ്പരായി പിരുപ്പിക്കുന്ന എന്നാളും കവിതാ
ലോകത്തിൽ ലഘുപ്രതിപ്പിഥാവു ഒരു നൈക്കേരാമാണ്; ഇരട്ട് ചിരും
ഭവദ്വാരക്കു കരി തേപ്പിംബുരാ വാസ്തവ ഷപ്പുകവിക്കും പറഞ്ഞതിട്ട്
ഇരുത്തന്നെ; പക്ഷേ, ഇവ വരികളിലൂടെ ഇവരെയെല്ലാക്കു അതു
യിച്ചുംഭുള്ളതനെന്നരുക്കിലും, ഇവയ്ക്കുല്ലാം ബാധനുമായി ഇവയി
ലുടെരെയ്ക്കും തുടന്നപോകുന്നതുമായ ഒരു പുത്രമാണ്. സത്യ
ത്രിൻറീറും ദെയരുത്തിംഗിനും അഞ്ചാവാത്രിൻറീറും ഉണ്ണവും
നേരായും സമത്വത്തിൻറീറും എക്കവിഹാമനു നിലയ്ക്കു കിഴ
ക്കണ്ണിക്കാൻ ഉചിച്ച പുനവിരിംഭാട്ടക്കടി “സപ്രാതാനുസൂര്യൻ
എൻറെ പിന്നാലെ വഞ്ഞാണും” എന്ന ലോകത്തോടു പ്രവൃദ്ധാപനം
ചെയ്യുകൊണ്ടു റിസ്സുന്ന ഇം “വെണ്ണീർക്കൊച്ചു”നും, നാലു പുറവും
തിണ്ടിക്കുടി മൂസപ്രയോഗങ്ങളും, അനീതിയേയും, മദ്ദനത്രേ
യും, അടക്കിന്തനേതയും അല്ലാസ്വന്തരേയും പുലത്രുന്ന കൂരിങ്കു
കൾക്കു തക്കിൽ അടക്കിഭവായി റിസ്സുന്ന കാഴ്ചയിൽ സുവിജിത
അശ്വാവു റണ്ടു ചുപ്പത്തികളുടെ പരസ്പരാക്കിവിക്കിശനത്തിൻറെ സു
വ്യക്തമായ ഒരു പ്രതിക്ഷേയ പുത്രനായി റാക്കു കാണബ്ദു
നാണം. അതു പുത്രമാണും പുത്ര. പക്ഷേ ഇതുകൊണ്ടു തുപ്പി
പ്പുടാതെ ഇം വരിക്കുതി ഉച്ചാരണഗിജ്ഞപ്പേട്ട നാനാ അതി
യണ്ണക്കും താൻ പരാത്രയംകൂടാതെ കണ്ണട്ടിച്ചുതാണുനാ വാ
ചിയ്യുതാക്കു അരാഹത്വാരവും സ്വാച്ചിതമനനസ്ഥിതിയും മാറാക്കവി
വാളുതേരാഖ്യിനാം ഉണ്ണാക്കമെന്നു താൻ പ്രതിക്ഷേയുന്നീലു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ വേറു ഒരു ഒരു സംഗതിക്രമി ഗണനാർത്ഥാണ്. ഒരു കവി ഇതരകവിശ്വിട ശ്രദ്ധാം പക്കംതന്നെ അഞ്ചിനൊ ചെയ്യേണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയോ, അഞ്ചിനൊ താൻ ചീഴ്ചു ഗാണഡനുള്ള അറിവോടുകൂടിയോ അയിരിപ്പുണ്ണമെന്നീല്ല. എം ഒരു പ്രാബല്യമെങ്കിലും കാണാക്കയോ കേരാക്കക്കയോ ചെയ്യുന്ന റില കാഴ്കക്കും വാക്കക്കും സൃഷ്ടിപ്രമത്തിൽ വേത്രനിപുണിച്ചില്ലെങ്കിൽക്കൂടി, നമ്മൾ റിയാതെ, അവ ഉപാന്തികരന്നത്തിൽ (Sub-conscious mind) ഒരിപ്പും നശിപ്പാതെ യും, മരണവരെ ബാധ്യാന്തികരണത്തിൽ കടനാവജ്വാൻ അവാ സരം ലഭിപ്പാതെയും, കിണറിനടയിലുള്ള ഇരിന്ധരാംഗം പോലെ, കിടക്കുന്നണഭാവിരിപ്പുംമെന്നം; അഞ്ചിനൊ കിടക്കുന്ന സൃഷ്ടികൾ പലപ്പോഴും സപ്പള്ളതിനെൻ്റെ, ശാസ്ത്രങ്ങളാക്കംപോലും വിദീതമായിക്കൊണ്ടതിട്ടിപ്പോതെ, കാറ്റശാക്തിപോലെയുള്ളൂ, ഒരു ആട്ടുന്നരമാനാസിക്കുക്കിയാൽ ആകൃഷ്ണാസ്ത്രായി, ബാധ്യാന്തിക, റണ്ടത്തിനെന്നു മുക്കാപ്പരപ്പിലേണ്ണു്, അസാധാരണനാശഭൂയ ആകൃതിവിശേഷങ്ങളോടുകൂടി എത്തിനോക്കാഡാജോം; ജാഗ്രതാസ്ഥാ യിൽക്കൂടിയും പല വാക്കക്കുടുടക്കം പല മുപ്പത്തിക്കുടുടക്കം പ്രേരകശാക്തി, വക്താവോ പ്രവർത്തകനോ അറിക്കാതെ, അടിത്തട്ടിലുണ്ടാക്കിടക്കുന്ന ഇത്തരം സൃഷ്ടികളിൽനിന്നു് ഉണ്ടായി തീരുത്തുന്നതാണെന്നും ഒന്നുംപുന്നാക്കിയിരിക്കുന്നു വ്യാഹരിപ്പുന്നു. ഇതു സകലപ്പുണ്ടായ ഒരു സിഖാന്തമ്പ്ലു; സൂക്ഷ്മായ ഗവോഷി നാശക്കുടുടക്ക ഫലമായി കിട്ടിയ രഹാമാനാശാം. മുമ്പ് എപ്പോഴും ശൈക്ഷിക്കുന്നു എവിടെയോ കാണപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരാശയം അവരവരു റിയാതെ, പുത്രനെന്നു റാഡിഷ്ചു കവിക്കുടുടക്ക ബാധ്യാന്തികരണ തീരു പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതും, ഈ സ്ഥിതിപ്പു്, അസംഭവ്യമല്ല; അനുഭവത്തിൽ ആസ്സുചിച്ച പറച്ചതയാണെങ്കിൽ, അസാധാരണവുമല്ല. ഇവക ഘട്ടങ്ങളിലും ആശയചുവരുമില്ലെന്നു് ഒരു കവി വാദിപ്പുന്നതു്, ഉദ്ദേശ്യത്തെപ്പറ്റിപ്പാശിച്ചുപട്ടഞ്ചും സാധുകരിപ്പാം വുന്നതാണെങ്കിലും, അവമാത്മാണെന്നു വിചാരപട്ടക്കരിക്കാം” എഴുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കാഴിപ്പിന്നതാണ്.

ഫേസ്റ്റ്‌പിയറും കാളിമാസതും

ആരാനും മേലക്കീടയിൽ നില്ക്കുന്നതും?

കിഴിമാസം മുന്ത്യമിലെ ഫേസ്റ്റ്‌പിയറാന്നുനാ പറയുന്നവാരം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതും ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഫേസ്റ്റ്‌പിയർമാരും സ്ഥാനം മുന്ത്യൻസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ കാളിമാസനാഭങ്ഗാഖാത്രമാണോ; അല്ലാതെ ഇവർ ഇതുവരും തല്പരനാരാണെന്നാലൂ.

കാളിമാസൻ ഫേസ്റ്റ്‌പിയറെക്കാരാം എത്രയോ ഉന്നതമായ സ്ഥാനത്തെ അർഹപിഡ്ജുന്ന ഒരു കവിയാണെന്നും ഇവരിൽവരുന്ന ദിവസം തുടിക്കുള്ള അവധാരപൂർണ്ണം പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്തൊരു നീ മംഗളരം സമ്മതിപ്പിക്കുന്ന വാദ്ധതയാണോ. ഫേസ്റ്റ്‌പിയർ അവാ സാന്നിദ്ധ്യപിഡ്ജുന്ന ചികിലബാനും കാളിമാസന്നും കാവിതയുടെ റംഗം സ്ഥാരം അനുഭവിപ്പിക്കുന്നതും. കാളിമാസകുറഞ്ഞിട്ടുടരുന്നതെങ്കിലും നില്ക്കുവാൻ ഷോഗ്യതയും രണ്ടു റാടക്കങ്ങൾബാതുമുമ്പേ ഫേസ്റ്റ്‌പിയർ എഴുതിട്ടുണ്ട്. അഥവാ “വിസ്റ്റാർസ് ടെംപ്റ്റ്” (A Winter's Tale) “ദി ടെംപ്റ്റുസ്” (The Tempest) എന്നും റാടു റാടക്കങ്ങളുണ്ടോ. കാളിമാസന്നറ്റം മറ്റൊരു സംസ്കൃതകവികളുടെയും സംസ്കാരം ഫേസ്റ്റ്‌പിയർ സപ്രീകരിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, ഒരുവേഴ്ത, അതുകെ പത്രേന്നു പറ്റുണ്ടോ റാടക്കങ്ങൾബാതുമുമ്പേ അദ്ദേഹം മുസിലുപ്പേട്ടു തത്കയും ചെയ്യുമായിരുന്നുണ്ട്. അവവരുടെ കലാനൈരാവും തെരസ്സുംബന്ധിച്ചുപെട്ടതോം പരിപക്പത മുച്ചിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടീ പ്ലാതി കൂതികരാ ലോകസമക്ഷം അഭവതരിപ്പിക്കുന്ന സംസ്കാരം ഭാരതവപ്പെട്ടിലെ മുച്ചിനകവികളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പിണ്ടാണെന്നും നില്ക്കുന്നു. ശാക്രന്തസ്ത്രിന്റെ കാത്താവു ദുന്നു റാടക്കങ്ങൾബാതുമുമ്പേ എഴുതിട്ടുണ്ടോ എന്നും ഒരു ശിഖരം എഴുതിയ കാലത്രംകൂടി,

“സാലവബദ്ധപി ശിക്ഷിതാനാമാഞ്ചലപ്പുത്യും ചേരാം”

[“റാപ്പ ശിക്ഷ ഹാഡിപ്പോൾഡിപ്പു വിശാസമാത്രാണി”]

എന്നുണ്ടോ അതുകൊണ്ടു പറയുന്നതും.

ചേർട്ടിപിയറെസ്സംവാദിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്ന അനുകൂലവികഴിവുടെ നാടകമാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധികരിക്കുന്നുണ്ടോ.

സംസ്കാരവിശ്വാസത്തിലാണ് കാലിഓസൻ ചേർട്ടിപിയർക്ക് നല്ലു, ലോകത്തിലെ മറോളു കവിയും അപ്രാപ്യമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അത്രോഹണംചെയ്യുന്നതു്. രഘുവംശത്തിലോ, മോഹക്കുതിലോ, ശാക്രമാളത്തിലോ ഉള്ള കവിതയുടെ പഠനംസ്ഥാരവും, അത്യർത്ഥിന്റെ പരിപക്ഷതയും ചേർട്ടിപിയർടെ അവസാനത്തീകൂഴിയിൽക്കൂടി മുൻപുണ്ടാക്കുന്നതു്.

പക്ഷേ കാലിഓസൻ ചേർട്ടിപിയർടെ ഏതും മേഖലയാണെങ്കിലും അവരിൽവരുതും ഒരേ തരത്തിലുള്ള കവികളുണ്ടു്. മനസ്യസ്പാദാവപരിപ്രശ്നയാണു് ഇത്തരംടെയും ശ്രദ്ധപ്രശ്നത്തിനും വിശയമായിത്തീന്തിന്നുട്ടുള്ളൂതു്.

അൻടണീ എൻറോ സ്ലൈഡോപ്പാറാറു് (Antony and Cleopatra), ഒമ്മേഡാ (Othello), ഹോംലെറാറു് (Hamlet), കിംഗ് ലിയർ (King Lear), മേക്സിന്റു് (Macbeth) എന്നീ നാടകങ്ങളിൽ ചേർട്ടിപിയർ മരി പാശ്വാത്യകവികൾക്കു അതിശയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിലെല്ലാം ചേർട്ടിപിയർടെ അക്കാദമിയും സംസ്കാരത്തെല്ലാംവിച്ചുള്ള ഒരു തത്പരം തെളിവിന്തുകാണാം: ഈ ഓരോ നാടകത്തിലും അദ്ദേഹം തുല്യാം വിശ്വമായ ഒരു പാലുതിയെയാണു് സ്പൈകിരിച്ചിരിയുന്നതു്. കാമം, ആക്രമം, ലോഭം, മോഹം, അസൃഷ്ടി, അശാരാഗം, ധാരം, മദം തുടങ്ങിയ ഓരോ വികാരത്തിനാം വശംവരായ പാതയുംജീവിക്കുന്ന അദ്ദേഹം റംഗത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചുന്നു. പിന്നീടു് അത്തരം പാതയുള്ളിടെ സ്വന്തവാവിശേഷത്തിനു് ഏതും ശക്തി തുട്ടവാൻ കഴിയുമോ, അതുമേൽ അവയ്ക്കു ശക്തി തുട്ടുന്ന സംഭവങ്ങളും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയതാണു്. ഇപ്രകാരം ഉംബരകാണക്കൂട്ടടി അഞ്ചുന്ന അണക്കാക്ക വാൻ സംബന്ധിച്ചുന്നതു ഉയരത്തിൽ വികാരങ്ങളും ഏതും വികാരത്തിനും അഭ്യന്തരം, ഏതൊന്നെന്നെന്നുകൊണ്ടും പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നും അദ്ദേഹം ആലോചനിയ്ക്കുന്നു. പാശ്വാത്യകവികളുടെയും ഇതരക്കുറഞ്ഞില്ലാം ഇതുവരെ അഭ്യന്തരം പ്രവർത്തിച്ചുന്നുണ്ടോ. പക്ഷേ ചേർട്ടിപിയർടെ അമാനഹികമായ ഭാവന, താൻതന്നെ

ಉಣಿಂದಿರಿತೀರಿ ಮಾರಾಡಕರಿಕಳ್ಳೊಚ್ಚ ವೋರಿಕ್ಕ ಪೊತ್ತತಿ. ಅವಿಯ ಕ್ರಿಯಕಿ ತನಿಷ್ಟು ವೆಣ್ಣಣ ವಾಣಿಯಿಖ್ಚದ ಗಡಿಗಳು.

ತೀವ್ರಿಯಾಳು ಹುತ್ತು ಅಂತಾಯಾರಣಂತರಣ; ಅತ್ಯಂತಾವರ್ಹಂ ತರಣ; ಅಂತಾರಣಷಿಕಂತರಣ. ಪಕೆಷಿ ಹತ್ತಿಲ್ಲಂ ಅಂತಾಯಾರಣಾವುಂ ಅತ್ಯಂತಾವರ್ಹಂ ಅಂತಾರಣಷಿಕಾವುಮಾಯಿ ವೆಬೊಂ ಹಾರ್ಜುಣಗಳ್ಲ. ಅಂತು, ಸಾಯಾರಣಾಂತಾಯಿ ಈ ಪ್ರತ್ಯುಕ್ಕಾರಣ ಕರ್ಮಾಪಾತ್ರಣಷ್ಟ ರಂಗಪ್ರವೇಶಂ ಚೆ ಔಷ್ಟು, ಅವತರಣ ಸ್ವಾರ್ಥಾವರಣಿಗಾಂ ಪರಿಶೀಲನಾತ್ಮಿಗಾಂ ಅವಪ ರಿಧಿತಣಣಾಳ ವಿಕಾರಣಣಷ್ಟ ಅಂತಾರಿತು ಉಲ್ಲಾಸಿಪ್ಪಿಷ್ಟುವಾನು ಹಾ ರ್ಯಾಪ್ತಣಣಾಯ ಸಂಭವಣಣಷ್ಟುಳ್ಳಂ ಪರಿಸರಣಷಿತಿಕಳ್ಳೊಳ್ಳಂ ಸ್ವಷ್ಟಿ ಆ, ಸಪಣಾವಾವಿಕಾರಣಣಷ್ಟದ ಸಂಘರ್ಷಗಾಂ ಏತು ವಾಕಾಕಣಷ್ಟುಳ್ಳಂ ಪ್ರಸ್ತರಿಕಾಷ್ಟುಳ್ಳಂ ಉಲ್ಲಾಸಿಪ್ಪಿಷ್ಟುಗಾ ಏತು ಸಹಳಾಪ್ಯಾ ಕಣಣ ರಿಷ್ಯಾಕಣಾಗಾಂ.

“ಅತ್ಯಂತಣಾ ಏತುಗ್ಗು ಹ್ಯಾಲೋಪ್ಪಾಗ್ಗು” ಇತಲಾಸು ಇನ್ನಷ್ಟು ಅಪ್ಪಾವಿಷ್ಟುಪ್ಪುತ್ತ ಅಂತಾ ಗಾಂಥಣಣಷ್ಟಿಲ್ಲಂ ಷೇಕ್ಕುಂಪಿಯರ ಹಣಾಂತರಣ ಯಾತ ಐಟತರಿತು ಕರ್ಮಾಪಾತ್ರಣಾಪ್ತ ಏತುಗ್ಗುವಾನು ಶ್ರಮಿಷ್ಟಿ ನೀಡು; ಶ್ರಮಿಷ್ಟಿಂತಾವಾಪಕಿರುತ್ತಣಾಗ ಅತು ಶ್ರಮಂ ಸಾಮಲಮಾಯಿ ಅತೀಂಖಾಸಿತಣಾಬೋ ಏತುಗಾತ್ರ ಸಂಖಾರಪ್ಪಾವಾಗಾಂ. ಕಾಷ್ಟಿಂ ಸಣಾಕಡೆ, ಮಾತ್ರವಿಕಾಣಿಗಿತ್ತಂ, ವಿಕ್ರಿಮೋಷ್ಟಾಯಂ, ಶಾಕಾಂತಾಷ್ಟಂ ಏತುಗ್ಗು ಇಗಾ ಗಾಂಥಣಣಷ್ಟಿಲ್ಲಂ—ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಕ್ಕು ಶಾಕಾಂತಾಷ್ಟತರಿತು— ಉಂಂತಾರಿ ವಿಷಮಾಲಾಪಣಾಷ್ಟ ಕಳ್ಳಿಶ್ಚತ್ತಕ್ಕಿ ಉಣಿಂದಿರಿತೀತ್ತಾ, ವಾಯಾಕಾರ ಅತಶಯರ್ಪಾಪ್ಯಾಹಾರಾಕಿರಿತೀಕಣಾ ಪಾದವಣಣಾಕ್ಕಿ, ಅಂತರೆ ನಾಯಾಂತಿಷ್ಟುಷ್ಟಾಕಾಣಾ ಚೆಷ್ಟುಗಾತ್ರ. “ಎಂಂಪೆನ್ನು” ಏತು ಗಾಂಥಣಾರಿ ಷೇಕ್ಕುಂಪಿಯರ ಅತಾಗಿಗಾಂಥಣಾ ಏತುತ್ತಾಣಾಂ; ಪಕೆಷಿ ಕಾತ್ತಿರಾಗಾನು ಸಂಶುಲೇಷಣಿಲ್ಲಾರೆ ಏತುತ್ತಾ ಮಿಗಾಂಪ್ಪಿ ಣಾರಿಗೆನ್ನರ ಪೆಗಣಾರಿ ಪ್ರಾರಣಾ ಉತ್ತಲಾಂಶ್ಚಿಷ್ಟುಷ್ಟಾ ಇಲ್ಲ ವಯ್ಯಾಗ ಗಣ ಷೇಕ್ಕುಂಪಿಯರ ಡೆಗಣಾಕ್ಕಂತ್ತಾದಿ ಏತುತ್ತಾ ಪೆತ ಮಾನಾಗಾತ್ರಾಷ್ಟುಷ್ಟಾ.

ಒತ್ತಾಳಿ ಪೆಗಣಾರಿ ಇಲ್ಲ ರಣಕ ಇಂದಾವಿಕಾಷ್ಟಾಣಾಂ ಕ್ರತಿಕ ಶಿದ ಪರಿಶೋಧಾಯಿತಾಗಾಂ ಸಿಖಿಪ್ಪಿಷ್ಟುಗಾ ಸಾಮಾಧಾರಣಾಣಾಂ ಶಾಗಾಂ. ಇಗಾ ಗಾಂಥಣಾ ಪ್ರತ್ಯೇಕಾಂತಾಗಣಾಣಾಷ್ಟಪ್ಪಾಗಾ ಚಿ ಅತಿಷ್ಟಾಂ.

ಏತು ವಿಕಾರಣಣಷ್ಟಾಗೋ ಅತ್ಯಂತಾಣಾದ ಮಾನ್ಯಾಗಿಲ್ಲ ಉಚಿತ್ತಾ ಪೋಲೆ ಉಂಣಿತ್ತಾದಿ ಪಾರಿಪ್ಪಿತಿಕ್ಕು, ಕಾಣ್ಣತಿಪೆಂಪಾಲೆ ಪಡಗ್ಗಾ

എളിക്കാള്ളുന്നത്, അ വികാരങ്ങളിലോന്നിനെ തിരഞ്ഞെടുത്ത്, അതിനെല്ലംബാധിച്ചടങ്ങാമും അപറിയും എല്ലായെന്നപോലെ അപരിജ്ഞന ഒരു സപ്ലാവത്തെ സ്വീച്ചുചും, അ വികാരത്തെ ഈ സപ്ലാവത്തോട് തുടർച്ചയുള്ളനതിലുണ്ട് പ്രേക്ഷിച്ചിയാൽ മുത്തേക്കാടവം സ്ഥിരിച്ചവയുന്നതെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞുവെണ്ണു.

ഇതിനാംഘാനമാണി നടക്ക് ഒമ്മേദ്ദിവിനെ എടുക്കാം. ഒമ്മേദ്ദി ഒരുപിശ്ചതമാണോ. പുരാഖനിനാ റോക്കനാവമാം പ്രശാന്തഗംഭീരമായിത്തോന്നനു ഒരു സപ്ലാവമാണു അദ്ദേഹത്തിനാളുത്; പക്ഷേ അതിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ ലോകത്തെ ചാട്ട നശിപ്പിയുള്ളവാൻമാതുള്ളൂ മേക്കരശക്തിയോടുകൂടിയ മഹാഗാജപലിച്ചുകൊണ്ടിരിയുന്നു. അതിനെ പുരഞ്ഞരു കൊണ്ടുവരുവാൻ സമർമ്മായ ഭക്തവാദത്തിൽനിന്നും മെബം ലോകത്തെ രക്ഷിയ്ക്കുട്ട!

പക്ഷേ അതു പുരഞ്ഞരു വരുത്തപ്പെട്ടു. ഈ വിസ്തുവം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തത്, ഒഴിംതുണിഞ്ഞുചെന്ന തന്റെ വൈരിത്തിനു പോതുമായ ജീവിയെ നിഗ്രഹിയുന്ന സ്വീത്തിന്റെ പെശാച്ചികനീചതപും, രക്തത്രംഭകൊണ്ടു പായുന്ന വ്യാസ്തതിന്റെ രാക്ഷസബക്രാന്തുവും ഒരുമേഖല മരാസമിതിയോടുകൂടിയും ഇയാഗ്രാ പേരായ കഴുലണ്ണൻ വലജിഹ.പരായിരുന്നു.

ആരക്കട അപാടകലങ്ങളായ കരപ്പേഡവഞ്ചിൽ ഏകപത്രി പ്രതനായ ഒമ്മേദ്ദി തന്റെ വീരപ്രഭാവത്തെ സമൃദ്ധിച്ചിരുന്നു; ആരക്കാര പാതിപ്രത്യും ലോകത്തിൽ മരാക്കംഖില്ലെന്നു ആജ്ഞാവും ലഭിയായ അ ഭോഗാനായകൾ സത്യമായി അനന്മാനിച്ചിരുന്നു; ആരക്കട ഏററാവും നിന്മാരമായ അപേക്ഷയെ ലോകത്തിൽവെച്ചു എന്നു ഏററാവും ശക്തിശാന്തായ ആജ്ഞാത്തായി അ ഫ്രണയഭാസൻ ക്രത്തമായിരുന്നു; അ ശില്പതി, അ അരക്കാരതി, അ മോഹനാംഗി—ഒമ്മേദ്ദിവിന്റെ പ്രേമക്കാജനമായ ദേശാംബേശാം—സപ്പുന്നാശാശാം, ജാരാംസപ്രാശാം കൂക്കിതയാശാം, ഇയാഗ്രാ തക്കവും തന്ത്രവും പാത്രം ശാഖകരും കിട്ടിയപ്പും, ഒമ്മേദ്ദിവോടു സൂചിപ്പിയുള്ളു. ഒമ്മേദ്ദിവിന്റെ നേരിട്ടുജ്ഞ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം പറയുവാൻ വൈമരാസ്യം നടിച്ചും, നിശ്ചിയിജ്ഞപ്പുട്ടേപ്പും മരാസ്യല്ലാമരാസ്യാടുകൂടിയാണു് താൻ പറയുന്നതെന്നു വരുത്തിയും, ഏതിരിവാം കാഞ്ഞപിടിയുംവാൻ അ

രാജാധാര യുക്തിക്രമക്കാണ്ട് തന്റെ അവാസ്സിലുംഥാവരെത്തു സമർപ്പിച്ചും, ക്ഷുണ്ഠത്തുംഡിവകരാ കെട്ടിയിണംബാക്കിയും, ദ്യാഗു് ദ്യൈ മോണഡുടെ സർവ്വചേഷ്ടകമേശ്വരും വാക്കക്കമേശ്വരും അനുഗ്രഹാ വ്യാഖ്യാനിച്ചും, അതു കാലംഗാന അനുഗ്രഹാക്രത്തും കാലടയാഞ്ചന നും അഭ്യാസ ഒമ്പേപ്പോവിനെ ഭോധ്യപ്പെട്ടുത്തുന്നു.

ഒമ്പേപ്പോ ആദ്യപലട്ടത്തിൽ ഈ ശ്രദ്ധത്തെ പുഷ്ടിഭാസത്തെടു തുടി നിരസിച്ചു; രണ്ടാമത്തെ പ്രാവശ്യം നിസ്സാരമാക്കിത്തുള്ളി; പിന്നീടു് ഇയാഗോ പരിഞ്ഞാതിനെ വിശപ്രാസിഡ്യാതെ കേട്ടു; തെളിവുകൾ വന്നപ്പോരു ഒന്നു തെട്ടി വിരുച്ചു; അവയുമായി മല്ലിട്ട് തോറു; പ്രാണവേദനയോടുടി കിടന്നപിടിച്ചു; തെളി വുകൾ വല്ലിച്ചപ്പോരു അവയെ കണ്ണടച്ചു വിഴുങ്ങി; ഇയാഗോ പരിഞ്ഞത്തിനെ ഭോദ്യാക്രമായിക്കൊത്തി; കത്തിക്കാളിനു രോഷാ ഗ്രിയോടുടി എന്നേന്നറിയിനു, തീരപ്പുരാം പാരനാവോ എന്നു തോന്നിഡ്യുന്ന കള്ളുക്കേണ്ടുടി പ്രതികാരത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഒരു പാച്ചൽ പാഞ്ചതു.

ഒമ്പേപ്പോ ദ്യൈ സു് ദ്യൈമോണാവു—കിനാവിലുംതുടി ചാരി ത്രാംഷമനേതന്നറിയാതെ അതു നിരപരാധിനായെ—ശിക്ഷിജ്ഞ വാൻ—മേലിൽ പാപം ചെയ്യാതിരിഡ്യുവാനായി വധിജ്ഞവാൻ—തീച്ചുപ്പെട്ടത്തി.

അതിന്നായി അദ്ദേഹം രാത്രിയിൽ ശരീരത്തിനു അ വേഗിഡ്യുനു. ഭേദാവിഭാന്തി മനസ്സിനു വന്നാചേന്ന് മാറ്റമറിയാതെ അതു തശ്ശിരിക്കിലും പ്രശാന്തനിദ്രയിൽ ആണ്ടുകൊടുക്കാനും, ഒരു വിഷക ഇരിയിൽ, കട്ടിലിനാരികെ, നിവാതനി ഘ്രംബമായ ജ്പാലഡ്യോടുടി കത്തുനാണം. അടിത്തട്ടം കരയമി സ്ഥാനത ഒരു ഭേദകരനില്ലെന്നുതു അവിടെമെണ്ണും വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടു.

പാശ്ചാത്യകവികളിൽ 'ഹേക്കു് പിയറു' അനുന്ന ഇ തിന്നപ്പുരം കടക്കയില്ല. ഇവിടെവെച്ചു് അഭ്യാസം കയ്യു്—എത്തന്നെ പേരു പിടിച്ചു പാകിയതായാലും—വിരിഡ്യും. പര്യത്താശൈപ്പോളും ഭേദാവിടുന്നും എന്നാളും ശക്ക യുണഡക്കനു അതിപ്രയാനക്കണ്ണളായ വികാരങ്ങളുടെ പിടിയിൽ കുടിനു പിടിഡ്യുനു ഒമ്പേപ്പോവിനെക്കാണ്ട് ഹേക്കു് പിയർ സംശാരിപ്പിഡ്യുനു!

ഹേക്കു് പിയർ ഒമ്പേപ്പോവിനെക്കാണ്ട് പറഞ്ഞിച്ചതെന്നു യിരിഡ്യുമെന്നാറിഡ്യുവാൻ നിന്നുംകു് ഉപ്പിനുഡിപ്പേ?

ഭറിയ്ക്കിൽ കാടന നിന്നു ഉടനെ, ശക്തിയെ കരിയ്ക്കാതെ തജ്ജമ ചെയ്യുവാൻ അബ്ദാഖ്യമായവയും ആചിവിച്ചികളുടെ ഗംഗിര മായ മുഖങ്ങളെതാട്ടുടി പ്രവഹിയ്ക്കുന്നവയുമായ “ബുംഗാക്കുവേഴ്സ്” സം”വരികളിൽ ഒമ്പല്ലോ പറയുന്നു:—

“അതാണു കാരണം; ഉന്നേസു, പേരു അള്ളുതനെന്നാണു. മാരിതുപിള്ളെള്ളായ താരങ്ങളേ, നിങ്ങളുടെ മുന്നാകെ അതിന്റെ പ്രേരണ എൻ പറയുകയില്ല—അള്ളാതുമാണു” സംഗതി.

എക്കില്ലും ഇവളുടെ രക്തം എൻ ചൊരിയുകയില്ല. മുഖ തന്തിനെ അതിശയിപ്പിച്ചുന്ന വെണ്ണയോടു കൂടിയതും, കുളിക്കാലു പോലെ മിശ്രമമുള്ളതുമായ അ മുളക്കേശവരത്തെ എൻ ഭറിപ്പു കൂത്തുകയ്ക്കില്ല. പക്ഷേ അവാ മരിച്ചേ കഴിയു, അല്ലെങ്കിൽ ഈ വാ ഏന്നിയും ആളുക്കുശൈ വണ്ണിയ്ക്കും.

ഈ ദീപത്രണ കൈകൂത്തുക; അതിനാശേഷം അ ദീപത്രണയും കൈകൂത്തുക. പ്രോജപ്ലർപ്പീപ്പൻ, നിന്നെ എൻ കൈകൂത്തുന്ന പക്ഷം, ഏൻറെ പ്രൈഞ്ചിനെയക്കരിച്ചു എൻ പദ്ധതിപ്പിള്ളുകയാണെന്നും, നിന്നെവിണ്ടും കൊള്ളുവാൻ ഏന്നിയും സാധിയും. പക്ഷേ, നിപുണപ്രതിജ്ഞയുടെ കലാകൃഷ്ണവേച്ചി ത്രുതേ, നിന്നും ജ്പാലായ ഒരിയ്ക്കു കൈകൂത്തുകയാണും, അതിനെ പുനരുപ്പിപ്പിയ്ക്കുവാൻ സമർപ്പിച്ചുമന്ത്രജ്ഞസും എവിടെയാണെന്നുംഎന്നുംപറയില്ലോ!

പദാനിന്നുപൂവിനെ അഭ്യന്തരടത്തശേഷം ഏന്നിയ്ക്കുതിനെ വീണ്ടും ചെടിയിൽ പിടിപ്പിച്ചു സജ്ജവമാക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല; അതു വാടക്കാരിയുക്കുന്ന വേഗം. ചെടിയിലിരിയ്ക്കുന്നോരു തന്നെ എന്നാരിനെ മ്രുഞ്ഞിക്കുട്ട. [ഈ സംബന്ധമോണയെ ചുംബിയ്ക്കുന്നു.] അങ്കോ, സുരഭിലും ഭവഗ്രാമതേ, തന്റെ വധഗം പൊട്ടിച്ചേരിയുവാൻ കാവി ദണ്ഡനാിതിയെത്തുടി പ്രേരിയ്ക്കിയുംഗാവണ്ണോ! ഒന്നുകട്ടി! ഒരുവാക്കുടി! [വിണ്ടും ചുംബിയ്ക്കുന്നു.] മരണശേഷവും ഇങ്ങിനൊതനെ കിടക്കി; എൻ നിന്നെ കൊന്നതിനാശേഷം സ്റ്റൂഡിക്കാം. ഒരു മ്രാവശ്യംകുടി,—ഇത് അവസാനത്തോടുനിശ്ചിട്ടും മധുരമായതു് ഒരിയ്ക്കും ഇത് അപല്ലിരമായിത്തൊന്നിട്ടിക്കില്ല. എൻ കരാഡോഡാളുതനെ—പക്ഷേ, ഈ ശ്രദ്ധയിൽ നിന്മാക്കുന്നു; ഈ ദിവം ഗപപ്രസ്തീരമാണു; നേരുമാ പാതയെത്താണു അതു് അഭിഹനയിയ്ക്കുന്നതു്.”

କରନ୍ତୁ ଦେଖାଇବାକଣ ବିକାରପ୍ରବାହତିରୁକୁଡ଼ି, ସାହସ
ଗରତତିଲେଖୁଁ ବାଧୁବେଶତେବୁନ୍ତିକି ପାଇତୁପୋକଣ ବାକେକ
ଛୁଣୀବ. ଉତ୍ତିଗାଶେଷିଂ ବୟସୀଲେମୋଣ୍ୟରେ ମରଣଂବରେ
ଛୁଟ ସଂଭାଷଣରେ ତଜ୍ଜମଚେତ୍ତୁ ଫେକ୍ଷିଵାଳୀ ଶୁଭଲଭୁଷକଂ
ଏବାଣ ଅନ୍ତରେ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏମଲ୍ଲୋବିଲେନ୍ ବିକାରଶକ୍ତି କୁଟିକ୍ଷତିବୀଣା”

“କ୍ରୋଯାଡ୍ ଭେତି ସନ୍ଦେହାମାତ୍ର ସୃତିବିଭ୍ରମ
ସୃତିଭ୍ରମାତ୍ର ବୁଝିଗାଲେ ବୁଝିଗାଲାର ପ୍ରଣୟତୀ”

ଏବା ଶିଳାଭ୍ରତାକର୍ତ୍ତିରେ ନିର୍ମିଷ୍ଟମାର୍ଯ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ, ଛଦମାର୍ଯ୍ୟରେ
ପ୍ରଣାଶଗପରତିଲେନ୍ ଅନ୍ୟକାରତିରେ ଅବସାନୀଷ୍ଟନା.

ହୁତରଠ ଐତିହାସିକିରୁ ହେଲ୍‌କ୍ଲିଁ ପିଯର୍ ପାଶ୍ବାତ୍ୟକବିକଷେ
ସ୍ଥିଂବାଦ୍ୟିଚ୍ଛାତ୍ରରେଣୁମ ଅନ୍ୟଶ୍ଚାନାନା” ଦୈମବିକାରଙ୍ଗର ଏତୁ
କବିବ୍ୟାଙ୍ଗ କଷିତ୍ରୁତ୍ୟକଷାନା”

ପକେଖ ପ୍ରାୟତେବୁନ୍ତିକି ହେଲ୍‌କ୍ଲିଁ ପିଯର୍ଦରଦ କଲାବେଦ
ଶ୍ୱୟବୁଂ ରେବପୁଣ୍ୟବୁଂ ବଲ୍ମିଚ୍ଛାନା. ତକଂ ପୋଟ୍ଟି କରନ୍ତିଦେହ
ଲାଭିତ୍ତିବାକଣ ବିକାରିତ୍ୟରରେତ ପକତ୍ତିନାତିରେକଣାର—ଏହା
ରେତୁରକଣ ଗ୍ରୁଟ୍ୟାନ୍ତମାର୍ଯ୍ୟ ରାଯ୍‌ହାରିମ୍ବାଲୁଂ—କ୍ଷେତ୍ରକରବୁଂ କଲା
ରେବପୁଣ୍ୟତିଲେନ୍ ପରମକାଳୀନୀ କରିଷ୍ଟନାତ୍ରାଯ କର ପାଖ
ତି ଓସରେବାନାଶଙ୍କନା” ଅର୍ଦ୍ଦେହରତିନା ହୋବୁମାହା.

ହୁ ବିଜଣ୍ଣାନୋଦନତିଲେନ୍ ରଫ୍ରେକର ଅନ୍ତର୍ମାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟ
କଷପ୍ରେତ୍ତି “‘ସିଂବଲିନ୍’(Cymbeline)ନାଟକତିଲାଣା”;
“ବିନ୍ଦନ୍ଦିନ୍”ରୁ ଦର୍ଶାଲାଇ(A Winter's Tale)ଶତିନା ଶକ୍ତି
କୁଟିବାନା; “‘ଦର୍ଶପ୍ରେତ୍ତି’”(The Tempest)ନାଟକତିଲାକଟ୍ଟେ—
ହେଲ୍‌କ୍ଲିଁ ପିଯର୍ଦରକଣିତ୍ତମାତ୍ର ପରମକାର୍ଯ୍ୟାଣକିର୍ତ୍ତି—ଅର୍ଥ, ପର
ମୋତ୍ତରେ ପ୍ରାୟପିଷ୍ଟନା; ଦର୍ଶପ୍ରେତ୍ତି ଏମଲ୍ଲୋବିଲେନ୍ ମରଷୁର
ମାନା”.

“ଦର୍ଶପ୍ରେତ୍ତିରଦ୍ରବ୍ୟ” “ଶର୍କରନ୍ତିଲ୍” ଏବଂ

ସାହାବପରିଶୋଲକଣତିକଷ ବିତଲଜଷକ୍ଷାଯ ବିକାରଜଷକ୍ଷ
କମାପାତ୍ରଜଷକ୍ଷିରୁ ଉଲ୍ଲାପିଷ୍ଟିଚ୍ଛାତ୍ର ଅବସାନିକାଣାକଣ ବାକେ
କଷେତ୍ରୀ ପ୍ରପୁରତିକଷେତ୍ରୀ ବେଳିଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତକାର୍ଯ୍ୟାଣା” ନାଟକକଲାଯ
ଦ ଏହିରେ ବିଷମମାର୍ଯ୍ୟ ଭାଗମନାଂ, ଅତିଲେନ୍ ତନ୍ତ୍ରପରିତ୍ୱାନ
ଦୁର୍କାରୀଯତ୍ତ ରାଯ୍‌ହାନାମାନା” କଲାଚାତ୍ରରୀଯର ଉତ୍ତମଲଭକ୍ଷ୍ୟ

മെന്നം താൻ മനസ്സിലാക്കിയതായി ഷേട്ട്‌പിയർ ടെംപേറ്റും തെളിയിരുത്തുന്നു.

ലോകത്തിൽ റഡക്കന വന്നുവരാണും, അസുഖയും, മാത്സര്യവും കണ്ണം അനബ്വിച്ചും മനസ്സ് മട്ടത്ര, “വൈവരാഗ്രമേവാദ്യേ” എന്ന കാത്തി, സ്പരാജ്യം വീടു സംഭരിച്ചില്ലെങ്കിൽ പ്രിപാന്തര ഞിൽ പൊപ്പിപ്പിച്ച സന്ധിസ്ഥിതിയും പ്രാസ്തീരോ, സംശാര വുമായി തന്നെ ബന്ധിച്ചിരുന്ന ശ്രദ്ധലഭിക്കുന്ന പൊട്ടാത്ത പൊന്ന് കണ്ണിയായി ബാക്കിനിൽക്കുന്ന തന്റെ ഏകപ്പത്രിയായ മിന്നൻ യുടെ പേരിലും വാതാലുംതാൽ പ്രേരിതനായി ചെയ്യുന്ന കം ഒപ്പിം അവധിക്കുന്ന ഫലങ്ങളും” ടെംപേസ് റിന്റനക്കത്തിലെ കമ്മാവന്നു.

പക്ഷേ പ്രാസ്തീരോവിന്റെ പുതുംബന്നുത്തോടുകൂടി ബോധാ റിലയില്ലാത്ത ഒരു കയ്യത്തിബാനും അദ്ദേഹം എത്തിച്ചേരുന്നിരിയ്ക്കുന്നതെന്ന വരുത്ത ഷേട്ട്‌പിയർക്ക് മനസ്സിലായതായി ടെംപേറ്റും അനേകം വരികൾ വിളിച്ചുപറയുന്നണണ്. തന്റെ സർവ്വസന്ധം ഭാഗമായി സപ്രകരിച്ച സന്ദരം പുതുമാരാൻ കുറഞ്ഞിരുത്തായി, കൊടുക്കാറും മഴയുംകൊണ്ട് ജീകരമായും ഒരു രാത്രി സപ്രഭാതത്തിൽനിന്നും ബഹിരിച്ചുതന്നായി, ഭ്രാഹ്മപിടിച്ചു, ജന്മത്ര രൂമായ വെളിപ്പിറവിൽക്കൂടി പാഞ്ചപോക്കന് “ലിയർ”രാജാവിനേക്കൊണ്ട്, മേഖലാജ്ഞന്തതിന്റെ മുതിയപറയിരോ എന്ന ശക്ക് ജനിപ്പിയ്ക്കുന്ന വാക്കുകളിൽ, സ്വശ്രീകരണാവിനാഫോലം ശകാരിപ്പിയ്ക്കുവാൻ ദയവുപ്പെട്ട ഷേട്ട്‌പിയർക്കു പേരാചിടിച്ച കൈ വികാരക്ക്ലോലത്താക്കാം അപ്രാപ്യനായ പ്രാസ്തീരോ വിന്റെ മുശാനവാക്കുകളെ പകരുത്തവാൻ തുറിയുമ്പോൾ ഇട ദന! ഇതെന്നായായിരുന്ന പ്രാസ്തീരോ പറഞ്ഞതു വാക്കുകൾ എന്ന റംഗസ്ഥമനാരെ വിശ്രാംസിപ്പിയ്ക്കുവാൻ ആ കവിസ്മരകും ഷൈലിയ്ക്കും ടെംപേറ്റും എഴുതിയതിനുംശേഷം രണ്ട് കൊല്ലും കൂടി ഷേട്ട്‌പിയർ ജീവിച്ചിരുന്നവെങ്കിലും പിന്നീടൊക്കെ റാടക്കം എഴുതുവാൻ ഉദ്യമിച്ചിണ്ടുന്നും ഇംഗ്ലീഷുശാസ്ത്രിയുചരിത്രം രേഖ ചീപ്പുട്ടുന്നു. ഇരിന്ന പലേ കാരണങ്ങളും അരംഗ്രേഖനിക്രമങ്ങൾ പറയുന്നണണ്; പക്ഷേ അവഡിൽ ഒന്നാക്കിലും തൃപ്തികരണ സൗന്ദര്യം അവർക്കൂടി അഭിലാഗിയ്ക്കുന്നില്ല. ഷേട്ട്‌പിയർ എഴുതാനിന്തിയതിന്റെ കാരണം, ഷേട്ട്‌പിയർക്കൊരു വലിയ ഒരു കവിയെ അവർക്ക് കാണാതീരുന്നതുകൊണ്ടും, അവക്ക് അവിഡിത

മായും, ദിനുപാതയും തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ഖേള്ള്‌പിയർ നാടകനീ മാനനത്തിൽനിന്നും വിരമിയ്ക്കുവാനുള്ള കാരണം നിർശയായി അനു എന്ന കാളിഭാസകവിയുമായി പരിചയപ്പെട്ടവർ അറിയും.

ടെംപെഗ്ഗൂഡ് വൈരാഗ്യത്തെ വരിച്ച ഫ്രാസ്റ്റോവിൻ്റെ സ്ഥാനമണ്ഡലം, ശാക്കിഷ്ടത്തിൽ, സ്റ്റ്രീസംഗമപരിത്യാഗിയായ കണ്പനാളുള്ളത്. തന്റെ വളർത്തുപുതിയായ ശക്കത്തിൽ വിട്ടപിരിയാൻ പോകുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, കണ്ടപ്പെൻറെ മനസ്സിലും, മ്രാസ്റ്റീ റോവിൻ്റെ മരസ്സിലെന്നതുപോലെ, പരസ്പരവിദ്ധിജീവന്മായ സ്വഭാവവികാരങ്ങളുടെ അഭ്യർത്ഥ്യമായ ഒരു സംഘടനം ഉണ്ടാകുന്നു. ആ സംഘടനത്തിൽനിന്നും “ഉണ്ടാകുന്നതു ടെംപെഗ്ഗൂഡിലെ ഫ്രാലെ, ക്ലൂം ക്ലൂം തക്കിൽ ഉരസിട്ടുനോക്കുള്ള അതിനുകൂടുമായ അശാനിനുലിംഗങ്ങളും; ദേഹവും മേഖലവും പരസ്പരം ആലിംഗനം ചെയ്യേണ്ടിട്ടണാകുന്നതും, ആകാശത്തെയും ഭൂമിയേയും ജ്യൂതിപ്പു വാഹനത്തിൽ നീനില്ലെന്നതുമായ വൈദ്യുതവിത്രമാണ്. കണ്ടപ്പെൻറെ പറയുന്നതു കേരാക്കുക:

“അാസ്യത്യദ ശക്കതലേതി ഏതയം സാഹംപ്രശ്നധർക്കണ്ണായാ ക്രൂഃ സ്തംഭിതനവാപ്പുവുത്തികലുപിശ്വിന്താജാഃം ദർബാം: വൈഴ്സ്യപും മമ താവടിദ്വാരംപോ സ്നേഹാരംഞ്ഞാകസഃ പീഡ്യനേത ശ്രമിന്നഃ കമം ന തന്യാവിദ്രോഹിംബേ—

സ്വാവേഃ?!”

“ശക്കത്തു ഇതാ പോകുന്ന എന്നിങ്ങനെന—“ശക്കത്തു” പോകുന്ന “എൻറെ ഒക്കാ പോകുന്ന” എന്നപ്പു—അവരാ എൻറെ മക്കളും; തൊനമായി, വികാരാസ്തമായ രക്തസംബന്ധമിഴുവുള്ള— ആരോ, എഞ്ചനിനേന്ന കൊണ്ടുവന്നു “ ഇവിടെത്തുള്ളിപ്പായ ഒരു പെൻകിടാവുമാത്രാണവരം—അവരാ പോകുന്നവെന്ന വിചാരി ജീവോരംതന്നെന്ന ഉൽക്കണ്ണാം എന്നെന്നാില്ലാത്തതും, എത്ര വിചാരിച്ചിട്ടും കാരണം കണ്ടപിടിയ്ക്കുവാൻ കഴിയാത്തതുമായ ഒരു സംഭവത്താൽ—എൻറെ ഏതയം സംസ്പർഖിയ്ക്കുപ്പെട്ടു. എറ്റവേണ്ടിയുള്ള വിടാതെ തൊൻ പണിപ്പെട്ട് ഉള്ളിലടക്കിനിന്തിയു കണ്ണനീർ കീഴേക്കിട്ടിന്നും സ്തംഭിച്ചുനിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടോ എന്ന തോനമാറു് എൻറെ ക്രൂം കലുപിശ്വായിന്തീന്നിനിരിയ്ക്കുന്നു. ശബ്ദം പുറത്തെഴു വരുന്നില്ല; വരുന്നോരംതന്നെന്ന അടച്ചും ഇടറിയുമിരി ജീവാം. മനസ്സിലെ വിചാരം എൻറെ ക്രണ്ണകരക്ക്” ഒരു നുടൽ

വരക്കുന്നതിനില്ലെങ്കിൽ ചുറ്റും നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ എന്ന് കാണാം നാണ്ഡക്കിലും അവ മനസ്സിൽ പതിയ്ക്കാണ്ടു. ഏന്തിയേഴ്സ്—സംഗ്രഹിക്കുവാധിക്കും ഉപേക്ഷിച്ചു ബ്രഹ്മലഘും നേരുക്കാണ്ടു വന്നാശേരാ വുന്ന ശോച്യാവസ്ഥ ഇത്തരമാണെങ്കിൽ—ആശ്വര്യം—ഗ്രഹസ്ഥാ ശ്രമിക്കുക്കു—സംഗ്രഹം കാമഭവം വിട്ടിട്ടില്ലാത്ത പാശങ്ങളും—അഭ്യാസവേരാഗ്രാഖണ്ഡം ദിന്നിഗ്രഹഭവം ചഞ്ചലവുമായ മനസ്സിനു കൊടീംകുറയിട്ടില്ലാത്തവരു—പുതുതായി അന്നദിവിയേഴ്സ് പത്രി മാരകട വേർപ്പാടിൽനിന്നാണാക്കുന്ന ദിവം ഏതുതരത്തിൽ ഏതു മാത്രം വേദനിപ്പിയേഴ്സുകയില്ല?

തന്നെക്കാരം അധികം ദിവിയേഴ്സുവാനിടയ്ക്കുള്ളാവക്കട ദിവം തന്ത്രാണം കണ്ടപ്പെടുന്ന അധികം ദിവിയേഴ്സുനാതനനു കാണിയേഴ്സുനാതായ ആ റണ്ടു വരകുള്ളില്ലാതുണ്ടാണു, എന്ന് നിദ്രാശീച്ചു ലോകോദ്ധീപകമായ വിദ്യുത്തു ഇഷ്ടകിച്ചുപ്പാടുന്നതു. ഷേക്ട്രീപിരിയാടക്കട പാശവാത്യാസംസ്ഥാനമായ അപബാഹ്ന ബാധിച്ചു കൈകരാം ഏ ന്തിപ്പിടിയേഴ്സുവാൻ മുമാ ശ്രമിയേഴ്സുന്നതും ഇതിനൊരുതന്നെന്നാണു.

ഈ ഫ്രോക്കന്തിലെ ധ്രുവിയിൽ ലീനമായിക്കിടക്കുന്ന ഉപരിശീലനാസ്യത്തെ പ്രതിപാദിയേഴ്സുകയെന്നുള്ള വെരും സാഹിത്യപരമായ ഈ ലേഖനാശിന്നീ അധികാരസ്ഥിയേഴ്സു അസ്ത്രിതനാണു. അതിന്നീ ആസാദാമനത്തെ അഞ്ചാനവിജഞാനാസന്ധനരായ ഏ ന്നീ മാനൃവാധനക്കാരുടെ ബുദ്ധിയേഴ്സു എന്ന് വിട്ടാടക്കണുന്നു.

ഈ ഫ്രോക്കന്തിലെ കാഴ്ചിഭാസനം തമിലുള്ള വ്യത്യാസം. ഷേക്ട്രീപിരിയാടക്ക കവിത പടന്നാളിക്കെത്തുന്നു, അത്തുതാവ ഹമേക്കിലും, അടയ്ക്കുത്താത്തത്തെക്കിലും, ഭീമമെക്കിലും, ഭൗമവും, റാശപരവുമായ കാട്ടത്തിയാണുകും, കാഴ്ചിഭാസബന്നീ കവിത ആ കാശത്തിൽനിന്നാത്തവിയേഴ്സുനാതെക്കിലും ഭൂമിയെ ആവാദവാംശിയായി കുഴിപ്പിയേഴ്സുന്നതും, നിത്യപുനരവും, സൂശ്നീതച്ചുവുമായ ശരാച്ചുറികയാണു. ഷേക്ട്രീപിരിയാടക്ക കവിത പെഞ്ചന്വിശ്വാസം കാഹിഷ്മതിന്നീയും ഏപ്പാലത്താമുത്തിന്നീയും ശബ്ദങ്ങളുടെയും വന്നില്ല വാദ്യക്കോലാചാലമാണുകും, കാഴ്ചിഭാസകവിത, മസും അമഞ്ചലവും, പ്രാസന്നസുഭഗവും, ധപനിതരംഗലിലാക്കിതവുമായ സുവർണ്ണവീണാവാദനാണു. ഷേക്ട്രീപിരിയർ “നയംഗറ്”നാൻ ദയവത്തിന്നീ കൊഴുപ്പാടുള്ള ചാട്ടമാണു; കാഴ്ചിഭാസൻ പിരിയംഗംഗ യുടെ ഒപ്പോടുള്ള ഉവാണു.

വിഗ്രഹാദ്വൈഷ്യസ്ത്രിൽക്കൂടി വിദ്വന്മാർക്ക് കണ്ണപിടിയും വാൻ ബഹുകക്കന്നമാരായുണ്ടിനില്ലെന്ന ചരിത്ര പൊരുസ്യപക്ഷം പാതിത്രമാണ് കാളിഭാസന ശ്രൂതിപിയരക്കാം ഉന്നത സ്ഥമാറ്റത്തിൽത്തുവാൻ എന്നു മേരിപ്പിയുംനുതെന്നു്, ഒരുവേദം, പറഞ്ഞതക്കാം. ഒരുജിനോയിള്ളവരുടെ നിപ്പിക്കപ്പെടാതിപോലെ ജരീ ജീട്ടു് അവരോടു് എന്നിയ്ക്കു് ഒന്നാം തുമേ പറയുവാനുള്ളില്ലോ എവരപ്പോലെ ശ്രൂതിപിയരക്കു തരാരാധകനാണു്. ഒപ്പു ലബിശക്തിയുടെ കാറുക്കൊണ്ടു്, അവർ കാണാനെന്നുതോളം നന്ന ശ്രൂതിപിയരിൽ എന്നിയ്ക്കു കാണാൻ ദായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിയ്ക്കു കയറില്ലെന്നുള്ളതു, പക്ഷേ, നംഭാവ്യമാണു്. പാശ്യാത്യസാഹി ത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ ദിനാന്തത്തില്ലെന്നു അതു യുവതാരത്തിന്റെ സ്ഥിരമീപ്പി എന്നാൽ കാഴ്ചക്കണ്ണതു കാണ്ണുകരാക്കിം വിഷയിക്കവി ചുട്ടുള്ളതെന്നു. പക്ഷേ ഞാൻ അതിൽ കാളിഭാസന്റെ സം സ്മൃതപ്രഭാവം കാണുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷ്യസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതു നെക്കാരം പരിചയക്കുവും അവ്യാഹരണങ്ങുംശുശ്രവും എന്നിയ്ക്കു സം സ്മൃത സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റംബന്ധിച്ചാണുള്ളതെന്നു വാസ്തവവും—ല അജാവാറമെങ്കിലും—ഈ അവസ്ഥയിൽ സ്മൃതവ്യമായ ഒരു സംഗ തിയാണു്. മാത്സര്യക്കെട്ടുനിശ്ചിൽ എന്നാൽ നിത്യപണപദ്ധതി യിൽ വീണിട്ടില്ലെന്നു നിമ്മതിയുംകയാണെങ്കിൽ ഇം സാഹിത്യഭാസനം കൂതാത്മനായി.

ഘൃതവും വികാരവും

ഘൃതത്തിനാം വികാരത്തിനാം—അമവാ, കർച്ചുക്കടി ശരിയായി പറയുകയാണെങ്കിൽ, ചില ഘൃതങ്ങൾക്കും ചില വികാരങ്ങൾക്കും—തക്കിൽ പോപ്പകപ്പോപ്പുഖ്യവസ്ഥാഭ്യന്തരമുള്ള വസ്തുയെ, സംസ്ക്രതകവികളിൽ ഇടയിൽ, അദ്യമായി ഉദ്ദീഷ്ടം കൊണ്ട് എറിറവും വ്യക്തമാക്കിയതു കാഴ്ചിംസന്നാണെന്ന തോന്നാം. കാഴ്ചിംസൻറു കാലത്തിനാമുഖ മദ്ധാക്രമാവുത്തതിനാ “സദേശപുത്രം” എന്ന അപരിഹാമധേയമോ, മേലുള്ളതിനാ മാത്രകയായിത്തിന്റെണ്ണായിരിയ്ക്കാമെന്ന വിചാരിയ്ക്കപ്പെടാവുന്ന ഒരു സദേശകാവ്യമോ ഉണ്ടായതായി വിചാരിയ്ക്കുവാൻ നില്പിരത്തിയില്ല. എതായാലും, എതിരായ തൈജിവുകരാ കിട്ടുന്നതുവരെ എന്നാമത്രത സദേശകാവ്യമായി മേലുള്ളതിനെ നടക്ക സപീകരിയ്ക്കുവന്നതാണ്.

ഇവാൻതനായ ഒരു വിരചയി എതെങ്കിലും ഒരു മുതിർന്നവേറു തന്റെ ഇഷ്ടജനത്തിനും അയയ്ക്കുന്നതായി സകല്ലിയ്ക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സദേശമാണല്ലോ ഇത്തരം കാവ്യങ്ങളിൽ ബീജം. ശ്രോകഫുന്ന മായ എല്ലാതൊട്ടുകടിയും ഒരാളിൽ ഇടയ്ക്കിട്ടിക്കൊണ്ടുള്ള സംസാരത്തിന്റെ സംസ്ഥായം ഓരോ പാഠത്തിലും മുന്നുന്ന വിശ്വേഷണം (യതികരം) അടങ്കിയ മദ്ധാക്രമാദ്ദ്രോക്കങ്ങളിൽ എത്ര എത്തുംഗമമായി നിശ്ചിയ്ക്കിയിരിയ്ക്കുന്ന എന്ന ഗോക്കരാ മേലുള്ളതിലെ റാഖകനായ യക്ഷിനാക്കാണ്ട് കാഴ്ചിംസൻ ചൊല്ലിയുള്ള എന്നാമത്രത ദ്രോക്മാന്നിതു്:

“ജാതം വംശേ ഭ്രവനവിപിത്രേ പുണ്ണലാവത്തകാനാം
ജാനാമി തപാ പ്രക്തതിപ്പുഷ്ഠം കാമത്രവം മനോലാന്തഃ
തേനാമ്പിതപം തപയി വിധിവശാദ്ധംബാധ്യർബാധനാഹം
യാചുഞ്ഞാ മോഹം വരമയിത്രഞ്ഞാ നായമേ ലബ്ധുകാമാ.”

“ഇല്ലേവനം ഇഴവരാശലായ്” മന്ത്രിൽ വഹിച്ചാലുന്നതും—
ലഘുരോച്ചം നടക്കിശയിലും കൊള്ളുമെന്നീരുള്ളതണ്ണും.”

എന്ന ദ്രോകാലം മഹാകവി ഉൾക്കൂറിന്റെ ഉമാകേരമുള്ളതിലെ സദേശസ്ത്രങ്ങിൽനിന്നും എത്രതു വേണാൽമാറരണമാണ്.

ഉപ്രകാരംതന്നെ വിലാപങ്ങൾക്ക്, ‘ചവകമാലിക്’ എന്ന തട്ടി പ്രേരണയും വിയോഗിനിപുത്തനെന്തെ ഉചിതപ്പുത്തമെന്നു കണ്ണു അദ്യമായി പ്രയോഗിച്ചു ചൊബാവി അരാബ്ലന്നു നിശ്ചയമില്ല. രഹസ്യംശാന്തിലെ സജവിലാപത്തിലും കരമാരംശംഭവത്തിലെ രതി വിലാപത്തിലും കാഖിഭാസൻ മുഴുപുത്തനും ഉപദേശം ഗിച്ചിരിപ്പുന്നതും. ഉമാകേരളത്തിലേയും ചിത്രയോഗത്തിലേയും വിലാപസ്റ്റ്രേജ്ഞാലിലും വിയോഗിനിയെന്തനും ഉപദേശം ഗിച്ചിരിപ്പുന്നതും, ചലംബുസാഹിത്യത്തിൽ ഏററുവും മേഖലകൾക്കിൽ ദാഡിപ്പുന്ന വിലാപകാവ്യങ്ങളായ അശാഖകൾ ‘പ്രഹാരി’വും, റാലപ്പാടകൾ ‘ക്ലൈറ്റീത്രൂളി’യും, വി. സി.എട ‘ഒരു വിലാപ’വും ക്രമേണ ശാർഖലവികുലിയിൽ, ഉപജാതി, സ്ത്രീ ശ്രൂ എന്നീ പുത്തങ്ങളിലാണ് ഏഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും തുവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണ്. മാട്ടലിനെ കൈവിട്ടുകൊണ്ട് അതു ഉത്തമകാവ്യത്തുണ്ടെന്നു വികാരജാകതപ്പത്തിനു യാതൊരു ക്ഷതിയും പറിച്ചുണ്ടെന്നും അതു വാദിപ്പുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

“വേദാമത്തിൽ മലിനാത്പരമേറിയവിടെ—

പ്രൂണങ്ങളന്തെനോ മഹാ—

ദീർത്തപം കലാന്ന കാലഘമനിതിൻ

ജിഹ്വാജവലംപോലവേ,—

ആശ്രിക്കാസുരം ‘ശാരഭാലയ’മഹാ—

കീപം കലാശിച്ചും

ധൂമത്തിൻനാക്കംബമല്ലി? വസുധേ,

കേണാംട, കേണാംട നീ?”

എന്നോ;

“കരണ്ടു നീം പെപതൽക്കണക്ക; പേച്ചും

പറഞ്ഞു ഭാർഥപുണ്ഡ ഹിടന്നാൽബാട:

കാണാനാതാർ? എന്നമതായ ജോലി—

തനിരക്കിൽ നീംജജിതമല്ലി ലോകം?”

എന്നോ;

“ചാതിപ്രത്യപ്രതാപക്കാടിയിടെ ചാരടോ

ഇപ്പുഡിക്കാനു തട്ടി—

പ്രാതിത്യംവന നിന്തെപ്പുംകവഴിനിനി—

സ്സാഖ്യമപ്പേനിരിപ്പും,

പാതിപ്പെട്ടു, ഭവച്ചപ്പേഡവലിയിലക—
പെട്ട അലാലയത്തിൽ—
വാതില്ലെന്നപ്പോയിട്ടിരിയെ വരമൊരുൻ
ജീവിതം ഭാരങ്ക്കം!”

എന്നോ ഉള്ള ദ്രോക്കങ്ങൾ വിയോഗിനിപ്പുത്തത്തിലെപ്പുടക്കണ്ണ
തുകാണ്ഡ് അവയിൽ വികാരപ്പുറങ്ങമില്ലെന്ന ശരീര്യുണ്ണ ശ്രദ്ധകൾ
ട്രാന്റായിരിയ്ക്കുണ്ട് ഈ വരികൾ വെറും ദ്രാവന്തിലെഴുതിയാൽ
മരുട്ടി അവയിലെ വികാരപ്പുവാഹം അപ്രതിപഠനമായിരുന്നുയി
രിയ്ക്കും. പക്ഷെ ഇതുകാണ്ഡ് അത്യുത്തമമായ കവിതയ്ക്കു വികാര
ജനകപ്പത്തിൽ വൃത്താപേക്ഷയില്ലെന്നല്ലാതെ, വികാരവും പുത്ര
വും തക്കിൽ ബധിക്കുന്ന തെളിയുന്നതല്ല.

മഹാകവി ആശാൻതരനു കയ്യനരസപ്രധാനമായ തന്നെ
“ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത്”യിൽ വിയോഗിനിപ്പുത്തത്തില്ലെന്ന
വികാരബന്ധം അതിശനോഹരമായി വേഷിപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുണ്ട്.
വിയോഗിനി, സമപാദങ്ങളിൽ ‘പരുണ്ണം, വിഷമപാദങ്ങളിൽ
പതിഭാനം അക്ഷിരഞ്ഞഭേദംകൂടിയ മരീറാക വൃത്തത്തിൽനിന്ന്’
ഉക്കണ്ണരം വിട്ടുകയാൽ സിലിഡിച്ച വൃത്താന്തരമാണ്. ഇതിനു
“ചവകമാലിക്” എന്നതുടി പേരുകൊടുത്തിരിയ്ക്കുന്ന ലക്ഷ്ണ
നില്ക്കുവന്നുക്കര്ത്തിൽ ഇണ്ടിനെ പറയുന്നു:

“വടിവോട് വസന്തമാലിക—
ജൂട്ടയോരംപ്രീകരം നാലിലും, പ്രീയേ,
ഒട്ടവിൽപ്പെട്ടമേകമക്ഷരം
വിടണം ചവകമാലികയ്ക്കുംയേ!”

ഈ ഒട്ടവിൽപ്പെട്ടമേകമക്ഷരം വിടണന്തുകാണ്ഡ് ഓരോ പാദത്തി
നം സംകവിയ്ക്കുന്ന അരുട്ടുണ്ടുതയാണ് ഈ വൃത്തത്തിലെപ്പുടക്കന്ന
പദ്യങ്ങളുടെ വികാരജനകത്പരതിനു അതുല്യമായി നില്ക്കുന്നതു.

ഇതിനുംഭാഹരണമായി ഒരുക്കി ഉമാകേരളത്തിലെ മാതൃവി
ലാപത്തിലെ അരുട്ടുണ്ടുതയാണ് പൂർണ്ണപാദങ്ങളോട് ഓരോ
അക്ഷണം ചേരുത് പൂർണ്ണവൃത്തമായി തുപാന്തരരൂപുട്ടത്തി നോക്കാം.

“മനാഖ്യേഴ്സ് കഴിഞ്ഞു; മോശമി—
പുണി; പാൽക്കണ്ണത്തി തണ്ണത്തു ചീതയായും”

എന്നാണ് അപൂർവ്വപ്പുഖം. ഇതിനെ പൂർണ്ണവൃത്തമാക്കിയാൽ
കീടുന്നത്,

“മനിയേഴു കഴിഞ്ഞു; മോശൻിനീ—
പുണി; പാർക്കാഡത്തി താജ്ര ചീതയായോ?”

എന്നായിരിയ്ക്കും. ഇവത്തുല്ലൂ വ്യത്യാസം സാഹചര്യങ്ങാരെ പരിഞ്ഞാറിയിക്കേണ്ടതില്ല. വിയോതിനീറുത്തതുല്ലൂ വരിക കൂടു ഒടുവിൽ, തോഞിക്കരംയേബാഴുള്ള എക്കിട്ടുകാണ്ഡനപ്പോൾ, ഒരു വിദ്ധേഷം ഉണ്ടാക്കന്നത് അവധിലെ കയ്യാരാശത്തെ എത്തും പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നു! ഈ പെട്ടുനാശം റിന്റെ ഏറ്റവും പുത്തത്തിലെ വരികളിൽ വക്കന്നില്ല.

എൻറെ വിവക്ഷ ഇതുമാത്രായുള്ളു: ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾക്ക് വികാരത്തെ ജനിപ്പിയ്ക്കുവാൻ പുത്തവിശേഷങ്ങൾ അതിനും മേഖലായില്ല; പക്ഷെ അവായെ അവാലംബിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു മണം കുട്ടിവാസഭാരം രാശും ഗാർജ്ജതുകമ്പാനേട്ടത്തും പുത്തത്തിന്റെ മണംകാണ്ട രാശത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകേണ്ടുനാശിയും ഉണ്ടായിരുന്നായാണു, ഇതു കാബിയ്ക്കു വലിച്ച ഒരു സഹായമായിത്തന്നെന്നതുണ്ടാണ്.

കേരളാധകവികളുടെ ഇടയിൽ വികാരത്തിനാനാരിച്ച പുത്തം കാട്ടപിടിയ്ക്കുവാനുള്ള ക്ലാസ്സ് സ്റ്റരസകവിചക്രവത്തിന്നായ കമ്മൈൻസാമ്പൂക്ഷിച്ചുതുപോലെ മറ്റൊക്കും ഇല്ലെന്ന രീത്തുപറിയാം. പതിനാലു പുത്തവും, എതാബാജാക്കു തുടർന്നുവരിത്തും, ഒരു കാലും തുള്ളലുകളും ഇതിനാഭാരംനാശപ്പെടുന്നും. ലേവബേദാന്തവൈത്തനെ ദയവാ എന്നു പതിനാലുപുത്തത്തെത്തമാത്രമേ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാവരുന്ന തത്തിനാട്ടക്കണാശുള്ളും. അതിൽ പാനമുഖി തുപ്പിനോടും അവലുതാരി പരിഞ്ഞന പട്ടംപരാ ദോഷങ്കൾ:

- “പതിക്കപ്പുണ്ണലു, രണ്ട്, ഒന്ന്;
ചതുരവീരമാരാഭ്യുണ്ട അന്തിമാർ;
മതിപിഷ്ടാദത്തപ്പോക്കംബാനാനട
മതിയാകമവർ, ദേവനാരാധാനാ!”

ഈ ദ്രോഹം അവലുതിനാപരത്തിലപ്പോതെ എങ്ങാണിനായുണ്ടു് ചെവാ ടീക എന്നാണു് എന്നു ചോദിയ്ക്കുന്നതു്. വെളം ദദ്ദുത്തിൽ ദരാഡ—വിശേഷിച്ചു് ഒരു ശ്രീ—മഹാരാജ്ഞാട് സകടം പറയു നേബാരാ ഇം പുത്തത്തിലെട്ടും റപ്പരഗതിലെ എങ്ങനെയും എന്നു സരിയ്ക്കുന്നതായി സുക്ഷിച്ചാൽ അറിയുവാൻ കഴിയുന്നതാണു്.

കുതിനാ സാമാന്യനാ “അവലോതിപുത്ര”മെന്നാതന്നെ പേര് വിളിയ്ക്കുമ്പോൾ തോന്നുന്നു.

“എന്തു സജ്ജയ, ചൊല്ലു ചൊല്ലു പിതാവുതന്നാടെ ശാശ്വതാം ചന്തമോടു വരാത്തിൽ വാഴുക ധർജാദിക്കുമ്പുന്നതോ?”

എന്ന ഘൃതത്തിൽ വാക്കാഴ്ചക്കുടെ അപേക്ഷയില്ലാതെതന്നെ, വെറും ശബ്ദത്തിന്റെ ഉള്ളച്ചും താഴ്ചയിലെക്കാണ്ടു, പുശ്പവും, പറയുന്ന തിലയിക്കം ഉള്ളിൽക്കുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സൗഖ്യം, പണ്ടിപ്പുടും അടക്കിനിത്തുനാതാഞ്ചനാ തെളിയുന്ന ഫോപവും, എത്ര വ്യക്ത മായി ദേഹതില്ലെന്ന!

നിശ്ചാര ഒരാക്കു മറുപാറാഡ കാര്യമായി കത്തവുതെങ്കു റിച്ചു് ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ടാ? അങ്ങിനെ ഉപദേശിയ്ക്കുന്ന അഴിക്കുടെ വാചകങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുള്ള നിൽക്കും, അകപ്പോടെയുള്ള പതിനേത സ്വരവും, വാചകാനുസ്ഥിതിയുള്ള റീട്ടലും സുക്ഷിപ്പിക്കുണ്ടാ? ഉണ്ടാക്കിൽ,

“പലരാകാതവൻ താൻ കലഹമുള്ള ചെണ്ണാൻ പലതരമായം മലമറിക രാജൻ! ബലിക്കുണ്ടു വെവരം കയ്യത്തു, ധീമൻ! കലഹമിതെല്ലാം, പ്രാഥമ മുക്കം.”

എന്ന ചദ്രത്തിലെ ഘൃതത്തെ “ഉപദേശവുത്ത്”മെന്ന വിച്ഛിക്കുന്ന താരെ നിശ്ചാര അപലപിയ്ക്കുകയില്ല.

“ തൃതോലെ ഉഭാവരണങ്ങാണു ഏഴ്തിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ ഈ ലേഖം ശാരാമില്ലാതെ തീർപ്പിച്ചുപോവുകയേയുള്ളൂ. എങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിൽനിന്നുണ്ടാ നിപുണന്മാരുന്നാരിനാടുവു ചില വരുകൾ തുടർന്നില്ലാണ്:

“കാട്ടില്ലെന്നു മലുലുംശേഷം ചുട്ടിന്നു തട്ടിയൻ, ജീ ശൈരോ!”

“ കുഞ്ഞതി കട്ടകേരപിയാം ഗസ്വാഹാത്തുജൻ കാറിനമലറി സുടം കമ്പിതാശാഡവൻ ചട്ടലതരഭാഗുരങ്കുടിക്കുടിക്കുമ്പുന്നന് പട്ടതയെടു ചൊല്ലിവാൻ, പ്രദച്ചുവം ക്കേജാം”

“പൊന്നും മറിഞ്ഞെങ്ങ് വീഴുന്ന കണ്ണാൽ
കണ്ണിനു സൗഖ്യം, മഹാദേവ ശംഭോ!”

എന്ന് പദ്യമുള്ളിൽ, പദ്യമാക്കാണ് പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനു പുറമെ, പദ്യം ചൊല്ലുന്നുമ്പോഴുള്ള സ്വർത്ഥിന്റെ ഗതിക്കാണ്ണമാ തും, ക്രമണം, വജ്രത്തിയിട്ടുള്ള പരിഹാസവും, അക്ഷമയോടുകൂടിയ കോപവും, പുഷ്ടിസമീക്ഷിതമായ അവഹോദ്ദനവും, എത്ര സഹ്യയന്നക്കാണ്ണാണ് കാര്യത്തിൽ മനസാ പ്രണാമം ചെയ്യിയ്ക്കുന്നതു്!

ശ്രൂ റ ത്ര ഓ റ

സ്ട്രൈജനങ്ങളാൽ വിന്നുവിജ്ഞപ്പെടാവുന്ന ഗാമ്മക മായ ശബ്ദത്തെ ചുമേനാം, ഷണ്ട്രാശാഖരതകൾ ജീവന പദ്ധതെ യോ, പാസമുച്ചയത്തേയോ വാക്കുമെനാം വ്യവഹരിയ്ക്കാം. റാഡാ റൈക്കമായ വാക്കും ഹാവുമാണെനാം നിഘ്നചില്ലപ്പെട്ടുകഴിത്താണ്.

വർണ്ണാശംഖത്തിൽനിന്നും അംഗാകാറിടള്ളു വിഭാഗങ്ങളും ഉണ്ടോ, അതിന്മാപേക്ഷയില്ലാതെ ശബ്ദനിപ്പാതംബകാ സൗമാത്രം ഉല്ലാസിപ്പിക്കുന്നതും എല്ലാ ഭാഷാഭ്രാംഖിലേം സാഹി ത്യജാച്ചിൽ ലഭ്യപ്രതിജ്ഞമായ ഒരു സംക്ഷേപഭാബം. ഇതു പല വിധത്തിലും കവികൾ നിഘ്നചില്ലുന്നാണ്. ഇവയിൽ ചിലവും അവർ കല്പിച്ചുകൂട്ടി ചെയ്യുന്നതും, പാഠരാഹ്മി മഹസ്തിലാക്ക അക്കാദമിയാൽ അംഗിനൻ സംസ്കാരം സ്വന്തമായുള്ളൂണ്ടാണ്.

ഉകാഹരണമായി ശ്രീകൃഷ്ണവരിതത്തിൽ കുണ്ണൻ അടക്കത്തുനില്ലെന്ന കക്ഷഭ്രാംഖാക്ഷിഡയിൽക്കൂട്ടി ഉരുപു വലിച്ചപോവുക യാലുണ്ടായ മരജാളിട വിച്ഛുജൈ കാഞ്ചൻ വണ്ണിക്കുന്ന ദ്രോഹം വോക്കകൾ:

“പൊട്ടിച്ചുടിക്കുന്ന രൂക്ഷധനിചടചടിരം
കേട്ട തൈട്ടിപ്പുറപ്പു—
ട്രാട്ടുകും വനം റാബാട്ടിക്കളിവശതയാ
നിനാ റോക്കം ശശാജാം”

മരജാളിട കോലാചലത്തോടുകൂടിയ വിപതനാരഥയും, അതിനെ ത്രാട്ടിനാശായ ശാന്തതമേയും ശബ്ദങ്ങളാളിട കാംബിന്നുവും ലാളി ത്യവുംകാണും ഇന്ന ദ്രോകാഖാല്പത്തിൽ ഏതു ഭംഗിജാരി വ്യത്യാസമുള്ളത്തിൽനിരീക്കുന്നു!

അതുപോലെതന്നെ വെണ്ണണിക്കുടെ,

“ഉർക്കുംപേഞ്ചാജ്ഞുംകിതാദ്രാവലി കൊടിയു കൊട—
കാററിനാൽക്കൂട്ടിട്ടി—
ദിക്കേട്ടും പൊട്ടമാശജ്ഞിടകിക്കുടനെൻ
കേരാക്കാക്കിൽക്കേ സംഗ്രഹം

മെക്കെട്ടുകൊട്ട പാട്ടീടുലു; മൊൽ കുറ—

കുന്ന് കുരച്ചുട്ടുകിരിപ്പേച്ച—

നാക്കുട്ടതിൽക്കരയ്ക്കിലുവനവമതി വ—

നോജ്ജുമെന്നോക്കാഡാലേ.”

എന്ന ഫ്രോഡ്തതിലെ ഭഗവാം പാദത്തിന്റെ പക്കതി പരൈയ്ക്കു അഗ്രവും, ശിഖ്യവും ഗാംഭീര്യത്തെയും ഹാസ്യത്തെയും അത്മം കൊണ്ടുനോപോലെ വെറും ശബ്ദംകൊണ്ടും ഒപ്പാതിപ്പിപ്പിച്ചുവാങ്ങാം.

നാരാധിണിയത്തിൽ എഴുന്നിനിയുടെ അഗ്രാധിമായ കയറ്റതിൽ നാനു പോദ്ധനിവന തുള്ളുന്നു അരികിലേയ്ക്കു ചീറിയുടെ കു കാലിയുടെ വരവിനെ വണ്ണിപ്പിക്കുന്ന ആ ദയകരഫ്രോഡ് വേണാൽദാഹരണമാണ്.

“അമ തിക്ഷ വിദിക്ഷ പരിക്ഷുഭിത—

ശ്രേംതോദരവാരിനാഭദ്രരേഃ

ഉദകാളംഗാഥരഗാധിപതി—

സ്ത്രപ്പവാനാശശാനതപ്രാണമനാഃ.”

പെങ്ങവനുടിയ്ക്കുത്തുപോലെ ഭൂമാന ഈ വരികളിൽ കാൾ യൻ്നു ഇരുവാലുടക്കുടിയ ഉയർപ്പയും പോകണ സ്വാധീനമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. സംസ്കാരാശ നിശ്ചയമില്ലാത്ത അംഗങ്ങളിൽ ഭീതിജനകമായ ഏന്തോ ഒരു സംഭവത്തെന്നും കുവി വണ്ണിയുന്നതെന്നും ഏഴുപ്പത്തിൽ മഹസ്തിലാക്കിവാൻ കഴിയും.

ശബ്ദസൂഹായുംകൊണ്ടു സംഭവങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായംഹാര മിസ്ത്രി, പറിച്ചുന്ന അഴുടുടെ സപഭാവംകുടി സുചിപ്പിപ്പിച്ചുവാൻ ക വികരിക്കു സാധിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ കേരളീയകവികളുടെ ഇടയിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനം കൊടുക്കുണ്ടുതു മഹാകവി ഉഷ്ണരിനാതന്നെന്നും. ഉമാകേരളത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ അബനാത്ര രാജാവായ അട്ടിത്രുവമ്മാരാജാവിൻ്റെ പ്രാണിയിലുണ്ടയും, “പരപ്രത്യയനേയമ്പുഖി”യും, ശാന്തതയും, വിനായവും അദ്ദേഹത്തിനെക്കണ്ണാഡു ഉഷ്ണർ ചെങ്ങിപ്പിക്കുന്ന പ്രാത്മക കേട്ടാൽമാത്രം മഹസ്തിലാക്കാതാണും:

“നൈതുരസു മുതലാത്മദ്വവരെ—

പ്രഞ്ച പക്ഷി പത്ര കീൻ വരൻ വരി”

എന്ന ഇടമ്പാറ ആ പ്രാത്മനയിൽ നാട്ടല്ലെങ്കിലും പദ്ധതിപോലും

നാനു കിടവാണോ കാണാം. നേരെമറിച്ചു് ഒരു വലിയ സൈന്യത്തെക്കുടി സപകരവലംകൊണ്ടുമാത്രം ജയിപ്പുവാനുള്ള ത്രാണിയോടും, അതു തനിപ്പുള്ളഭേദങ്ങളും വിശ്വാസത്തോടുകൂടിയ ധീരോഭാത്തനായ കോട്ടയത്തുന്തുരാൻ, “നാജകല കാമയേനവായു് മനനത്തെപ്പിരിക്കുന്ന ഭേദകാളി”യുടെ മുമ്പാകു, തെക്കോട്ടേക്കു, ഉമയ്ക്കാണിയെ സഹായിപ്പുന്ന പുരിപ്പട്ട പ്രോഡ ചെണ്ണ പ്രാത്മന കേരാക്കുക:

“കരാവുംതപ്രതിഭുവബി”ഗതപ്പേജേ,
പരാസുതാകലിതപരാസുരപ്പേജേ,
ചരാചരാവനചണ്വാതവീക്ഷണേ,
പരാഞ്ചപരേ ഭേദവതി പാഹി, പാഹി മാം.

അടിപ്പുട്ടിപ്പുട്ടികയനിലാധിവീചി വ—
നാടിപ്പുമാരകളുമജഞ്ജൻ ശാസനം
അടിപ്പുട്ടിതാട്ടഴിയണമായതിനാം നീ—
നാടിപ്പുട്ടാണയി ജഗദംബ തുപ്പുവൻ!

അനാംമനാമടിയനനാസ്യമഞ്ചനിയേ
വിനാ ഭയം വിമത വിനാശനത്തിനായു്
അനാമയേ തുനിവതനാരതം എനാ—
എനാഭി, നിനാടയ എനാനകന്പതാൻ.
കരാളാഖ്യസ്തകരവാളകേ, മനോ—
ഹരാളകേ, മമ റൂപവംശപാലികേ!
ഒരാളമില്ലോട തുണ മേ തുവാസരോ—
മരാളികേ കനിയുക, ഭേദകാളികേ!”

സംഹാരകർത്തിയായ കാഴിയുടെ മുമ്പിൽക്കുടി നിലവിട്ടു തല
താഴു കയിലെന്ന സൗചിപ്പിപ്പുജ്ഞനു പെംഗപിപാരാവാരത്തിന്നെൻ കോളിപ്പുക്കമാണു് ഈ പ്രാത്മന. സംസ്കാരിപ്പണിക്കാക്ക് അ
യുമ്മഹണ്ണദൈശാക്ഷവാനിടയുള്ള വരികളാണു് ഇതിൽ അ
ധികമുള്ളതു്. പക്ഷെ അത്മം മനസ്സിലായാലും ഇല്ലെങ്കിലും, ഈ
പ്രാത്മനയുടെ കർത്താവു് ഒരസാമാന്യനാണെന്നു് ഏതു മലയാ
ചീയം പറയും.

മുൻപരംതു ഉമാഹരണങ്ങളിലോക്കെ നിർമ്മിപ്പുനായ ഇ
ദ്രോഗത്തെ ലാക്ഷണിക്കൊണ്ടാണു് കവികൾ ഏഴതിയിട്ടുള്ളതെ

നീ സ്പൃഷ്ടമാണ്. ചിച്ചേരാഡ അവരറിയാതെയും, ശബ്ദത്തിനാം അത്മതതിനാം അവക്കട ഉൽക്കച്ചുഭാവനാഡിലുമുള്ള ഏക ഭ്രച്ചയ്ക്കിന്റെ ഫലമായി, ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ശബ്ദാത്മിബന്ധം നിംഫോകവിക്രിട്ടിനു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതു കാണാം. ഈ സ്പൃഷ്ടമായ പരിശോധനാകാണ്ടുമാത്രമേ വൈദിപ്പുട്ടുകയുള്ളൂ. ഇതിനു എററവും റാഡി ഉദാഹരണം കാഴ്ചിപ്പാസമഹാകവിയുടെ കമാറ സംഭവത്തിലെ ഒന്നാമതെത ദ്രോക്കത്തിന്റെ പുഞ്ചാലംമാണ്.

“അനുസ്ഥിതരാജ്യം ദിശി ദേവതാത്മാ
ഹിമാലയോ നാമ നഗാധിരാജഃ.”

ഈ വരിക്കളിലെ എല്ലാ ദീർഘസ്വരങ്ങളും വേണ്ടംപോലെ നീട്ടിയച്ചരിച്ചുകൊണ്ട് എവിടെയും വാന്നത്താതെ അവയെ തൊല്പിനോക്കുക. റണ്ടാം പാഠത്തിലെ “നഗാധി” എത്തുനോഡി ജും, ആല്പരേ ക്രമത്തിലേക്കുകിൽ, ശ്രദ്ധാസം ഭട്ടനാഡായി വായ നക്കാരനു അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. സംസ്കരം അറിയുന്ന ആരംഭം ലോകത്തിലെ എററവും വന്നില്ല പബ്ലിക്കുറേറയെയാണ് കാഴ്ചിംസൻ വണ്ണിപ്പിച്ചുന്നതെന്നു അരംഭംകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കാ; വിചുലവും, സകല്പാതിതവും, നീണ്ടുനിണ്ട് പോകുന്നതുമായ എററം അനീന്നു ഇം വരികൾ ചേരുമെന്ന സംസ്കരമിൽ തവനുകളി മനസ്സിലാക്കാം. ഈ ദ്രോകാലംമെഴുത്തുനോഡി ഇങ്ങിനൊരുവായും സ്പൃഷ്ടമാണ്. ഒരിൽ കൊള്ളിക്കേണ്ടെന്നു ഒരു നീ മിഷ്നോറനേതക്കേക്കിലും കാഴ്ചിംസൻ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരി ജുംകെന്ന ഞാൻ വിവക്ഷിപ്പിച്ചുനില്ല; പക്ഷേ മഹാകവിക്രിട്ടിനു മനസ്സിൽനിന്ന് വർണ്ണവസ്തുവിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവണ്ണിന്നതു പാരമ്പര്യ സ്വന്വേഷണങ്ങളാണുകൊണ്ട് സംഖടിത്തങ്ങളായ പദ്ധതി കൂടിക്കൊണ്ടു മാത്രമേ ബഹിർഖണ്ഡിപ്പുകൾക്കുള്ള എന്നാമാത്രമേ ഞാൻ സിഖംന്തിപ്പിച്ചുനാളും.

തുന്ത്രം, പുനം, കാന്ത്യൻ, വോട്ടരംതു തന്മുരാൻ, ഇരയിക്കൻ തന്പി, ചണ്ണതുക്കട്ടന്തന്പുരാൻ, ആശാൻ, ഉഷ്ണിർ, വള്ളഭേദനാം എന്നീ കേരളീയമഹാകവിക്രിട്ടിനു കുതിക്കുന്നിനും ഈ തത്പരത ഉദാഹരിപ്പിച്ചുന്ന എല്ലാഭാവങ്ങളും അവണ്ണിത്തു ദ്രോക്കങ്ങളും, വരിക്കളും ഉല്ലരിപ്പിച്ചുവാൻ കഴിപ്പിന്നതാണ്. പക്ഷേ, സ്വല്പ ആരക്കണം അതിനു പ്രതിബന്ധിക്കാനുണ്ടും പോര

କୁଠିଲୁ, ହୁତରାଙ୍ଗ ଡଂଗିକରା ସପନମାୟୀ କଣ୍ଠପିଟିଜ୍ଞବାଳୀ
ଓରୋ ବାଯରାକାରଗୋଟୁ ଵିଦ୍ରକଯାଣ୍ଟ ବେଶଭତ୍ତ ଏହାରା ହୁ
ତେଜ୍ଜ୍ଞତାଣ ଅନ୍ତରାକଣ୍ଟ ଆଭିପ୍ରାୟଦଳଙ୍କୁ.*

മു മേ റി നി

തിരംവാ ക്രാന്റെ കവിതാക്കാളിനിയായിരുന്നു.

വടക്കൻപാട്ടക്കൂട്ടുകൾ ഉച്ചവുചുലിൽ കിടന്ന കവിതയെ തുണ്ടാചാരയും ഏഴുത്തു വളർത്തി അവളുടെ ജനകസ്ഥാനം വഹിച്ചു; തൃശ്ശൂഗാമാകത്താപു, മാത്രപദ്ധതിലിരുന്നു, അവക്കു ലാളിച്ചു നാമ്പാല്പുവവിഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന്; ക്രാന്റെ വാരിയാലും കോരിയാലും തീരാതീര പദ്ധസ്വർഗ്ഗസ്ഥലികൊണ്ട് അവക്കു ആജീവനാനും പരാത്രയമില്ലാത്തവക്കിത്തീരുന്നു. അന്തേപുരക്കുകയായിരുന്ന അവക്കു റാദ്യശേഖാപണത്തോടുകൂടി റഗവീമികളിലുടെ ഷോംഷിയാത്രയായി ഏഴുന്നാളുംഒരു ക്രാന്റുന്നു. കുഴിച്ചു തുല്യ നായ ഭക്തനോട് ആല്യാത്മികരഹാസ്യങ്ങളെക്കറിച്ചു അഭിഭാവം സംബന്ധിച്ചു നടത്തിപ്പെട്ടില്ലെന്നു അവക്കു വയറ്റുന്നതിൽനിന്നും, ദേശപ്പുകൾക്കുയോടുകൂടി ദററത്തിന്തുണ്ടിയപ്പോൾ അനന്ത്രമായി പ്രവഹിച്ചു ഫലിതവും, പരിഹാസവും ലോകവിജ്ഞാനവും യുക്തിയും ക്രമകൾക്കും തുണ്ടാചാരയും കേട്ടിരുന്നവെക്കിൽ തന്റെ വളർത്തുപത്രിയും വന്നാചേന്ന് ശാരിക്കാലോച്ചിച്ചു അദ്ദേഹം അഞ്ഞതുണ്ട്രൂപ്പുനാക്കായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ദ്രോഢിച്ചു പറിപ്പിച്ചു പരാഞ്ഞങ്ങളും, ഇതിനാസങ്ങളും, ശാസ്ത്രങ്ങളുമൊക്കെ, ക്രാന്റെ ക്രാന്റെ വാദാമിക്കടിച്ചു ഹരാസ്യാസവ തനിന്റെ അന്തേപ്പറ്റിയായ ലഹരിയിൽ മതിമറന്നപോയ ആ മര, പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു, പണ്യിതനം പാമരനം വ്യത്യാസമില്ലാതെ വാരിവാലിച്ചുറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. സ്വത്തേജേംകൊണ്ട് ഉണ്ടാവുന്ന തന്റെ കാർശ്ചിലവുകളുടെ ഓരോ ശിഖിതദേശത്തെ മുഖം ആ വിലാസിനി ശ്രവണപീഡിഷമംയ ഓരോ പുതിയ മട്ടാക്കിത്തീരുന്നു.

ആ മതിമോഹിനി ആരെ പരിഹാസിച്ചിട്ടില്ല? വില്ലുവും ശിവനും, ശങ്കരാം ശ്രീകൃഷ്ണം, രാജാവും കാര്യക്കാരം പ്രജകളും, കവികളും, ശ്രൂദാഖ്യാനം ശ്രീരാമം, പേരവും വേദാന്തവും, ഏല്ലാം ആ പരിഹാസപ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ട കേട്ടിമരിഞ്ഞു തുള്ളൽക്കാഴ്ചി തട്ടിനേരുന്നു വഴിത്തു, പശ്ചിമാലട്ടംഡത്തൽ സംശയത്തിനുംവ

രെയും, പദ്മനാർഥത്തിൽ കന്ധാകമാറിവരെയുള്ള ഭൂമിയെ മക്കിയ അനുനാസവാല്പിയിൽ നീതിക്കൈച്ചിച്ചു.

ആ കണ്ണക്കുടകാരന്തിനോട് ഏതിരിക്കാനോയിരുന്നില്ല. സപ്രധാനം, റാറക്വറ്റം, റാസ്റ്റിറാപ്പറബ്ഡം, അവോഡോഡ്യൂൾഡം, ലക്കഡരമാക്കേ കേരളത്തിലൊണ്ടുതന്നു് അവശ ഒരു കുള്ളപ്പുണ്ണിരിയോടുകൂടി അഴുക്കേണ്ട പറഞ്ഞു് അവരു സസ്യങ്ങാഫിം വിശ്രദിച്ച സപീ കരിച്ചു. നായക്കുട്ടകാളുതന്നെ ദാഡിവൻ, നീയമത്തെ തുണ്ണവൻഡ ഗ്രിച്ചു്, അവശ വശീകരിച്ചുകൊണ്ടപോതായി അവരുടെ ദാഡിത്തു നോക്കി അവരെ പരിപ്രാസധാരയിൽ കുളിപ്പിച്ചു; ശകാരചുടു കൊണ്ടെച്ചു് അവർ ദിവം കുപ്പിച്ചില്ല; നെററി ചുഖിച്ചില്ല— ഉംഗായില്ലാതെ ആ പുണ്ണിരിച്ചുടെനേരെ അക്ക് പരിശുഭ്രാന്തി കാഴിയും? അവർ അവശേഷ പിന്നോട്ടു പിന്നോട്ടു ശകാരപ്പുണ്ട് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുതേയുള്ളൂ. [“അംഗൻ റാബ്യൂക്മായു്, പുറം വദ റാമാ, ഫ്ലോറാ ക്ലോറാ, മക്കിയുണ്ട് പുണ്ണിരിയായു്”] എന്ന കേ, രക്ഷവാണിയക്കരിച്ചു പറഞ്ഞെ പറേതവായ കെ. സി. റാഹായ സാൻസവ്യാക്കുടെനേരെ തിരിത്തു് ഒരു കുപ്പുക്കുരു അപ്പിച്ചുകൊ ഇരുട്ട!

ദേവേന്ദ്രം, ബാലിയു്, റാവണാനം, കൃഷ്ണം, ബലഭദ്രം, ഭീജേന്ദ്രം ഒക്കെ ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ള മലയാളിക്കൂണാണു് അവശ പറഞ്ഞും, അഴുക്കരാ “അരതെ, അരതെ” എന്ന റബ്രീഡക നും സമ്മതിപ്പിക്കും ചെയ്തു.

പക്ഷേ ഇതും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അവശ ഒരു തേവടിപ്പു ട്രായിക്കനാവേണ്ടാ, കാര്യവിവരമില്ലാത്തവക്ഷായിരുന്നാവേണ്ടാ വായനക്കാർ തെററിശരിയുംതേ! കോപംകൊണ്ട വിറയ്ക്കുന്ന സപ്രത്യേകിൽ,

“ഞാനിരിജ്ജീ വരുന്നതല്ലിതു, രൂഖരോടുരചചെയ്യു നീ, മാനാശേ കപടം വെടിത്തു നടക്കുതോ, നരശകരാ!”

എന്ന പറയാൻ സാധിച്ച പെണ്ണു് അരാധാലും വിടുന്നായുടെ കുളിപ്പാവരംയിരുന്നില്ല.

“ഞാം റാസ്റ്റിലൂക്കാശതലംകണ്ണക്കേ
സംഭാവനം ചെയ്തിലിഡം മുഹമ്മദം
സംബവസ്തുങ്കാക്കിന മായതന്നിൽ—
ബുംബിച്ചുകാണുന്ന ഭാർത്തുണ്ണവാൽ”

എന്നുമ്പേ തത്പരം,

“കഴുനിന്നുകൊണ്ട് കട്ടക വരക്കുന്ന
പെണ്ണിനെക്കണ്ണാലടഞ്ഞുമോ പുത്രൻാണ്?”

എന്ന ചോദിയുള്ളുവോഴിം അവരു വിസ്തരിയ്ക്കുന്നില്ല.

“പട വനിഞ്ഞ പടിയ്ക്കുകേറി
വടിയിന്നോടുകൂടി കണ്ണതിപ്പുണ്ണോ!”

എന്ന “അഞ്ജനാപിച്ച നാവുതന്നെന്നാണ്”, വിനയത്തിന്റെയും അഭിമാനത്തിന്റെയും കടങ്ങുത്തുത്ത വെണ്ണപോലെയുള്ള ഒരു ദ്രോക്കത്തിലൂടെ,

“പുലക്കുതാതവാടിയും പറക നൃത!
നിശ്ചാരിൽ മുമ്പന്നമുക്കിലുമിഡാനിം
അല്ലമവനിതലമനനിക്കിനി വരേണ്ണാ;
യുദ്ധത്വി കിണ്വര മഹാസ്തി, ഹരശംഭോ!”

എന്ന, പുരേണയുള്ളു വഴി ചുണ്ണിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്, യുതരാഷ്ട്ര തടെ ഒഴ്തുവും വഹിച്ചുത്തിയ സജ്ജയനോട് കല്പിച്ചതനും നാം മരക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്.

“പീടിയാതവരുടെ വിള്ളതിക്കു കണ്ണാൻ
മടിയാർവ്വരുടെ തലച്ചടി ചുററി—
പീടിയാതവരുടെ തോഷൻ, വടികൊ—
ണ്ണടിയാതവരുടെ തോഷൻ”

എന്ന കയ്യും കൈട്ടി റില്ലുന്ന കേളപ്പായം റാമച്ചായം അടങ്കിയ സമ്മിഖനോടും,

“പലരോടൊക്കവൻതാൻ കലഹമതു ചെയ്യാൻ
പലതരമപായം ഫലമറിക റാജൻ!
ബലക്കുശ്ശാട് വൈരം കരത്തു ധീമൻ!
കലഹമിതെല്ലാം, പ്രണമത മുക്കുംം!”

എന്ന ഭാരതയുദ്ധത്തിന്റെ നാട്ടി ചൊല്ലുന്നതിനുമുന്തു ഗൗരവ തേനാട്ടകൂടി യുതരാഷ്ട്രനോടും അവരും, ആരാത്തരം നോക്കി, ഉപ ഓശിച്ച മന്ത്രങ്ങളായിരുന്നു.

II

അഭ്രഃ അവശ ഏകകാലത്തു ഹസ്യപ്രോളപയായ ഒരു വിലാസിനിയും, തന്റെടക്കളും ഒരു മാനിനിയും, വിചാരശൈല യായ ഒരു മനസ്പിനിയുമായിരുന്നു.

ഈ നാനാഭവതപ്രമാണ് അവശേഷ—ക്രമവന്നറ കവിതയെ—
ജനങ്ങളുടെ സംർവതുകമായ ലാഖന്യും പാതുകൾക്കിയതും. ഹാ
സ്വത്രിൽ വിജ്ഞാനം—ഗാംഡിര്യത്തിനുടിത്തടിൽ പുണ്യപരിയുടെ
ഉറവും: അവശ പണ്യിതപാമരംബര ഒരപോലെ മയക്കിയുനിൽ
എന്താണാശ്വര്യും?

“ഉട്ടണിന്നാൽ തന്മാരക്കില്ല”

എന്ന തുള്ളുനടൻ എന്നുന്നതിൽ പറയുന്നതിനെ ക്രമവൻ അനുക
രിച്ചു പറിഹസിയുന്നു.

“ഉട്ടംണിന്നാൽ യദിളക്കില്ല.”

ഈ മേട്ടാൽ പാമരം പണ്യിതനും ഒരപോലെ ചീരിയും;
പാക്കു പണ്യിതൻ ചീരിയുള്ളക്കാതുമല്ലോ, കറച്ചയികം രസിയുള്ള
കയും ചെയ്യും. എന്നുന്നതിരിക്കാശയുടെ അനുകരണം അസ്ത്രലായി
ട്ടണം; പാക്കു പണ്യിതന്നറ ഗ്രഹം ശാതിൽമാതുമല്ലോ പതിയ
നാതും. “ഉട്ടംം” എന്നതിലുള്ള നായമും ദായകമാവുംനുത്തം
“യദിളക്കിയും” ഉപപത്രികയിലേന്നുള്ള വൈഹാക്രണസിലും
നംതുടി എന്നുന്നതിരിയുടെ പട്ടഭാഷയിൽ കൊള്ളളിച്ചുകൂട്ടത്തു ആ
ഹലിതക്കാരൻറ കുശലത്തെന്നയാണ് പണ്യിതൻ അധികം അ
ഭിന്നവിയുള്ളുന്നതും.

ക്രമവൻറ കൃതികൾ അതുകൂട്ടടി നോക്കിയാൽ, ഹോക്കസം
പരിയരുടെ നാടകങ്ങളുടെ പരിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുപോലെ, അതു
വിശ്വാസിന്നും ഒരുപക്ഷപ്പുണ്ണണനും പറയാം.

എല്ലാ ഒച്ചിക്കാക്കം പറഞ്ഞ പാതാത്മഞ്ചാ അവയിലുണ്ട്.
നിങ്ങൾ പ്രക്തുരിവണ്ണനയും പ്രാധാന്യം കല്പിയുള്ളു അല്ലാനോ?
അതണ്ണക്കിൽ, ഇതാ:

“കനലിൽമുട്ടുട്ടതോടു കനകപ്രേണംലപോലെ
തിനക്കരുടെ ബിംബം മുട്ടുട്ടതു നിന്നുന്നേടി.”

തൊട്ടാൽപ്പൂളുന്നതുപോലെ തേജസ്സം ശക്തിയും സുരിയുള്ളു ഇപ്പു
രണ്ട് വരീകളുടെ മണിയ ഒരു പ്രതിപ്പായമാതുമാണ്,

“ലോകക്കഴിപ്പി രജനീവനിതയ്യും ചാത്തൻ
നക്ഷത്രമാല പണിചെയ്യുവതിനാവേണി
സൗഖ്യപ്പിണിയമിത്രക്കിയെടുത്ത നീരിൽ
ധക്ഷനിതാ തപനമണിയലക്കെതവത്താൽ.”

എന്നാളും വി. സി.യുടെ ശോഭനാദ്ദോഹമെന്ന പറഞ്ഞാൽ അതി
ശയോക്തവിയില്ല.

“ബാലാറാഡിലൻ വന തട്ടന നേരത്തു
കോലാഹലം മുത്തമാട്ടം ലെജ്ജാക്ക്”

കണാട്ടാവാനിച്ചു കണ്ണു പ്രതിവിലാസത്തിൽ കാഴ്ചക്കരവുള്ളതല്ല
യിങ്ങൻ; തീച്ചുതന്നെ.

പഠംകൊണ്ട് ചിത്രകാരനെ അനാക്രിയീസന പാടവമാണെന്ന
കവിത്രത്തിന്റെ മരിയാൽ ലക്ഷണം? ആണെങ്കിൽ, “പച്ചക്കു
ഞ്ചിക്കലുകൾക്കിടയ്ക്കും” എന്ന തുടങ്ങുന്ന കാഴ്ചിവനവുണ്ട്
നമ്മുണ്ടു, “ചൊറിഞ്ഞു ശരാമമെപ്പേരും കൊഴിഞ്ഞു” കിടക്കുന്ന
ഒരുക്കരണമുണ്ടെങ്കിലും കിടപ്പിരോയോ,

“ചിറകിനകത്തു കടിച്ചുകിടക്കം
ചെവുപേൻ കൊതുക്കുള്ളിച്ചുകര പുഴവും
തറവിയ കൊക്കുക്കാണ്ടു പെരുക്കി_
കൊടുക്കാറെയണ്ടു കൊറിച്ചു തുടങ്ങി;
ഒരുക്കാർക്കൊണ്ടു ശിരസ്സിൽപ്പുരിചൊട്ട
ചൊരക്കിത്തത്തി രടനാത്രങ്ങാി”യ ആ ഹംഗാമത്തി
ന്റെ റടപ്പിരോയോ നോക്കിയാൽ മതി.

അമവാ സുകഷിച്ചു വരജ്ജീപ്പുട ചിത്രങ്ങളുക്കാരാണ് മിന്നൻ
പ്രിണറിന്റെ വേഗത്തിൽ വന്നപോക്കന് അത്രതചിത്രങ്ങളും
നേരം നിന്നുംകാണും? എത്രയെങ്കിലുമിരാ:

“വൈശ്വി, വാ വാ, എന്ന വിഷിച്ചാൽ_
തെന്താളു തുറന്ന പറന്നവയം താൻ?”

“അതുപ്പാടതു കേട്ട കിരീടി
പുരിക്കൊടിക്കൊണ്ടനിയിച്ചാൻ;”

“പിടിച്ചു മെല്ലുന്നമ പിച്ചുനിന്നാർ
പട്ടപമില്ലാത്തു മറിഞ്ഞുവീണാർ;”

“അതുകൊണ്ടരിശം തീരാത്തവനാ—
പുരയുടെ ചുറ്റു മണിനടന്നാ;”

“സപ്പുംഗിരാജൻ ഫലാവകുവാളം
കെള്ളുചു പിന്നേ കടയായുട്ടിച്ചാൻ”;

“അഞ്ച്ചാജസംഭവൻ തനാടെ ദൃക്കുത്തു
കണ്ണാടി വെച്ചുണ്ട് നോക്കിയിരിക്കും.”

അതല്ലോ, സദാചാരവാക്യങ്ങളുടെ ഏറ്റവും പ്രഭുത്വാനും കവി തപത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമെന്ന നിശ്ചാര കരാതുനാണ്ടുകൾ അക്കാ രൂത്തിലും കാണുന്ന അപൂർത്തിയനാണു്. ഹേസ്റ്റ് “പിയറുടെ ഒരു വരിയോ പ്രയോഗമോ, അറിഞ്ഞതാ അറിയാതെയോ ഉല്ലരി ക്കുംതെ വിഭ്യാജ്യാസം സിഖിച്ച ഒരാധകു് ഒരു വിഷയത്തെ കാറിച്ചും അര മനിക്രൂന്നേരതെങ്കു സംസാരിക്കുവാൻ സാധി യുള്ളക്കായിബ്ലൈനു് ഒരു ആര്യോഗ്രാഹിത്തുപകൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതു് ഏറ്റവും വാസ്തവവുമാണു്. ഇതു കാണുന്നപ്പറ്റിയും പറയാം. ഏന്നാൽ ഒരു വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ടു്: കാണുന്നറ വരിക്കുണ്ടും പ്രയോഗങ്ങളും വിഭ്യാജ്യാസം സിഖിച്ചവർമ്മാതരമല്ല, കാണുന്ന ഏന്ന പേരുടെ കേരാക്കാത്തവരുടും ദിനംപ്രതി തന്മഴുടെ സംശ്വാസനത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചവരുണ്ടു്.

“ശീവ ശീവ, ദിജ്ജനാരമേവ ഭാരം;”

“ഒരിക്കുലുനേഡവനമാതമനാശം
ജിരിക്കുള്ളേപേ മരണം മരോജ്ഞതം;”

“ജലത്തിലെപ്പോലുക്കെഴുന്നപോലെ
ചലം മരണപ്പുക്ക ശരീരബന്ധം;”

“ജനനമരണമെന്നതിൽജ്ഞനാനാ—
മനഭവമെന്നതിനെന്നതോ വിവാദം?;”

“മരണംവിബാശവും ശരീരപ്പുലിംഗാക്കി—
ഉരണിതലം പ്രവിശന്തി മാനഷനാർ;”

“മരണമൊരുവനം വരാത്തതബ്ലൈ—
നാറിക ക്വാനറിവുള്ള മാത്രവുഡേം;”

“അാരീഡ്യമെന്നാളുതറിഞ്ഞവക്കേൾ
പാരിൽ പരന്തുശവിബേകകളുള്ളു;”

“തായാട്ട് കാട്ടന ശിന്തുക്കാണ്ടാൻ
താഡിച്ചു ശിക്ഷിച്ചു വാസ്തവാനം;”

“വല്ലാത്ത ബാലപ്രഭവത്തിനൊക്കൊ—
ശില്പാത്ത ബാലപ്രഭവം സുഖംപോർ;”

“സാമ്പര്യക്കായേ സക്കടമെന്നാതോർത്താൻ
സംശ്ലിഷ്ടം റാഡിഷനാം സമാനം;”

“മുന്ദിപ്പുമുച്ചിടിന ഗോദുതന്നീറ
പാരേപ ശമിയും ബഹുഗോക്കാശല്ലിംഡാം;
ഒരുത്തന്നേംബാക്കിന ദിപ്പുവാദം
പരത്തവാനാഴക്കളിനാംവ്യം;”

“ചെവാളുകാലങ്ങളിലുള്ള ശീലം
മറക്കമോ മാനപ്പാളുള്ള കാലം?
കാരണ്ണിരത്തിന്കുൽ പാലിലിട്ടംകു
കാലാന്തരേ കൃഷ്ണ ശമിപ്പുത്തന്നോ?!”

ഈവയെല്ലാം റണ്ട് സെക്കന്റ് നേരംനേരമെങ്കിലും ഓഫ്റ്റൈക്കിൾ
യെ പ്രവത്തിപ്പുകുറ്റാതെ ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മനിപ്രവാളത്തിൽ
റാഗമാരും ഒഴുകിവന്ന ഉഭാവരണങ്ങളുണ്ട്. തുള്ളുകളുള്ളം,
പഠവത്തുറത്തിലും കടക്കുകയാണെന്നുണ്ടിൽ അവയിൽനിന്നൊടുക്കു
വാൻ കഴിയുന്ന വരികൾ ചുമന്ന പുരണ്ടപ്പു വരുവാൻ കഴി
കയില്ല. കൂതക്കിപ്പിറയാം: “കാതുൻ പരിഞ്ഞരും ചാലെ” എ
നാളുള്ള മിഥുനമേഖാട്ടക്കുടി ഒന്നോ രണ്ടോ വരികൾക്കാണ്ട് വ്യാ
വ്യാനിയുള്ളവാൻ കഴിയാതെ ഒരു സംഭവമോ, സ്വപ്നാവവിശേ
ഷമോ ലോകത്തിൽ ഇന്നവരെയുണ്ടായിട്ടില്ല. മനപ്പുജീവിത
ത്തിന്നീറ ആരംഭാദ്ധ്യം സ്വപ്നാവവും ഇന്നന്നതേവയായിരിയുള്ള
നേടരേണ്ടാളും കാലം, അങ്ങിനെയാങ്ക സംഭവം ഉണ്ടാവുകയി
ല്ലോം പറയാം.

കവികളുടെ ഭർഗതി

മഹികളുടെ ഭർഗതിയേക്കരിച്ച് അറിയാത്തവരോ വ്യസ നിജ്ഞാത്തവരോ ലോകത്തിലെ സന്ദേശങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ട് നാ തോന്നനില്ല. ‘കവിയും മാരിപ്പുവും’ ‘കവിയും നിർജാഗ്ര പും’—അവയുടെ യോജിപ്പും എത്ര സ്ഥാനവികിമായിരിയ്ക്കുന്നു! നേരേമരിച്ചും, ഇങ്ങിനെയൊന്നു പറഞ്ഞുനോക്കുക: ‘അമേരിയ്ക്ക തിലെ കോടിശ്രദ്ധനായ ഒന്നാകവി!’. അതിൽ അതു വിശ്രാ സം വരുന്നില്ല. അതിൽ അയ്ക്കിയില്ലെങ്കിൽ, തീച്ചുയായും ഒരു അബൈചിത്രമെങ്കിലും ഉള്ളത്തോലെ തോന്നുന്നു. ഏതായാളും അഞ്ചിനൊഴിയുള്ള ഒരു വിശേഷണം ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വിശേഷ്യത്തിൽ ഇതുവരെ ഘടിച്ചുകാണപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

കോടിശ്രദ്ധനു കവിയാകന്നതിൽ ആശ്രാസല്പമായ എത്ര തോ ഒരു പ്രതിഭാസധിക്കുതായി കാണപ്പെട്ടുന്നു. ധനികൾ സ്ഥാരാജ്യഗോപരത്തെ കടന്നും ഉള്ളിലേയുള്ള പ്രവേശിയ്ക്കുന്നതു, മുണ്ടിരുടെ മുളയിൽക്കൂടി ഒട്ടകം മഹാശരേതയുള്ള കടക്കുന്നതുപോലെ അസംഖ്യമാണുന്ന ക്രിസ്ത്വനാശിനിക്കുള്ളിട്ടുണ്ട്. സ്പർശത്തിലെ കല്പവുകൾക്കുത്തുകൂടി ജനപ്പിച്ചു സക്കലപുസ്തകങ്ങളുടെ നാശത്തെ കവിതാരാമത്തിൻറെ കാര്യത്തിൽ മുഖം മുഖം കുറച്ചുകൂടി ചെരാതാക്കകയും ഒട്ടകത്തിൻറെ വലിപ്പം കുറച്ചുകൂടി അധികമാക്കകയും ചെയ്യേണ്ടിവരുമെന്നു തോന്നുന്നു.

കവി കോടിശ്രദ്ധനായിപ്പോയാൽ അവാരാ ആ വസ്തുതയെ ഒളിച്ചുപോത്തുകയോ, ജീവിതരീതിക്കൊണ്ടു നിശ്ചയിയ്ക്കയോ ചെയ്യുന്നു. തൻറെ പാവനമായ ഒരൊറ്റ സ്ഥാനം—ചക്രവർത്തിയുടെ തിരുവാസസംബന്ധിച്ചു നില്പപ്പെടാതെ ആ ഒരൊറ്റ ബഹുമതി—സീസറം ഓപ്പോഴിക്കുന്ന ധാരാതാന്നിൻറെ അപൂർവ്വത വരിലേയുള്ള കൈ നീട്ടി, അതിൻറെ അധിദേവതയുടെ പ്രച്ഛന്നസ്തോച്ചക്രിയ പുനവിരിയാൽ അവഹോളിയ്ക്കപ്പെട്ടു ചതാശരായി തിരിച്ചുപോയോ, ആ മഹാകവിത്പം—അതുമേൽ ഉന്തുജ്യമാണുന്നും അധാരങ്ങൾ ബോധക്കണ്ടും. പട്ടിഞ്ഞിയിട്ടു പൊടിയും ചുളിയും പുരണ്ടു, വെയിലും മഴയുമേരു, നശിത മരിയുവാൻ തുണിയില്ലാതെ, ശ്രാന്തനെപ്പോലെ താൻ അലഘത്തുരട്ടുന്നാലും കോടി

ശ്രദ്ധയാൽ മന്മേഹക്കു ലജ്ജിപ്പിച്ചുന്ന ഒരു ചിരന്തനവാ സസ്യമലവും അവാങ്കു സ്വപ്നത്തിന്റെരണ്ടാക്ക വിലക്കാട്ടത്ര വാദ്യവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു പദ്ധതിപ്പിളാതിരാനിട്ടുത്? ശ്രദ്ധയേക്കാണ്ട വൈ ആശം പാറയായി മാറ്റുന്ന കൊടുത്തോറുത്തകാലത്ര മേഖലാന്തരജ്ഞ കൂർക്കു വാസിച്ചുകുറഞ്ഞ മഹാകവികൾ ആ ഭോധനതിന്റെ പ്രഥി പ്രിയിലപ്പേണ്ണോ യുടേനു കഴിഞ്ഞതുകൂടിയത്? അന്നേ.എ.ഓ കവി കളുടെ വിശപ്പിക്കുന്ന വാദംതല എടുത്തുകൂടിയത് ആ ഭോധനയും മാത്രമല്ലോ?

അന്നേകം കവികളുടെ ‘മഹോ ഭണ്ട’ ഇതു കവിത...ഭോധനയും മാത്രമായിരുന്നു. വി. സി. കുമുടി കഴിഞ്ഞാൽ ഭണ്ടണഞ്ഞുന്നതു വരെ ഒപ്പിച്ചുകയായിരുന്നുവരെ. പക്ഷേ ആ തുറന്ന നെന്നത് റാഡിയോബന്ധീകരണ കാണിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു വി. സി.യാഥ് സീസ ദോയം മഹാനിവാശിനായം, നെപ്പോഷ്ടിയരെയും ഭണ്ടിപ്പിനായും ഫോറ്റോഗ്രാഫിനായും ഒന്നായണവിച്ചുവാൻ മരിയാൽ ‘താരാ’പ്പുതമായ ശബ്ദത്തിൽ, “പാരാവാരം കരേറിക്കരകൾ ഭണ്ടിവരം

ഉക്കിളിട്ടാത്തതെന്തോ?

താരാജാലംഞ്ഞരാ തമ്മിൽ സ്വപ്നമുറസി മറി—

ഞത്തരു വീഴാത്തതെന്തോ?

നോരായാരാജത്തുനോക്കീടുക മദമിയല്ലും

മരന്ത്രരേ, റാജ്ഞാ;ബുന്നാ—

ലാരാൽക്കൊണ്ടത്രമെല്ലാറിലുഡപരി വിച്ച—

ഞുന്ന വിശേപശത്രുവാം!”

എന്ന ഗത്തുലോകത്തോട് പറഞ്ഞത്. വി. സി.യുടെ വിശേഷം തത്രമായ വിശപ്പത്തിന്റെ റാഡി സമകാലിനക്കാരായ കേരളവം വലിയ കോയിത്തന്ത്രവുരാൻഡും വൈജ്ഞമനാഡുഫേഡും കൂടി കളിക്കിൾ പ്രത്യക്ഷപ്പുടാതിരാന്ത്, പാരിപ്രത്യേകിന്റെ റാഡി ആ വർ അറിയാതിരാത്തുകാണായിരിച്ചുണ്ടാം.

പാരിപ്രത്യേകപ്പോലെയോ, താതിലും കവിതാംഗ റാഡി റാജ്ഞാസുന്ദരപ്പരത പ്രത്യക്ഷപ്പുട്ടത്രുന്ന മരറായ മുകരം ദിവമാണ്. കവിതയും ദിവബും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ മെമത്രിന്നാണ്യാമാത്രമല്ല, പലേടത്രും അപ്പുജുമായ കാര്യകാരണ ബന്ധാംകൂടി കാണപ്പെടുന്നു. സാന്തിഷ്ട മുൻമെർജോ, മിൽ ടന്റെ ‘ലിറസിയസ്’, ചെപ്പിയുടെ ‘അലോംഗണസ്’, ടന്റെ

നേരി 'ഖൻ മെഞ്ഞാറിയാം', വള്ളുങ്ങെന്നുണ്ടിനേരി 'ബധിരവിലാപം', അതശാനേരി 'പ്രഭാദഗാം', നാലപ്പാടനേരി 'കണ്ണു റിഹത്തുണ്ടി' എവ ദിവഞ്ഞിനേരി കാഴ്തരാത്രികിഴ പ്രശ്നവിച്ച ഉച്ചസ്സുകളാണെന്നും എല്ലാവക്ഷജരിയാം. ഇവിടെ കവികൾ കാര്യം തുറന്നപറഞ്ഞതിരിയുണ്ട്.

പക്ഷേ, കവിക്കുടെ സാംഘാരക മാനസംസ്കാരത്തിനോ, ഏതെങ്കിലും ഒരു കവിതയുടെ അഭ്യന്തരകാന്തിക്കോ അസ്ഥിരമായി നില്കുന്ന ശ്രോകത്തെ കവി എല്ലാ സമയത്തും തുറന്നകാട്ടുന്നില്ല: തകിലുതയുടെ ഓള്ളിയർക്കിനും അതിനെ ജനിപ്പിച്ചിരിക്കുവുന്ന പുഞ്ചലാവത്തംഴിടെ ഭീകരമായ പ്രവൃദ്ധതയെ ഉംഗവിജ്ഞവാൻ മാത്രമേ നടക്കു നിരുത്തിയില്ല. 'അജവിലാപ'ത്തിലേയും 'ഒമ്പല്ലോ'വിലേയും, (വി. സി.യു.ട) 'ഒരു വിലംപ'ത്തിലേയും വരികളിൽ, പ്രക്താനാസാരിതപത്രത്തിനാവേണി എത്രതൊന്നു പെട്ടുത്തിയാലും, സ്വാന്നഭ്രംബം ഭൂതങ്ങളായ വികാരത്തംഗങ്ങളുടെ പ്രതിധനകിരം ലയിച്ചുകിടക്കാനില്ലെന്നും അക്ക് പറവാൻ ദൈരൂധണങ്ങളും ചേർക്കുപിരയാടേയും വി. സി.യു.ടേയും കാര്യത്തിൽ ഈ അന്നമാന്ത്രികം തെളിവുകരാക്കിയണ്ട്.

“കാസുഭാന്ധപി ഗാത്രാംഗമാർ
പ്രഭവന്ത്യായുരപോഹിതും യദി
നാ വീഡിഷ്യതി ഹന്ത സാധനം
കീമിവാന്നു മുഹരിഷ്യതോ വിധേഃ?“

എന്ന ചോദിക്കുന്നേബാധ കാഴ്തിംഗസനം,

“നാട്ടാരെല്ലാം വിഷ്വവില്ലവാളയിലുതിങ്കം
കാല;മദ്ദീനമായ”തന്നെ
കുട്ടാശ്വേം, കച്ചിത്തത്തിട്ടിന കമ; വലുതാ—
യുള്ള വംശാനിശ്ചിമം—
കേട്ടാലുങ്കം ദയംകൊണ്ടിഷ്കിഹിയിരുമാണി
വേഷയിൽ,ക്രഷ്ണ,മാലാം
നിട്ടാനംകുടി വയ്ക്കാതെരിയുമെങ്ക വിഷ—
കിനേരി നോരിട്ടിരുന്നു.“

എന്ന പരിയേബാധ വി. സി.യു.ം സകലപ്പുംപും ഒരു ചോദിക്കുന്നുകയും പരിത്യസ്മിതിവിശ്വാം നം ചെയ്യുകയുംബാണെന്നുണ്ടു് തിനൊക്കരിച്ച സദേശമാണില്ല. പക്ഷേ, കാഴ്തിംഗസന്

“മേഹലോകേ ഭവതി സുവിനോപ്യറ്റാമാപ്പത്തി ചേരാ
കണ്ണാദ്രോഷാപ്രാണക്കിരി ജനോ കിം പുനർദ്ദരംസേമ”

എന്നോ,

“അമവാ മമ ഭാഗ്യവിപ്പവാദശനീഃ കല്പിത ഏഷ വേധാശ
യദനോന തതന്ന പാതിരാ ക്ഷപിതാ തദപീടപാത്രയാ ലതാ.”

എന്നോ ഏഴ്തിരപ്പോഴിം, വി. സി.

“പാതിരപ്പുട്ടം വേച്ചപ്പെലവലിയിലക—

പ്പുട്ട കാലാലയത്തിൻ

വാതില്ലുത്തപ്പോൾ മുട്ടിത്തിരിയെ വങ്ങമൊരൻ
ജീവിതം ഓരുത്തം.”

എന്ന തീരു പരിഞ്ഞപ്പോഴിം, ഫേസ്റ്റ്‌പിയർ

“അങ്ഗോ, സുരഭിലമായ ഭവദ്വാസമേ, തന്റെ വസ്ത്രം
പൊട്ടിച്ചേരിയവൻ നാം ഭാഡാനിതിയെത്തുടടി പ്രേരിപ്പിയ്ക്കുന്ന
വല്ലോ ഒന്നതുടടി! ഒരു തവണതുടടി! [ബഡാംഡാമോണയെ
വിണ്ണം വിണ്ണം ചുംബിച്ചുകൊണ്ട്].....ഒരു പ്രാവശ്യംകുടി!
—ഈത് അവശാനത്തോന്തരയിരിയ്ക്കുട്ട! ഇതു മധുരമായതു് ഒരീ
ജീലും ഉണ്ടിനെ ആപ്പല്ലുരമായിത്തുന്നിട്ടില്ല.”

എന്നു് അമെല്ലോവിനെക്കൊണ്ടു പരിഞ്ഞപ്പോഴിം തു കവി
കളുടെ മനസ്സിൽ സ്വാനഭവത്തിന്റെ സാസ്യമായ ചേരുവ
യില്ലായിരുന്ന എന്ന വാദിയ്ക്കുന്നവർ, ഒക്കും ചുറ്റരില്ലാത്ത
പ്പോഴിം ജലത്തിൽ ചതുപ്പത്തിനുംബവത്തെ കാണുവാൻ കഴിയു
മെന്ന ശരിയ്ക്കുന്നവരാണ്. ‘ബധിരവിലാപ’ത്തിലെ,

“കവികൾ മമ സഖാക്കെഴുത്തുട്ടുടടി—

കവിതകൾ ചൊല്ലിയെഴിം സദസ്സ പുക്കാൽ”

ഇത്യാദി വരിക്കശ്ശക്കാരാ എന്നിയ്ക്കു മന്ത്രേക്കമായിത്തോന്നായതു്,
വള്ളംതോളിന്റെ “ശിശ്യം മകനം” എന്ന കവിതയിലെ,

“രാമേ നമസ്സ ശ്രൂതിമാത്രവേദ്യമാ—

മമോാല സംഗിതകലാനഭാവമേ!”

എന്ന വരിക്കശ്ശാണ്. ബധിരവിലാപം ഏഴ്തപ്പെട്ടിങ്ങാണില്ല
കുറി, വള്ളംതോളിന്റെ ജീവിതത്തിലെ സംഭവങ്ങൾ, കാഴ്ചിയാ
സംഭവം ജീവിതത്തിലെ സംഭവങ്ങളുക്കാരാ അജ്ഞാതങ്ങളായി
അനാവേക്കിയിട്ടുടടി “ശ്രൂതിമാത്രവേദ്യമാം” എന്ന വിശേഷണം

ത്തിൽനന്നിന്ന ചിലതൊക്കെ ഉശരിപ്പുംമായിരുന്നു. ബധിരവിലു പത്രിലെ റിറാഴ മുൻവൻ അ “മാത്ര” ത്തിൽ അടങ്കിട്ടുണ്ട്.

“ബ്രഹ്മപ്പിമാർട്ടവ്യനേ മുഹമ്മദ്

പെറോയ പുന്നക്ഷിതിമന്യലത്തിൽ

അപ്പോ, മനസ്സിനു മനസ്സിനോട്

സാമീപ്യസന്ദർഭമായി”

എന്ന ഫ്രോക്കത്തിൽ വ്യസനാട്ടണങ്കളിലും റിറാഴയിലും; അട്ടി മുണ്ടുകളിലും അന്തിരിയെഷ്ടവിച്ചുപെട്ടു ലോപന്നുരണ്ടാമില്ല. അക്കാര വിജ്ഞാനംപോലുമില്ലാത്ത — ‘അക്കാരജ്ഞാനം’ പരിശീലനം? — താമസനാരായവർപ്പോലും വസ്ത്രഗർഹവ്യതിരാൽ മതിക്കുന്നു” അ മഹാ കവിയോട് മാറിറിപ്പുവാൻ ആര്യത്വാപിച്ചിട്ടില്ല; അതുരം അ അന്താജനക്കുശേഷം അന്താരിപ്പുവാൻ സാധാരണികാചാരങ്ങൾ അദ്ദോഹത്തെ റിംഗ്രാമിച്ചിട്ടില്ല.

പക്കേ, അഭാനന്ദകാണ്ട ബ്രഹ്മശാനായ മരാറായ മഹാ കവിയുടെ ഉള്ളഭരത മും അന്തിരി അതിഅറിനമായി പൊളും ചുട്ടുണ്ട്. “മാറിറിൽക്കു!” എന്നു സാവണ്ണന്നു പ്രച്ഛുഗജ്ജം നം പുജ്ഞരാശിപോലെ മുളമായ അദ്ദോഹത്തിന്നു ഉന്നസിൽ തീക്കന്തലപോലെ നിപതിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിപ്പുന്നും. വള്ളംതാഴീ ന്നു ഫ്രോക്കത്തിലെ അതിബംഗപൂതമെങ്കിലും താഴുന്നത് ആരാധനയാ സ്രൂം, സ്വാന്നദിപ്പുവും വിശ്വാസം പുജ്ഞാം അതു ല ക്ഷുഗ്രതെ അഹിപ്പിച്ചുന്ന രീതി നോക്കു:

“നന്ന നന്നന്നത്രിഖവന്നുപോലും

ധരയിൽ നടപ്പു തീരുമാണപോലും!

നനകമിവിട്ടമാണു; മന്ത, കഷ്ടം!

മര, മര, ഇങ്ങിനെ വല്ല നാട്ടുണ്ണോ?”

നവമേധശബ്ദത്താൽ വികുന്നമുയിൽ ഉള്ളിനമായിരുന്നു റതാ ശലാകയെപ്പോലെയാണു് ക്ഷേണ്ടുകുപ്പുമായ സ്വാന്നദിപ്പുവത്താൽ പിളക്കപ്പെടുന്ന കവിപ്രദയത്തിൽനന്നിന്ന യമാത്മാവിത റിപ്പ ക്ഷിയുന്നതെന്ന കാണിപ്പാൻ ഉത്തിലധികം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട് ഒരി ഏ പക്കത്തെന്നമന്ന ഞാൻ വിചാരിപ്പുന്നില്ല. ഏതായാലും ഒരു സംഗതി ഞാൻ പറയുന്നു. “കവിക്കൂട്ടുക മരവസ്ഥ മാറ്റ നേ!” എന്ന വല്ലവയം പെഡേതാടു പ്രാതമ്പിജ്ഞാവൈക്കിൽ “അ ആ ആതെ!” എന്ന ഞാൻ അവക്കുതിരായി അദ്ധ്യമിപ്പും. തന്ത്രാഗ

മില്ലാതെ നേട്ടമില്ല; വോദനയില്ലാതെ പ്രാശവമില്ല; ഭേദഗളിൽ റാറിലാച്ചുഡിപ്പാരംഭിക്കിലെ സുമണ്ണം അശ്വാ ഗതാഗതിക്കിലെ ഫലഭാസ്ത്രങ്ങളിൽ ദാഖാഡാമതിക്കിലെ കാരിശ്മാനേരുവിനാ മെഡിപ്പുതുക്കുന്നു രക്ഷാ ഒഴകിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ; രാക്ഷാ സമാധി ദാഖാനായത്തിനേരുവിലും പൈശാചികമായ വിസ്താവത്തിനേരുവിലും റാച്ചുവിൽ അല്ലാന്നാനായ ഒരു ഫക്കാൻ പട്ടി നീറി കിടന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ; ഫോകവും ഭാരതവും തുന്ന് ഏവിടെ എത്തുന്നായിരുന്നു?

ഇല്ല; കവികളുടെ ജീവിതസൗഖ്യങ്ങൾ ഭാരിഭ്രാണിയിലോ, ഭഃവാണിയിലോ, ക്ഷേഖാണിയിലോ ഇട്ട് ഭാരിപ്പിയ്ക്കുന്നതു എപ്പോഴും എപ്പോഴും എപ്പോഴും എപ്പോഴും എപ്പോഴും എപ്പോഴും.

“ഉതക്കിട്ടു മിച്ചിനീരിലിട്ട്
ഭക്തനാ ഭറം ഭവരുന്നുക്കാശില്ലി
മാപ്പുവുരുത്താം കാക്കത്തു, യേതോ
പന്നിത്തരത്തിനും പയുക്കത്തുമാക്കാൻ.”

എന്ന റാലപ്പാടൻ പറഞ്ഞത് എത്ര റംസ്തുവമാണ്! കവികളുടെ ജീവിതവന്മാരിലും ക്ലിനിക്കാരിക്കാഡിലെ ചുഴികളിൽ ഇടയ്ക്കിടക്കിരിഞ്ഞു മരുമാരുമായി പ്രത്യേകിയായിരുന്നു. വെളിച്ചിട്ടിരിഞ്ഞു തുണാക്കി പ്രോഫഷണൽ കുറ്റക്കുട്ടികളുടെ ഉടയിലിട്ട് ദണക്കിണ്ട അക്കിപ്പിച്ചിണ്ടതല്ലാതെ ആ കരിന്തുകുഴിടുന്ന റസം ഭൂവൻ ഒഴകി വരുമെന്നാണോ റാംസ്തുവ വിചാരിച്ചതു്? തന്ത്രശ്ലോകങ്ങൾ ഭഹിപ്പിച്ചുന്ന അബ്ദിയിൽനിന്നുന്ന കൊള്ളിമീനുകരിക്കുന്നു, സ്ഥിര സാരകളും ലജജിപ്പിച്ചുന്ന ആ തേജസ്സു കിട്ടുന്നതുനാ റാംസ്തുവ അറിയുകയില്ലോ? അചേലുവന കുദോരവാക്ക് ചുന്നും ശ്രമണെന്ന തന്ത്രം മഹാലക്ഷ്മിയാണുജനാവത്രേ; കവിതയും സുവിഡ്യാക്കവാ നും ഉദ്യമത്തെ രട്ടുന്നതു സുരസ്പതിയായിരിച്ചും.

പാരമേന്മോഹൻ കമ്മന്നയകുമാർ

മീധവൻ: “ഈജുലേവ്” തിരില ശാധവൻ; ഇജുലേവവുടെ മാധവൻ; പാരമേന്മോഹൻ മതമകൻ; ഗോവിദ്ധപ്പണിക്കാരൻ മകൻ: ആ ശാധവനെക്കണ്ടിച്ചാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി ഉപന്നസി ജീവാൻ പോകുന്നത്.

“ഈജുലേവ്” ദാക്കണ്ടിച്ചാണ് പിജൂദോഗോഡ പലതടട ചിറ്റങ്ങളിൽ വരുന്നു. ഗോവിദ്ധപ്പണിക്കാരേയും നല്ല കണക്കിൽ ഒന്ന ശക്കാരിജീജ്വലഭന്നു റിശ്വയിച്ചു വടക്കിയും കാത്തി എറ്റേത്തും ഇരുണ്ടിയ പാരമേന്മോഹൻ എന്നും ഭിന്നില്ലോ. “ഒന്ന കൂടി ചിരിച്ചാട്ടു!” എന്ന് ഇജുലേവജാച്ച പറയുന്ന സുരിനമ്പു റിപ്പാടിനെ ഞാൻ പാശാക്കാതുമല്ലോ, അദ്ദേഹത്തിനും ശബ്ദവും കേരാക്കാണുണ്ട്. “എത്രാണ്”, മാധവാ! ചാലോപാലംക്കാണോട്? എന്ന ചോദിജൂദോ ഇജുലേവ് എന്നും മഹസ്സിൽനിന്നു മാറ്റുക തിളിപ്പ്. ഓപ്രകാരംതന്നെ, ഏറ്റവും കുറവായിരുന്നു ദാക്കി, താടിഭ്യാസം തടവി സംകൂതമായിച്ചിരിജൂദോ ചെരബ്രേറിയും, “ബാധി തന്നെ പ്രോബല ഇപ്പുക്കിഡിം ഞാൻ ഓതു ശപ്പന്നാണെന്നു താൻ വിചാരിജ്ഞുണ്ട്” എന്ന പാരതത്തുംകൊണ്ടു ചെരബ്രേറിം ഉള്ളിച്ചുണ്ടും കാണു കൂടേതുകൂടും, മാധവൻനു ഹാതിൽ ഇജുലേവ് കുടക്കണ്ണൻ ഓണിരിച്ചുകഴിഞ്ഞു ഉടരു കാലിട്ടറിസ്റ്റിലേജൂദു കടന്നുവെന്ന ലക്ഷ്യിക്കുന്നതുമുള്ളും, കണ്ണിൽ വെള്ളം റിംഗ്ചുരുക്കാണു മാധവനോട് ഒരു പ്രധാനാവശ്യരാത്രിൽ “ശത്രൈ” എന്ന ദാക്കാദയിടിനിക്കൊണ്ടു ചാഞ്ചൽ ശക്കരശാസ്ത്രിയും, എന്നാബോഡ, “കഴതേ, നിന്മക്ക് ബലമില്ലോ? പ്രധാനശിഖാശുശ്രീ, എ ഇടി!” എന്നും ആജഞ്ഞാപിച്ചു പോവിസ്സിപ്പുകൂട്ടുകൂടിയും തിക്കിരതിരക്കി സകലപ്പുണ്ടിക്കാക്കി ദുവാക്കുക വന്നാണുണ്ടുന്നു.

പാക്കി ശാവതട ഇടയിൽ ഒരാധാത്മമില്ല: ദാധവനില്ല. മാധവനു ചിത്രീകരിജൂദോവാൻ കഴിയുന്നില്ല. അധാക്കട ശബ്ദം എന്ന തരത്തിലുണ്ടോ ആലോച്ചിച്ചിട്ട് കിട്ടുന്നില്ല. (ശൈനപ്പട തട ശബ്ദംകൂടി എന്നും ദാക്കാദയിലുണ്ടോ എന്നില്ലെന്നാം.) എവർ രജാഭാരത ദാക്കെ ഭൂരിഭൂതകൂടി ചാലോപാലം ദാക്കി നടക്കുന്ന മാധവനോടും, “അവിശാഖ റാപ്പതും പാരതതാൻ—” എന്ന കോപത്രാചക്രം പാഞ്ചൽ സതുഞ്ഞിൽവാച്ചു റിനോടത്തുവരിന്

ഒന്നിലുകിയ മാധ്യമവേദനയിൽ എന്ന് അഡ്വീച്ചു കാണാംബാഡ്; പക്ഷെ ഒന്നു ടിക്കിലും മാധ്യമവേദന ഭവാഹിലും.

ഇതിനാം കാരണം ചതുമേന്തോൻറെ മലസ്സിൽത്തന്നെന്ന മാധ്യമവേദന ഒന്നു ദിവം പ്രസ്തുതമല്ലാതിരുന്നതാണെന്നുന്നു. ജീവനോടുകൂടിയ ഒരു റായക്കന്ന സ്വശ്ചിജ്ഞവാൻ ചതുമേന്തോൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ തേക്കരേ(Thackeray)യുടെ ‘വേനിറാറി ഫൈറർ’ (Vanity Fair)പോലെ “ഇന്ത്യലേവ്”യും റായക്കന്ന ഒരു നോവലാണെന്നു പറയാം. പഞ്ചമേന്തോൻറെയും, ഗോവിന്ദപുണിക്കരേയും, സുരിനാമ്പുതിരിപ്പാടിനേയും, ചെന്തല്ലേറിയേയും, കുറതേട്ടുന്നേയും, കണ്ണത്തുകൂടിയിരുന്നുയും, ലക്ഷ്മീകൂട്ടിയിരുന്നുയും, കാര്യസ്ഥൻ ഗോവിന്ദരേയും, ആ കാര്യത്തംകെട്ട ചെക്കൻ ഗോപാലരാമകൂട്ടിയും ആ റബ്സിക്കാരോമണി നല്ല വണ്ണം അറിഞ്ഞതിട്ടും, അനന്ത്യാസാധാരണമായ വൈദികതന്നാട്ടകൂടി ചിത്രിക്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യലേവവും ഇന്ത്യലേവജീവിതനെന്ന മരസ്സിലായിട്ടുള്ളതിനെക്കാഴ്ചയിക്കും ചതുമേന്തോൻ മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഏൻറെ വായനക്കാരികൾ പറയുന്നു!

പക്ഷെ മാധ്യമവേദന അദ്ദേഹത്തിനാം മരസ്സിലായിട്ടില്ല; അദ്ദേഹം വളരെ ഇഡ്യൂപ്പുട്ടിട്ടുമില്ല. ഇന്ത്യലേവവൈക്കാശം, അണ്ണയകലഹത്തിലാണെങ്കിലും, ഒന്നു പ്രാവശ്യം മാധ്യമവേദന ശ്രദ്ധ നേന്ന ചതുമേന്തോൻ വിഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു് ഗസ്ത്രത്തിൽനിന്നു വളരെ അകന്നതല്ലെന്ന എന്ന് കലാമമ്പംഞ്ഞുവരുന്ന അറിയിക്കേണ്ടതില്ല.

മാധ്യമവേദന ചതുമേന്തോൻറെ ചെന്തപ്പുത്തിൽ ചെന്തപ്പുക്കാരനായിരുന്ന അഡ്വീസ്; ആ അദ്ദു മാധ്യമവേദന അഡ്വീസ് ഗോവിന്ദപുണിക്കരാഹിഞ്ചു. അഡ്വീച്ചു ഗോവിന്ദസ്കൂട്ടിയേനവുംകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സതീയമ്പാറായിരുന്നിരിജ്ഞവാൻ ഇടയില്ലെന്നു്. പക്ഷെ മാധ്യമവേദന എ. എൽ. പാസ്റ്റാക്കന്നോഫോഴക്ക ചതുമേന്തോൻ സബ്സ്റ്റിജസ്റ്റിയായിക്കഴിഞ്ഞതിരിജ്ഞുന്നു. സബ്സ്റ്റികലുഗാലയിൽനിന്നു അക്കാലത്തു പുറത്തുവന്ന ചെന്തപ്പുക്കാരുടെ ഇടയിൽനിന്നു് ഇന്ത്യലേവജീവിത പറവിയ ഭന്നാവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട ഹരം ചതുമേന്തോൻ വന്നാചേരാപ്പോഴാണു് അവരിൽ ഒരാഴ്വയും താൻ അറിയുകയില്ലെന്ന ബോധം അദ്ദേഹത്തിനാണഭായതു്.

പെരിസ്യാദ്ദുദ്ദു വിട്ടു്, അയ്മാത്മമായ നിലവിൽ യുതിയമലിഞ്ഞെടുട്ടുകണ്ണ പാശ്വാത്യപരിപ്പാരത്തിന്റെനേരു പാതയിൽനിന്നു അന്നത്തെ ചെന്തപ്പുക്കാർ ജീവിതത്തിലെ വസ്തുവോദ്യ

ഓളിമായി തുടർന്നേം എന്നാണ് പറയുകയെന്നോ, എങ്കി കൊഡാണ് പ്രവർത്തിച്ചുക്കുത്തുന്നോ അദ്ദേഹത്തിനുന്നലു അവക്ഷിപ്പിച്ചം വിവരങ്ങളായിരുന്നു. അതാണ് പിന്നീട് ഓർമ്മ ക്രാനക്കു ഒരു വാചകമുള്ളും മാധവൻ ആ ഭൂമിയിൽ നോവ പിലും പറയാത്തതോ. ശക്രാന്തികളിൽ “അതെ” എന്നും മറപടി കേടപ്പോൾ, “ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു എന്ന് ശ്രദ്ധിക്കായ മാധവനോട് എന്തിനും പറയാം?” എന്ന പറഞ്ഞിരുന്ന മാധവിയെ—അല്ലെങ്കിൽ ശ്രദ്ധിപ്പിക്കാതെ—ഒരു മുഖ്യമായ കണ്ണ് ഇതിനൊക്കെ റിച്ചും ഒരാറുപോലേപ്പോൾ ചോദിയ്ക്കുന്നുമെന്ന മാധവനു തോന്തി കില്ല!

ഉയന്നതരം പരീക്ഷാജാ ഉംഗ് റിലയിൽ പാസ്സാക്കുവാൻ മാത്രമല്ലെങ്കിൽ സ്വഭാവിപ്പിച്ചും മാധവനു “ഉണ്ടായിരുന്നവും” അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഇരുപ്പേബന്നെങ്കാണിപ്പിലും, ലോകത്തിൽ ഒരു വിശയത്തെപ്പറ്റി മാധവനു “എന്തെങ്കിലും മാണംജായിരുന്നതുനോ പരുമേന്നോൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല; അദ്ദേഹം അതു” അറിഞ്ഞതിട്ടില്ലാണിരുന്നത്. അതിനും അദ്ദേഹത്തെ കരിപ്പുചെയ്യുന്നതുവാനും രാമില്ല: മാധവനു ധാതൊരക്കിപ്പായും ഇല്ലായിരുന്നു.

മതത്തെക്കാംപിച്ചും, രാജ്ഞിത്തെക്കാംപിച്ചും ചില വാദങ്ങൾ മാധവനുകൊണ്ടു പതിനേട്ടാമല്ലൂയെന്നതിൽ ചതുമേന്നോൻ ചെങ്കു ഘോഷിച്ചുണ്ട്. പക്ഷെ അവ താൻ ആലോച്ചിക്കാതിരുന്ന ഒരു വിഷയത്തെക്കാംപിച്ചു പെട്ടുനും ഒരു തീപ്പു കല്പിച്ചുവാൻ റിബ്രൂവും നായി സ്രൂതിപഠിപ്പുമാതൃകളും ഒരു ചെറുപ്പുക്കാരൻറെ ചില ചില്ലും മുക്കിക്കുഴുന്ന റിലയിലുണ്ട് ശ്രദ്ധകർത്താവും അവതരിപ്പിച്ചുണ്ടുണ്ടോ. നേരേമരിച്ച പാശുമേനുവനോ, ശോഭിപ്പുനിക്കരോ, കൂദേടുകമോ, ചെറുഗ്രേറിയോ, ഇന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി എന്നു പറയുമെന്നും ചോദിച്ചുണ്ട് ഒരുവിധം ശരിയായ ഒരു ഉംഗം ദഡക്കുപുരുഷവാൻ കഴിയും. അവക്കുടുംബം അകവും പുരുവും അവ ഒരു ശ്രൂതിപിച്ചുവാൻ കഴിയും. അവക്കുടുംബം അകവും പുരുവും അവ ഒരു ശ്രൂതിപിച്ചുവാൻ കഴിയും. മാധവൻ, ധാതൊരക്കുപുരുഷവിനും ശ്രദ്ധിപ്പിലായിട്ടുണ്ട്. മാധവൻ, ധാതൊരക്കുപുരുഷവിനും ശ്രദ്ധിപ്പിലായിട്ടുണ്ട്. മാധവൻ, ധാതൊരക്കുപുരുഷവിനും ശ്രദ്ധിപ്പിലായിട്ടുണ്ട്. മാധവൻ, ധാതൊരക്കുപുരുഷവിനും ശ്രദ്ധിപ്പിലായിട്ടുണ്ട്.

‘ശാരം’ എഴുതിത്തുടങ്ങുന്നപോരാ തന്നില്ലെന്നും ഒരു വായകനും അവശ്യമാണെന്നും പരുമേന്നോനും തീപ്പുപ്പെട്ടതാണ്.

ഈതിൽ മാധവൻറെ സ്ഥാനത്ത് നിൽക്കുന്നതു തൃപ്പൂദേശോനാണ്. പകേഷ കമ മുന്നോട്ട് പോക്കേംപാരാ അദ്ദേഹവും നിശ്ചേഷ്യമായ ഒരു സപ്ലാൻവിഗ്രഹമായിപ്പോരുകയിലോ എന്ന ശക്തിക്രിക്കറിയി ജീണം, മട്ടിച്ച നിലയിൽ ഉപയോഗിപ്പാൻ, തനിച്ചു രഘുവാളം പരിചയചും ശക്രഹാക്രി അ കലാകാരൻ സ്വഷ്ടിച്ചത്. ഒന്നാംഭാഗം കഴിയുന്നോഴിയും ശക്രൻ വായവാക്കാരൻറെ അട്ട തു പരിചയവും സ്കൂൾവും സവാൾപിച്ചുകഴിഞ്ഞതിരിപ്പുന്നു. മറ്റൊരിയത്തിൽ ശാരദയുടെ അർത്തസ്ഥാനത്തിനു് അപ്പത്രയുള്ള ഒരപേക്ഷകനായി കയറ്റപ്പെട്ടാവുന്ന തൃപ്പൂദേശോനാക്കട്ട, മനോ ഹരമായ ഒരു നിശ്ചലവന്നപോലെ, ഏതേവാലക്കര എടുത്തിലെ അച്ചൻറെ പിന്നിൽ കാണപ്പെടുന്നതെങ്കുല്ലു! തൃപ്പൂദേശോനാ വെ ശ്രീപുട്ടത്തുവാൻ ചൗക്കേരി കൊണ്ടുപോയ വിളക്കിൻറെ പ്രകാശം മുഴുവനും വീഴുന്നതു കണക്കാമാണെന്നിയും, വൈത്തിപ്പുട്ടുക്കയേയും, ഇതുവരുവും പാററിത്തപ്പിക്കുണ്ടുവരുന്ന ശക്രന്നവിഴുടേയും, മേഖാനും!

ശാരദയുടെ മറ്റൊരണ്ഡിലും എന്നായിരുന്ന സംഭവിയുള്ളക്കും പ്രഖ്യാപിച്ചുകൂടു. ബി. എ. ബി. എൽ. കാരണി റിജ്ഞീ, പഠിപ്പം പാസ്സമിച്ചുന്ന ശക്രന്ന പുണ്യവാലക്കര എടുത്തിലെ സന്തതിത്തുലിനെ വിശദമം ചെയ്തു കൊടുക്കുകയെന്നതു, ഇക്കാലത്തു സംബന്ധിച്ചുള്ള കഴിയാത്ത ഒരു സംഭവമാണെന്നുണ്ടിലും, അക്കാലത്തു അലോചിപ്പിക്കാൻമുഖ്യമായിരുന്നു. മാധവൻ വരുപ്പോലെയുള്ള ബി. എ. ബി. എൽ. കാരണൻറെ (ഒന്നാംകൂസ്റ്റിൽ ഒന്നാമനായാളും ശരി) കുമ്പിൽ ശാരദയെ ഏല്പിയുള്ളനുകാര്യം ചൗക്കേരിവന്നു തീച്ചുയായും സകടകായിരുന്നുണ്ടായിരിയുണ്ടാണ്. അതുപോലെയുള്ളതു ചെരുപ്പുക്കാരെ—അന്നാ—പാസ്സുകാരുടെ ഇടയിൽ അദ്ദേഹം കണക്കുമില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് സ്ഥിരതീക്ഷാം, അക്കുപ്പാടെ ആരം നല്കുവാണെന്നും ഒരു രജിസ്ട്രേറോട്ടീസ്റ്റിനു് ഉചിതമായ ഒരു മഡപട്ടി അയയ്ക്കുവാൻ ത്രാണിയുള്ളവനാണെന്നും ഒഴികെ റോവലിനെറും ദൂനാബേലാനും കഴിഞ്ഞിട്ടുകൂടി, യാതൊന്നും നാമാക്കിറിയുവാൻ കഴിയാത്ത തൃപ്പൂദേശോനാവെന്നും, (അന്നാത്തെ) വായനക്കാരിൽ ഭരിപക്ഷത്തിനെന്നിയും പ്രതീക്ഷയെ വിശ്വനിച്ചു, തിള്ളിക്കുയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം ഒരുജുമായിരുന്നവോ?

ശാരദയുള്ള വരുസ്സു പറുന്നേ അയയ്ക്കുമ്പു. ശക്രമേനോൻകോമുള്ളവായ ഒരു മുഖവാനും; (അതെന്തിനുംബാധിരുന്ന ചൗക്കേരി

വൻ പരബ്രഹ്മത്വം?); പ്രമദാചുശ്വരന്നതിന്റെ ലഘരി അറിഞ്ഞതി ട്രില്യാത്തവാണ്; ശാരംഗാഖ്യായത്തിന്റെ അദ്ദേഹത്തിൽ ഏട്ടിൽ പ്രോഥം ക്ഷേണ പതിജനത്തിട്ടില്ലാത്തവാണ്. ശാരംഡ്രോന്തരെ ശക്രന്നെന്ന മനോഭാവം നിഷ്പിക്കാംവും ക്രാനാഖസ്പന്നവുമായ വാ സ്വല്പമാണ്. പുക്കൾ ശാരംദ്രവാക്കാണ് ആ പൊൻവല്ലിയെ യെഉ റംഗമാക്കുന്ന വാസനത്തിലൂപാണും ഉർക്കവിപ്പിക്കുവേം അട്ട തു നില്ലുന്ന തു പുംസ്സാക്കില്ലത്തിന്റെ ക്ഷേണത്തിൽനാനു പ്രേമധ്യാര നിർബന്ധിക്കുകയില്ലോ? ഇല്ലെങ്കിൽ അത് അരാംഡാബാവിക മാരിക്കിളുക്കുകയില്ലോ? അതിന്റെ മധുരക്കും തീരുമെന്നവൻ എന്തും തെരുവിനെ തടയും? തടയുവാനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഭാവിച്ചിരുന്ന തെക്കിൽ, ശക്രന്ന കടക്കുവാൻ തുഡിന്റെ തയാറാക്കിയ വിശാംഖേത്രത്ത് പാൽ എന്തിനും ആ സംശയ റാന്മുരിയെക്കാണും കടക്കുവിച്ചു? അതു ശക്രന്നനെക്കാണ്ടുതന്നു കടക്കുവിച്ചു, തുഡിമേനുവാണും ശാരം ദയെ വിശാംഖേത്രത്തിൽ തീർച്ചയായും ഉണ്ടാക്കുവാനുടെ ഫലം പ്രാണവേദനയിൽനാനും ശക്രന്നെ രക്ഷിയ്ക്കാംമായിരുന്നുണ്ടോ?

ഈ ചോദ്യശാഖക്ക് ഉത്തരം പരയേണ്ടുന്ന ചുണ്ടകൾ, മുത്തു യവനികയുടെ അപ്പറിത്ത് ഏതൊന്നോളും മൊന്തുറ്റിന്ത്യാധി പ്രോധിരിക്കുന്നു. പുക്കൾ ശാരംദ്രയെ ഏറ്റവിജീ നല്ലവല്ലോ. ബി. എ. ബി. എൽ.ക്കാര നായ തുഡിമേനുവരെ വിശാംഖേത്രത്തിൽ നാലുപ്പാലും മനുഷ്യാഭാവം ചുണ്ടമേനോൻ രാഖാമേനുവരെക്കാണും ശിപാർഡി ചെങ്കിളുക്കു വേംവാം, സപ്തദ്വാ ചിരി തുഡിത്തുഡിന്നുന്ന ആ വിശാംഖരേതുണ്ടും ഒരു പെണ്ണശിത്തത്തുടടി, വേണ്ടിവന്നാൽ തുണ്ണാവാൽഗണിയും വാൻ പര്യാപ്തമായ ഗൃംത്തം, ഒരു ഓഫീസർ, നോറ്റേറേക്കും, ഇൻ കിമിനാന്നതും, അതിരെവാത്തുടന്നുകൊണ്ടു നിഷേധ്യാത്മത്തിൽ അ കെട്ടുമാറിനീ തലയിൽക്കൊന്നുമായ ഒരു കാഴ്ച, വ്രാതത്തോപായ കാലഭ്രതിന്റെ ഏതേനും ഒരു വിടവിൽ രണ്ടിക്കീടക്കുന്ന തായി ഞാൻ കാണുന്നണെ”.

ബം ഭം ലൈ

അമവാ ശ്രീമതി യുവതി

“ഇരോഹരി, നീ ആര്യദേഖം അണ്ണയല്ല; ആര്യദേഖം സഹോ അറിയുമല്ല. നിലാസിനി, നീ ഒരു അനൃകയുമല്ല.” എന്ന് ഉള്ള ശിരേകൾിച്ച പറഞ്ഞതു മഹാകവി ടാഗോറാനുന്ന തോന്തനാ.

അതുതനുണ്ടാണോ എന്നില്ലോ ഇന്ത്യലേവാലൈക്കൾിച്ചും പറയു വാനാളുതോ. അതിലും കരിച്ചുയിക്കും പറഞ്ഞവാനണ്ടോ. ഇന്ത്യലേവാലൈക്കൾിക്കാലം ഉണ്ണായിരുന്നില്ല; അവരാക്കു വാർധക്കുവുമല്ല; അവരാക്കു ഏറാം താങ്ങന്നുമാണോ: അവളുടെ മുന്നാമ്പത്തു പോരു ശ്രീമതി യുവതി എന്നാണോ.

“ഇന്ത്യലേവാലൈ ഇപ്പോൾ വയസ്സായിട്ടുണ്ടായിരിയുള്ളപ്പറയി ദ്ദോ?” എന്ന് എൻ്റെ ഒരു മാനൃസുച്ഛിത്തോ എന്നോടു ഇംഗ്ലീഷു ചോഡിച്ചു: ഇപ്പോൾ:

“കെട്ടിനേതാമനസ്സുംജാഗത്തയും
പുഷ്ടനിതിംബപ്പരപ്പിനേയും
മുടിക്കൊടിക്കണ്ണ”

നീററ നീലത്താച്ചോലയുള്ള അ വാർക്കാലിൻ്റെ ഓരിഞ്ചപോലും ഗരച്ചിട്ടില്ല; തെല്ലു വിഡന് അവളുടെ ഇഷ്ടചുണ്ടകളുടെ ഇടയി മുള്ള വെബ്സ്ഥിത്രാക്ഷിൽ ഒന്നിനെന്നരൈക്കിലും കാലം അപഹരിച്ചിട്ടില്ല; ഇന്ത്യലേവയുടെ ചിത്രകാരനാാ അ രാസികനാത്രാട്ടിൻ്റെ വാക്കകളിൽപ്പറയാണെന്നുണ്ടിൽ, അവളുടെ സ്ത്രീമണഞ്ചരിക്കാം ഇന്നാം “കംഗജാരജാമാനാവാൻ തുടങ്ങുന്നു”തേയുള്ളൂ. കാലംനാ ത്രുമേ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളൂ; ഇന്ത്യലേവ എന്നുന്നാം പതിനെട്ടാ യീതുനുണ്ടായിരിയുള്ളുണ്ടാ.

ഒരു സമയം അവശ്യ ഇന്ന കണ്ണാൽ പുംരജാലെ ഭററത്തു വെള്ളിത്തു വാവുന്നാം രാത്രി അവശ്യ കണ്ണ വായിടാക്കാക്കി ചെട്ടുനു മനസ്സിലാവുകയില്ലായിരിയുണ്ടാം. അതിനാ കാരണം അവളുടെ പ്രായാധിക്യമല്ല; വേദിപ്പുകച്ചയാണോ. അവളുടെ കാത്രകളിൽ തോടയല്ല, ക്ഷുല്ലാണോ ഇനാളുതോ; ഒരു പക്ഷേ അവരാ ഇംഗ്ലീഷുപഠിപ്പു നിര്ത്താതെ, ശ്രീനടർശ്ശമീഡിയററ്റൂസിലോ, ബി. എ. കൂംബാസിലോ പഠിയുകയാണോ; ഒരു സമയം അവരാ കിസ്റ്റു

വയ്പേക്കിച്ച സാരി ഉട്ടതിട്ടണായിരിക്കും. പകേഡി, അത് സ്വന്തമാം, നടത്തവും, ഗ്രന്ഥാധിക്ഷാമംജം; ഉല്പാസിത്തന്മുക്കാശോടുകൂടി “ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു ശപുഷ്ടാഡ ഹാധാവോട്” എന്നതിനാ പറയുണ്ടാം? എന്ന ചോദിച്ചപ്പോൾ ഇളക്കിശിനിയും അവഴ്ന്നട മാനിനാത്പര്യം; “ഉന്നു” എൻ്റെ ഭർത്താവിനെ അടക്കിക്കാലിന്തില്ലോ? ദാശു എന്നയും അടക്കിക്കാലിന്തിട്ടോ!“ എന്ന പറഞ്ഞത്തിന്റെ അടിയി മുള്ളു മനഃസ്നേഹമുഖം; “ഓമനായായ വിരലുകൾക്കാണോ” എത്ര നേരം അധ്യാത്മാനിക്കുംണ്ടോ?“ എന്നോ ഉറേറാ നൂറിനനൂതിരിപ്പാട് പറ നതപ്പോൾ അതു വിചുവിധിംഡിയെ പുഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് ഭോക്കിയ നോട്ടും, അവിടെന്തനോട്ടും. അവയുടെ സത്തയും ക്ഷേത്രി വക്കന കാലത്തു സ്രീസാദഭായാൽ ഒരു രക്ഷിക്കുണ്ട!

മാധ്യവനം ഇന്ത്യലേവയും

മാധ്യവനവിടെ, ഇന്ത്യലേവയെവിടെ? മാധ്യവൻ ഉന്നിപ്പ്— തീച്ച്ചയായും ചെവച്ചപ്പുകാഡെ ഇടയിലില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ അഹാം ഒരു പെൻഷ്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥമനായി, തന്നോടു സിങ്ക്രെട്ടറിയ റിൽ ഉദ്യോഗത്തിനാ ചെന്നപ്പോൾ ഗിൽഫാംസാല്ലു് പറഞ്ഞതു വാക്കുകളും, പണ്ടു ശിക്കാറിനാ പോയിങ്ങപ്പോഴുള്ള ക്രമകളും, പണ്ടുമേനോവൻ്റെ സിഖാന്തങ്ങളും ഉത്തരേന്ത്യയിൽവെച്ചു “പ്രിയർ ആലിവാൻ” തന്നെ പററിച്ച വിവരവും, (അവാണെ കാരബ്രാഡ പൊടിപ്പും തൊന്ത്രഭൂമിവെച്ചു) മറിയുംവരെ പറഞ്ഞതു കേരംപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വല്ല തിക്കിലും ഇരിപ്പുനാണായിരിക്കുംണം. മാധ്യവൻ്റെ സ്ഥാനത്ത് ഉന്നാളു മുഖാവും മാധ്യവനം തന്മുള്ളു വ്യത്യാസം ക്രോപ്പുചെയ്യുള്ളം കടക്കമയുള്ളതും തലകരാ തന്മുള്ള ഇത്തിപ്പ്; അതു വ്യത്യാസം അതിരും ആത്മതിന്റെക്കിടക്കണാ. ഇന്ത്യലേവ ഒരു വേഷപ്പുകൾപ്പുയും വരുത്തിയിരിക്കും ഇന്നൊഴുക്കപ്പെടാവുന്ന ഒരു ഭാവലിടല നായികാധാരിരിക്കുന്നാണ് നാശ്വര്മാ അഹാംകാരം; മാധ്യവൻ, എന്നു വേഷപ്പുകൾപ്പു വരുത്തിയാലും, ഇന്നൊന്തത സ്ഥിരിക്കും അനുഭൂക്തമായ ഒരു ഭാവലിഡെ—അതു എന്നായിരും എഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ല!—നായകൻ്റെ നൂലി അല്ലോ കാണ്ടതുപെട്ടു. മാധ്യവൻ അന്നൊന്തത ഒരു മിന്നാമുന്നിന്നങ്ങളായിരുന്നു; ഇന്ത്യലേവ എന്നതെന്തയും ഒരു നക്കാത്രമാണ്. മാധ്യവൻ ഒരു മുഖത്തിനായിരിക്കുവാനെ കൊള്ളേകയുള്ളൂ. മാധ്യവൻ്റെ ഒരു നൂലിനായിരിക്കുവാനെ കൊണ്ടുകയുള്ളൂ അവരു എല്ലാ മുഖാലുകൾക്കും അവരു നൂലിനായിരിക്കുവാനെ കൊണ്ടുകയുള്ളൂ.

വതിക്കുമാണ്; അവരാ തങ്ങാഖിലാസത്തിന്റെ ശാത്രകയും സംഗ്രഹവും വ്യാഖ്യാനവും പ്രതിബലഭവും ജീവിനമാണ്.

എൻറ ഇന്ത്യലേവ

എത്ത് ഇന്ത്യലേവയെയാണ് ഞാൻ ഗോഹിപ്പിച്ചുണ്ടോ? ഈ അഗ്നിത്വിൽ ഒന്നു പറിപ്പിച്ചുന്നുണ്ട്. “എന്നാൻ ശക്തിയും വിചാരിച്ചു കിടന്നോളം; വേണമെങ്കിൽ ശക്തിയും പുസ്തകവും അടക്കണ വെച്ചേണ്ടും” എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മാധ്യവന്റെ അടക്കത്തു ചെന്ന ആ മരാളരാഘവയെ ഞാൻ ഗോഹിപ്പിച്ചുടുക്കും പക്ഷേ, തന്റെ ഭിന്നിയുടെ ഏകാന്തതയിൽ, അല്ലെങ്കിൽ, ഉറക്കം വരാതെ (ഓസി അഞ്ചുവാണ്) പറഞ്ഞതും; അല്ലാതെ ആ മാനീസി അതു സ്ഥാതിച്ചിട്ടില്ല) ഞാപ്പി തുനാഖാണ്ടികനാ ആ കോമ്പ്രവി ശ്രദ്ധത്തെ ഞാൻ എന്നാൽ കരക്കണ്ണം അവരാ ഞാപ്പി തുനാഖാ പേല, അന്തരാക്ഷതീകാണ്ടനപോലെ, അല്ല പത്രപ്പിപ്പിച്ചുബന്ധിച്ചു വാഹി ധാരം അഞ്ചില്ലും തുലക്കുഴക്കും ഇടയിൽക്കിടന്ന കഷിപ്പുനാണ്ടും. പക്ഷേ, അവശ്വിടെ മരാളും അവസ്ഥിലെബാനമില്ല; തീപ്പതന്നു. തുലിന്റെ ഒരു ചുവാ പിഴച്ചപോലുള്ളകാണല്ലെല്ലു ആ ദീർഘനാഡാണം പുരപ്പുട്ടന്തും. അവശ്വിടെ വിചാരണാശ്വിടെ ലാഭവായ ഒരു സൂര്യം എൻറെ സങ്കല്പവിലെവബന്ധമേം ഉണ്ടോ; ആ നിശ്ചംഗസ്ഥശ്വിടെ കംരണത്തിന്റെ അററയ്ക്കും ഉന്നറത്തും ഞാനിക്കു എൻറെ ഭാവരാ അല്ലമായി സ്പർശിപ്പുനാണ്ടും. പക്ഷേ ഞാനാ വരയെ വിവരിപ്പിച്ചായില്ല. ഇന്ത്യലേവയെ ഞാൻ ഗോഹിപ്പിക്കു മാത്രമല്ല, ആരാധ്യപ്പെട്ടുകൂടി ചെയ്യാണാണ്. യുവതിയുടെ കരുപ്പുകാത്പംപോലെ, ശ്രൂമാനാശിച്ചു, ലോകത്തിൽ എന്നതാണ് അതു ധൂമരാജുമാന്തും?

ഇന്ത്യലേവയും അന്ത്യപഠനങ്ങളും

“ഇന്ത്യലേവ”യിൽ ഇന്ത്യലേവയെ മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ട് എക്കു പുതിയകമാപാത്രം അവശ്വേതരം വശരംക്കിച്ചുമാത്രം പരിചയക്കും ചെഡുള്ളുരി ഗോവിജാൻവുതിരിച്ചാണ്. സുരിനാമുതിരിപ്പി “അവശ്വേതരം തീരെ മരാളുംഡിക്കില്ല; എത്തു സുരിനാമുതിരിപ്പിം എത്തു കാലത്തും എത്തു ഇന്ത്യലേവയെയും മനസ്സിലാവുകയുമില്ല. സുരിനാമുതിരിയെ വരച്ചു നന്ദിതിരിസ്ഥഭാധനയ്ക്കിന്റെ ഒരു വിഭാഗത്തിനു കൊടുത്തു പരിഹാസത്തെ, ഈ ഒരോറു സംഗ

തിയിൽ, അപരവിഭാഗങ്ങിന് കൊടുത്ത പ്രശ്നം റിബെസ്റ്റമാ കണ്ണ. ഇള്ളലേവയെ മനസ്സിലാക്കാതെ പ്രീപാത്രം ചാപ്പുതിയെ മാത്രമായിക്കുന്നു. “എ പെണ്ണിൻറെ ആദിവാം” അടിച്ചുലാറുന്ന മെന്ന ശിപാർഡിചെയ്യു കണ്ണതിക്കെട്ടിശാഖകുട്ടി അവക്കെടിച്ചു ചിലതെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ലക്ഷ്മീക്കെട്ടിശാഖയും ഉക്കെഴു നല്ലവല്ലോ മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ട്. അഞ്ചുവാക്കെട്ട്, യജമാനാത്മിയെ ഒരുറററു പ്രാവശ്യമാത്രമേ തെററിശ്വരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പക്ഷേ അതിനും, അവളുടെ സ്ഥിതിയും സംസ്കാരവുമല്ലോച്ചിപ്പാർ, കാരണവും സമാധാനവും ദാഖലാതാനും. കേശവൻനാനുത്തിരിയിൽ, “ആശ്വപൊക്ക്” കൊണ്ട് തിരിയുന്ന ഇല്ലവിനി ഉണ്ടാക്കിയ അതാരതവും പരിശ്രമവുമാണ് ഇള്ളലേവ ഉണ്ടാക്കണമെന്ന്.

ഈള്ളലേവയെ മനസ്സിലാക്കാൻ അക്കാൻ അധികം സൗകര്യങ്ങളായിരുന്നതും, എ മാധ്യവന്നാണ് ഇള്ളലേവയെ തീരുമാനസ്സിലാക്കാതിരുന്ന ഒരുററ ക്രമാപാത്രം. സുരിനാമ്പുതി റിജൂക്കുട്ടി, റണ്ടാമത്തെ സപ്പർഷാവേദ്യയിൽ, ഇള്ളലേവയുടെ സ്വന്ധാവത്തിനും അഭ്യാസാധാരണവും അദ്ദേഹത്തിനും ഉഖാതിത്വമായ ഒരു അംഗം അ മാത്രമുണ്ട് കാതിൽ ശരംപോലെ പതിപ്പേപ്പാരു, അവക്കെടിച്ചും ഒരു കാര്യം തീച്ചപ്പേട്ടിരുന്നു: “ഒന്നാൻ ഈ ജീവം അവിടുത്തെ ഭാര്യയായിരിയ്ക്കുകയില്ല” എന്ന് ഇള്ളലേവ പരിശ്രമപ്പാരു നന്നാതിരിപ്പാടിലേണ്ണു് അതു വിശ്രസിയ്ക്കുവാ നല്ല ബുദ്ധി ഉണ്ടായിരുന്നു; അബ്ദുക്കിൽ അദ്ദേഹം കല്പാനി ക്കെടിയെ സംബന്ധം ചെയ്യാൻ ഉടനെ തീച്ചപ്പേട്ടതുകയില്ലാ യിരുന്നു. പക്ഷേ “എൻറെ പ്രാണനാമമായ ഭന്താവേ,..... എൻറെ പേരുമനസ്സക്കും എൻനേയ്ക്കു് അധികാഞ്ചക്കു നാണ്ഡിയാി” എന്ന ശദ്ദേശത്താട്ടം ദിക്കരംായ നെഞ്ചതിടിപ്പോടും കൂടി പരിശ്രത ഇള്ളലേവയുടെ വാക്കുക്കുണ്ട് വിശ്രസിയ്ക്കുവാനുള്ള ബുദ്ധി മാധ്യവന്നാണ്ടായിരുന്നില്ല; ഉണ്ടായിരുന്നാവുകും ഒരു ശക്രശാസ്ത്രിയല്ല, ഒരു ലക്ഷം ശക്രശാസ്ത്രിമാർ ഒരു ലക്ഷം തന്ന ശാഖകൾ തുടരിക്കൊണ്ടു് “അതെ” (ഇള്ളലേവയെ സുരിനാമ്പുതിരിപ്പാടു് വിശ്വാരം ചെയ്യുതു് വാസ്തവമാണു്) എന്ന പരിശ്രതാല്പം മാധ്യവും ക്രപ്പാരു കയറകയില്ലായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഇള്ളലേവ പ്രണയകല്പാത്തിയിൽ യാഗാരം പദം മാധ്യവനാക്കാിച്ചു പരിശ്രത തിന്നാവേണ്ടി, ഇള്ളലേവാകത്താവു തന്റെ ഭവാവുരയിൽ വായന കാരോട് മാസ്തു ചോദിച്ചുവോ, എ പദം (എൻറെ വായനക്കാ

എടക്ക എന്നം മാപ്പു ചോദിച്ചുനാ) മാധവൻ റികച്ചും അംഗിച്ചി അനാ.

ഈ ബുദ്ധിമിതിയാൽ ഇന്ത്യലേവ എഴുതിരെ, എന്തിരു തന്നുക്കാരു തുല്യാം ബുദ്ധികറിഞ്ഞത് മാധവനെ സ്ത്രീഹിച്ചു? ഇതിനു തത്രം മഹാകവി ഉൾക്കൂറിഞ്ഞു അംഗവമ്പദ്ധായ രണ്ടു വരികളിൽ അനുസരിച്ചുതന്ത്രിഞ്ഞു അംഗാധികാരിക്കുന്നു. മഹാകവി പറയുന്നു:

“മധുപ്രത്യേകിന മട്ടമലർ ദേശം ഒന്നു കൂദിപ്പിപ്പാൻ;
മലന്ന് പുവിന വണ്ണം ദേശം മന്ത്രി വിശ്വാവാനി!”

പുസ്തകാളിക്കുന്നു ‘മാധവി’ക്കുമത്തിഞ്ഞു വിടച്ചു കാത്തു നിന്നു ‘മാധവി’ദുംബം വണ്ണംകളിൽ രാജാവായിരുന്നുവെളുക്കിൽ, അതിരാം കാരണം അംഗനാഥനെ മുഖലേവാക്കുത്തിഞ്ഞു. സ്ഥിതിയായി അനുഭവം ലേവവെദഗ്രഹ്യത്വത്വം ദയനാം എന്നു ഇതു അടുത്തിരുത്തിരിക്കാത്തതോ.

ഇന്ത്യലേവയും ശാരംഭയും

“ശാരം ഈ അപൂർവ്വാവസ്ഥയിൽനിന്നെന്നു ഈ ശോകി ജീവന സ്ഥിരത്തിലും പുതിവനിരുന്നവെങ്കിൽ ‘ഇന്ത്യലേവ’ ഇന്ത്യലേവതന്നും ‘ശാരം’ ശാരംപൂർണ്ണച്ചന്നായി വിശ്വാസം കുറഞ്ഞു” എന്ന സാഹിത്യമംഞ്ഞാണെന്നു കേരളകാളിഡാശൻ തിരഞ്ഞെടു പറഞ്ഞതു “ഇന്ത്യലേവാ”പുസ്തകത്തെന്നും “ശാരഭാ”പുസ്തകത്തെന്നും കരിച്ചുനാ. കമാപാത്രസാമാജികമാരിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ, ഇന്ത്യലേവ ശാരംപൂർണ്ണച്ചന്നാലുക്കിൽ “മാധവി”പൂർണ്ണച്ചന്നായിരിക്കും; ഏതായാലും പൂർണ്ണച്ചന്നുന്നതനു. താങ്കുമുകേഷത്തിഞ്ഞു പുരംചുററിൽ നില്ക്കുന്ന ശാരംധാക്കട്ടേ, വഴം നാശം ശാരംചാറുന്നാകാമെങ്കിലും, ഇപ്പോൾ വെറും ഇന്ത്യലേവ മാത്രമാണു.

[കരിപ്പ്. മേഖലാതിയ ലേവങ്ങളിൽ അവിടവിട്ടയായി ചെത്തി നില്ക്കുന്ന “ഇന്ത്യലേവ”യിലെ കമാപാത്രസാമാജിക ഭാജനംശഭാജി അംഗനും, വള്ളമെ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട കരാക്കയിൽനിന്നു “എടുത്തു” എഴുതിയതാണും. പാക്കു പില വാക്കുകൾക്കും വ്യത്യാസമല്ലാതെ അതം ഒരോപ്പിട്ടുണ്ടായി രിപ്പോർട്ടുകയില്ല എന്ന അനു വിശ്വസിക്കുന്നു. അംഗവെന്നയും വല്ല ടിക്കിലും പാറിപ്പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, വായനക്കാർ, മറവി മരഞ്ഞസംശാഖങ്ങോ തും, ലേവക്കനു മാപ്പു തന്നു—സംഘിത്യംസൻ.]

“വിലാപ്”വും “വിശ്രദ്ധപ്”വും

സി.ഹരീത്യകേശ തത്തിൽ പ്രതിജ്ഞിയ്ക്കപ്പെട്ടു വി. സി. ബാല കൃഷ്ണപുന്നിക്കരവർക്ക് ഭാട വിഗ്രഹത്തിന്റെ ഇടവും വലവും നിറന്ന കത്തുന്ന രണ്ട് കൈകാവിള്ളുകൾ എന്നും “വിലാപ്”വും “വിശ്രദ്ധപ്”വും. ഇവയിൽ രണ്ടാമത്തെതത് എഴുതുന്നോരും അത് ഏതായിരുന്നാലും — അതുപേരേത്തിന്റെ വല്ല ഓൺഡും കവിയുടെ മരാസ്സിലുണ്ടായിരുന്നോരും എന്ന് എന്നിയ്ക്കു പറയുവാൻ കഴിയുകയില്ല. തീർച്ചയായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപാന്തങ്കരണത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിയ്ക്കുമ്പോൾ നൊന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്നു. കാരണം ഘൃതമൊത്ത ഒരു വിശ്രദ്ധനിത്യപ്രാത്യേകതിന്റെ ഓരോ നേർപ്പുക്കതിനാണ് ഈ കൂതിക്കുമ്പീഡ്ലാഡോന്നില്ലോ വിശദികരിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതു.

“ജീവിതം വികാരത്തിന്റെ അടിമയ്ക്ക് ദിവ്യങ്ങൾ ഇവളും, വിചാരശീലനും ശ്രദ്ധമയവും” (Life is a Tragedy to the man who feels and a Comedy to the man who thinks) എന്നതേ ഈ റാറ്റുപ്പന്തിന്റെ രത്നചുരുക്കം. വികാരക്ക്ലോ ലഭ്യമായ ശോകക്കരിംപാറയിൽചുന്നടിയ്ക്കുന്നോരും മമ്മേരുക മായ നീരാശാധാരിക്കുന്നോരും “വിലാപ്”ന്തിലെ ഓരോ ദ്രോകവും നാശം കേരാപ്പീയ്ക്കുന്നതു. “വിശ്രദ്ധപ്”ന്തിന്റെ കാട്ട്, സൗഖ്യംലഭിത്തായ വിശ്രദ്ധപ്രാഥികയുടെ തന്ത്രിക്കു തത്പരിപ്രാരംഭിക്കുന്ന കൈവിരലുകൾ സ്വർഖിയ്ക്കുന്നോരും പുരപ്പു. ടുന്ന ശ്രദ്ധാസംഗതിമാനും ഫ്രോഗിയ്ക്കുന്നതു. ഉപനിശ്ചാരക, ഭാട ഓഷ്ഠിൽ പാരുകയാണെങ്കിൽ, വിശ്രദ്ധപ്രാഥിൽ പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്ന നൃഥി എഴാറുള്ളും വ്യവസായാത്മികയുമാണ്.

“പിതൃാംഗ്രൂപവന പുക്ക്ഷേരി ഉ പിതൃാംഗം
ഭാവം കരിച്ച അനാചിതുപടത്തെയല്ലോ
ആശാരഭിന്തിചിലെടക്കു നീറാത്തി നോരേ
ചായംകൊടുത്തു മിച്ചിവേക്കി മിനക്കിടനോഃി”

എന്ന അദ്യപ്രോക്തത്തിലൂടെ അതുകൊശത്തിന്റെ അനന്തതയിലേയ്ക്കു കയ്യിട്ടുന്ന കവിയുടെ നോട്ട്,

“ரோராயாராள்துரோக்கீட்க மனியலு
மத்துரே! நினைவெழுங்கா—
லாராஞ்செள்ளதுமூனினாக்பரீ விழ—
ஞான விஶேஷதுபன்”

என்ன அதைவுயிர்திலெத்திடேதுதாறுவர, தெரிவதெல்லாம் திறியாதெல்லாம், விழுதுகீழ்க் கெ விழுதுகீஸ்வா செல் போலெல, லக்ஷ்மை லாக்காக்கி குதிழ்ச்சுப்புதொன்று சென்றுகொண்டு. “விலாபு”த்தில் புதிதாலூ எவுஸி வேரெ ஒரு தரத்திலு ஒதுக்கான். அது வூற்றுவைசூல் அவாகாஷமாய அவுபுவா யிழுக் கெ வூஸியொன்று. “விஶபதுப்” விசுவாரையிழுக் கென்ற புதுவிரியொன்று; “விலாபு” விகாரையிழுத்தென்ற களூங்காலீரான். வூமனோய்த்தில் அடிழுபூபூபூ மன்னிலென்ற விசுவாரையுபுதென்று “விஶபதுப்” குதிழ்ச்சுக்காது; நாப் பண்ணுயிர் உபுதியாலுவாதெழு அடிஸ்மைகாக்கி செட்டிழுதென்ற பூந்த ஏதுமிக்கொலைவுபூம்புதென்ற தக்காவீதலான் “விலாபு”த்தில் காளைப்பூந்த: ஓர் அணைத்திலென்ற பிரித்தா ஸபாஸ்வு, மரோது ஶோகத்திலென்ற தீவித்திரைப்பாஸ்வுஞ்சான்.

“ஒரு விலாபு”

“ஒரு விலாபு”மோ “விஶபதுப்”மோ எடுதான் அதெங்கு எழுதப்பூந்ததென்று எனிழுது நிழீந்துகீழ்வான் குதிழுக்காலூ. அங்காலாவாலுக்கவு, குவிதாமம்புவிச்சாவால்பூபூமக்கிலும் அது ஶாலங்கா ஜனிபூபீஜ்ஞகை வீரத்தில் சுதங்கீல பி. வி. ஒலிப் வாரியருப்பக்கீட்கெ அவாராரிக்குக்கொள்கின்ற ஒரு ஸங்கேதத்தினா நிழுத்தி கிடுக்காலூ. ஒப் பண்டு “குவகைஉடுதி”யில் கீடுகொல்லுதலைப்பூத்துப்பூத்துக்கூடுதலையுமொன்று அவிழுக்காது கொள்கூ, ஒப் பிசுவத்திலெதுஷு தீங்காரா, “குவகைஉடுதி”யில் ப ஒரு லக்ஷ்மை ஸுக்கிசுபூத்துக்கூடுதலைப்பூத்துக்கூ, எதிப்புத்திலு ஸாக்மையோ எருவிழுது தோகாரா. சுவாசுக்கொள்கின்ற பண்டு தீக்கீடு எதுக்காலத்தில் எழுதப்பூத்துக்கீரிக்கொவுக்காவயாகொனோ அங்கமாலைஜுது வான் நிழுத்திலூது.

“ஸாகாந் ஸுப்ரமண்யமஹீம புக—

ஒ ந பக்கிலுக்குத்தில்
ஞு

ഗാനാത്താലോ ഗവാക്ഷംവാഴി ടിനമൺതിൻ
 കൈകക്കളും പുൽകയാലോ
 തേരാഞ്ചും വാന്നിയാശേ! എടലഭാട്ട് സമി—
 പിച്ച റാഡ് ടീപ്പനിച്ചു—
എന്നും പററിലുഃ നിൻ കണ്ണുകൾ റായതിനിന്നോ—
ഗത്തിനാൽ മുടിത്തൊരാ!” [ഒരു വിലാപം]

എന്നോ,

“പൃത്യാസം നേരിട്ടാത്ത വ്യവാസിരി കലങ്ങം
 വിശ്രദ്ധം പ്രവൃത്തി—
 പ്രത്യാപുത്തിപ്രമാണപ്പടി തിരിയവതി—
 നും സുത്താപ്പെട്ടും
 ആത്യതിൽചേരും പരിനാ അക്കതിനിയമി—
 നേരപ്പെട്ടുതി പുറിഞ്ഞും
 സത്താമാത്രങ്ങൾ സാക്ഷാന്നമിച്ചുവർ യരി—
 ജ്ഞാനത്തന്നെപ്പമല്ലോ!” [വിശ്രദ്ധം]

എന്നോ ഉള്ള ദ്രോക്കങ്ങളിട രചനയിൽനിന്നും കാലനിന്നും
 അതു സുസാധ്യമല്ലോ” അഭിജ്ഞനമാരെ പരിഞ്ഞരിയിഞ്ഞുകാതി
 ദ്രോ.

ആദ്യം എഴുതപ്പെട്ടതു് എതായിരുന്നാലും, ആശയപൂജാകരി
 ണാത്തിൻറെ ബാധകരുത്തെ മുൻവാരിൽ, ഞാൻ ആദ്യം “വില്ല
 പാ”ത്തൊന്തരാണ് പരിശോധിഞ്ഞുവാൻ ഉദ്ദേശിഞ്ഞുന്നുാം. യമാൽ
 കവിത കാലാതീതമാണെന്നും, കവികളിട ജീവിതചരിത്രം എഴുതി
 വെക്ഷണാതിൽ വെച്ചവ്യം കാണിച്ച റാജുടെ പുന്ന്പിതാക്കൾ
 തെളിയിച്ചു് നും സ്ഥിരിഞ്ഞു, കാലാതീതക്കാം ക്ഷേണിക്കേണ്ടതി
 ല്ലോ ഞാൻ സമാധാനിഞ്ഞുന്നുാം.

വികാരാധിനാശ ജീവിതം ശ്രാക്കമുമാണെന്നാശ്രൂ വിശ്രദ്ധി
 ആപണത്തിൻറെ ഒരു പക്കതിയെ വിശദികരിഞ്ഞുകയാണോ” വി.
 സി. ഫുട് “ഒരു വിലാപം” ചെയ്യാനതെന്നു് പഠണ്ണുകഴിഞ്ഞതു
 വരും.

പഴകിയ വാസ്തുക്കളിലായി വേർപ്പിരിച്ചുനോക്കാം സാധാരണ
 മനസ്യരെറ്റുംവാശിച്ചു ബാഹ്യപ്രതിയങ്ങളിടും, കവികളും
 ചിന്തകമാരെണ്ണം, സംഖ്യാശിച്ചു മനസ്സിന്റെണ്ണം ഭാവനയുടെണ്ണം,
 നിലവിച്ചിരാണോ” വിലാപത്തിലെ ഓരോ ദ്രോക്കത്തിലുംതേണ്ണം
 കേരംക്കുന്നതോ.

‘വിലംപ’വും ‘ക്ലാനീത്തുള്ളി’യും .

“ക്ലാനീത്തുള്ളി”യും “വിലാപ്”വും തമിൽ ഇം സംഗതി യിലാസ് വ്യത്യാസം കാണപ്പെടുന്നതോ. ക്ലാനീത്തുള്ളിയിൽ വികാരാധിനന്മാ, വിചാരാധിയന്മാക്കന്തടി ഫ്രൈക്കുപ്പു ടന്റ; ഒരു വിചാരാധിയന്മാക്കൻ വികാരാധിനന്മാ കീഴടക്കക്കയ്യം ചെയ്യുന്നു. ഇതു എല്ല അപദശ്രദ്ധാർത്ഥിരുക്കാം; പക്ഷെ ചീരു വിലാപമാണ്. വി. സി.യുടെ വിലാപത്രതിൽ വിചാരശിലം സൌഹര്യപ്പുന്നില്ലെന്നു വിവക്ഷ. ഉണ്ട്; നോക്കു:

“നാഭാന്തല്ലുമനിപ്പിംബിയിലകമറി—
ചേവമോത്താലുമിനേന്നാൻ
വേദാന്തക്കാൾവെച്ചിച്ചും വിരാമമഷി പിടി—
ചേവാനാ മന്ത്രാംവെക്കിൽ,
നാഭാന്തമം മണ്ഡശേഖ്രം യതിക്കഴിട വേദം
കാവിഞ്ഞാലുംഗ—
തനീ മാഹംകൊണ്ട് റാംകും റാംവാക്കു ദിറ—
ക്ഷേത്രനാം ദൃട്ടിവക്ഷം?”

എന്ന ചോദിപ്പുവാൻ സാധിച്ച റാവ് ആര്യദേതാജനന നീ സ്തരം വിചാരിപ്പുന്നും ഇം ദ്രോക്കരിപ്പുലം ഓന്നരണ്ട് വേദാന്തമര കാശിണാംഡാ പൊന്തിനില്ലെന്ന അണ്ണാന്തുപത്രിജൻറ മേൽവശ തെരു ഇക്കമ്മാണാനോ റാംപ്രഥിട അഭിപ്രായം? അനോ, ഒരു ഗാധചിന്തകൻറ ആശയപാരാവാരതിലെ കോളിപ്പിക്കമോ?

“കവി ജനിപ്പുന്നു” എന്ന പരിപ്പനാതിൽ എന്നാണന്നതും! ഇം അറിവു പാരിച്ചാക്കവാൻ കൊല്ലും നാല്പതു വേഗം. എഴുപ മു വയസ്സും ഒരു വേദാന്തത്തിലും മന്ത്രിത്തുക്കിണ്ഠത ക്ലാനീത്തുക്കാ പണിപ്പെട്ടുക്കൊതും കണ്ണടങ്ങേണ്ടണുണ്ടുന്നു ഇം തത്പരതാരത, ഫ്രൈക്കുട വികാരപദ്ധോനിയിപ്പും പൂണ്ട് ചാലോട്ടുകൂടായിരുന്നിരീജ്ഞാലുണ്ടുന്നു. ഒരു തദ്ദണാൻറ ഉജ്ജപ്പേക്ഷണം കണ്ണടത്തുന്നു സന്ത്രാം നോ ക്കു!

ഇം വിരാമമഷി എൻറെ വേദാന്തക്കാൾവെച്ചിച്ചിപ്പുതെ എന്ന നോപ്പുമായി ദൃട്ടിക്കുള്ളിക്കുന്നാണകിൽ റാംപ്രഥിട സമ്പൂരംഗ പരിത്യാഗിക്കുട കാവിഞ്ഞും എത്രകാലത്തേണ്ടജ്ഞാനം ഇപ്പുണ്ടായി സ്ഥാനമായ ഫോറതിൽനിന്നും മേലോടു തുണ്ണാശാനതിപ്പുംവേണ്ടി റാംജാക്ഷുലുന്ന തീനാവുക്കു ദൃട്ടിവെക്കുകും? എന്ന ചോദിപ്പു

വാൻ സ്വയിച്ച ഫുവാവ് ശാല്പാഴസ്സാരിത്തിരേണമെന്നാളുള്ളതു പ്രക്തു തിനിലമാണ്. വാലുക്കുപറഞ്ഞുടെ ഗുബണ്ണ് സാരാഹനത്തിൽ അയാളുടെ ശസ്ത്രഗംഗാക്കിൽനിന്നും റാഡിയോഫോൺ എന്നും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അതിനുശേഷം അപ്പിഡാരാശനം കേട്ട തലമാലുക്കേണഭാണ്ടാണ്; ഈ ഗാന്ധിയുടും അജന്താമനസ്ഥിതാഖാല മുല്ലിക്കുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിനു വിശദയിച്ചവിക്രൊണഡ്ടല്പു. അതു മനസ്യം ചൊവിക്കാരാണും കേരക്കേണഡ്ടല്പു; മനസ്യം ഏ സാഡാ ജീവിപ്പിച്ചും? പാശം കയിലേ! നിന്മക്ക് മുതി ലും കരച്ചു അണ്ണത മാധ്യരൂപത്രാട്ടക്കുടി പാടാമായിരുന്നില്ലോ? കാർത്താന്തനും പല്ലവിയാക്കണ ഗായകരാണും ഒംഗ്രാവും അതിനോടു കൂടിണ്ടിരുന്നേക്ക്

ഈ ദ്രോക്കം എഴുതിയ ചൊരുപ്പുകാരൻ വിഭാഗങ്ങളുടെ അറ തുറന്ന പൊതുഭാത്തത്തുകൊണ്ടു, “റോലബാപ്”ത്തിൽ അവാൾക്ക് പ്രായാന്ത്യം കൊടുക്കാതിരുന്നത്. എത്ര വിലബാപവും ശാന്തിയിൽ അവാസാനിപ്പിള്ളിണബുന്നും ഒരു വിത്രപ്രാശസനക്കുടുണ്ടെങ്കിൽ അതി കെ വി. സി. വിലബാപ്പിടിപ്പു. “തൗലബ്യപദം എണ്ണി ശോഹരല നേ” എന്ന ശോകപുണ്ണ്യം ഹായതെങ്കിച്ചും ഒരു പുണ്ണിരിയോട്ടക്കുടി പരഞ്ഞ കാളിഡാരാശനം വിലബാപ്പിടിപ്പു. കാളിഡാരാശൻ സപ്തികരിക്കാത്ത ഒരു സന്ദേശത്തുണ്ടെങ്കിൽ, അതിനെ അസ്പദിപ്പിച്ചുന്ന നിത്യ പകരാരക്കാച്ചു എന്നും അസ്പദിപ്പുചുനിപ്പു.

വി. സി. യുടെ തത്പരിശാസനത്ത്, “ഞാൻ അഭിയാസത്തിട്ടാണെന്നു വിഭാരിക്കേണ്ട്” എന്ന പാശുന്ന രംതിയിൽ, അവിടവി കെയാഡി ഏറ്റിണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവയുടെയെല്ലാം ഒട്ടകം ഒരു “പക്ഷം—” അനുക്രമിച്ചുകിടക്കാണെന്ന്. ഉദാഹരണം നോക്കു: “വിഭാഗങ്ങളുടെ യോഗിക്കുന്നതും എന്നും അടിസ്ഥാനം ഒന്നാണ്”; എന്നും ഇതു സമാധാനിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവരെല്ലാം സമാധാനിപ്പിച്ചുകൂടിപ്പു. അവൻ മുലകളുണ്ടാരാവിരിപ്പില്ലെന്നും” എന്ന പ്രശ്നമായും ഒരു വ്യംഗ്യവും, “എന്ന തുരു ഒട്ടകം സമാധാനിപ്പിച്ചും; സംശയമില്ല.” എന്നും ഉദാഹരായും ഒരു ധന്വന്തിരം അട ഞ്ചീയ മുത്തപതാം ദ്രോക്കം, പഞ്ചീശവുംകുടിച്ചിപ്പിലും, ചൊല്ലി എഴുന്നോറുന്നിനു കുപിയാണ്, ഉത്തരക്കാശത്തിൽ, മുത്തപതി രണ്ടാം ദ്രോക്കത്തിൽ,

“പാലംവും വാണിജാദ്ദേ! അവ വിരഹവിച്ചാ—
രാംനുഡിക്കോളിപ്പിക്കണം

കാലത്തിന്നൊരുത്തിരിപ്പു! അന്വാനട കരം—
ശൈട്ടിരാ ചൊട്ടിയണ്ണോ!”

എന്ന മാത്രത്തിലും റിലവിച്ചുശൈലാഖ റിലത്രു വിഴുന്നതോ! വി അരാധീനൻ വിചാരശിലനാളിരുന്നാൽ തുടടി അവൻറെ ജീവിതം, ഒട്ടവിൽ റിക്വിഷൻ റിക്വിഷൻ ത്രാപിച്ചാലും, റിട്ടവിൽ സൈശ്രദ്ധയില്ല മാനാം എന്ന കാവി റിഷിച്ചുവരാളുണ്ടാ. ഇതാനും ഉത്തമവിലാപ കാവ്യത്തിന്റെ സ്വാജം. ഇതു കണ്ണുവാരിത്രംഞ്ചിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇണ്ണുന്നാലും താൻ പറയുന്നതോ. ഉണ്ട്; പക്ഷെ ഇതുതന്നെ അ തിരെ വെളിവാക്കിയിട്ടില്ല.

“ഹാ, സപ്പാന്തം തത്പരവിചാരമേ, റിസ്
ചുക്കിച്ചുംഡിരുത്തുള്ള കരംദാ വിശ്രദിം

ഇട്ടുകൊന്ന കണ്ണുകരം.....?” (കണ്ണുവാരിത്രംഞ്ചി)

എന്ന റാലപ്പാടൻ പാഞ്ചനുബാഡ തത്പരവിചാരം കണ്ണുകരുൾ താൽക്കാലികമാരെക്കിലും ഇടച്ചുവെന്ന വ്യക്തമാണിരുന്നിങ്ങനു. പക്ഷെ വി. സി.യുടെ “അഭാവനട കരംകുട്ടചൊട്ടി” അല ചുരുവിക്കിച്ചുവരുന്ന വെളുപ്പാട്ടത്തെ “ഇട്ടുള്ളു”വാൻ തഹപ വിചാരത്തിന്റെ ചുക്കിച്ചുംഡിരുത്തുള്ള കരംദാ ചൊന്തുന്ന കാഴ്ചയിൽ എവിടെന്നോ ഒരു ചിരി ഒഴിച്ചുകൊടുന്നുണ്ട്.

‘വിലാപ’വും ‘പ്രരോഢന’വും

“പ്രരോഢനോ?”—എന്നൊരു ദോദ്ദുപ്പാവും ദാരണാട്ടപ്രാവും ദാസാക്കാത്ത മനസ്സിൽ ആചബർക്കരിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞതിരിപ്പേണ്ണും. ‘ഈദാഡിനാഡാഡാഡാക്കിൽ, ഏതുപുതം തത്പരവിചാരമയമായ ‘പ്രരോഢന’ ഉത്തമവിലാപകാവുംഡുള്ളേണ്ണു എന്ന സമയമില്ലേണ്ണെടി വരികളിലേ? എന്നൊരു ദോദ്ദുപ്പം ഇവിടെ ഉള്ള ഗാമാണും. ഇല്ല എന്നൊന്നും ഇവിനാത്തരം. ആശാന്തന്റെ വിലാപം ഇതരവിലാപങ്ങളിൽ റിസ് പേരുപെട്ടുവില്ലെന്നു അനുശോദിപ്പിക്കുന്നും. അതു ശൈലിയുടെ “അഡേം ദാസാവുംഗാ”പ്രോലേ, ദാപ്പിയുംഡുള്ളേരു വിലാപമാണും: “ലിസിഡാസും പ്രോലേഡോ അജുവിലാപംപേലുപയോ “കണ്ണുവാരിത്രംഞ്ചി”പ്രോലേഡും “ഒരു റിലാപ്”തത്തപ്പോലെതന്നും, മനസ്സിന്റെ യോ സകലപ്പുത്തിന്റെയോ വിലാപംമാത്രമല്ല. ‘അഡേം ദാസാവും പ്രോലേഡോ അടിന്റെയോ, പ്രാണവാസുക്കളുടെയോ റില വിഴുവില്ല; ശ്രൂഹമാണ്യത്തെ ഭസ്തുവിത്തി പണ്ണിത്തൻ ചെങ്കു

എതിർവിസ്താരമാണ്. ഇവയിൽ എതാൻു റാപ്പതും? എന്നാളു ചോദ്യത്തിനു, മനിലെ ഷുക്കേഴു വാനത്തിലെ കക്ഷത്താശ്രോ എവയാണു അധികം മരസ്സിനെ സംഗ്രഹിച്ചുകൊത്തുന്നതെന്ന തീ ചുപ്പുട്ടത്തിക്കഴിഞ്ഞതാൽ ഞാൻ ഉത്തരം പറയാം.

“മേഖിപ്പു രജാഭാട്ടും ഞാനെ; നിജും പബൾ-
മീ ലോക്കൂയകൾ മാറിമാറി.”

എന്ന മഹാകവി ശ്രദ്ധിരിക്കുന്ന വരികൾക്കിലും ഇതിനും ഒരു മഹാപാടി ഫുണ്ടും.

“വിലാപ”ത്തിന്റെ വികാരജനകത്പരം

“ഒരു വിലാപ”ത്തിന്റെ വികാരജനകത്പരത എന്നിലൂ വള്ളിപ്പുവാൻ കഴിയും? അതു വള്ളുവാതിരവും, അനന്തപ്രയവു മാണും. “ഞാൻ പറിസിർപ്പുവിനെ ചെടിക്കിൽനാണു പേരംപെ ദുരിക്കാശിന്ത്യാൽ എന്നില്ലോ? അതിനെ വീണ്ടും ചെന്തപിടിപ്പിച്ചു ജീവിപ്പിപ്പുവാൻ കഴിയുകയില്ലോ!” എന്നോ; “അങ്ങും, സുരൂ കുറഞ്ഞും ചന്ദ്രശ്രീരാജും ഒരുമിച്ചുള്ള ഒരു ഗ്രാമമാണുനെത്തുനു തോന്നാണ്ടും പേടിച്ചരാജ്ഞാഡോയ ഭ്രാംഭം വായ തുരക്കാഡോ! എന്നോ ഒമ്മെപ്പാവിനെക്കുണ്ടു പറഞ്ഞിച്ചു ഷേഷപ്പുണ്ടിയോ,

“സ്രൂഗിയം യദി ജീവിതാപഹരാ
എന്നേയേ കിം നിഹിതാ റ ഹന്തി മാം.”

(“എന്നും? ഈ മാല ആളുള്ളിനെ റാശിപ്പിപ്പിച്ചുമെക്കിൽ, എളുകൊണ്ടു എന്നു മാറ്റു വെച്ചിട്ടുടി അതും എന്നു കൊണ്ടുനില്ലോ?”) എന്നും അജനെക്കാണ്ടു ചോഡിപ്പിച്ചു കാശിതാസനം, വിഃ സി. യുടെ വിലാപത്തിലെ ചില വരികൾപ്പോലെളുള്ള വരികൾ എതിക്കണിട്ടുണ്ടോ:

“പ്രേഥം, വിദ്രാന്തി, താപം, ഭക്തിവയയിലപലി—
ഞാകവേ രക്തനാഡി—

സ്നേഹം സ്നാംകികാധാരകമുട്ടവനാറി—

ഞതില്ലതേ നല്പതായി.”

എന്നും,

“പാതിപ്പുട്ടും വൈച്ഛനാലവലിയിലപക—

പ്രേക്ഷ കാലാലയത്തിൽ

വാതില്ലപ്പോയി ടട്ടിത്തിരിയെ റാജശാരീരൻ
ജീവിതം ഭാരതതം!”

എന്നാം,

“.....ന്താനൊറിയാശി
പ്രേക്ഷത്തെപ്പോലെ ദാനംഞ്ചയുകിലൊളിവു—
റോമാക്കാർഷ പുൽക്കം
കൈപ്പുവെന്ന റോക്കി ത്രപയോടപുരാശി—
ചുട്ടുമേ, വാദമില്ല.”

എന്നാം എഴുതുവാൻ സാധിച്ച കവിസൂട്ട് കല്ലു വികാരഗഹപരം ഭൂട എല്ലാ മുലയിലും പതിനേരത്തിട്ടണം വ്യക്തമാണെല്ലാ.

അമ്പുത്തത മുന്ന ഫ്രോക്ക്സംബി

വിലംബം വായിപ്പാൻ തടങ്ങുന്ന അരം അപരിചിതവും അംഗാധികാരിമാരു ഒരു കവിതാലോകത്തിലാണ് ഹക്കണ്ണതെന്ന റവി. സി. യുടെ അമ്പുത്തത മുന്ന ഫ്രോക്ക്സംബി അശാഖയും അവിശിഖിയും ഒന്നാമത്രതാം അവധിപ്രശ്നാഭകരത്തോടൊക്കുടിയും ഒരു കാലത്തിനേക്കാൾ, റണ്ടാമത്രതു കൂടുതു മാറ്റിയിൽ വരഞ്ഞതു ചിത്രത്തെപ്പോലെ ആസുപടകമായ ഒരു കാഴ്ചയുടേയും, ദന്താംഗത്തു അവാച്യാദിയും അപരിചുട്ടുകളിൽ സന്ധാരിപ്പാതെ തന്ത്രം കാരിയും ഒരു പരിത്സമിതിയുടേയും വണ്ണനാദിയുണ്ടാണ്.

കാലഘട്ടം റോക്കബിൻ:

“തിന്തിപ്പോണ്ടു തമസ്സിൽക്കെടലിലൊരു ക്രം—
പോലെ ക്രീപ്പുവാസ്തവം—
മുണ്ടിപ്പോശി; ചുട്ടുവിരിപ്പുകമീസം—
കാറു താനോ നിലച്ചു!”

ഈ കരാശഡഹ്യത്തത്തിൽ എത്തു വിപ്പത്താണ് മനസ്യനു വന്നത്തുകാണതോടു കൂടുതു പ്രത്യാഗ്രാഡിയാണ് മനസ്യം മനസ്സിൽ തലചോക്കം വാൻ ദൈരൂപപ്പുട്ടക്ക?

ബുദ്ധജീവിനേലുള്ള കമാപാത്രങ്ങളെ, ദൈരൂപം ദൈരൂപക്കിൽ നൂക്കിച്ചുനോക്കിയാൽ മതി:

“മഞ്ചിക്കാണന്ന വിശ്രദിതിയുടെ പക,—
പ്രേപ്പന മട്ടു മെന്നും
തങ്ങിക്കൊണ്ടില്ലരാത്രിപ്പുള്ളിയും പുതശനിയും—
നീടിനാനാടലോടേ!

കണ്ണിൽക്കണ്ണിൻ റാറിച്ചിടകമിടറി വിചും
 'വീഘ്നക്കാണഡായു മിനാ—
 ടെന്നി അപദ്രവിക്കോളിയുടെ നടവിൽ—
 പ്ലേഡ് വല്ലാരാ മുണ്ണി,
 ഉണ്ണിൽക്കെച്ചതന്ത്രമില്ലാപ്പടി പൊടി പുരജിം—
 ഒട്ട വാടകിക്കിടക്കം .
 ചെന്നിൻ പുഴമാറി താങ്ങിപ്പറയിതനവനാിങ—
 നാടിനാ, എന്നു ചെയ്യാം!'"

"പതിരക്കാഡിഷ്ണം തയാ കരണാപാശവിഭിന്നവർന്നയാ
 സമലക്ഷ്യത ബിദ്രാവില്ലാം മുഖലേവാദ്ധശാസ്വിപ ചാദ്രമാഃ.."

എന്ന കാഴിംാസൻ ഏഴ്‌തൊട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 ഒരുവിലത്തെ തുരിയാണെന്നു നിന്തുപക്കാൻ സാധ്യക്കിലാം വാദി
 ആണു "രാജുവംശ" തത്തിലാണെന്നുള്ളടക്കി നാജരാ ഓഫോഫതാണു്.
 വി. സി. വിലാപമെഴുതിയ കാലത്തു പല്ലുക്കുടെ ഏണ്ണംകൂടി തീ
 കയാത്ത , ഒരു യുവാവാക്കിയെന്നു്!

അതിരിജ്ജുട്ട്. പരിത്യമിതിവർന്നും കേരാക്കുവിൻ:

"നാട്ടാരല്ലാം വിഷുചീലഹരിയിലുതിങ്കം
 കാല; മല്ലിനമായുംതന്നെ
 ത്രട്ടാളഞ്ചും, ചൗണ്ടത്തീടിന കമ; വലുതാ—
 മുള്ളു വഹിനാനിഗ്രാമം;
 കേട്ടാലും ഭയംകൊണ്ടിളക്കിമറിയുമീ
 വേദ്യയിൽക്കൊച്ചുമായാര
 ലീട്ടാണംകൂടി വയ്ക്കാതെരിയുമൊരു വിള—
 കീൻറെ റോറിട്ടിയെനാ."'

ഈ ദ്രോക്കത്തിലെ "നീട്ടാണംകൂടി വയ്ക്കാതെരിയുമൊരു വിളക്കി" എന്ന ഒരു നിന്തുപക്കൻ ഉചിതവാക്കുകളിൽ സൂതിച്ചുതു ഞാൻ ഈ അവസരത്തിൽ ഓഫോ.

അടുത്ത ദ്രോക്കത്തിന്റെ അദ്യാഖ്ലവും പരിത്യമിതിവർന്നു
 എംതന്നെന്നാണു്:

"ഈമട്ടാഴും കാലോരപ്രത്യീനടവായിൽ—
 പ്ലാച്ചുകാരൻകാക്കൈ—

ക്രമൻ ട്രിഥനാ; കുകനാറു ചിരകടിയോ—
ടോള്ളു കററിച്ചുണ്ടാം.”

ഈ അവതാരികയുടെ പിന്നിൽ വരുന്ന പുസ്തകം ഒരു സാധാരണ കൃതിയായിരിയ്ക്കുവാൻ തരമില്ല; അതു ഒരു സാധാരണക്കൃതിയുംല്ല. ഈ മഹാവക്രത്തിൽ അനുഭവിലാപത്തെ ഏറിയുന്നത് അഹാരിപ വ്യൂതവില്ലത്തിൽ ഒരു കോരിക കറൻ കോരിച്ചുബാരിയുന്നതു പോലെ അപഹാസ്യമായിരിയ്ക്കും. “ഉൾസംഗത്തിനാധംകൊണ്ട് നീട്ടം രാഖക്കൂ”ണ് അതിൽനിന്ന് “ഇയരേപ്പുംഞ്ഞി താരാപമ തന്ത്രിട്ടി കക്കിക്കുപ്പിയ്ക്കുന്നത്: അവഘുടെ ഫുഖവിത്രി അതു നേന്നായിരിയ്ക്കും.

കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം

പുരാണഗീസിലെ പണ്ഡിതാഗ്രഹരാഹിതന്നു അരിന്തോളം കൂർക്കുളം മുന്നാൽ ഒരു പ്രഭാവിന്റെ സാഹിത്യനിത്യപ്രശ്നകൾ എന്ന് പ്രാഹ്മാനികവരെ പാശ്ചാത്യനിത്യപ്രക്രമാത്മക ഗ്രംഖങ്ങളും ചിന്തയും ആക്ഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിഷയമാണ് കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

പാശ്ചാത്യനിത്യപ്രക്രമാജ്ഞാബാധിച്ചടങ്ങാമാണെന്നും കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെപ്പറ്റി രണ്ട് പ്രധാനാഭിപ്രായങ്ങളാണുള്ളത്. അവയിൽ ഒന്നു കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം ജനങ്ങളെ രാസിപ്പിച്ചുകൂട്ടാം അരിന്തോളം ചിന്തയും അവിന്റെ മരംകുമാരിയും മരംകുമാരിയും കാർബൺലിൻറെ അഭിപ്രായവുമാണ്.

കാര്ത്തികരാജ്ഞാബാധിച്ചു പാശ്ചാത്യാജ്ഞാക്കിൽ ജനങ്ങളെ ആവാസിപ്പിച്ചുന്നതു കവിതയുടെ മുകളിൽ ഏററാവും പ്രധാനമാണെന്നു “വാക്യം രാസാത്മകം കാവ്യം” എന്ന നിർവ്വചനത്തിൻറെ സാമ്പത്തികമായ അംഗീകാരാജ്ഞാക്കിൽനിന്നും നാടക മരാജ്ഞിലാക്കി. പക്ഷേ കവി ലെഖകികവിജ്ഞാനത്തെയും അധ്യാത്മികജ്ഞാനത്തെയും, അക്ഷക്ഷാജ്ഞ രാസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, പാപിപ്പിജ്ഞാനമെന്നുള്ളടക്കി പെണ്ഠരാജ്ഞമാക്കും അഭിപ്രായധാരയിൽനിന്നും വേഗം അഭിപ്രായത്തിനും തെളിവില്ലെന്നും. ഈ സംഗതിയിൽ കാർബൺ, വേദം, സംഗതി, മാതൃ അർഥങ്ങാംഡ് മുതലായവയും അഭിപ്രായത്തിനും അടിസ്ഥാനം പെണ്ഠരാജ്ഞിത്യപ്രകരത ത്തിൽത്തന്നെ കാണാവുന്നതാണ്. ഭഗവത്തിന്ത്യിൽ പലേഡാന്തം, “കവി”ശബ്ദത്തെ അഞ്ചാറി ഏന്നാമ്മർത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്:

“കീം കമ്മ കിമക്കേംതി കവദോപ്പത മോഹിതാഃ.”

എന്ന വരികൾ നോക്കു. അഭ്യാത്മികജ്ഞാനാജ്ഞാബാധിക്കായ പ്രാണഭാരതക്കുടി കവിയും ഉത്തരം പറയുവാൻ ബുദ്ധിക്കൂട്ടായിരിപ്പുകയില്ലെന്നും പ്രതീക്ഷയെന്നുണ്ടോ “കവദോപ്പത പാം” എന്ന പ്രയോഗം ധനനിപ്പിച്ചുന്നതും.

ഈ കാരണത്താൽ പാശ്ചാത്യസിഖാന്തപ്രകാരമുള്ള രണ്ട് ടിനപ്പലഭത്തിക്കഴിവുടെയും മേഖനാസമലമാണ് പെണ്ഠരാജ്ഞിത്യ

മെരും വാഴക്ക് അനുമാനിച്ചും. ഈ അനുമാനത്തെ തെളിയിച്ചു വാൻ അവശ്യമായ ദ്രവ്യങ്ങൾക്കും പെണ്ണരസ്സും മരിയുന്നതിൽനിന്നും എത്രയെക്കിലുമെടക്കാം. കവിപ്പിടെ മഹാസഭാട്ടുനു കാരം തീയതിയിൽപ്പെടുത്താൻ പോക്ക്രോധി സമർപ്പിച്ച കാശിഭാസംഗം കാര്യം രോക്കുക. ഗൈവദ്ധ്യതയിലടങ്ങിയിട്ടുള്ള തത്പരതയും ഏറ്റവും പ്രധാനമായവ കാവ്യത്രയത്തിലും നാടകത്രയത്തിലും അവിടവിടയായിക്കാണാം.

“ത്രാമാമനന്തി പ്രത്തിം പുതശാത്മപ്രവർത്തിനീ
തലശ്ശിനമുഖഭാസിനാം ത്രാമേവ പുതശിം വിജഃ.”

[അങ്ങളെ പുതശിംത്മപ്രവർത്തിനായിയായ പ്രത്തിയെന്ന (ചിലർ) കാരണം. അതിനു സാക്ഷിയായി നിന്നാകൊണ്ട് ഉഭാസിനാനായ അഞ്ചലയെത്തന്നു പുതശിനാഡിം അറിയുന്നു]

എന്നും അല്ലകവിതയാണെന്നു ആവ്യുമംജണനും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കമാരസംഭവത്തിൽ എഴുതിയ കവി,

“മഹാഖ്യാക്ഷണ പ്രത്തിഃ സൂര്യതേ സച്ചരാചരം
ഘേരുന്നാണെന്ന കൈശ്ചന്തയ ഇഗ്രപിചരിവര്ത്തതേ.”

എന്നാം,

“ഉഭാസിനവഭാസിനഃ”

എന്നാം,

“ഉപദ്രവ്യാനമന്താ ച ഭർത്താ ഭോക്ത്വാ സനാതനഃ”

എന്നാം ഒന്ന് ദിക്കുകളിലായി എഴുതിയ ഗീതാകർത്താവിന്നാണോ ലെത്തന്നു ഉപനിഷത്താശ്വര്യാജ്ഞാനാദിച്ച ത്രിലംകശമായ ചാമ്പി നടത്തിയിട്ടുള്ള ഒരാളായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും എഴുപ്പുത്തിൽ ഉംഗ്രീം സാഡോ. കാശിഭാസനു ഗീതയുടെ മുലഗമാജ്ഞായ ഉപനിഷത്തുകളിലും, ‘ഗീതയുഥായിത്തന്നു സ്വപരിചയം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും,

“മയി സർവ്വമിദം പ്രോതം സുദേത മനിഗണം ഇവ.”

[ഈ ശ്ലോഡാഖ്യാബ്ദത്തിനേരിൽ മനിക്കുന്നപോലെ എന്നിൽ കോക്കപ്പെട്ടതാക്കുന്നു]

എന്ന ഗീതാദ്രോഹാഖ്യാബ്ദത്തിനേരിയും

“മനോ വജ്രാശഭ്രകിണ്ണ സുത്രസുവാസ്സി മേ ശതിഃ”

[വജ്ഞംകൊണ്ട തുഷ്ടിപ്പെട്ട ഉന്നിഒഴിൽക്കൂട്ടി നുലിൻറെതന്നു
പോലെയാണ് എൻ്റെ വഴി]

എന്ന രഹിവംഗദ്ദോജാമ്പംതിനെന്നാണും പരിശോധന തെളിയിൽക്കൂട്ടു
മെന്നും എന്നില്ലെങ്കിലും.

അഭ്യൂതമുഖ്യത്വം കാഴ്ചിക്കാം എത്ര അശായമായി
മുഖ്യത്വിരിക്കിൽക്കൊണ്ടുവെന്ന വിക്രമാവൃത്തിനെന്റെ നാട്ടിയും
വ്യക്തിക്കുമ്പോൾ:

“വേഭാഗേതപ്പീ യഹാഹ്രരേകപുജപ്പണം
വ്യാപ്യ സ്ഥിരം രോഥാം
അസ്മീനിശ്ചപര ഉത്യുന്നവുവിഷയഃ
ശബ്ദോ അമാവംക്ഷരഃ
അന്തരൂപയ ദിക്കാഡ്യുഡിന്നി.ഈ.ഈ.
പ്രാണാദിക്കിർത്തുഗ്രാതേ
സ സ്ഥാണഃ സ്ഥമിരക്ഷതിശോഗസുലഭോ
നിഃശ്രൂരാശാ സം ശ്രൂ വാം”

[യാതൊരുവന്നെന്ന വേദാന്തങ്ങളിൽ, രോദസ്സ്, ഒഴുവാരിച്ചുവാില്ലെ
നു ഏകപ്പുത്തംവരുന്ന വിഴിപ്പുന്നാ; യാഥാത്വാനാനിൽ അന്നന്നു
വിഷയമായ “ഖുശപര”ശബ്ദം അമാവംക്ഷരമായിരിക്കുമ്പോൾ;
നീയമിതപ്രാണാദിക്കാഡ്യുഡിന്നായ ദിക്കാഡ്യുഡിന്നാൽ രാത്രാത്വാ നു ഉള്ളിനാം
ണും അലോചിയ്ക്കപ്പെട്ടുന്നവനായിരിയ്ക്കുന്നു; സ്ഥിരക്ഷതിശോഗ
സുലഭനാശിരിയ്ക്കുന്ന ആ സ്ഥിരം നിശ്ചയലുന്നമായവൻ (സ്ഥാ
ണഃ) നിന്തംബരക്ഷ നിഃശ്രൂരയസ്സിനുവായിക്കാണും അവില്ലെന്ന്.]

ഒരുവിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ ശാക്രാന്തത്വിനെന്റെ നാട്ടി
യൈക്കാം ഉച്ചരിഷ്ടത്തപ്പെശേ ദ്രോതിപ്പിയ്ക്കുന്നതും ഈ നാട്ടി
യാണ്ണനും പറയാം.

ബലാക്കിവാിജ്ഞാനാത്തസ്സംഗ്രഹിച്ചുടനോളം ഒരു ഉപ
ദേശ്യവിനെന്റെ നിലയിലും കാഴ്ചിക്കാം സ്ഥാനം അതുല്യമാ
ണും. അദ്ദേഹത്വിനെന്റെ കൃതികളിൽ അന്നസ്കൂതമായി കാണുമ്പു
ടുന്നവും പരിപക്കപ്പായ ലോകപരിപ്രയത്തെ കാറിയ്ക്കുന്നതുമായ
ഉപമകളും, അത്മാനതരന്നുാശങ്ങൾ, ദിവ്യാന്തങ്ങളും മോപ്പിബുക്കു
കളിലെ ദേർഘരിക്കാഡ്യോലെ സംസ്കൃതാനാദിജ്ഞാനാക്ഷത്തുടി സു
പരിപാിജ്ഞാനായിത്തീർക്കാംതുവാണും. ഇവയിൽ പ്രിലതി
നെന്റെ കത്താവും കാഴ്ചിക്കാണുന്നതുടി അറിയാത്തവർ കുറം
പ്രതി അവയെ എടുത്തുപെയ്യമാറുന്നുണ്ടും.

“ശരീരമാഡ്യം വല്ല ധർമ്മാശാധനാം”

“ഭിന്നതചിഹ്നരി ലോകഃ”

എന്നീ രണ്ട് വരികൾ ഒരു തവണായെക്കില്ലോ പറയാതെ ജീവി തകാലം അഴിച്ചുകൂട്ടിയ അദ്ദേഹസ്വാരിഭ്യുനാം ഒരു മലയാളി ഉണ്ടായിരിപ്പുമെന്നോ എന്നീപ്പൂജ തോന്തരനില്ല. പദ്മൻ, മുഖം നിൽ അതു ക്ഷേത്രത്തു ക്രമാരംഭവത്തിൽനിന്നും, രണ്ടാശ്വരാത്രു രാലുവംശ തതിൽനിന്നും എടുത്തതാണെന്നോ എത്തു പേരറിയും;

എന്നിനാധനികം; “അശ്വസ്തവിഭ്യും” എന്നു പത്രലേബക നംബുഡിവേഗം നാടോടിയായിത്തീന്നാട്ടുകളും പ്രയോഗംകൂട്ടി രഹ്യവം ശത്രിലെ

“ഒശ്രശഭേദ്യസ്തവിഭ്യാനാം ദയാവനേ വിഷഭലയഷിണാം”
എന്ന ദ്രോകാല്പത്തിൽനിന്നും പുരിത്തു ചാടി പ്രചരിച്ചതാണെന്നോ
അതുപരേണാഗിപ്പുന്നവരിൽ എത്തു പേര് മരാള്ളിലാക്കിട്ടുകോണ്ടോ?

കാളിഓരുംനീ സഥാചാരവാക്യങ്ങൾമാത്രം എടുത്തതുമിരാൻ ഒരു ചൊറിയ പുസ്തകം ഉണ്ടാക്കാം.

“എന്നോ ഏറി ദോഷശാ ഗ്രണസനനിപാതേ
വിശ്വജതീജാഃ കിരണോഷ്ഠിവാക്കഃ”;

“നാവരോധാവ്യുമശശ്രൂവേഭനം”;

“ഞാലവാഭപി ശിക്ഷിതാനാം—
മാതൃന്യപ്രത്യയം ചേതഃ”;

“സതാം ചരി സദേശപദ്മണഃ വാസ്തവഃ
പ്രമാണമനസ്മിന്ദനപ്രവൃത്തയേഃ”;

“അഭിതപ്തമയോപി മാത്രവം
ഭജതേ ദൈവ ക്ഷയാ ശരീരിപ്പുഃ”;

“നാ ഭവിഷ്യതി ചന്ത സാധനം
കിമിവാന്യം പ്രചരിഷ്യതോ വിഡേഃി”;

“വിഷമപ്യത്രം കപചവിൽ ഭവേ—
അത്രം വാ വിഷമീശപരേഷ്ടയാഃ”;

“മരണം പ്രക്തതിപ്പറരിരിണാം
വിക്രതിർജ്ജിവിതമുച്യതേ ബുദ്ധേഃി”;

“കാജാത്താ ഹി പ്രക്തിക്രിയപണാ—
ശ്രദ്ധതനാചേതനോഷ്ടു”;

“യാച്‌നാ മോൾവാ ദരമധിഗ്രാമം
നായമേ ലബ്ദുകാമാ”

എന്നീ വരികൾ എഴുതുന്നതിനിടയിൽ, അലോചിച്ച തെല്ലു കുലും ക്ഷേഗ്രിശുചവാനിടയാകാതെ, എൻ്റെ മനസ്സിൽ ഒഴുകിവന്ന വയാണ്. ഇത്തരം ഉദാഹരണങ്ങൾ പുസ്തകങ്ങൾ തിരയുകയോ, അല്ലെങ്കാലോചിയുള്ളുകയോ ചെയ്യാൻ കാഴ്ചിഭാസ്ത്രതീക്രമിൽ നിന്ന് എത്രയെക്കിലും കുറഞ്ഞു.

നമ്മുടെ കവിക്കളുടെ ഇടയിൽ കനിപ്പിക്കായിപ്പുതിൻ ലാഡുടെ തപ്പജ്ഞാനികളുടെ ഇടയിലും ഉപദേശ്യാക്കന്നാൽ ഇടയിലും കനിപ്പികയിൽനിന്ന് അധികം മുൻ്നയ്ക്കാതെ ഒരു സ്വഭാവത്തെ അപ്പിക്കുന്നാണെങ്കിൽ, നമ്മുടെ തപ്പജ്ഞാനികളുടെ മുന്നാണിയിൽ നില്ക്കുന്ന അപ്പുച്ചുഖ്യവുംഭിമാനായ ശക്രാചാര്യർക്ക് കവിക്കളുടെ ഇടയിലും സ്വാനവും താഴ്ത്തലും. കാഴ്ചിഭാസന്ന് മഹാകവിയായി അനുഭവപ്പെടുകയിൽ തീച്ചുയായും ഒരു അഞ്ഞാനിയുടെ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് നടക്കു പരിചിതമാകമായിരുന്നു; സൗംഖ്യപരമാരിയുടെ കത്താവും ഒരു അഞ്ഞാനിയായിരുന്നുള്ളും, ഒരു മഹാകവിയുടെ നിലയിൽ പ്രസിദ്ധി നേടുമായിരുന്നു. പൊതു സ്ക്രാബാഹിത്യത്തിൽ, കവിതയും അഞ്ഞാനവും അതുമേൽ പരസ്പരമായ അടിസ്ഥാനം.

“യാവദ്പിത്രേണാപാജ്ജനസക്തഃ
താവനിജപരിവാരോ രക്തഃ
പദ്മാജജീവതി ജജ്ജരദേഹോ
വാത്താം കോപി ന പൂഢ്യതി ശ്രേഹോ”

എന്നുഴുതിയ ചിന്തകനെ ലേഖകികവിശ്രാന്മോ,

“അംഗം ശ്രൂതം, പാലിതം ഭിണ്യം ഓഡാവിഹീനം ജാതം ത്രണ്യം
പ്രഭേം യാതി ഗ്രഹിത്വം അണ്യം” എന്നുഴുതിയ കവിക്കൈ പാഠങ്ങളുടെബന്ധം ചിത്രം വരജ്ജുന്ന സാമ്പ്രദായ രേഖയോ,

“വീണാരവാന്നഷംഗം വികച്ഛവംഭോജമാധുരീദ്വംഗം
കങ്ങാപ്പുരതരംഗം കലയേ മാതംഗക്കറ്റുകാചംഗം”

എന്ന വീണയുടെ ശാഖാത്തെത്തന്നെ അലങ്കാരഭാഗവരമായ ഒരു

ദ്രോക്കത്തിൽ കേരളപ്പിച്ച അഴശ്വ കവിതാശമ്മതിനിൻ്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തോന്തരാ അരും പാപപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടാവാ തോന്നാനില്ല.

പെംഗസ്സുറുവാനിത്രപാ.കാരക്കര ഉച്ചിൽ കവിതയുടെ പരമോ ദ്രോക്കത്തെ റാഡ്യോപ്പിക്കേണ്ടതെന്നും ശോഭാഖാമാരുന്ന് കാളിഓസക്കുവിതയെ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടതിയും ഒരു ദ്രോക്കത്തിൽ വിശദിക്കിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:

“സാക്തമധ്യരകോകിലവിലാബിനിക്കണ്ണത്തിത്രായേ
ശിക്ഷാബമയേപി ഇദേ രഥവിലാകാഷിഭാദാശനി.”

മഹസ്സിനെ ഉല്പസ്സിപ്പിച്ചകൊണ്ടു അഞ്ചാ നവിജണാനാശഭൂ പഠി പ്പിജ്ഞകയാണ്” ഉത്തമകവിതയുടെ മംഗമനും, അപ്രകൃതമായെ കുളം, മും ദ്രോക്കത്തിൽക്കൂട്ടി വ്യഞ്ജിയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

ശാസ്ത്രജ്ഞം കവിതയും

സംസ്കാരത്തിൽ വൈദ്യം, ഗണനിതം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ കൂടി പദ്ധതിലാണ് “എഴുതപ്പേട്ടിട്ടിള്ളുതെന്നു” എല്ലാവരും അറിയും. ഇത്തരം ശാസ്ത്രങ്ങൾബന്ധിച്ചുള്ള ഗമ്യങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രാഥാന്ത്രികമാണെങ്കിൽ പരിശോധിയ്ക്കുന്നപക്ഷം അവയുടെ കത്താക്കുകൾ ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിൽമാത്രമല്ല, കവിതപത്രത്തിലും ഉൽക്കുചൂഡായ സ്ഥാനാശഭൂതങ്ങൾ അർഹിയ്ക്കുന്നതെന്നു വിശദമാക്കുണ്ട്.

ഉഭാഗരണമായി അഫ്റ്റാംഗവും എടുക്കുക. അരുയുമ്പേം അതുപേരും സ്ഥാപിച്ചേട്ടതോന്നും അപ്പോൾ അപ്പോൾ പ്രചാരമോ, പ്രാഥാന്ത്രികമോ ഇതരഗമ്യങ്ങളിനില്ലെന്നു സർവവിജിതമാണും. പക്ഷെ കേവലം ഒരു ശാസ്ത്രഗമ്യമായ അതിലെ കവിതയെക്കുറിച്ചും അരും അധികം അല്ലോച്ചിപ്പിട്ടിരായിരിയ്ക്കുകയില്ല. ഒരു കാര്യം എത്തായാലും പറയാം; വാദകൾ ഒരു കേരാവിപ്പേട്ട് അരുയുമ്പോൾ പാരുന്നമാത്രമല്ല, അലക്കാരപ്പതിപ്പത്തിനോടുകൂടിയും ഒരു കവികൂടിയായിരുന്നുവെന്നുമുഖ്യതിനും പ്രാശ്നതഗമ്യത്തിനും പല ഭാഗങ്ങളും സാക്ഷിച്ചും വഹിയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

“പീറാംഗനാംഗസത്യംഗവിവാരിതപ്പിഭിമാനിലും”

എന്ന ഫോറത്വാന്തരം ക്രമിച്ചു,

“കോകിലാമ്പിക്കലാലാപക്കിക്കോലാറലാക്കലജും”

എന്ന വസന്തവാന്തരം എഴുതുവാൻ സാധിച്ച അരും ലോകോ

പകാരനെ മുൻഗാന്തി വൈദ്യപുസ്തകം രചിപ്പാൻ ഒരുപ്പിൽ നിലവിൽ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് ശബ്ദാവാലങ്ങൾനുശേഖമായ കനിലധികം ചാവുങ്ങളാണ് ശ്രീപുണിയും പ്രതീക്ഷിയ്ക്കുമായിങ്ങനു എന്നുള്ളത്⁹ ഉശ്മാശാല്ലോ.

വേണാൽഡാഹരണം, വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിനും അധ്യാംഗപ്രദായം എന്തിരെന്നോ, അതുപോലെ ജ്ಯുസ്തിഷ്ടതിനും പ്രമാണലുമും വരാഹമിരിപ്പോരങ്ങാം¹⁰. പദ്ധതിക്കാണ്ട് എന്തി നൊമ്പം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ പ്രാപ്തനായ ഒരു കവിയായിങ്ങനു വരാഹമിരിപ്പോരങ്ങാണുള്ളത്, രചനയുടെ ലാളിത്യത്തിനും യാതൊരു ഒംഗവമില്ലാതെ, നാലും സ്രംഘം, ചിലപ്പോറ അതിലധികരും ആ വ്യാഖ്യാനം എടക്കിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഹോരാദ്രോഹങ്ങൾ വിശിഷ്ടപ്രവാള നാണ്ട്.

ഹോരയിലെ ആദ്യദ്രോഹത്തിനും ജ്യുതിഷ്ഠിക്കാം പലവിധ തത്തിലുള്ള പ്രാധാന്യവും കല്പിയ്ക്കുന്നാണ്¹¹. പക്ഷേ ഏവക്കു സംഗതികൾ ഗാനനകോടിയിൽപ്പെട്ടതിനില്ലെല്ലാം കൂടി, വെറും കാവിത്രയന്ന റിലേഷൻ അതിനുള്ള യോഗ്യതയും സംസ്ഥാരവും ശാകന്ത്രിയിലെ നാജിയിടെ അത്യവൈപുല്യത്തെ അനുഭവിച്ച റിലേഷൻിലുള്ള സഹായയ്ക്കാരെ പ്രാഞ്ചത്തിനില്ലെങ്കെന്നെതിലില്ല.

“അയോക്തി പട്ടബുദ്ധിഭിംഗി പട്ടധിയാം ഹോരാഹലശ്രാവപ്പെയേ ശബ്ദന്ധായസമനപിതേപ്പു ബഹുഃശാസ്ത്രഃ ശാസ്ത്രപ്പുഃ ഉദ്ദേശ്യപ്പുഃ ഹോരാത്രാമഹാശ്രംഖപ്രതരണേ ശ്രോദ്ധരാനാമഹം സപ്ലം പ്രതിവിച്ചിത്രമാശ്രംഖം ശാസ്ത്രപ്പും പ്രാരംഭം.”

എന്ന ഹോരയിലെ രണ്ടാമത്തെ ദ്രോഹത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്ന വിവാഹത്തിനെന്നും, അതിലുടെ ധ്യാനപ്പെട്ടിട്ടുന്ന അത്യവിശ്വാസികൾ സത്തിനെന്നും സന്നിഹിതം വേണാടിട്ടു കണ്ണണമന്നാലുണ്ടാവും,

“അമവാ ത്രഥവാദപരാരേ വംശേസ്യിൻ ഷ്ട്രൂംഗുരിഭിംഗി മണ്ണു വജ്രാശുദ്ധത്കീണ്ണം സുത്രാസ്യവാസ്തി മേ ഗതിഃ.”

എന്ന രബുവംശദ്രോഹത്തിനെന്ന് അറിക്കിലേയുള്ളതനെ പോകേണ്ടിവരും.

“കഞ്ചുഹേതു പ്രതിമാസമാത്രവം ഗതേ തു പീഡിക്കഷമന്നാണ്ണുംഡിയിതെന്ന്”

എന്ന പദ്ധ്രോഹമോ അനുപര ഫൈഡഗോ ഇല്ലാതെ പ്രാശനംമായ ഒരു ഫ്രോകാല്പത്തിൽ നാലിലധികം അത്മജനാ യോജിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കവി,

“ചേരോനാലം കാശരുതേ മദ്ദീരം

നാനൃതു ക്രാന്തി ച സംഭാദില്ലാഃ.”

എന്ന ഒരു ഫ്രോകാല്പത്തിൽ ശുന്നത്മാജാ എടടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള തുംബി വാദപ്പിനുംപോലെതന്നെ പദാത്മപരിജ്ഞനാനാനേതാടക്കടിയ ഒരു കമ്പിയായിരുന്നിരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞതിരിയിൽക്കൊണ്ടില്ല. വരു ഹമിഹിരിസൻറു കാര്യാവാനിൽ, അദ്ദേഹം യോജിപ്പിച്ചുള്ള അത്മജനാ ഷൂപ്പുഫോറക്ഷിഡേഡം അന്വൃതരൂപാഖിഡേഡം അനാവാദത്തിനു വിപരീതങ്ങളായിരിക്കുവാൻ പാടില്ലോ ഉത്കന്ധം എന്ന ഒരു ഫൈഡം സാധികമായിരുന്നതാണ!

ഇതു, എഴുതിയതിൽനിന്നും പ്രാബീംഭാരതാധികാർ മനസ്സി നെ കലാബന്ധവദ്ദുംകൊണ്ട് ഉപരിപ്പിച്ചിരുവ്വാൻ, അല്ലെങ്കിൽ ജന്മനാന്തരത്തിൽനിന്നും സുഹാശാശ്വത വിശദിക്കരണത്തിനാംമാത്രമല്ല, തു ലോം ഫൈഡകരമായ അക്ഷരങ്ങളുപരംവാപ്പെല്ലതിരിയിൽ പട്ടകൾ വിരിപ്പാന്തുടി കവിതയുടെ സഹായം അപേക്ഷിച്ചിരുന്നവുന്നു തെളിയിനാണല്ലോ. ഇതു സംശയം ഭാരതീയഭാഷാസാഹിത്യ നാളിലെബാഴിക്ക ഇതരാംബഹിത്യാജ്ഞങ്ങളിൽ കാണപ്പെട്ടുമെന്നു എന്ന യേജാനാണില്ല. പരിമിതമാണ് ഏരിൻറു പരിചയപരിധിയും കൗതു തീച്ചുയായം ശ്രദ്ധാലുവരുന്നം പെട്ടിട്ടില്ല.

കവിതയും സ്ത്രീദർശനങ്ങളും

ടാഗോറിന്റെ പ്രവേശം

പ്രിച്ചിനാദശംഖരാഹു അവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം—ഈമി
വാ ഉദ്ദേശ്യംഖരാഹു—എന്നൊരു കഴിഞ്ഞ ലേഖണക്കാണു ഞാൻ
വിശദമികരിച്ചുവാൻ ത്രാംപ്പിക്കുന്നു.

അയുസ്തിക്കാലത്തോ ശ്രൂ അരബ്സ്തിനിനാ വല്ല മാറ്റവും വന്നി
ടക്കണം എന്നാണ് നാടകം ഇവിടെ ആലോച്ചിച്ചുവാനുള്ളതോ.
വന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ മാറ്റത്തിന്റെ അവതാരകൾ രവീപ്രഭാമടക്കാ
ഗോറാണ്.

ടാഗോർ കേരളീയരിൽ അധികംപേക്ഷം അപരിചിതനാല്ല
കൂടും വളരെപ്പുരോഗ്നംവാധിച്ചുടരേണ്ടാണും അദ്ദേഹം അജ്ഞാത
വാജനാനാ പരമ്യംഡിക്കിരിച്ചുവാനു. അവിതയിൽ പൂർവ്വപരമാ
സമില്ലായ്ക്കുന്നും, അക്കം മനസ്സിലാവാനു “മിസ്റ്റിസിസ്”
എന്ന പേരായ ഒരു വൈദം പുകാരുടെജും ഏര്യായക്കേംഖാണും ടാ
ഗോർപ്പന്നമാവാമെന്നു പലതം മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ട്. അതിൽ
ഞാനാത്മകതയുടുക്കുന്നീല്ല. “ഗീതാജലി”യിലേയും “ഗാർഡനി”
ലേയും ഗാനാംഖിടക്കുന്നീല്ല. “ഗീതാജലി”യിലേയും “ഗാർഡനി”
കുള്ളുന്ന ഞാൻ കുത്തുന്നു.

“ഗീതാജലി” ദുരല്ലായ കൃതികളിലെ ഒരു ഗാനത്തിൽനിന്നു
നാ മരിഡായ ഗാനത്തിലേയും അക്കംഗോധ തുലോം വ്യത്യസ്തമായ
ഒരു മനസ്യമിതിയേണ്ടോ വിഷയങ്ങളേണ്ടോ സന്ദർഭങ്ങളേണ്ടോ അ
ണു കവി വാദ്ധിച്ചുവാത്തനു മനസ്സിലാക്കായ്ക്കുന്നുണ്ട് ഈ അഭി
ഭ്യാരണങ്ങളുടെ കാരണാംഖിട്ടിൽ ഒന്നൊന്നു് എന്നില്ലെന്നോന്നു. അ
വാദിയിൽ ഓരോന്നിനും ഓരോ തലക്കുട്ടം, ചെറിയ ഓരോ
കുറിപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നാവെങ്കിൽ, ടാഗോർക്കാവിത്തരയ്ക്കുറി ഇത്
യുമധികം അധി പിശീശാസ്ത്രം കേരളീയതടട ഇടയിൽ
ഉണ്ടാക്കായിരുന്നില്ല എന്ന തീച്ചുതനെന്നു.

ഉച്ചാഹരണമായാണ് “ഗീതാജലി”യിലെ ഗീതങ്ങളെ എടു
ക്കുക. അഭിഭാവിൽ ഒന്നു ദാശാധിഷ്ഠായ ഒരു മകരം അമ്മയേംടു
തന്റെ കാടുകണാക്കരിച്ചു പറയുന്ന വാഹകരാഫോലെ തോന്നുന്നു;
മരിഡായ രാജാവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഒരു രാജക്കതന്റെ

തായിരിപ്പുണം; വേരോനു് ഒരു ഗായകൻറെതാനു്.

ഇവയുടെയെല്ലാം അഫ്മെന്തനാനു്? ഇവയുള്ള തക്കിൽ വലു സംഖ്യാവുമാണോ? ഇന്നു അന്വേഗാന്വാസംഖ്യമില്ലാതെ കരെ റാറിയ്മ്പ്രലപറാങ്ങരാക്കാണോ റോമൻസമാനം കൊടുക്കാപ്പെട്ടു? ഏതു റാറിപ്പരാഞ്ചിലും ദശവിശേഷമായ അഭ്യർത്ഥി അഹിപ്പുണം ചോദ്യങ്ങളാണിവ.

“ഗീതാജലി”യിലെ ഓരോ ഗാനവും കവിതക ആത്മാ വും പരമാത്മാവും തമിലുള്ള ബന്ധത്തെ കരിക്കാതാനു്. അ വയ്യെല്ലാം ഭഗവദ്ദിതയിലെ തത്പര്യാദം സംഗീതമസ്താനങ്ങളായ വ്യാവ്യാഹരണമാണു്. പരാതമാവു ബുദ്ധാണ്ഡത്തിന്റെയെന്നു ചോലെ, ജീവാത്മാവിന്റെയും,

“ഗതിർഭത്താ പ്രള്ളസ്തക്ഷി റാംബാസലൈരണം സുച്ഛതി”

ആശാനം ഗീത ലോപിച്ചുന്നു. ഇന്നു കാരണം കക്കാജുട്ടതനെന്നും ടാഗോറിന്റെ ഓരോ ഗാനാന്തിച്ചും വശിപ്പോക്കാണും, കാഴി റാംബാസലൈരണും, ഭാസനായും, പ്രതിക്രിക്കകാണും, ഗ്രാഹാധനായും, ശാ സ്കന്ദായും, ബന്ധുവായും ജീവാത്മാവു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നും.

എപ്പോരും ആസക്തിക്കുടെയും പരമോച്ചസ്ഥിതിയിലുള്ള സംബലവാഹനു് ഭക്തിരുചിനു റാംബാസലൈരുവ്യാവ്യാഹരാതിൽ പറ എത്തിട്ടുള്ള തത്പരതയാണു് ലോകമനുഹാര്യി ടാഗോർ തന്റെ ഗാനങ്ങളിലുടെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നും. പ്രക്ഷേ ഇന്നു ആശ്വസ്യാത്മികാത്മാന്തിനാ ബന്ധുമായി, ശാതിക്രമാദിയമായ ഒരു ആവശ്യം ചോലെ, മംഗസ്പൂഷി എത്രാഖ്യാപജ്ഞകവുമായ ഒരു മുഖ്യപ്രത്യോക്ഷ്യാവ്യാഹരണവും അതിനാണു്.

“ഗീതാജലി”യിലെ ആദ്യഗാനം തുടങ്ങുന്ന രീതി റോക്കുക:

“അഞ്ചുനു് എന്നു അറിവില്ലാത്തവനാക്കിയിരിപ്പുണം. അ ഷണ്യുടെ ഇഷ്ടം അതാനു്.

ഇന്നു ഭഞ്ചുലഭായ ഓടക്കണ്ണലിനെ അഞ്ചു പര്യുതനങ്ങളിച്ചും താഴു രക്ഷിച്ചും കോണ്ടുപോയി അതിൽപ്പെട്ടി എന്നുനേരുണ്ടും പുതിയ പുതിയ റാഗങ്ങളെ ഉംതിക്കൊണ്ടിരിപ്പുണം.”

ബാലാദിത്യൻറെ ഇഷ്ടംക്കതിൽ തട്ടിത്തിപ്പുണ്ണുന്ന ഒരു മണത്തു തുള്ളിയെല്ലാണു് എന്നും ഇന്നു ഗാനാശകലും കാണുന്നവാരാ ഓക്കുന്നതും. ആ മന്നാതുള്ളിപ്പുടെ ഏതു ഭാഗത്തുനിന്നാണു് വെളിച്ചും

പുരപ്പുട്ടന്നതെന്ന നിശ്ചയക്കു നിന്ന് ഉജ്ജ്വലവാൻ കഴിയുന്നണോ? കാരോ ഭാഗം റോക്കേബോറാ ശ്രദ്ധാണ് രഫ്രിഷ്മെന്റ് ഉള്ളതിനിസ്യമാ നമേനം നടക്കു തോന്നുന്നു. അതിൽവിന്നു് എത്ര രഫ്രിക്കൗണ്ട് നേത്ത് വൈറനുചീവിവരപോലെ പ്രോട്ടി പുറത്തെഴു നീണ്ടുപോ ക്കന്നതെന്ന നിശ്ചയക്കു് ഏണ്ട്രിക്കേഷണക്കാക്കവാൻ കഴിയുന്നണോ? ആ തുള്ളി ദശവൻ രഫ്രിഷ്മെന്റ് ആപാനാരപ്പുട്ടപോയതുപോലെ തോന്നുന്നു. മാവില്ലിന്നു എത്തേരു നിന്മാണു് ആ രഫ്രിഷ്മെന്റ് ഇടയിൽക്കൊടുന്ന കഴിഞ്ഞന്നതെന്ന നിശ്ചയക്കു തിട്ടപ്പുറത്തുവാൻ കഴിയുമോ? അവ ദശവൻ ശവിംഖ് അലക്കിക്കാച്ചിക്കുക്കിയ സത്തിൽ ദക്കിയ മഹിൽപ്പു് ലിക്കെതിരാവപോലെ തോന്നുന്നു. ഇത്തന്നുയാണു് ടാഗോർക്കവിൽ അറിത്താശപദിജ്ഞനാ സംഗ്രഹിക്കുന്ന തോന്നുക. അതിന്നു എന്നിലാശപ്പുറി ചോദ്യമില്ല; അതിന്നു മുള മുത്യക്കമ്മാണു്; പക്ഷേ അവരെ വേർത്തിരിക്കു ചുപ്പാനോ, സാഹിത്യവിത്രുപന്നുക്കുള്ളം നിലാജ്ഞിക്കിലാംവെച്ചു് അവയുടെ സ്വപ്നാവബ്ദിശാനിശ്ചാരപ്രകാരവിച്ചു ശാസ്ത്രിയഗവേഷണ ഒരു നടത്തുവാനോ ആക്കം കഴിഞ്ഞായില്ല. പക്ഷേ മുഖ്യമായും, മുറ്റുനാട്ടിജ്ഞനും മണത്തുള്ളിപ്പോലെ, കമ്മറിയമായി അവിടെക്കൊടുക്കാഡാണു്: ആ രഫ്രിക്കൗണ്ട് നാഞ്ചി ഭ്രമിപ്പിജ്ഞന്തോ.

മണത്തുള്ളിക്കരിപോലെ സുജാതയും മരോജിത്തണ്ണുക്കുമ കുല്യം ജയങ്ങളായ വാക്കുകളും ഒരാററ പ്രസ്താവകാണ്ഡു് ഉദ്ധീപിപ്പിച്ചു്, അവയെ നാനാത്മഭാബാസുരങ്ങളുക്കിത്തിക്കുന്ന അഭ്യന്തരങ്ങൾ സ്ഥാണു് കവിതയെന്ന ടാഗോർ പരാത്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ, അദ്ദേഹ തതിന്നു കവിത അതു വിജിച്ചുപറാഡോഡാണു്. ഇതാണു് ടാഗോർ ഭോക്തതിനു കൊടുത്ത ക.വിജയകു നിർവ്വചനം. ഇതു ഭോക്തതിനു പുതിനാണു്. ആലക്കാരിക്കുന്ന ഇതു് അന്വരപ്പിജ്ഞനം. ഇതിന്നു് അവക്കു പേരിലു് ഇതു ദ്രോഷമല്ല; വ്യംഗ്യമല്ല; ചിലേട്ടണ്ണും ധനവിള്ളടിശ്ശു; ഇതു രണ്ടായിരം അംഗുണ്ണപ്രകാരക്കുടുക്കാണു് രധനക്കാത്മാണു്. ആലക്കാരിക്കുന്നതെന്നതിന്നു ഗപ്പുകുലിമയിൽ ഗപ്പുകുലം വിഹരിജ്ഞനു പണ്ണവണ്ണക്കിഴിലാണു്. ഇതു പ്രഭാജനാക്കണക്കിലും നിയന്ത്രിതമായ തിരപ്പിലും ഇത്തട്ടിൽ ഒഴിഞ്ഞതും തെളിഞ്ഞതും മിന്നിക്കാരാട്ടു നാനാദിക്കിലും പാറിപ്പുക്കുന്ന നിന്മാഖിനാജ്ഞയാണു്.

ഈ കൂളിപ്പുജ്ഞയിലെ പൊൻമീന്ത്യഃ വാന്നതിലെ ഷാഖയിൽ നാണോ. ഒറ്റ വാക്കിൽ ഈ ടാഗോർ ചിഹ്നമാണോ.

“ഈ ഉദ്ഘാടനായ ഓടക്കരലിനെ അങ്ങു പര്വ്വതപ്പഴിലും താഴുരകളിലും കൊണ്ടുപോയി അതിലുടെ അറിയില്ലാത്ത പുത്രമ യോടുകൂടിയ രാഗങ്ങളെ ഉള്ളാണ്.” എന്തൊക്കെ വികാരമാണോ അതു വരിച്ചില്ലെന്ന് ഉണ്ടിവരാത്തോ? അതിൽ സംതൃപ്തിയുണ്ടോ; വ്യസ നടണ്ടോ; അനാദിശണ്ടോ; അനുഗാനമുണ്ടോ; നിരാശയുണ്ടോ; വിശ്രാ സമുണ്ടോ; അശക്തയുണ്ടോ; പ്രതീക്ഷയുണ്ടോ; പ്രത്യാഗായുണ്ടോ; അഞ്ചു തുടങ്ങുണ്ടോ; പ്രാണധിണും; ശാന്തയുണ്ടോ—ഈവരയും ഓരോന്നും വിവരിപ്പിക്കുവാൻ മേഖലയും ഏതൊന്നും അനുബദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ മുഖ്യമാണോ. ഇപ്പോൾ സിഖാന്തിപ്പുണ്ടോ അതു അനുബദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ അപ്പോൾ ഞാൻ വിവരിപ്പിക്കും.

ഈ ടാഗോർ ലോകമാനാദവിശ്വാസനാള്ക്കുതിനെക്കുറിച്ചും അനുശം ശക്തിപ്പുത്തോ. ഉഷ്ണരാഖ, അതശാനം, വള്ളുങ്ഞാതാഴും മഹാകവി കരാതനെന്ന്. (അവരെ ഞാൻ പലവും ചെണ്ടിട്ടുള്ളതുപോലെ, ഇപ്പോഴും മഹാസാ റാഡിപ്പിപ്പുണ്ടോ!) പകേശ ടാഗോർ വിശ്രാത്തര നാണോ. അദ്ദേഹം മഹാകവികളുടെയും മഹാകവിയാണോ: മഹാ കവികൾ കവിതയുള്ളതും; അദ്ദേഹം കവിത തുടർന്തീകരിച്ചതാണോ.

“ടക്കിനിജലവിംബവിതാംഗിഡായോ
ക്ഷമയൈക്കുവിട്ടുവോക്ക് താരപോൽ
സുടമായോ ഭവദംശുംഖിലീന ഞാ—
നമലേ, മോവിലുയൻ ദിപമാം.”

എന്നോ അതശാനം,

“അതുവിരമായിരമാണിന്നമുള്ള—
താക്കിതോ പെട്ടു മാമകജിവിതം!
മിത്രപ്പേശേ, ലോകാത്മാതുിൽ മുന്നേതു—
ക്ഷേത്ര രാക്കായൽ കടന്നിരിപ്പുണ്ടോ ഞാൻ!
എന്നാൽ ശരിയാം പ്രജാതന്ത്രിലെൻ വണ്ണുവി—
യിന്നാണു ഗുനാമനാശത്തെന്നാണതായോ!”

എന്നോ വള്ളുങ്ഞതോഴും,

“പരാപരാത്മൻ! ഒക്കുപ്പിഗ്രഹ്യൻ! ഭവാനെന്നാർ കാണു
ചരാചരംപ്രമാണ്ണനമഴതിനു പക്ഷിപ്പുജ്ഞാനതാൻ?

അടുത്തു നില്ലോറനജരെ നോക്കാനക്ഷീകൃതില്ലോതോ—
ക്കാര്യപദവിശ്രദ്ധയുണ്ടായാലതിലാലുണ്ടോ?

* * *

അകമേ നിലപകാണങ്ങാതു ചുവടക്കശാഖയെതന്നു തിരി—
ചുടിയന കാട്ടിത്തുണ്ടോവിട്ടുനാനു ഗുഹിയ്ക്കുതെ:
അതെന്നു കാണുമാൻ മഴിക്കര തുരംനാലുനിമിഷംഡതൽ എന്ന—
നരങ്ങമനിയറയും പുകഴം മട്ടാടാനതിചതുരൻ!?”

എന്ന് ഉള്ളിട്ടും എഴുന്നിയിരുന്നപ്പോരു അവുകുടെ കവിതാംഗവ
ടാഗോർകവിതാസാത്രാജ്യത്തിലേപ്പും മെല്ലുക്കാലുന്നുകമാത്രമാണ്
ചെയ്യുന്നത്.

“എൻപ്രാണനിശ്ചാരാബഹുത്തു വേണു
പാട്‌പുരിക്കുന്നുകൊചുന്നതനു തീക്കാൻ!
ആവശ്യംവെന്തിനാ തജ്ജിത്തനില്ല—
മവറിയച്ചടക്കരിച്ചിട്ടുന്നോ?”

എന്ന ചോദ്യത്തിലുടെ റാലപ്പോടൻ ഈ ലോകത്തിന്റെ കരി
ഉള്ളിലേപ്പും ഒരു പാച്ചൻ പാഞ്ചുവൈക്കിലും,

“അഹോ, മഹാത്തപമിതെൻ വിചാര—
ചുന്നിയിൽ നന്നുണ്ട പകന്നിട്ടും.”

എന്ന പ്രതിജ്ഞയിലുടെ അദ്ദേഹം പുരുത്തയ്ക്കും കടന്നപോന്നി
രിക്കുന്നു. ടാഗോറിന്റെ ഒരു വിശ്രേഷം അദ്ദേഹം ഒരിയ്ക്കിലും
പുരുത്തു ചവിട്ടുനില്ലുന്നും; അതുകൊണ്ട് അകത്തു കടക്കേണ്ണു
നു ആവശ്യം അദ്ദേഹത്തിനു നേരിട്ടുനില്ലോ പറയാം: അദ്ദേ
ഹം എപ്പോഴും അകത്താണും.

കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്നതനു എന്നും ഇപ്പോരു മഹാകവി
ഹോച്ച ചോദിച്ചുവരും അതിനാശം ഉരഞ്ഞരം എന്നതിനെ വരുത്തുന്നു
എന്നില്ലോ എത്താണോ ഉണ്ടിയ്ക്കാം. അനന്തക്കാനു കടക്കേണ്ണുതുടരു
തുപോലെയുള്ളു ആ റീംഗ്രൂഡുമെലിഞ്ഞത വിരലുകൾ വിസ്തിരിച്ചായ
ആ നാബാറിതടം ഒന്നു തല്ലോച്ചും. അതുകുതരാബന്ധിക്കുടിയ ഒരു
പുന്ന്യിരി ആ റീംഗ്രൂഡു കുറഞ്ഞ ലോചനങ്ങളെ തെല്ലാനു വിക
സിപ്പിയ്ക്കും; “ബിനാസിനാത്തുമരിച്ചി”കളുടെ ഉദ്ദേശ്യമാന
മായ പുന്ന്യച്ചരുന്നപ്പോലെയുള്ള ആ ലഘുത്വവാദം മുവൻ ക്ഷേ
ണനോരംകൊണ്ട് മനസ്സുഭിംഗാർദ്ദമായിത്തുരം. ഒരു അന്തര്യാര
ആ ക്ലാസ്സിൽനിന്നു നിന്നും ക്ലാസ്സിൽനിന്നും. “കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യമോ?

.....മുദ്രാശ്രൂഷാം?.....നിഃബന്ധ ലക്ഷ്യം തെള്പുരീകരിക്കല്ലോ, ഉദ്രോഗത്തപുറിന്തനുണ്ടോ പരിഞ്ഞാതോ? സ്നേഹിതാ, ഞാ നാഡിയുകയില്ല. റാക്ഷസ്തന്മാരുടെ “മുദ്രാശ്രൂഷ” മശഖി ദ്വിന്ദ്രി “മുദ്രാശ്രൂഷ” എന്നാണോ? അന്തിച്ചുക്ക്ലേപ്പുറി തിച്ചന്ത്വനാ സംഭവത്തിലെ ചെരുക്കല്ലോലങ്ങളുടെ ഉദ്രോഗമോ? കാലിൽ മാ നേരാപ്പിലിൽനാ പകൽ ദ്വിവനം പാട്ടനാത് എത്രമുദ്രാശ്രൂഷനോടു കൂടിയാണോ? കൊമ്പും മീൻ പാഞ്ചത്തുപോകുന്നതോ?.....”

അദ്ദേഹം ഉപഭോഗിയ്ക്കുന്ന വാക്കുകൾ ഇവരയായിരിക്കുമ്പോൾ വാക്കുകൾക്കും മണ്ണതു തുല്യമിക്കാണിൽ, അദ്ദേഹം എന്നില്ലോ അപ്പും അനുഭവ്യവും ഏതെങ്കിലും, കണഭാഗങ്ങില്ലെങ്കിലും സംബന്ധിച്ചുമെന്ന ഞാനാഭിമാനിയ്ക്കുന്ന, ആ തിവ്യതേജസ്സിനെ ഉപനാഭേ ശിപ്പിച്ചിട്ടിട്ടണായിരിയ്ക്കും.

“ഹോ, ചിരാസാമദി! താം രമചന്ദ്രേ
ഒവരിതപതാനിനാരാത്രും!”

മുള്ളരിന്റെ കവിത

ഒം ശാന്തൻ അശായവനന്മല്ലേ, വള്ളത്രഞ്ചിന്റെ നീ സർഖലാച്ചിത്യേ, ഉഴ്ചുരിന്നില്ല; പക്ഷെ ഉഴ്ചുരിഞ്ഞെന്ന് വാണിവി ലാസം അവഷ്ടമില്ല. കവിത അശാന്തൻ ഇവിൽ ത്രപ്പക്കേജോട് തുടി നീല്ലുന്ന ശിഖ്യയും, വള്ളത്രഞ്ചിന്റെ അരികിൽ റാം സ പ്ലാപോട്ടുകത്തായ കാമിനിയും ഉഴ്ചുരിഞ്ഞെന്ന് പിന്നാലെ റതാഭാ സ്ഥം ചുമന റടക്കന ഭാസിയുമാണെന്നും, ഒരു വഴിയ്ക്കാഡോ ചില്ലുന്നതാണെങ്കിൽ, പറയാം.

ഈ അന്ത്രിയ്ക്കും അലക്കാരന്മല്ലപ്പുണ്ണിയുള്ളതിൽ ഉഴ്ചുരിന്നും അലംഭാവമില്ല. പക്ഷെ അവരാ തന്റെ അശായദശഭേദ പിന്തുടന്തെ കൊള്ളണമെന്നാം അശായദശഭേദ അവശ്യ പിന്തുടന്തന്ത്രഭേദാം അ ഭ്രഹം പിന്നോയും പിന്നോയും കാണിയ്ക്കാണണെന്നും.

“വയർലസ്പ്പുണ്ണിയും അതിമഹാത്മയം
സയൻസിനാൽ മന്ത്രം സജഗ്രവീര്യവാസ്”

എന്നോ,

“വാഷ്ണവം വടക്കേവാട് കത്തിനീല്ലും ലൈംഗം
ശൈഖ്യിയുള്ളതു സാവിന്തനിലാധകാരം?”

എന്നോ എഴുതുന്നേരാം ഉഴ്ചുൾക്കുവിത്തെങ്കാണെന്നും അവരാക്കു മനസ്സിലാക്കാത്തതും എദ്യമല്ലാത്തതുമായ ഒരു ജോലി എഴുപ്പുണ്ണിയുള്ളക്കയാ തീരുമാനം. അതു വായനക്കാരായ നമ്മെക്കാരാം അധികം, എഴു തിരു ഉഴ്ചുൾത്തെന്ന മനസ്സിലാക്കുന്നായിരിക്കണാം. പക്ഷെ അ ഭ്രഹം അതിശയ വക്കവെച്ചിട്ടില്ല. തന്റെ കവിത താനിയ്ക്കുപുട്ടു നും രിതിയിൽ താൻ പറയുന്ന ദിക്കിലേ ഒരു റടക്കനെക്കാളുന്നമെന്ന തന്നെയാണും ശാഭ്രോഹണത്തിന്റെ പക്ഷം.

കവിതയുടെ നേരായുള്ള ഈ റാസമതിരി റാസ്തോ ചീഠി യോ ഏനു വ്യവഹരിച്ചു തീച്ചുപ്പുട്ടത്തുവാൻ ഈ ഫ്രെഞ്ചിൽ ഞാൻ ഒരുപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പക്ഷെ ഒരു കാര്യം തീറ്റപരിയാം: ഈ മനസ്മിതിയില്ലാതിരുന്നാവെങ്കിൽ എത്ര വായിച്ചുബുദ്ധം മതിയാവാനെ “ക്ലീന്റേഷൻ” രതിഡേ അ പിന്തുപുത്രനൂർ തമിലുള്ള വാഗ്പാദം നാമക്ക ഹിന്ദുക്കയില്ലായിരുന്നു; “പ്രേമാസംഗീത” യാരയിൽ ഇത്രയ ധികം അശായതരംഗങ്ങാം ഉണ്ടാവുകയില്ലായിരുന്നു; “കീശസ

നേശം” നിവേദനംചെയ്യപ്പെട്ടകയില്ലായിരുന്നു. അതു ഭാഷാ സംശയിത്തുറസ്സംമാഡിച്ചേട്ടേണ്ടാണും അപരിഹാര്യമായ റാഷ്ട്ര മായിത്തീരകയും ചെയ്യമായിരുന്നു.

ഇൻഗ്രേമായ ഒരു അഞ്ചയരുത അയിരം ദ്രവ്യങ്ങൾക്കാണും വിശദിക്കരിയ്ക്കുക; അസാധിവനാ തോന്നപ്പെടാവുന്ന ഒരു അഭി പ്രായത്തെ ആയിരം യുക്തികർഖകാണ്ക ദാശകരിയ്ക്കുക; അലക്കാ റോജപ്ലാൺസ്ഥം യുക്തിയുക്തിന്നുമായ ആക്ഷേപസമാധാനങ്ങൾക്കോ കൂടി എത്രയെക്കിലും നേരം വാഗ്പാദം ചെയ്യുക; എന്നീ കാര്യ ഔദ്ധീലാണ് ഉള്ളിൽ, കാബൈവനായോച്ചിച്ചു, കേരളത്തിലെ ഇതരക വികാസ അതിശയിയ്ക്കുന്നതും. വള്ളത്തോഴം ആശാനം കവിത യിൽ ഓഗ്രഹങ്ങളായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടതെവരാണ്. ഓഗ്രഹവാദങ്ങൾ അവരിൽ ഇടയ്ക്കുകണ്ടും; പക്ഷെ ഓഗ്രഹപ്രതിവാദങ്ങൾ ഒരേത്തും കാണുകയില്ല. വാദപ്രതിവാദത്തിനും എ ട്രേഡറ്റുവോരു ആശാൻ രോരെ പാതയുള്ളടക്ക മറ്റൊരു കടന വാതിപ്പടജ്ഞനാണ്; വള്ളത്തോരു പരിശരങ്ങളിൽ ലഭിയ്ക്കുന്നു.

വള്ളത്തോഴിന്നീര “ശിഷ്യനം മഹാം” റോക്കുക. അതു ഉള്ളിൽ എഴുതിയതായിരുന്നവുകിലോ? അതു എസ്സുകത്തിനും ഏ താണും ഉമാകേരുളത്തിന്നീരുവല്ലപ്പോം ഉള്ളിൽ വരുത്തിക്കുള്ളയുമായി തന്നു. കണ്ണുക്കണ്ണത്തിലെ ഗംഗാപ്രവാഹംപോലെയുള്ള വാഗ്പാദങ്ങൾ എഴുതിണ്ടാളിയുള്ളിൽ തുലികയുള്ള തന്നീരു പുണ്ണവിലാസം പ്രാശിപ്പിയ്ക്കുവാൻ എത്രയെത്ര രംഗങ്ങളാണും അതിലുള്ളതും “അംഗഃ പുരേ കിമപി വിശ്രമമേഘം”നു പരമേശ്വരനു കാണുവാനായി പ്രോക്കന ഭൂമാരെ,

“എകാന്തസീതി മരവും ഗ്രാന്തക്കണ്ഠം—
പ്രോകാവത്രോ സഹജ, സമ്മതി കിട്ടിടാതെ?”

എന്ന പരിഞ്ഞു ശ്രീകാർത്തികേയനം ഗണേശനം തച്ചതപ്പും,

“ ‘എല്ലാഭ്യാസം പ്രാണതശിഷ്യനു പേശിക്കുകയും—
ചുല്ലാം; സ്ഥലം സമയമന്നീവ റോക്കിടേണും;
നില്ലായ്ക്കു പാഴുന്താഴിലിനു’നു നടനു വിലും;
ചൊല്ലാന്ന് വിശ്ലേഷതിയേരു വിലക്കി വീണ്ടും.”

എന്നിങ്ങനെ ഒരാററ ഭ്രൂക്കത്തിൽ വള്ളത്തോരു വാദം അവ സാനിപ്പിച്ചു

“എവം വഴക്കി ദുരക്കി പ്രിജദേവർത്ഥമിൽ—
ബൂഹം പകൻ പടിടിയും റലിയും തടങ്ങി.”

എന്ന കലാശിപ്പിച്ച് “ഒരിംഗതുകളുകൾക്കാണ് ചെയ്യുന്നത്. “ആ മരക്കിയ വഴക്ക്” എന്നതായിരുന്നുവെന്ന് ഉള്ളിട്ട് പറയുമായിരുന്നു; ഉള്ളിട്ടുമാതൃമേ പറയുകയുംഛാ.

പിന്നുള്ള ഗോക്കുക: ദിന്തുവിഷ്ണുൻ്ന വെട്ടുനു മകൻറെ കൊന്നുവോന്ന പോയതിനെന്നും സഹിയുവാൻ കഴിയാത്ത കോപത്രേണാട്ടുടി പാർപ്പി പറയുന്ന വാക്കുകളും വള്ളത്രോഡം മുന്ന ഭ്രംബത്രിപ്പുരുഷന്മാണ്. അ കൂന ഭ്രംബത്രം മുന്ന രതാ ഞാഡാതന്നു; പക്ഷേ അ ഐട്ടത്രിൽ കൂനുടെ ഭ്രംബത്രം എഴുതി യാളും ഉള്ളിട്ടുന്ന തുപ്പിവിരികയില്ലായിരുന്നു.

“എന്നുംകുമേം, മഹി, കമിച്ച വാിണ്ണും
സുതാംഗംഗാംഗിതയായ ദേവി.”

എന്ന പറയുന്നുവാരു ദേവി കമിച്ചു “എന്നുംകുമേം ഉള്ളിട്ടുകൊള്ളുവാൻ, പലശി റിഭ്രേശിച്ചതിനശേഷം, വായ നക്കാരം അനവദിയുക്കയാണ് വള്ളത്രോഡം ചെയ്യുന്നത്”. ഉള്ളിട്ട് ഇതു സന്ധതിയുകയില്ലായിരുന്നു. ദേവി പറയുവാനീടയുള്ളതൊക്കുള്ളം, കരച്ചുക്കു ദേവി പറയുവാനീടയില്ലാത്തതും അദ്ദേഹം പറയും.

പിന്നീടുള്ള വരികളിൽ ഉള്ളിട്ടുന്ന സന്ധായത്തില്ലെ.

“ഭർത്താവതിനാത്തരമൊന്നോതി,—

ലുഞ്ഞക്കു പാർപ്പണമിതർ ഹാഴിലേന്തി.”

ഈ ഐട്ടത്രിൽ ഭർത്താവും അധികം പറഞ്ഞാലുണ്ടാവുന്നതിനെ ക്കാരം കവിത അ മെന്നത്തിലാണെന്നു ഞാൻ സമ്മതിയുണ്ടു. പക്ഷേ അഞ്ചിറോ അല്ലായിരുന്ന എന്നിരിപ്പുടെ; ഭർത്താവും അതിനാത്തരം പറയേണ്ണുന്ന ഒരു പ്രസംഗമാണ് ഉണ്ടായതെന്നു വിചാരിച്ചുകൂട്ടുക. അവിടെ വള്ളത്രോഡിന്നും അശക്തി പ്രത്യക്ഷമായിരിയും; പക്ഷേ അവിടെയായിരിയും ഉള്ളിട്ടുന്ന വിശപ്രത്യം വെളിപ്പുട്ടുകൂട്ടുക.

ക്രിംഗരം രാധായും എന്തിച്ചുന്നും അ “പുരാണജായാവരം” തടെ ആക്ലാവനാഡു തീർത്ത ഐട്ടവും ഉള്ളിട്ടുന്ന കലാവിലുാം രംഗങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠസ്ഥാനം വഹിയുമായിരുന്നു.

“മാസ്യമില്ലംതു കണ്വൻ”

ഇഷ്ടിനെ കമാപാത്രം “ജിഹ്വാഗത്താന്തരാതയാം ഭാരതി” എന്ന ഉള്ളടരിന്നർ തുതികളിലെന്നപോലെ, തുള്ളൽക്കമകളിലും “പതിനൊല്ലപുത്രം” എന്നിലും ഒഴിച്ചു, വേരെ ഏവിടെയും ഹാശാകയാി ഷ്ടീന തിച്ചപ്പെട്ടതിപ്പറയാം.

“ആക്കരോ പാക്കകില്ലാങ്കെട കീത്തിയും
ലോകത്തിന്നവായിലെ ലാലാബിന്ദു.

ആയതിന്നകാർക്കണമത്തയ്യുലേറിനാി—
നാടിന്തക്കുപ്പുത്രപോലെ തോനാം.

അപ്പും ലോകമിരക്കിടമോന്നകിൽ,—
ആപ്പിടിനബലുക്കിലുക്കണ്ണത്ത.

ഗസ്തമായീടിലും കുപ്പമായീടിലു—
മത്തുള്ളിതന്നുകമധ്യപ്പോജാത്തീങ്.”

എന്നാക്കേ സമത്വിയുംവാൻ ശതരമഹാകവി മിനക്കെടുകയില്ല; മിനക്കെട്ടാൽ സാധിയുംമെന്നാം തോനാനാില്ല. അഛ്യുക്കിൽ ഇതാം:

“യിക്ക, യിക്കിതെന്തൊഴ വാക്കോതി ദേഹിക—
നാിതുമേലോഗാമോ ജാത്യുന്നാം?
വ്യക്തിയും ജാതിയും തക്കത്തിലല്ലാതെ—
യിലുന്നർവേദത്തിലെങ്ങിംബും?

* * *

സുതൻ പോൽ! സുതൻ പോൽ! സുതകലത്തിനാ
ചാതിത്യുമെന്തിന്തു പററിപ്പോയും?
നാനുവന്നിനാലെസ്സുംതനായും വാന്നവൻ,
നാരാധാൻ നാശസ്സുംതനാവോൻ!”

നാരാധാൻ “നാശൈ” സുതനാവുന്ന കമ ദരോധനൻ ധനംവേ
ഒ അഡ്യസിയുംന കാലഞ്ഞ് അറിഞ്ഞതെന്നും കെന്ദ്രയൈക്കിലുമായി
ക്കണാശ്വട്ടു; ഇത്തരംത്തിലുള്ള ഒരു “പ്രസംഗം” കേരക്കണ്ണമെ
ക്കിൽ നുകൾ “ഗ്രീക്ക്സ്റ്റുചരിത്” ത്തിൽ ശോപിമാർ യശോദയോടു
ആവശ്യതി പറയുന്ന ഭാഗമോ, കല്പ്യാണബൈശംഗന്യിക്കത്തിൽ ഫന
മാൻ കീമനേസനനോടു,

“.....നാശൈ
അക്ഷസനാഹദണ്ഡമുന്നന്നു പോയെടോ?”

എന്ന ചോദിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ഭാഗമോ, “പരിനാലുവുത്തു” തെറ്റിൽ തുള്ളിൻ, “എന്നു, സജയ, ചൊല്ല ചൊല്ല.....” എന്നാൾക്കിയായി ചെയ്യുന്ന പ്രകാശനാർത്ഥിക്കുന്ന ഘട്ടമോ മുട്ടത്തുരുന്നുന്ന കേണക്കിവരും. ഉള്ളിൽ ഇരുപതും നൂറും കുലക്കിലെ, ഹാസ്യം വെഞ്ഞതവനും അതായാംഡിരും തുടിയവനമായ കണ്ണവനാണ്.

“കാട്ടിലുള്ള ഫലക്കളമണ്ണേഷിം
ചട്ടതിനാ തടിയൻ, ജീ ശൈരോ!”

എന്നും ഉള്ളിൽ പറയുകയില്ല; പാശാൻ അദ്ദേഹത്തിനാവുകയുമില്ല. അതുപ്രകാരംതന്നെ,

“പരാഖ്യാംവ്യം പരമാണാഗനം പരസ്പരം ചേങ്ങം
ശരീരധട്ടക്കൈയാനല്ലോ സകലം ചരാചരംഗം?
പാതമ്പനിരതൻ പ്രത്തിജ്ഞാവം പരസ്പരാക്കം;
പ്രാണിക്കലത്തിൻ പ്രമമാത്രമുനം പരസ്പരരേം.”

എന്ന കണ്ണവാം എഴുതുകയില്ലായിരുന്നാ; എഴുതുനാൻ അദ്ദേഹത്തിനാ സാധിയ്ക്കുകയുമില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ,

“മൺപാതുമെന്നല്ല നാടക ഭാവം,
പൊൻപാതുമിപ്പോഴിട്ടയാനതെല്ലാം:
സംപര്ക്കമയേ സംകടമെന്നതോത്താൻ
സംശ്ലിംഗം നിശ്ചന്നം സമാനം.” (അരീക്കളുവരിയം)

എന്നോ,

“പിച്ചുജും വന്നവരെ വീട് കയററിവെച്ചു—
ലച്ചിജും നായരവരുന്നു റിനജുമപ്പോം;
മൊച്ചുകരണങ്ങനെയടക്കണം വിച്ചിക്കിലവനോ—
തച്ചിജും മേൽക്കയറി നാടകമാടിനാില്ലോ.” (ഉമാകേരിസ്തം)

എന്നോ ഇരുവക്കം എഴുതാവുന്നതാണ്.

ഉള്ളിൽനിന്നും നന്നാച്ചുറിയ കവിതകരാക്കാഴ്ചിക്കെ ബാക്കി മിക്ക തുതികരാങ്ങണ ഒരു നൃനന്തരയുഭുഡാം. അനോകം തുതിക്കുറിക്കു കമ എവിടെയാണും അവാസാനിക്കുന്നതും, എന്നെന്നാക്കുന്നയാണും പറയാതിരിക്കുന്നതെന്നും എന്ന സംഗതിക്കുള്ളപ്പറാറി അദ്ദേഹം അവ ഗാധമായി ആലോചിക്കാത്തതുപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. കണ്ണവ് നെ ഈ പോഷിം ബാധിക്കാണ്ടത്തു കണ്ണവൻ ഹാസ്യസംഹിത്യകാരനായതുകൊണ്ടാണും. ഹാസ്യസംഹിത്യത്തിനും അതിരോ, അസ്ത്ര

വോ ഇല്ല: ഗസാമയ്മ്യമുണ്ടാക്കിൽ എമരയെ, മുഖിപ്പിയ്ക്കാതെ, റീട്ടാം; വാസനാരുണ്ടാക്കിൽ അതിൽ എല്ലും, പ്രസ്താവേക്ഷയ്ക്കില്ലാതെ, ചേക്കാം; മറ്റ് സ്ഥലങ്ങളിൽ അതു പറഞ്ഞുകയില്ല.

ഈ 'ന്നുനാതവാനം' കീഴാസനേദശത്തിണ്ണൻ അന്ത്യഭാഗത്തെ തച്ചിയില്ലാതാക്കിാൽക്കൊതു. "എന്നുംകുഷം" തതിലും ഈ ദോഷം മുണ്ട്.

"അന്ത്യുടനാകാശവീമിയിൽനിന്നാണായ"

മന്ത്രഗ്രഹമാമായ പുഷ്ടിപ്പം.

വാഴിയും മന്ത്രിലക്കുടി വന്നതാ—

മസ്തകമന്ത്രക്ഷിംഗാദ്വിൽ;

അബ്ലൂക്കിൽ വീണ്ണിലെ പുക്കശമ്പരാ പൂക്കില്ല—

ലഭ്യിച്ചതാവാമപ്പുണ്ണവാനെ."

എന്ന ഭാഗത്തിണ്ണൻ അവസാനത്തിൽ കർട്ടൻ വീഴ്ചണ്ടതായും തന്നെ. "കമ്മന്നുകുഷം" തതിണ്ണൻ ഒരുവിലപെട്ട ഒരു നാടകാക്കിരായ തതിനാശേഷമുള്ള മാനേജ്മെന്റ് ഫ്രംഡംപോലെ "മുഖിപ്പ്"നായി നാനീനുതിണ്ണൻ രഹസ്യവും ഇതുതന്നെ.

ടാഗേറിസ്റ്റർ പ്രോഗ്രീതാദി

ഉച്ചാരാപാലകൻ (The Gardener) എന്ന ഒരു ലളവുപ്പ് സ്കൂളം വച്ചിരിക്കുന്നു ടാഗേറിസ്റ്റർ തണ്ടർ പ്രോഗ്രീതാദി ലോകത്തിനു സമുപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതും. ഇതിൽ ആകെ ഏണ്ടിപ്പത്തണ്ടവു ഗാന്ധാസ്ഥിട്ട് ശൃംഗീൾപ്പത്തജ്ജഞ്ചകരാ അടങ്കിയിരിക്കുന്നു.

ഈ ഏണ്ടിപ്പത്തണ്ടവു ഗാന്ധാസ്ഥിൽ ഓരോനും നാഭാമുഖ്യാദി ഭൂട്ട നാനാവസ്ഥക്കും ഇലക്കു വികാരം ദ്രോക്കശൈ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഓരോ വൈരമണിയാണ്. ഫുണയപരവശമായ എഴുന്തി നീന്തു സ്പൂനഗാന്ധാസ്ഥിം ഈ മനോഹരംഗാന്ധാസ്ഥിക്ക താഴ്മായിത്തീരുന്നതും.

ഗീതാജ്ജലിയാകനു അഴിച്ചവത്തുവെച്ചു “അധ്യാത്മജണാന മായ പാരാവാരത്തിൽ ചേറ്റാ ലയിച്ച ടാഗേറിസ്റ്റർ കവിതാവാ ഹിന്ദി എപ്രമാഡുരഖിലഭ്യമായ ഷുനോട്ടുക്കും നാഭാചുക്കാണ്ട് പ്രവ ഹിച്ചു ഒരു കാലധിജാഖയിൽനാബേന്നതിനു” “ഉച്ചാരാപാലകൻ” സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഗീതാജ്ജലിയിലെ അങ്കേപ്പണ തതിനൊന്നാപോലെ, ഉച്ചാരാപാലകനിലെ പ്രേമസംഗീതത്തിനും രണ്ട് വശങ്ങൾും. നബോധയുടെ അടങ്കത ക്രീഡക്കും ചുംബിക്കു നേപാളം, കവിയുടെ ആശയം, മക്കളിൽമായിനില്ക്കുന്ന മററായ മഹാരഹസ്യത്തിനേരിൽ ചുറും പറന്നക്കൂളിക്കുന്നതുപോലെ തേണുനു. കാട്ടകനീരിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായ അലുപിംഗരാത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അനുഭവപ്പുകൾക്കിൽ ടാഗേറിസ്റ്റർ, പുതുമണം തട്ടുനേയാൽ ലോകത്തിലുകെ പടന്നാപിടിക്കുന്ന രോമാഖ്യത്തിനേരിൽ ഒരു പ്രതിഷ്ഠായ പകർത്തിയിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ഇപ്പറയിനുവം തടക്കത്തിൽ അനുത്രോപമമെങ്കിലും, പരിശോധനത്തിൽ വിഷയത്തിലുമുണ്ടാണ് നേരമെന്നും ചിപ്പുക്കതിനേരാട്ടും ചെറുക്കും അഹരത്തിൽ വിഷയത്തിലുമുണ്ടാണ് കിലും അനുത്രോപമമാണെന്നും ഗീതാകാരൻ വ്യവഹരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഉച്ചാരാപാലകനിൽ റാഡിലിച്ചുകാണുന്ന ഇപ്പറയാനും അധ്യാത്മജണാനത്തിൽ ശ്രീഡിക്കിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അതു തടക്കത്തിലും പരിശോധനത്തിലും ഒരുപോലെ അനുതനിഷ്പന്നിയാണിന്നതും. ഒരുപക്ഷേ യമുനാതീരത്തിലെ റാബക്കും ഈ പ്രോഗ്രീതാദി കമ്പ്പരമായ ഉല്പത്തിസ്ഥാനമായിരിക്കുമോ? “ബാശരദപ്രലാഹരി”യിലെ അനുഭവപരിശീലന രഹസ്യം ഇതായി

രിസ്തുമോ?.....എന്ത് പറവാൻ കഴിയും?

ഒരു സംഗതിയെക്കാറിച്ചു വാദത്തിനാ വഴിയില്ല. അന്നറാഗ പിപ്പിക്കൊട്ടു മിന്നാറിത്തിപ്പുള്ളുന്ന കാമിനീകാടുകുണ്ടുടെ ക്ലൈക്കു കൂടിൽ ടാഗോർ ശാഖസ്ഥാപനക്കുത്താതിന്റെ അഭ്യന്തരപ്രാബല്യം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്; വില്യാസിനീയുടെ പിടിന് രക്താധാരങ്ങളുടെ ഇട തീർത്തുടട്ടി അദ്ദേഹം താരുമേഘവരിക്കുശേഷ ഭേദിച്ചു പ്രവഹിയ്ക്കുന്ന പ്രത്യുഷപ്രഭയെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഉഗ്രക്കിന്റെ പ്രമ്പ്രാശനമായ ഒരു വെത്തു അദ്ദേഹം സ്വയ്യിജാസ്യാദ്യത്തെ ഭൂവൻ പ്രതിഫലിപ്പിയ്ക്കുന്ന ഒരു മാഡ്യമകരമാക്കിത്തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ടംഗോറിന്റെ “കാമിനീകായകാന്താര” തിരിൽ സൂരതസ്ത്വരംമാത്രമല്ലാ ഒരിച്ചുകൂടിക്കാനുത്തരമാണ് ഈ ഗാനങ്ങളുടെ ചിന്മാരിനിന്നും എന്നോ മാറ്റിയ്ക്കുന്നു.

“ഞാത് ഏനോടു പറയു! രഹസ്യമായി ഏനോടുമാത്രം പറയു!

ഈ മുഖലഭായി പുണ്ണിരി മുക്കന നീ ഏററവും പത്രക്കെ ഏനോടു മണിച്ചു; ഏൻ്റെ എദ്ദയമാണു് അതു കേരകക്കു; ഫ്രോത്രംക്കില്ല.

രാത്രി അശാധ്യമായും, ഭവനം നിറ്റിപ്പുമായുമിരിയ്ക്കുന്ന; പക്ഷിപ്പട്ടകൾ നിദ്യാൽ ആപൃതങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്ന.

ഇടവിഭാഗം ക്ലൈനീറിലുടെ, അഞ്ചിപ്പുറത്തെങ്കു വക്കന പുണ്ണിരിയിലുടെ, വേദനയിലുടെ, നിന്റെ നെന്തുക മുത്തു രഹസ്യം ഏനോടു പറയു.”

ഈ ശ്രൂംഗാരത്തെക്കരിച്ചു നിംബല ഏതു വിചാരിച്ചാലും ശരി, ഇതു ഭർത്താവരിയുടെ “ഉരസി നിപതിത്താനാം.....” എന്നാണിയായ ശ്രൂംഗാരത്തിലെ ശ്രൂംഗാരത്തെക്കാരാം അനുയിരമിട്ടി അന്നവേ വേദ്യമാണെന്നും ഞാൻ പറയുന്നു. ശ്രൂംഗാരാന്തരിക്കുത്തിൽ ഇതിലും ഉയരത്തിൽ പറക്കുവാനോ ശ്രൂംഗാരപാരാവാരത്തിൽ ഇതിലും അചിത്തിൽ മുന്നുവാനോ കഴിയുമെന്നു് ഏന്നിയും തോന്തനില്ല. പക്ഷെ ഇതിൽ ശ്രൂംഗാരംമാത്രമാണോ ഉള്ളിതു്? തണ്ടപ്പു മാറുക എന്ന ഒരൊറു ഗ്രന്ഥംമാത്രമാണോ ഹേമന്തപ്രഭാതത്തിലെ സുര്യര ശ്രീകംാരക്കുള്ളുതു്? വേറു ഏതു ഗ്രന്ഥംമാണുള്ളതെന്നു നാഥക്കു പറയാൻ കഴിഞ്ഞതില്ലെന്നും ഇതുമാത്രമല്ലാ ഉള്ളിതെന്നു് അക്കം ഏഴി പ്രത്തിൽ പറഞ്ഞതുകുടേ?

അഭിസാരിക തുടങ്ങി ദുനം നായികമാരെ വല്ലിയുള്ള ഒരു ശാന്തം ഇതാ:

“നിശ്ചീമത്തിൽ ഏകാക്കിനിഖായി ഞാൻ എൻ്റെ പ്രേ മാക്കേത്തതിലേയുള്ള പോക്കേപാര പക്ഷികൾ പാട നില്പു; കാരം അവാഞ്ചനില്പു; വീമിയുടെ മുദ്രവശജലി ഭവനങ്ങൾ നിറുഭവ്യമായി നില്ക്കുന്നു.

ഓരോ കാർബവപ്പും ഉറക്കു കില്ലങ്ങിക്കാണെന്ത് എന്നു ലജ്ജിപ്പിയുള്ളന്ത് എൻ്റെ കാർച്ചിലുംകരാതനു യാണെന്ത്.

ഞാൻ എൻ്റെ ജനർപ്പടിയിലിക്കുന്നു എൻ്റെ ഏരഡയനാ മണ്ണെൻ്റെ കാർബപ്പുങ്ങമാറിനു കേരാക്കാനാണെങ്കു എന്നു ചെവി ടോമ്മിയുള്ളപോരു മരണമുന്നേൻ ഇലക്കഷിക്കി ചുപ്പപ്പു ഫനില്പു; തമ്മാന്തിപ്പോരു കാവർപ്പടയാളിയുടെ മടി രിഡിഷ്ട വാഴപോലെ നാജിലാക്കുടി സ്ഥംഭിച്ചനില്ക്കുന്നു.

എൻ്റെ ഏരഡയംമാത്രമാണു പേ പിടിച്ചപോലെ പിടിഞ്ഞ തുടിയുള്ളന്ത്—അതിരെ അടക്കിനിരേഖാഭത്തങ്ങിരെ യെന്നു ഞാനാറിയക്കയില്ല.

എൻ്റെ പ്രാണനായകൻ എൻ്റെ അട്ടത്ര വന്നിരിയുള്ള പോരു, എൻ്റെ ദേഹം വിറയുകയും കണ്ണപോലുകൾ കു ചണ്ണവീഴുകയും ചെയ്യപോരു, രാത്രി മുട്ടുകളുള്ളനു, കാരം വിശ്വക്രമതിക്കെടുക്കുന്നു; മേലപടലങ്ങരാ നക്ഷത്രങ്ങ ശൈ മുഖാവരണമുട്ടുള്ളുന്നു.

എൻ്റൊ മാറ്റത്ര മിന്നനു പതക്കുമ്പും തില്ലങ്ങി വെളിച്ചു ണാക്കുന്നത്.

അതിരെ എന്തും നിലയ്ക്കും എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല.”

ഈ തൃതികയ എന്തും വല്ലിയുള്ളും? എന്തു പറഞ്ഞിട്ടാണും ഇതിരെ പൂതിയുള്ളും! ശ്രൂംഗാരരസിക്കായ എന്തു കവിക്കണ്ണരാഡ ണും ശ്രൂംഗാരരസത്തിൽ ഇതിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു വരിയുടെ അസ്ത കണ്ണവാൻ കഴിയുന്ന കൂരത്തെങ്കിലും എന്തുടുക്കുള്ളതും? കാളിഡാശൻ ഉപ്പശിരയുകളില്ല പറഞ്ഞ ദ്രോക്കങ്കാണെന്തു ഒരുപെക്കു ഇംഗ്രാം നാലുജാത്തെ വല്ലിയും. മഹാകവി മഹിമാതരം മരസ്സിലുക്കിയ അസ്തരസ്സിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങിരെ പറയുന്നു:

“ഖവസ്തുക്കിയിൽ സ്വച്ഛകിത്താവാധിത്തിന്റെ കാന്തി പ്രദാനായ ചാര്യദാനം”; അപ്പേക്ഷിൽ ഗുംഗാരലൈറ്റിച്ച് ഇതരരസ മില്ലാത്ത കാമദേവൻ താന്ത്രനാഡാണ്; അദ്ദേഹവുമല്ലെങ്കിൽ പ്ലിപ്പാക്കരമായ വാസനകാലമാണ്! വേദം പാഠിച്ച മനനാളി, വിഷയങ്ങളിൽനിന്നും വാർഡോയ കൈഞ്ഞപ്പറലതോടുകൂടിയവനായ അ പഴഞ്ചൻസറ്റുംസി (റാരാജണാട്ടരാജി) എന്തിരെയാണ് ഈ മനോഹരമായ ഭ്രംപത്ര നിംഫിജ്ജുവാൻ പോതനാവനായിരുന്നീ ആകും”

ഈതേ ചോദ്യമാണ് ടാഗോറിൻറെ ഈ ശാന്തത്തപ്പറ്റി എന്നീജ്ജും ചോദിജ്ജുവാനജ്ഞന്തരം. റീപ്പ്രൂഫാഡം ഇതെഴുതിയെത്തു ഗീതാ ഷഡിയുടെ കിത്താവുമാത്രമായ അ തീർഥയുംവല്ല; ജഗത്പ്പട്ടി യിൽക്കൊടിനാ പിടിജ്ജുന്ന അ ചുദമാരതിൻറെ തടിപ്പിരെന പൊജ്ഞുന്ന കരസ്തംകൊണ്ടു നേരിട്ടിരുത്തു ഒരു ധ്വാദുതനനായി രിക്കണം; ഇടക്കളു മിനാന അ പതക്കത്തിൻറെ പ്രകാശത്രത ആനന്ദങ്കാണ്ടു മറച്ച ആട്ടക്കാന്തരനായിരിക്കണം.

ധ്വാദുവിൻറെ മുന്നായചരിത്രത്തിൽനിന്നും, അന്തിക്കാരാ ഫൂടു, മനോഹരവും സുരക്ഷിപ്പുമായ ഒരേക്ക് ഘുഖ്യവൻറെ സൃഷ്ടിപ്രമാ തതിൽ പാറിവീഴുന്നതു രോക്ക:

“എന്തിരെനന്നാറിയാതെ ഞാൻ റോട്ടിൽത്തുടടി നടക്കകയാ യിരുന്നാ; ഉച്ച തെററിയിരുന്നാ; കായലിൻറെ ഇല്ലികര കാററിലുനസി ഒച്ചപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നാ.

നിലത്തു കവിജ്ഞവീണ നിശ്ചലകര കൈകരം നീട്ടി പിൻ റാംജിപ്പൂജ്യന വെളിച്ചത്തിൻറെ കാലുകര കെട്ടിപ്പി ടിച്ച.

കയിലുകര പാടിരത്തുന്നിരുന്നു.

എന്തിരെനന്നാറിയാതെ ഞാൻ നിംഗതിൽത്തുടടി നടക്കകയാ യിരുന്നാ.

പുണ്ണിരിക്കുന്നതു അ കടക്കിയിരുന്നു അടുത്തുള്ള ഒരു മറ തതിൻറെ നിശ്ചൽ വീണാറിജ്ജുന്ന.

ഒരാറാ അക്കരു തിട്ടക്കമായി ഗ്രഹജോലികര ചെയ്യുന്നു യിരുന്നു. ഒരു ദൂലയിൽനിന്നും അവസ്ഥ ക്ഷണങ്ങൾ കപ്പണിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

എന്തിനെന്നറിയാതെ എന്നാൻ അതു കടലിവിനാമവാകേ
റിനോ.”

ശ്രദ്ധരംത്രിലെബാൽ ചിത്രം ഭ്രംഗാലതയിൽനിന്ന് മനസ്സിൽ
പൊണ്ടിവരാതെ ദാല്പത്ര കൊല്പം ജീവിയ്ക്കുന്ന പുഞ്ചനാ താങ്ങന്നു
മുണ്ടായിട്ടില്ല. അഥവാ ബാലപ്രഥമിൽനിന്ന് പിടിയിൽനിന്ന് എലാ
ണ്ട വാല്പകുത്രിലെന്നു വാരിൽ തുറക്കുകയാണോ ചെയ്യുന്നോ. ശ്രദ്ധരം
ന്തിലെബാൽ ഗാന്ധത്രിലെന്നു വിക്രമമെങ്കിലും, അനാക്ഷിരംകുലും,
അപ്പേണ്ടിനെങ്കിലും, ഏറ്റവും മുച്ചവാഞ്ചാൽ പ്രതിയന്നിപോലും മന
സ്സിൽ ഭ്രംഗിട്ടിട്ടില്ലാത്തവാർ ഈ ജനത്രിൽ കവിച്ചായിരുന്നിങ്ങവാനു
ഒരു അഭിലൂഹം വിടേക്കാണോ. മരവിച്ച ബാധകാണ്ട തേനിലെന്നു
അചി അനിയുവാൻ ശ്രദ്ധിയ്ക്കുന്നതുപോലെ അപചാരാസ്യമാണോ കവി
താവു ആസപദിയ്ക്കുവാനുള്ള അയാളിട്ടെന്ന ശ്രദ്ധം.

“കൈകരി കൈകൾപ്പെട്ട വിടാതെ പിടിയ്ക്കുന്ന; ക്ലോക്കരി കു
പ്പുകൾക്കിൽ തന്ത്രി എന്നാനുവാനില്ലുന്ന; ഇങ്ങിനൊയാണോ ന
മുടെ എദ്ദേഹം ചരിത്രവേദകരി ആരംഭിയ്ക്കുന്നതോ.”

എന്ന കണ്ണറിംതു കവിയുടെ ക്ലോക്കരിക്കു് അഭാരാഗമനു
ത്രിലെന്നു ആര്യത്രം ഏടു സുപരിചിതമാണെന്നുണ്ട്,

“നമ്മാ ഈ പരമാനന്ദത്രം ആവുന്നേടേന്നും തല്പിച്ചത
ചു് അനീക്കിനിന്നു വേദനായാകുന്ന ആരാഗാതെതെ പിഴി
ഞഞ്ചട്ടകംഖാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. നായിം എന്നും തക്കിലുള്ള
അഭാരാഗം ഒരു ഗാനമെന്നാപോലെ അടുത്തില്ലോണോ.”

എന്നോ അഭിശത്ര സമാധാനിച്ച കവിയുടെ മനസ്സിനോ അ
തിലെന്നു അവബാനത്രം ഏടു അപരിചിതമല്ലെന്ന നിശ്ചക്കാമാ
നിക്കാമഡ്ലോ.

പ്രണയോദയത്രിന്നു കാരാച്ചുവുള്ള അഭാഗപ്രകാശം തട്ടി
മിന്നാനു അവസ്ഥയെ ടാഗോർ വന്നിച്ചുള്ള ഭോക്ഷബിന്നി:

“അവരുടെ മരംതിലിവിനാണോ മഞ്ഞക്കിഴി പാടുന്നതോ;
അതെന്നു എടുവരുത്തെ അനന്തസുഖാടിയ്ക്കുന്നോ.

ഞങ്ങൾ റാഡാച്ചം ഒരേ ഗ്രാമത്രിലുണ്ടോ താമസിയ്ക്കുന്നതോ;
ഞങ്ങളിട്ടെ ഒരൊറ്റ സഭനാഷം അതാണോ.

അവളുടെ ഓമനാധ്യാട്ടിനുകൂട്ടിക്കു ഞങ്ങളിട്ടെ തൊടിയിലെ
മരംതണലിലുണ്ടോ മേയുവാൻ വരികോ.

അവ ഞങ്ങളുടെ വായലിലിനും താൻ അവരും കൈ യിലെടുക്കണം.

ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിന്റെ പേര് കാണുവാ എന്നാണ്: അ ജീവ എന്നാണ് അവർ ഞങ്ങളുടെ പുശരെ പറയുന്നത്; എൻ്റെ പേര് ഗ്രാമത്തില്ലോ. മാറിയാം. അവളുടെ പേര് രജീവ എന്നാണ്.”

ഈ ഗാന്ധാരിലെ അവർക്ക് “മാനോട്ടാത്തുവഷ്ടിൻ” മഹമക മാഗധം ഗരുഡിക്കാൻ” ഗ്രാമീണക്കവുകയെന്നുടെ പേരുണ്ട്; അവൻ്റെ പേര് അചുംബിതമായ പുതഃപത്താങ്ങുമെന്നാണ്.

ടാഗോറം സ്കീഹ്രദയവും

ഉന്നഹ്യപ്രേരണത്തിലെ വികാരത്തംഗങ്ങളാഡോലെ ഇതുവും നായമങ്ങൾക്ക് അവിധേയങ്ങളായ വാഴ്ക്കരി വേരെറുണ്ടോ എന്ന താൻ സംശയിപ്പുന്നു. ലോകാവസ്ഥാനത്തിൽ മനസ്സാലു പണ്ണിത്തുടർ ഏഴ്തീക്രമിക്കിയിരിപ്പുവുന്ന എല്ലാ ഗമ്യങ്ങളിലെ പൊതുസ്ഥിരം ഗഹിച്ചുകൂടിത്താൽക്കൂടി, വിജാരങ്ങളുടെയും തജ്ജ നൃജിംഖായ വിചാരങ്ങളുടെയും രഹസ്യത്തിന്റെ വൈഷ്ണവം ചീ നോയും ബാക്കിയായി നില്ക്കുന്നതു കാണാം. ഇതിനാ ഭവ്യകാര സം, ഒരു പെത്തവിരലിലെ വരകൾ ലോകത്തിലുള്ള മരിക്കു പെത്തവിരലുകളിലേയും വരകളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തങ്ങളായതുപോ ലെ, ഒരു മനസ്സു മരിക്കു മരിക്കുന്നിനാം വ്യതിരിക്തമായ ചീല സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയിരിപ്പുന്നതാക്കാം.

ഇതുവും പരിശീലനത്തിൽ പുതഃപഠിക്കുന്നതെന്നുംബന്ധിച്ചേട്ട ത്രണാലും വാസ്തവമാണെന്നും, സ്കീഹ്രദയത്തെ അപേക്ഷിച്ചുള്ള അതിന്റെ പാരമാത്മ്യം വിസ്തൃതാവധാനം. വിചാരിച്ചേട്ട ത്രണാലെ നോക്കുവാം, മനസ്സിൽ ഉദ്ദേശിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കാരിച്ചു ലൂതെ ഏതുവെക്കിലും നോരം സംസാരിപ്പുവാനും, അനവാദസപരത്തിൽ നിന്നേയും നിന്നേയും നിന്നേയും നിന്നേയും നിന്നേയും നിന്നേയും കൊടുക്കാനുള്ള അഗ്രിക്കൾത്തുപരോടുകൂടിയ സ്കീഹ്രദയ മനസ്സു മനസ്സാലുവിശാരണമാരെ വിശ്വപ്രസ്തയംവരെ കൂട്ടക്കാരിക്കുന്നതിനെക്കാരിച്ചു ഏനിപ്പു ഏനിപ്പു സന്ദേഹമില്ല.

ശാസ്ത്രീയഗവേഷണങ്ങൾക്ക് വിധേയമാക്കാതെ ലോകത്തിൽ ചെടുക്കാംവരെ ഒഴിഞ്ഞുവില്ക്കുന്ന വാഴു സ്കീഹ്രദയമായിരിപ്പുമെന്നു താൻ വിചാരിപ്പുന്നു. അതിലെ കെട്ടിപ്പിന്നതെ വികാരവീ

ചീകളെ വേർപ്പെട്ടതിയെടുക്കുന്നതു ദള്ളിപ്പിലീഡ അക്കരു കാണാനാ നീറണ്ടാക്ക പ്രത്യേകം വരംതുകാണിപ്പുവാൻ ശുചിപ്പു നാൽ ചൊല്ലുവാൻഃ അതുപോലെയും ഒരു വണ്ണമേളനം വേരെ കാണാമെങ്കിൽ അതിനെ കണ്ണാടിപ്പിലീഡ ദിവിൽ എടുത്തുകാട്ടുക തന്നെ വേണം.

ഈതേവിധത്തിൽ സ്രീപ്രദയന്തരയും വണ്ണപ്പാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ഷ്ടൈലും പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുകാണിപ്പുന്ന ഒരു കണ്ണാടിപ്പിലീഡ്. പക്ഷേ അതു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കയ്യിലല്ലോ, കവിയുടെയും അവ്യാ യികാകാരംനീറും (അയാഴം ഇക്കാര്യത്തിൽ “കവി”യെന്ന) കുളിലാണുള്ളത്. പിന്നിൽ സഹതാപാർദ്ധായ ഭാവനയാക്കുന്ന ദാശം തേച്ചപിടിപ്പിച്ചുട്ടുള്ള കവിതാസൂട്ടടികൾക്കുള്ളതിൽമാത്രമേ സ്രീപ്രദയം നിശ്ചലിപ്പിച്ചുകയുള്ളൂ. അതിനെന്ന മാറ്റാതെയും രഘീ കിര ജ്യോതത്തും വെള്ളപ്പും വരത്താതെയും പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുവാൻ കഴിയുന്ന അപ്പുണ്ണം എല്ലോ കവികരക്കണ എല്ലാ കാലത്തും സപാ ധീനാശഭ്രംബം. നാന്ദായുമായി താൻ ആരുരെ സ്നേഹിച്ചുവെന്ന രോഷകപ്പായിതന്നേതുനായ ഭന്താവു, കിനാവിൽത്തുടടി കൂട്ടകിത യല്ലാത്ത ദിവസ് “ദിവ്യമോന്മാദാട പല്ല കടിച്ചുകൊണ്ടു പാഠത്തു പോ, അതു “കാഷിയോ”വിനെ കൊലചെയ്യു എന്ന കേടപ്പോരാ “അങ്ഗോ, അദ്ദേഹത്തെ ചതിച്ചു; എന്നിൻ കമയും കഴിഞ്ഞു” എന്നു ദിവസ് “ദിവ്യമോന്മാദയെക്കൊണ്ടു പറയിച്ചപ്പോരാ, പ്രേസ്തും പരിയരടേയും; “കൊണ്ടു തം്കുന കാലിലപെന്ന വെരുതേ നടി” പ്രീച്ച ശക്തമായെ പോകുന്ന പോകിൽ നിന്തിയപ്പോരാ കാ ശീഭാഗംനീറും;

“അനന്നായം ചൊൽവാൻ ചെവി തങ്ങാണോ തോഴി, അവ—
നാനരാഗാകരം വാക്കിൽ സുരിപ്പുനാണോം?”

എന്ന വാസവദത്തയെക്കൊണ്ടു ചോദിപ്പിച്ചപ്പോരാ അശാ നീറും;

“അഭച്ചുവുന്നാരണ്യയാമൻചെരുഹാണിപ്പുരൈ
സപ്പച്ചമാം കരതാരാൽ മഞ്ചിച്ചുകൊണ്ടപ്പുണ്ണം
സാക്തതസ്തുതനായിട്ടവിട്ടനാൽക്കുവാതാ—
ഖാക്കലമാമൻ മാറ്റതാ തു ഇ തക്കിരോടു”

എന്ന രാധാനുവെക്കൊണ്ടു ഒരു ദാട്ടത്തെ വണ്ണപ്പിച്ച സമയത്തു വള്ളതോളിനീറും; “സ്രീകര അബവലക്കൂല്ലും ഈ സാധകജീവി

എന്തിനാണുപദ്ധവിഷ്ണുനാതനന കങ്കതി കാമദോവൻ മഹാവിചാരി ആ വിട്ടിക്കുംഭായിരിയ്ക്കുന്നു” എന്ന്, ലാധവന പത്രം ജനം ജനി ആൺകുട്ടി മനസ്സിലാക്കേണ്ണു അന്നമാറാിഷ്ണവാൻ കീഴുതിയിരി സ്ഥാത്ത പരോക്ഷാമ്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു മഹാപട്ടി ഇന്ത്യലേവബരയ കൊണ്ടു പറയിച്ചുപ്പോൾ ചതുമേനവൻസിരിയും കൂട്ടിൽ ഈ ദി വ്യദ്ധപ്പുണ്ണം ഉണ്ടായിരുന്നു.

പക്ഷേ ഈ കണ്ണാടി ദരിജ്ജുളും കൂട്ടിൽനിന്നു താഴെ വെജ്ജും തന്ത്വത്തെ എന്നും തുല്യോന്മാദവാനും, കാളിഓശൻ, ഷൈക്കുപി യർ, അവരവർ പോയേടത്തോളം മെറിയിൽസു്, ഹാർഡി, വെൽസ്—എന്നിങ്ങനെ ചുങ്കകൾ ചില പ്രേക്ഷകരാംഗത്തെ പട്ടികയിൽ കൊള്ളിയ്ക്കുവാൻ വിശ്രപസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഉടയിൽ നിന്നു നാടുകൾ കുട്ടികയുള്ളൂ. അവരുടെ ഇടയിലുണ്ട് ടാഗോറി സ്റ്റിഫും സ്ഥാനം.

ഈ നിത്യപണ്ടിതനിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തിൽ ഞാൻ ചേത്തിരി ഷ്ണുന്ന അജ്ഞമകളിൽ അധികവും ഈ തന്ത്രത്തെയും വിശക്ഷിക്കിയിരിയ്ക്കുന്നതാണുണ്ട് അഭിജ്ഞന്മാരുടെ പരാതത്തിലിയിരുന്നുണ്ടതില്ല. അനു രാഗസംസ്കൃതും ഗ്രൂപ്പൈറ്റുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടുപോയിരുന്നു ടാഗോറിന്റെ സമുഗ്രേഖ്യിയിൽ പെടാതെയിരുന്നുണ്ടതിനും ഉത്തമസാക്ഷ്യം വഹിയ്ക്കുന്ന ഗാനാംഗങ്ങളും ഗാനാംഗങ്ങളും “ഉദ്യാന പാലക്”നിന്ത്തുന്ന എന്നിയും ഏതുവയക്കിലുണ്ടു്.

“പിവാസംപ്രതി അദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്നപോകാം.

തോഴി, എന്റെ തലമുടകിയിൽനിന്നുണ്ടത്തെ ഒരു പുവു് അദ്ദേഹത്തിനു കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കും.

ഇതാരംഘയച്ചതെന്നു് അദ്ദേഹം ചോദിയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്റെ പേരു പേരു പറയുകയേ!—അദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്ന പോവുകമാത്രമേ ചെയ്യുന്നാലും.”

ഈ ഗാനാശക്തം അന്നരാഗലുന്നമത്തിന്റെ അവതാരിക്കുട്ടിയല്ല; ശുശ്രൂതം പുറംചട്ടമേഖലയാണു്.

ഈ അവസ്ഥയും ഭവിലുണ്ടായി, വള്ളിയ്ക്കുവാനോ ഒന്നും ലാക്ഷ്യവാനോ എറിവും പ്രയാസമുള്ളതുമായ ഐട്ടങ്ങളെക്കുട്ടി ടാഗോർ നിലനിലയാണും എന്നുവാദിക്കാം തന്ത്രത്തോടുകൂടിയും വള്ളിയ്ക്കുവാണു്. ഉദാഹരണം നോക്ക:

“എന്നാൻ അക്കരേതജ്ഞും അടക്കക്കയോ പുറത്തെഴുപ്പു ദോഷു, ക്കു
ക്കു ചെള്ളുവോരാ, ഓരോ പ്രാവാശ്യവും എന്നെൻറെ ക്കു
ക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിവം തടങ്ങുന്നിൽ്ലെനു.

എന്നാൻ എന്നെന്തക്കിലും പറയേണമോ, മെംബാമായിരിക്കേണ്ടുണ്ട് എന്നു
മോ എന്നു എന്നാൻ അറിയുകയില്ല. “എന്തിനാണ്” അ
ദ്ദേഹം എന്നെൻറെ വാതില്ലെന്നു വന്നതും”

വേരെ ഒരു തരത്തിലും അതരം ഭാഗങ്ങൾ മഹാകവി ഇംഗ്ലീഷിൽ
ഉള്ളൂ:

“നാം എന്തിനാണ് വൈദം തമാശയും വേണ്ടി അവിടെയിൽ
നാ ദിനെൻറെ വസ്ത്രക്കാരി കിലുക്കുന്നതും”

അതു ജലപാത്രം എന്നില്ല. നിന്നക്കു വിട്ടിലേജ്ഞു മടങ്ങുവാൻ
സമയമായി.

എന്തിനാണ് നാം ഏകദാദിഷ്വക്കാണ്ടു വെള്ളുമില്ലക്കി വൈദം
തമാശയും വേണ്ടി ഏതോ ഒരാക്കു പ്രതീക്ഷിപ്പിച്ചുന്നതുപോൾ
ലെ ഇട്ടുട്ടും നിരത്തിലേജ്ഞു പാളിനോക്കുന്നതും
ജലപാത്രം ദിനെച്ചു വിട്ടിലേജ്ഞു വരു.”

കരച്ചു ഇന്തു നാമ്മിട പ്രതിപാദ്യവിഷയമായിരുന്ന മനസ്യവും
ദയത്തിന്റെ രഹസ്യത്തെക്കുറിച്ചു ടാഗോർത്തന്നു ഒരു ഗാനത്തിൽ
ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്നു:

“ജീശ്വരാ സാന്നിദ്ധ്യനേതാടക്കുടിയ നിന്റെ ക്കുക്കാ ശ്രോക
സംസ്കാരിക്കുന്നതായിരിക്കുന്നവല്ലോ. സമ്പ്രതിനിന്റെ അതു
തെരു അക്കുക്കവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ചാരുനാപ്പുാലെ ശശി
എന്നെൻറെ അന്തരംനെത അറിയുവാൻ കാംക്ഷിപ്പിക്കയാണ്.

ധാതൊനാം വിട്ടുകല്ലുയാതെ, ധാതൊനാം ഒഴിച്ചുവെയ്യുാതെ,
അരറാംമുതൽ അരറാംവരെ, എന്നെൻറെ ജീവിരാത്രെ എന്നാൻ
തുറന്ന കാണിച്ചുവല്ലോ! അതുകൊണ്ടാണ് നിന്നക്കു
എന്ന മനസ്സിലുംകാത്തതും”.

അതോടു രതാംമാത്രമായിത്തന്നുവെക്കിൽ എന്നാൻ അതിനെ
തച്ചുടച്ചു നേര ക്കുണ്ണാമാക്കി കോരത്തും അതു മാലയെ
നിന്റെ ക്കുണ്ണത്തിൽ അറുപ്പിച്ചുഡ്യുമായിരുന്നു.

അതു റൂത്തമൊത്തു സുരക്കിലും ഒരു ചെടുപ്പുമായിരുന്നു
വെക്കിൽ എന്നാൻ അതിനെ ജെട്ടിൽവരിനു വേർപ്പെടുത്തി
നിന്റെ വാർത്തുന്നലിൽ കാണിയിക്കുമായിരുന്നു.

ഓമരോ, പക്ഷേ അത് ഒരു എഡിഷണലോ! അതുനെന്ന് കാര്യം കയ്യും എന്നിവെട്ട്?

ഈ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അതിക്രമം എന്നീ അറിയുകയില്ല; എന്നു കിലും എന്നീ അതിന്റെ റാണിയാണ്.

ഈ ആദ്യത്താനെന്ന് ഒരുപാടാണ് ദഹനത്തംഖാത്മായിത്തന്നുവെക്കിൽ, അതാഴ്ചപ്പത്തിൽ ഒരു പുഞ്ചവിരിയായി ചുണ്ണിപ്പുകുറഞ്ഞും, അതിനെ ഒരു നിമിഷംകൊണ്ട് നീറാക്കുന്നാണും, ഗസറം ഗ്രഹിയ്ക്കുവാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യുമായിരിക്കും.

ഈ വെറും ഭിംബായിത്തന്നുവെക്കിൽ, പൂട്ടിക്കാസപ്പച്ചമായ കുറ്റിലൈറിലെല്ലാത്തത് അതിന്റെ പരമരഹസ്യത്തെ അന്ന ക്ഷുദ്ധമായി പ്രതിഫലിപ്പിപ്പുകുറഞ്ഞായിത്തന്നു.

പക്ഷേ, പ്രേമജനമേ, ഇതു പ്രണയംബന്ധലോ!

അതിന്റെ ആദ്യത്തും ഭിംബവും അതിരില്ലാത്തത്താണ്; അതിന്റെ ദാനിപ്പുവും സന്ദർഭത്തും അതിരററത്തെന്നു.

അതു റാണിന്റെ ജീവനെന്നപോലെ സമീപവുംതീയാണെങ്കിലും, അതിനെ റാണിനും സന്ദർഭത്തും അതിരററത്തെന്നു. വാൻ കഴിയുകയില്ല.”

മനസ്സിലുണ്ടാവും, പ്രണയരാഹസ്യവും ശാസ്ത്രിയവേഷങ്ങളും കൂടി അധികാരപരിധിയില്ലപ്പറിക്കാണെന്നുള്ള വാസ്തവ ആദ്യം ഉള്ളിനാമുന്നും, ഇതു മനോഹരമായ വാക്കുകൾക്കും വിശദിക്രിച്ചിപ്പിക്കുവിരിയായ അദ്ദൈരമിയുടേയും അജ്ഞനാവിലും കണ്ണാനിരാക്രമിക്കിയിരുന്നു. ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ പ്രായായതിന്റെ പരിപാവനായ പ്രയാഗരണം ഉള്ളതുപോലെ ഇതിലും പ്രസ്തുതിയായി തെളിഞ്ഞിരുന്നു. അശാഖാസ്യമാണു്

ഗീതംജലിയിലേപ്പുള്ളി കാർത്തവപ്പു്

ടാഗോറിന്റെ വേഗാക്കതരം പ്രായാഗീതങ്ങളാണ്. അവയിൽ കവിയിച്ചം കാട്ടകനംമാതൃകളും സംസാരിപ്പുന്നതും, റാഗപരാബന്തതിലുടെ ശാശ്വതാവസ്ഥയേയും, ശ്രദ്ധിയവികാരത്തിന്റെ അപ്പുണ്ടതും അത്രമാറിയുലപ്പാത്രതയും, കണ്ണറിയുവാൻ ത്രാനിയുള്ള കണ്ണുകളും കാണിയുവാൻ കെന്ത്രപ്പുള്ള കാര്യമാണു് അവയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്നതും. സാമ്പര്യത്തിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം പ്രേക്ഷ കാർത്തവ കണ്ണു രാഗവരാഹമായ ആദിശാഖയാഥും സഹകരിയുള്ള സ്ഥലങ്ങാണു് ടാഗോർ, ഹെസ്സീപിയറം കാഴ്ചിക്കാണും മന

സ്ഥിലാക്കിയതുപോലെതന്നെ, മരസ്ഥിലാക്കിട്ടുണ്ട്. പെമ്പെ സാമാന്യങ്ങളായ വിശ്വാസങ്ങളുടെ സംഗതിഈർക്കൽത്തടി മഹാകവികൾ സാമാന്യങ്ങളായ പദ്ധതികൾ പിന്തുടരുന്നു. ഓരോ മഹാകവിയും ഒരേ തത്പര്യത്തിന്റെ അവധിപ്പൂർണ്ണതയിൽ ഓരോ പ്രത്യേകതരം രഫ്രീനേ വിനിയോഗിച്ചുന്നു. മാധ്യമ്പുറം ഭാഷയിൽ നുംബരങ്ങൾ ശക്തിയും രഫ്രീനേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും ഒരു പ്രത്യേകതരം വികാരപരമ്പരയും ഉണ്ട്. പിടാനും ശക്തി സ.പ.ായത്തമായും അന്തർല്ലിനാമായും കിടക്കുന്ന ബന്ധങ്ങൾ, ഏതുകൊണ്ടു ശക്തിയുടെ സ്ഥീതി.തത്ത സ്ഥാപിച്ചുന്ന ഒരു വികാരതരംഗത്തിന്റെ അതിലോലമായ പ്രതിധനി പോലും കേരാക്കുന്ന ഒരു വാചകമെക്കിലും കാഴ്ചിഭാസൻ ശാംഗരവ നെക്കാനോ മാഡവ്യു,നെക്കാനോ പറയിച്ചില്ല? ഗഢഭരാത്ത യായി, ലജ്ജകൊണ്ടു വ്യസനംകൊണ്ടു പരിപ്രേക്ഷകൊണ്ടു ഉർക്കവ്യാകൊണ്ടു അവമാനംകൊണ്ടു പ്രണയംകൊണ്ടു, ഓരോ കാർത്തക്കിർബേപ്പിലും അവയിക്കൊണ്ടു തന്റെ പിന്നാലെ നടക്കുന്ന ഒരു തച്ചിരിപ്പിലുംകൊണ്ടു ശാംഗരവൻ എത്ര നിത്യമായും പരിപ്രാസപരത്തിലുമാണ് സംസാരിച്ചുന്നതെന്നു നോക്കു. സെസുന്നരുത്തിന്റെ സ്വപ്നജനസമ്മതമില്ലായ്ക്കെപ്പറ്റി മഹാകവി ഉള്ളൂ ലേ ചിരിയുള്ളക്കായിരിയ്ക്കുന്നു! ശക്തിയുടെ സൗഖ്യരൂപം ഒരു പ്രത്യേകതരം മരാഗമിതിയെ സ്ഥാപിച്ചുന്നില്ല, ഇളക്കണാണില്ല, അർദ്ദമാക്കണാണില്ല, നിരിം പിടിപ്പിച്ചുന്നില്ല. മരുന്നു വിധത്തിൽ പരയുകയാണെങ്കിൽ, ശക്തിയുടെ സൗഖ്യരൂപം വേബാക്ക ആദ്യത്തെ മനസ്യമിതിയുടെ സ്വഷ്ടിയാണ്; അതിന്റെ അഭാവംതിൽ അംഗപ്രവന്മാണ്.

ഈ സെസുന്നരുത്താസ്യത്തെ കാഞ്ഞാരം വ്യക്തമായി കണക്കിൽ തെളിയിച്ചുന്നു. പ്രകൃഷ്ട ഈ തത്പരത മരസ്ഥിലാക്കിന്തിൽ തനിയുള്ളവു പോലും മഹാകവിയുടെ സാഹായ്യത്തെ താൻ അപേക്ഷിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും അദ്ദേഹം സൗഖ്യമത്തായി തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുത്രപ്രാണിരാജാക്കണ്ണ അടിലാഖ്യാംഖാത്രമാണ് സ്ഥീരുടെ ജഗദ്ദേഹനാമെന്നു വ്യാഖ്യരിയ്ക്കുന്ന അകാരാസുച്ചമലെ നിംബിച്ചതെന്നാണു സെസുന്നരൂപചനിഷ്ഠത്തിലെ ആദ്യസുക്തത്തെ കാഞ്ഞാർ വെള്ളിപ്പു കൂത്രന്നതിനുണ്ടെന്നുണ്ട്:

“നാ എൻ്റെ സപ്പളാന്തരിക്ഷത്തിൽ പരിലാസിച്ചുന്ന സാധാഹനമേലുകളുമാണ്.”

എൻറെ കാമപ്രത്യാശക്കൂർ എന്ന് എന്നു എന്നുന്നും
വാറം പിടിപ്പിച്ചുകയും മോട്ടി മാറ്റുകയും ചെയ്യും.”

ഈ ടാഗോർ വായനക്കാരനോട് പറയുന്നതുമാത്രമല്ല; വിശ്വാസം
ലൂത്തിമുതൽ വിശ്വാസിലയംവരെ എത്തു പരിഷയനും എത്തു സ്ഥി
ശാക്കുടും പറയാവുന്നതാണ്. ഇതേ തത്പരതയാണ് ശാഖ്യരവോ
ഓഹരണംതീർന്നുനിന്നുന്ന കാര്യം മറസ്സിലാബാത്തു വായനക്കാക്കാവേ
ണ്ടി, മറവി പറിപ്പോയ എക്കകാരണത്താൽ ശക്തിയേയെ മരപ്പും
വയ്യെയ്യന്നപോലെ നിരസിച്ച ദശയിൽനിന്നു—പുരാണക്കമയിടെ
ഞാവാദണ്ഡിനെന്നതിരായി—ഞാവതരിപ്പിച്ചതിൽനിന്നുന്ന കാളിഓസ
മഹാകവിയും വിശദിക്കരിച്ചുന്നത്. വിചാരശൈലനാരായ വായ
നക്കാക്ക് ഈ സംഗതി പണ്ണേ സുവിജിതചായിരിക്കുന്നും.

ടാഗോർ അതേ ശാന്തിൽ വീണ്ടും പറയുന്നു:

“എൻറെ അന്തിമിമസന്ധ്യാഗാനാഭ്യാസിടുടെ സംഗ്രഹമേ, എൻറെ
നെന്നുകാത്തരിയുന്ന ആശയിടെ കീപ്പിക്കുണ്ടാണ് നി
ൻറെ കാർത്തഭ്യൂതിക്കൂട്ടിൽ ഒരു അഭിജ്ഞാപ്പവി പരമാന്തരം.”

എൻറെ ശ്രോകാരാവസ്ഥാംകൊണ്ടാണ് എൻറെ ഇത്തംചുണ്ടു
കരി ഇത്തും തിക്രമധ്യരജ്യഭാഷയിൽനിന്നുത്.

എൻറെ സ്വപ്നഭ്യാസിടെ എക്കാത്തയയിൽ നിവാസിച്ചുന്നവ
ഉം, നീ എൻറെ, എൻറെതുമാത്രമാണ്.”

ഈ ശാന്തല്ലജത്തിലെ പൊതുജ്ഞാനാം ഭഗവദ്ഗീതയിൽ മറ്റൊരു
അത്തരംതീൽ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്:

“ധ്യായതോ വിഷ്വാസം പുംബഃ സംഗ്രഹപ്പുഷ്പജായതേ
സംഗാർഥ സംജായതേ കാമഃ.....”

[വിഷയങ്ങൾ—ഇത്രയുമോഡഹേതുക്കൂദായ ഭാവപദംത്തുണ്ടു—
ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിച്ചുന്ന പുരിഷനാം അവയിൽ സംഗം (മനസ്സി
ൻറെ ചേച്ച്) ഭവിച്ചുന്നു. അത്തരം ചേച്ചയിൽനിന്നു കാമം (അ
തിനെ അനുഭവിച്ചുണ്ടെന്നുണ്ടു അത്യാശ) ജാഗ്രമാക്കും.]

സൗജന്യാസ്ത്വിന്റെ സ്വഭാവജമായ മുന്നവിശേഷമല്ലോ എന്നു
നിരൂപിക്കുന്നും, അതു പ്രേക്ഷകൻറെ തട്ടോലമനന്മാതിരിയെ അത്രയി
ചുംബി ഒരു ഉപാധിവിശേഷംമാത്രമാണെന്നുണ്ടുള്ള വേഖനാൽസിലാന്ത
തതിനാ കവിയിടെ അനുവാദം നാൽക്കയഞ്ചേരു കാളിഓസനും ടാ
ഗോറും ചെയ്യുന്നത്.

അഭ്യവത്താവ്യതാമഭത്ത ഗാന്ധിൽ കാശോർ ഈ വാഴ്തയെ കിട്ടുക്കുടി തുറന്നപറയുന്നു:

“വിലാസിനി! നീ ദേവാരതീൻറെ സ്വഷ്ടിമാത്രമല്ലോ, മന സ്വന്നേൻ സ്വഷ്ടിയുമാണ്. ഇവർ സ്വന്നം എത്യെങ്ങ് ശ്രിംഗിനാ ടാശന്റുണ്ടാവുള്ളതു നിനക്ക് എപ്പോഴും പ്രഥാനം ചെയ്യാവാല്ലോ!

കാവികളാശ.ടേ, സുവർണ്ണവർണ്ണപ്രഭാമിഷിതയായ ഭാവനായുടെ തക്കളുകൾക്കൊണ്ട് നിന്നക്കഭവേണ്ടി ഒരു വലതനെ എന്നുകയാണ്. ചിത്രകാരനാർ നിന്നെൻ അനുക്തതിപ്പും നാബം നബമായ അമരപതം സല്പിച്ചുതരിച്ചയും ചെയ്യുന്നു.

നാനു അലംകാരിപ്പുവാൻ, നാനുന്ന ദൃഢവാൻ, നാനു അഡിക്കയിക്കം അഞ്ചുല്പ്യമാക്കാവാൻ, ഗംഗകും അരാവിൻറെ ദൃഢത മണിക്കുഴും, വാനികം അവരൈപ്പുണ്ണു സ്വപ്നങ്ങളും, വാസനേതാദ്യാന്തം അശാഖാട പൂക്കുഴും. ഗംഗപ്പും ജീവി.

പുതിയിനായുടെ ഏരുദയത്തിലെ കാഠം അതിൻറെ പ്രാകാശ്യ തെരു മുഴുവൻ നാനു താരണ്ണുത്തിനേൽ ചുാഴിച്ചിരി ജീവാണ്.

നീ ഒരു പക്ഷതി സ്കീയാണ്; ഒരു പക്ഷതി കിനാവുമാണ്.”

ഈ വരിക്കെഴു പുക്ക തീ കയെന്ന അപാരാഹാസ്യവോലയും എന്നും ഒരു ക്രാന്തിക്കുംബന്നില്ല. കാമത്തരസ്സംബന്ധിച്ചുണ്ടു ഗീതാദ്യലൂക്കത്തിൻറെ പരമധാരനിയെ പൊൻവീണയുടെ ഉധരവിക്കപ്പാന്തിൽഎടിക്കേണ്ടപ്പീജീവാണ് ഒരു തൃശ്ശിരയെ സൗതിപ്പുവാൻ പദ്ധവും ചെയ്യുന്നതിൽ ഒരു ബാലിശാത്പച്ചംാണ്.

മനസ്സിലാക്കാവാൻ യാതൊരു പ്രശാസനവിലുണ്ടെന്നുത്തുടി പരപ്രത്യയനേയബ്ദിക്കാണോ, അജത്തതകാണോ കാത്രം അത്മദ്വൈഗാമോ, ദാഖലദ്വൈഗാമോ ഉണ്ടെന്നുണ്ടു വിവക്ഷിയെയാണ് നോൻ ഈ ലേഖനപരമ്പരാഖാണ്ടു വണ്ണിപ്പുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാധാരണക്കണ്ണുകരിംബാത്രമുള്ളവനാക്കുടി കാണ്ണാൻ സാധിയുണ്ടുണ്ടം (അബ്ലൈക്കിൽ ഈ ലേഖകൾ അഞ്ചു അബാവാൻ തരമില്ല ല്ലോ!) ആകും കണ്ണറിയേണ്ടത്താണു അനുചാദനങ്ങളായ ചാല കാന്തിവിശേഷങ്ങളും അനാദ്യലഭക്ഷണങ്ങളും ചാല തത്പര്യങ്ങൾ, മനസ്സിലാക്കാവാൻ വിശ്വാസാനാളും അപരീക്ഷിതമായ കാരണം

തെരുവുമുള്ളൂ, വാസിക്കുക്കേണ്ടും ചെയ്യാതെ തുല്യപ്പേട്ടനു ടാഗോർക്കിൽക്കൂടിയിരുന്നുനാണ് എന്നു വിജക്ഷിയ്ക്കുന്നതു.

അംഗീകാരംബന്ധക്കിൽ ടാഗോറിനെക്കുറിച്ചു, ചില സമാഹാരങ്ങിൽ അദ്ദേഹത്തിനെന്നു അത്മം കയം കാണുന്ന കഴിയാത്തതെന്ന പണ്ഡിതനാർപ്പാധിഷ്ഠ പറയുന്നതിനെന്നു രഹസ്യംമുണ്ടു്. ഇതൊക്കെ എന്നുപ്പോളും പരിമിതമുഖിയുടെ അധികാരപരിധിയുള്ളിൽകൂടി പെടാവുന്നതാണെങ്കിൽ, പണ്ഡിതനാക്ക്” അതു മുമ്പും വിചാരശക്തിയിലേപ്പുന്നും അക്ഷന്തവ്യമായ മുഖ്യതയാണോ എന്നെന്നു വാദത്തിൽ അടങ്കിട്ടുമുണ്ടു്. എന്നാൽ പുന്നപക്ഷത്തിനും ഇവിടെ ഇടം കാണുന്നണണം.

അപ്പ്. ടാഗോർ ചിലേട്ടഞ്ചും കുരാധിപ്പിന്തനെന്നാണ്. ഇങ്ങിനു അത്മം മനസ്സിലാക്കാവാനാവാത്ത കൃതികളായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഒരു വാൻ എഴുതിയിരുന്നതെങ്കിൽ, അതു മനസ്സിൽ അസംഖ്യ സംശാരിയ്ക്കുന്ന ടാക്കു പരിപാലി പരിപാലിയാണെന്നു ടാക്കു പരിപാലിയാണെന്നു എന്നും നാടക മനസ്സിലാക്കാതെതന്ത്രക്രൂട്ടി അവാച്ചുമായ ഒരു കാന്തിവിശ്വാസം അതു വരികളിൽ കുടുംബിക്കുന്നതു കാണാം. വാക്കുകൾ നക്കത്രം തെള്ളപ്പോലെ മിനാനാ. നക്കത്രം തെള്ളപ്പോലെ നടക്കിയുകയില്ല; അവ എത്ര കുരൈയാണെന്നു നടക്കു പരിപാലി കഴിയുകയില്ല; അവത്തമിലും ബന്ധം (വല്ലത്തണ്ണക്കിൽ) എന്നെന്നു നടക്കു പ്രത്യക്ഷിയില്ല. എക്കിലും അതൊക്കെ ഉള്ളതാണെന്നും എന്നേതു ഒന്നും അതിനെന്നു ഇടയിലും, അടക്കിയിലും, അപൂർത്തം ഉണ്ടെന്നും നടക്കു തോന്നാനു. ഒരു പൊതുസ്ഥിതി തിരിയാതു അതുകാശനിലപ്പെലക്കുന്നതുനിന്നും നടക്കു ക്രമ്മം തെററിയുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. മനസ്സിലാക്കാതെ ഒരു വസ്തു എങ്ങിനെ യാണു് എന്നും വരുത്തുന്നതു ശ്രദ്ധിനും അനുനദിപരവശമാക്കുന്നതു്. അതേവോ? അതുക്കുന്നിയോ?.....

ഈ വികാരത്തെ ജനാപ്പിയ്ക്കുന്ന കാവ്യമുന്നത്തിനും ഈ ഫൂഡിഷിൽ ‘മിസ്റ്റിസിസം’ (Mysticism) എന്ന പരിഫേയതു്. തീച്ചു യാമും ടാഗോർ ഇത്തരം കാവനങ്ങളിൽ നിരത്യമുലപാനം ചെയ്യുകയില്ല. ഇന്നു കൃതികൾക്കു് അത്മമുണ്ടു്. പാക്കു അത്മം ജാസ്തിയും നേണ്ടനാതാണു് അവയുടെ മുഖാട്ടിക്കു്. അതുവിരും അത്മങ്ങളും ചേന്നാക്കിക്കുന്നു. അവത്തമിൽ കെട്ടിപ്പിണ്ണിത്തു, പരപ്പരം ചേന്നാ, ഭോഗംശങ്ങൾ നാശ്ചുപ്പുകു, മഴവില്ലിനെന്നു കഴിക്കുപോലെ കുടക്കുന്നു. അതിനു തോട്ടു

കൂടാ: അതോ ഉച്ചവികാവുന്ന സകലനിങ്ങളേയും സ്വരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു് ഉയർന്നപൊകനു നീക്കമിൽക്കാണു്. അതു തൊട്ടാൽ പൊട്ടി. അപ്പോഴാണു് മനോഹരമായ ഒരു സ്വപ്നാന്തരത്തിലെ കണ്ണാതുറക്കൽ ഉണ്ടാവും.

ഇതിന്റെ അഭികരണം ഭ്രാതരാണു്. അതാണു് ടാഗോരിന്റെ ദിവ്യപ്രതിജ്ഞയില്ലാതെ ടാഗോറിന്റെപ്പോലെ കവിതയെഴുത്വാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ചീല കവികളിടെ കവിതകൾ വെളും ഭ്രാതപ്രഖ്യാതിയിൽനിന്നും. പ്രക്ഷീ അതും ഇതുന്നിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതുന്നുകൂടം കഴിയും. പാരമ്പര്യത്തെ പറുതുനായ പണ്ഡിതങ്ങളേം, ചിത്രരോഗാലയത്തിലെ രോഗിയുടെ മും ചേഷ്ടകളിടെ ബാഹ്യസ്വഭാവങ്ങൾ ഒരുപോലെ ഇരിക്കുന്നു എന്നും അപരാജിത ഉത്തിരാജക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. പണ്ഡിതങ്ങൾ മറവി ഏകാഗ്രത മുടിക്കുന്നു; രോഗിയുടെതോന്തര ടാഗോരിം അതിമഹത കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിക്കുന്നതാണും അഭിനിബാരായി തിരിക്കാം.

ടാഗോറിന്റെ “മിസ്റ്റിസിസം”

ഒവുറുയായി ഇതും പഠിത്തത്തു നാൻ ഇവിടെ തജ്ജമ ചെയ്ത ചേർക്കാൻ പോകുന്ന, “ഉച്ചവാപാലക്”നിൽത്തന്നെന്നു മുള്ളു, ഒരു ഗാനഭിജന്നൻ തജ്ജമമെയെ ഏതൊന്തെനു ശ്രദ്ധപഠിയ്ക്കേണ്ടുമെന്ന സാഹിത്യവിശ്വാസത്തിന്മുകളെ അറിയിക്കുവാനാണു്. ഈ ഫിലിപ്പീലെ പച്ചയേറും മന്ത്രശേഖരം റാഡിയോയും ചുക്കപ്പീനേയും വേർത്തിരിക്കുവാനോ, ഈ പഠാനുതത്തിലെ തെന്തിനേയും നെയ്യിനേയും മുന്തിരിങ്ങളേയും സാമ്പത്തികതയേയും കരിവുന്നിരിനേയും വേർപ്പെട്ടതുവാനോ ശ്രമിയ്ക്കുണ്ടെന്നു. ഈ അന്തിമോഹത്തിലെ സപ്രസ്ത്വം ഉതക്കി പെട്ടിയിൽ സുക്ഷിച്ചുകൂടാ; ഈ നക്കതുപല സ്ഥലിടെ വെച്ചിച്ചുത്തതിൽ പാര്യപ്പസ്കിഞ്ചരാ റായിക്കുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുണ്ടെന്നു. ഗാനമിതാ:

“ഈനാ രാത്രി തെങ്ങാടി—എന്നാം ഏന്റെ ഔമരായും—തൃപ്പു ലീലയെ അഭിനയിക്കുവാൻ പോകുന്നു.

രാത്രി ഇട്ടടച്ചിരിക്കുന്നുാ. ആകുശാശനത്തിലെ കാരുകൾ ചൂപ്പ്

ലജ്ജപ്പായിരിയ്ക്കുന്നു. സദ്ഭവത്തിൽ തിരമാലകൾ ഇരുന്നു യല്ലാറുന്നു.

എത്തോടു എത്തോട്ടുടെ സ്വപ്നശശ്വരയെ വിട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. വാതിൽ തുറന്നു എത്തോടു, ഞാനം ഏരിക്കാൻ പ്രേമഭാജനവും, പുറത്തേയ്ക്കു വന്നിരിയ്ക്കുന്നു.

എത്തോടു ഒരു ഉണ്ടാതാലിൽ ഇരിയ്ക്കുകയാണ്. കൊച്ചക്കാരു പിന്നിൽവരിക്കാനു എത്തോട്ടെ പേ പിടിച്ചുപോലെ തള്ളുന്നു.

എരിക്കാൻ ഓമര ഭ്രാന്തന്മാദ്വാടകുട്ടി എന്തുവിവരിച്ചു് എൻ്റെ മാറ്റതു ചേന്നാനില്ലെന്നു.

വസ്ത്രരു കാലത്തോഴ്മം ഞാൻ അവക്കു നിതാന്തവാസലു തേരാടകുട്ടി പരിപരിച്ചിട്ടുണ്ടോ.

ഞാൻ അവരാക്കാവേണ്ടി ഒരു പുഷ്ടശശ്വര തയാറാക്കി; പാഞ്ചാ മാരു വെളിച്ചും അവക്കുടെ കണ്ണുകുളിൽ തട്ടാതിരിപ്പാനായി ഞാൻ വാതിലുകു ബാധിച്ചു.

അവരാ പാരവ്യുംകൊണ്ടു പക്കതിയും മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു നാത്രവരെ ഞാൻ അവക്കുടെ അധ്യരണ്യമുളിൽ മുട്ടവായിച്ചും സ്വീകൃതയും, അവക്കുടെ കണ്ണുംശമുളിൽ ഏററിവും പത്രക്കേ മന്ത്രിയുടുക്കയുംചെയ്തു.

അതിലോബമായ ഒരു ശാഖയുത്തിക്കുന്നു അറിവമില്ലാത്ത ഒരു ദിനമിന്നത്തിൽ അവരാ വഴിപാടിച്ചു് അലഞ്ഞു.

എരിക്കാൻ സ്വർഗ്ഗം അവരാ അറിവത്തില്ല, എൻ്റെ ഗാലാങ്ങരാ അവക്കു ഉണ്ടാതിയില്ല.

ഈനൂറു രാത്രി കൊച്ചക്കാട്ടിലെ കൊച്ചക്കാറിക്കുന്നു അതുപൊന്നാമോ എന്നു എത്തോട്ടുടെ അരകികിലെത്തിയിരിയ്ക്കുന്നതോ.

എരിക്കാൻ ഓമര കഷ്ണിയും വിനോദിച്ചിച്ചു് പുറത്തേയ്ക്കു വന്നിരിയ്ക്കുന്നു. എൻ്റെ കൈ മുകുപ്പും പുറത്തേയ്ക്കു വന്നിരിയ്ക്കുന്നു.

അവക്കുടെ തലമട്ടി കാറിക്കിച്ചും തുടരുന്നു; അവക്കുടെ മുഖാവരണം പരക്കുന്നു; അവക്കുടെ മാറിൽ ഹാരം ഇലക്കി ഒച്ചുപ്പെടുന്നു.

മരണത്തിക്കുന്നു തള്ളു് അവക്കു ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു് അതുണ്ടതെ റിണ്ടതിരിയ്ക്കുന്നു.

എത്തോടു (എരിക്കാൻ വധുവും ഞാനം) മുവത്തോടു മുമായും, എത്തുതോടു എത്തുമായും നില്ക്കുന്നു.”

“ശ്രീനി” ഒരുറന്ന അദ്ധ്യാത്മാതും പറഞ്ഞതാഴീയവാൻ എന്നീ ഫോ സാധിയുള്ളകുലിപ്പ; അക്കം സാധിയുള്ളപായിലിപ്പ; ടാഗോറിനാ പോലും സാധിയുള്ളപായിലിപ്പ. എന്നാൻ ചിലതും, പണ്യിൽന്ന് പലതും ടാഗോറിനൊപ്പോലെയുള്ള ഒരു ജന്താനി അററമില്ലാത്തതുമായ അതിമാറ്റം അതിൽ കണ്ണഭരുന്നു. ഇവ അദ്ധ്യാത്മാക്കേ” ശരദോപാ നൃം പരമ്പരാബന്ധങ്ങോ കാര്യകാരണബന്ധങ്ങോ ഇല്ലെന്ന തോന്ന ഒപ്പുടേക്കുംബക്കിംഡിം, അതിന്റെ നാനാത്മാരാ എഴുപിന്നായോ അററമില്ലാത്ത ഒരു വന്പിച്ച ചിത്രത്തിൽ മേഴിച്ചിരിയുള്ളനാതായീ കാണാം.

തീപ്രഥയക്കരത്രനോട്ടക്കടിയും ഒരു കക്കടകരാവിന്റെ കാഴ്ചി മണം, ശബ്ദകോലാഹലഖം, എല്ലിൽ തുഷ്ടച്ചുംബരുന്ന കാഴ്ചിയം അതിൽക്കടി സീഫുരിയുള്ളനാണോ. വൈദം നിശാവല്ലാനയെന്ന നീലയിൽ—ശാമ്മം എന്നതക്കില്ലോകട്ട—അതു ഗാനം ശാശ്വത്യമാണോ; അനുപദഘമാണോ.

ജീവിതക്ക്ഷേശരഹിഡാതെ സാംഖ്യത്രണതമാതും ലാക്കാക്കി ജീവിച്ചപോന്ന ഒരു യുവതിയുടെ ഏറ്റവകവാടത്തെ ആരുദ്ധരത്തെ സന്തതിനാശത്തിന്റെ മുരിഞ്ഞു മെക്കരാ തമ്മിലുള്ളരക്ഷാനേബാരാ അവളുടെ നവശാഖാനുംജയം ഒരു ദണ്ഡുന്തിൽ ഇവ വരിക്കുണ്ടു് കിടക്കിട്ടപ്പും ഇരുന്നു. അതു ഒരുറന്ന കിടിലംമാതും ഇവരെ കവിതയുടെ പരമ കാശ്യയിലെത്തിയുള്ളു. ഇവിടെ പ്രതിപാദിതമായ കാരണം ഉം ഹഗ്രാചരംഡാതുമാണോ. ശോകത്തിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം ഇവ ഗാനത്തിന്റെ നാനാത്മാക്കടെ ഇടയിൽ എവിടെയോ ആണുകുടിക്കുകയാണോ.

ആദിത്യപ്രക തട്ടാത്ത ഒരു ലോകത്തിന്റെ കരാത്ത ദ്വാവരം നാത്തതെ വഹ്നാനിശ്ചീമത്തിലെ മിനാർപ്പിണർ വലിച്ചുവീറ്റി എറിയുന്നതിന്റെ ഒരു ഭീകരമായ ചീതും ഒരു സൈക്കണ്ഠനേരതേ ജുഡ, ചാലനപടത്തിലെ എക്കാംശമെന്നപോലെ, പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുമറ്റും.

മരണാന്തരിൽനിന്നുണ്ടു് ജീവിതത്തിലേപ്പും, ജീവിതത്തിൽനിന്നുണ്ടു് തത്പരിലേപ്പും ആട്ടടിദ്ദോജ്യാബ്ദിരിയുള്ളു. ഒരു നീഡും, പുരുഷനും പ്രക്തതിയും, ആത്മാവും മനസ്സും, ഭാര്യയും ഭന്താവും, അഞ്ചാവും എന്നിയും എഴുന്നു. ശോകത്തിന്റെ ഭിരംഗ

ഇത്തുടർന്നുപൂര്വാവത, രാഖുവ്യതിഞ്ചിക്കു പുസ്തകയ്ക്കിൽനിന്ന് “ആത്മക്ഷായം ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രദ്ധയില്ലെന്നുള്ള ഒരു ശാസനക്ഷാമാനം ഒരു ദുലയിൽ കിടന്ന രിഹാന.

“സൗഹ്രഥ്യം വരുന്നതാണ്യ സൗഖ്യം വരുവായാണുനിന്നാം”

എന്ന ശീതയിലെ വരിക്കളും അറബില്ലാത്ത ഭക്തിമന്ത്രങ്ങളാക്കണി ആ പറഞ്ഞ ഭാഗം എങ്ങിനേണ്ടു നാമാ അഃസ്മാറിപ്പിജ്ഞാനാ.

ഇതേഴ്ത്തിയ ഒറ്റക്കവിയെ “വിശ്വമഹാകവി” എന്ന അനുഗ്രാമശാഖിവ്യക്തിഞ്ചു പൊതസ്ക്രിരാജ്യങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഒരുപോലെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നാഭാക്കിൽ അതിൽ അത്രക്കുപ്പുള്ള കാംബലമുള്ളും? ടാഗോർ സാധാരണനായും അ.ബിക്കല്ലാ: മഹാകവിക്കാം.വിക്രിക്കട മഹാകവിയാണ്; അദ്ദേഹം ക.വിത്പത്തിഞ്ചിക്കു അക്ഷയക്ഷാരംഭാണ്; അനുഗ്രാസംഗ.ലേശാംപോലുമില്ലാതെ വേർപ്പെട്ടുനിന്ന് കമന കവിതയുടെ ജീവാത്മാവാണ്. അദ്ദേഹത്തിഞ്ചിക്കു ശീതജലപ്പിള്ളി ശജലപ്പിള്ളി ശജലപ്പിള്ളി ശജലപ്പിള്ളി യാണ്.

